

Романът, победил в конкуренция
с книгите на Стивън Кинг и Робърт Галбрейт

**ХИТ
ТРИПЪР**

Носител
на наградата
„Златен кинжал“
за 2015

Н

НА ЖИВОТ И

СМЪРТ

МАЙКЪЛ РОУБОТЪМ

СН
СОФТПРЕС

МАЙКЪЛ РОУБОТЪМ НА ЖИВОТ И СМЪРТ

Превод: Цветомира Панчева

chitanka.info

Десет години без един ден са изминали, откакто Оуди Палмър е осъден за кражбата на седем милиона долара, по време на която умират четирима души. Десетилетие по-късно парите все още не са открити. Всеки е убеден, че Оуди знае местонахождението на милионите, всеки смята, че може да го накара да проговори. По лесния или по трудния начин. Годишите, прекарани зад решетките, са истински ад, но краят им е близо — само ден остава до изтичането на присъдата.

В нощта преди освобождаването си Оуди обаче изненадващо бяга от затвора, за да изпълни едно обещание, дадено преди десет години. Сега по петите му са ФБР, единственият му приятел от затвора и шерифът, който го е заловил и прострелял по време на обира. Но Оуди не бяга, за да спаси себе си. Впуснал се е в шеметна надпревара с времето, която не може да спечели... или напротив?

„На живот и смърт“ е не просто история за бягство от затвора, а спиращ дъха разказ за изтерзан мъж, който държи на думата си и изпълнява обещанията си на всяка цена и въпреки всичко.

Романът, победил в конкуренция с книгите на Стивън Кинг и Робърт Галбрейт

„На живот и смърт“ е носител на наградата Златен кинжал — най-престижното отличие в криминалния жанр. Връчва се от Асоциацията на криминалните автори на Великобритания от 1955 г.

„На живот и смърт“ е стържещ нервите трилъер с душа и сърце — нещо, което така често липсва на недотам добрите криминални и съспенс романи. Не можех да спра да чета и все пак не исках историята на Оуди да свършва. Роуботъм е абсолютен майстор.

Стивън Кинг, автор на „Изкуплението Шоушенк“

Майкъл Роуботъм е сред най-популярните автори на психотрилъри в света. Бившият разследващ журналист е превеждан на 24 езика и е двукратен носител на наградата „Нед Кели“ за криминална книга на годината.

На Изабела

Животът може да бъде великолепен и изумителен — в това е цялата му трагедия. Без красота, любов или опасност той би бил почти лесен за живеене.

Албер Камю

Да бъдеш или не? Туй е въпросът.

Уилям Шекспир

БЛАГОДАРНОСТИ

Както винаги има хора, на които трябва да благодаря: редактори, агенти и издатели. Някои от тях са обичайните заподозрени — като Марк Лукас, Урсула Макензи, Георг Рюхлайн, Дейвид Шели, Джош Кендъл, Луси Малагони, Ники Кенеди, Сам Единбъро и Ричард Пайн.

Други са нови попълнения, а именно Марк Прайър — областен адвокат и криминален автор, роден в Ливърпул и работещ в Тексас, чиито съвети по правни въпроси бяха безценни.

Всеки, който пише за Тексас, познава гигантите, творили преди него, и аз съм благодарен на Уилям Фокнър, Кормак Маккарти, Джеймс Лий Бърк, Бен Фаунтин и Филип Майър, както и на актьорите, които представят прозата им в аудио формат. Техните произведения ми помогнаха да се потопя в атмосферата на Тексас и — надявам се — да уловя ритъма на езика.

Накрая искам да благодаря на трите си дъщери, които растат, но за щастие, остават близо до мен. Тази книга е посветена на Бела, най-малката, която често се чувства пренебрегната, но аз ѝ обещах, че ще запазя всичко най-хубаво за нея.

Тяхната майка — моята съпруга, също настоява да ѝ благодаря, въпреки че не ми стигат думи да опиша жената, която е до мен вече почти трийсет години. Тя знае, че я обичам, но все пак ще ѝ го кажа отново: „Обичам те.“

1

Оуди Палмър така и не се научи да плува. Когато беше момче и ходеше с баща си за риба на езерото Конроу, му казваха, че да си добър плувец е опасно, защото дава на човек измамно чувство за сигурност. Повечето хора се давеха, тъй като се втурваха да плуват към брега, уверени, че могат да се спасят, а всъщност оцеляваха онези, вкопчени в плаващите останки.

— Така че ето какво трябва да направиш — каза татко му, — да се заловиш като лепка.

— Какво е лепка? — попита Оуди.

Татко му се замисли.

— Добре де, да се заловиш като еднорък мъж, който виси от скала, докато го гъделичкат.

— Аз имам гъдел.

— Знам.

И баща му започна да го гъделичка, докато цялата лодка се разтресе и всичката риба в околността се изпокри, а Оуди остави няколко петна напишкано по панталоните си.

Това стана постоянен майтап между двама им — не напишканото, а примерите за здраво захващане.

— Трябва да се заловиш като гигантска сепия, хванала кашалот — казваше например Оуди.

— Трябва да се заловиш като изплашено котенце за пуловер — отговаряше баща му. — Трябва да се заловиш като бебе, кърмено от Мерилин Монро.

И така нататък...

Застанал в средата на черния път по някое време след полунощ, Оуди си спомня за тези риболовни излети с топли чувства и си мисли колко много му липсва татко му. Наедрияла и бяла, луната грее над главата му и оставя сребърна пътека по повърхността на езерото. Той не може да види отсрещната страна, но знае, че трябва да е там.

Бъдещето му го чака на онзи далечен бряг, точно както смъртта го дебне на този.

При завоя проблясват фарове и набират скорост към него. Оуди се хвърля по очи в едно дере и обръща лице към земята, така че да не отразява светлината. Камионът профучава край него и вдига облак прах, който се издува като балон и се посипва наоколо, така че мъжът може да го усети между зъбите си. Изправя се на ръце и колене, пълзи през преплетения къпинак и влачи големите пластмасови шишета зад себе си. Всеки момент очаква да чуе нечий крясък или издайническото щракване на куршум, който се плъзга в патронника. Стига до брега на езерото, загребва кал и я размазва обилно по лицето и ръцете си. Шишетата тракат на кухо по коленете му. Завързал е осем от тях заедно и ги е стегнал с парчета от въже и ивици от съдрани чаршафи.

Събува обувките си, завързва ги една за друга и ги провесва на врата си. После връзва на възел платнената чанта около кръста си. Ръцете му са раздрани от бодливата тел, но не кървят силно. Къса ризата си на ленти и превързва дланите си, като пристяга възлите със зъби.

Още автомобили преминават по пътя над него. Фарове. Гласове. Скоро ще доведат кучетата. Нагазва в дълбоката вода, прегръща бутилките и ги притиска към гърдите си. Започва да рити, но се старае да не пляска силно, преди да се отдалечи повече от брега.

Използва звездите за навигация и се опитва да плува в права линия. Трябва да премине още пет-шест километра, за да прекоси язовир „Чоук Кейниън“. Горедолу по средата или дори по-близо има остров — ако Оуди изобщо оцелее толкова дълго.

Минутите и часовете минават и той губи представа за времето. На два пъти се преобръща и потъва, но после притиска шишетата по-силно към гърдите си и отново се озовава на повърхността. Две от тях се откъсват и отплават. Едно е пукнато и започва да се пълни. Превръзките на ръцете му отдавна са се развързали от водата.

Умът му се рее, носи се от спомен на спомен — места и хора. Такива, които е харесвал, и други, от които се е страхувал. Мисли за детството си, как играеше на топка с брат си. Как на четиринайсет сподели замразена плодова близалка с Фийби Картър, която му позволи да бръкне в ослепително белите ѝ гащички на задните седалки в киното. Гледаха „Джурасик парк“ и тиранозавърът рекс току-що бе

изял алчен адвокат, който се опитваше да се скрие в преносима химическа тоалетна.

Оуди не помни почти нищо друго от филма, но Фийби Картър живее в паметта му. Баща ѝ беше шеф в завода за рециклиране на батерии и се движеше с мерцедес, докато всички останали караха потрошени таратайки с повече ръжда, отколкото боя. Господин Картър не одобряваше дъщеря му да се движи с момчета като Оуди, но Фийби не го слушаше. Къде ли е сега? Омъжена. Бременна. Щастлива. Разведена. Работи на две места. Боядисва косата си. Остаряла е. Гледа шоуто на Опра.

Друг спомен: вижда майка си, застанала до кухненската мивка, да пее „Премини към Лу“^[1], докато мие чиниите. Имаше навика да си измисля собствени куплети. Баща му влиза вкъщи от гаража и използва същата сапунена вода в мивката, за да измие мръсотията и смазката от ръцете си.

Покойният Джордж Палмър някога беше едър като мечка мъж с ръце като бейзболни ръкавици и с лунички по носа — сякаш облак черни мушици се бяха нароили по лицето му и останали там. Красив. Обречен. Мъжете в семейството на Оуди винаги умираха млади — най-често в миньорски или сондажни произшествия. Срутвания. Метанови експлозии. Индустриални инциденти. Черепът на дядо му по бащина линия беше счупен от триметрово парче сондажна тръба, изстреляно на шейсет метра от експлозия. Чичо му Томас беше затрупан заедно с осемнайсет други мъже. Не си направиха труда да извадят телата.

Бащата на Оуди наруши традицията, като остана жив до петдесет и пет. Спести достатъчно пари по сондите, за да купи гараж с две газови помпи, сервиз и хидравличен асансьор. Работеше шест дни в седмицата в продължение на двайсет години и осигури образование на трите си деца — или поне щеше, ако Карл си беше направил труда да опита.

Джордж имаше най-дълбокия, най-мекия глас от всички мъже, които Оуди бе срещал — звучеше като чакъл, който се премята във варел, пълен с мед. Но с годините татко му имаше все по-малко за казване, мустаците му побеляха, а ракът разяде органите му. Оуди не отиде на погребението. Не беше с него и по време на боледуването му.

Понякога му се струваше, че причината за смъртта му е разбито сърце, а не цял живот пушене на цигари.

Оуди отново се преобръща. Водата е топла, горчива и влиза навсякъде — в устата, в гърлото, в ушите му. Мъжът иска да се бори за въздух, но изтощението го придърпва надолу. Краката му горят, ръцете го болят, няма да успее да стигне отсреща. Тук приключва всичко. Щом отваря очи, вижда жена ангел с бели роби, които се стелят и къдрят около нея, сякаш тя по-скоро лети, отколкото плува. Жената разтваря ръце да го прегърне, гола под прозрачната тъкан. Оуди може да усети парфюма и топлината на тялото ѝ, притиснато към гърдите му. Очите ѝ са притворени, устните ѝ са откренати и чакат целувка.

После го зашлевява силно и му казва:

— Плувай, копеле такова!

Оуди се изтласква на повърхността, вдишва трескаво въздух и се вкопчва в пластмасовите шишета, преди да отплуват. Кашля и вода се излива от устата и носа му. Премигва. Концентрира се. Вижда отражението на звездите по водата и върховете на изсъхналите дървета, осветени от луната. Започва отново да рита, движи се нагоре и си представя призрачната форма във водата под него, която го преследва като потопена месечина. Часове по-късно Оуди усеща камъни под краката си и се завлича на брега, срива се върху тесен пясъчен плаж и изритва бутилките настрани. Нощта е напоена с миризма на диви животни и все още пази топлината на деня. Над водата на талози се спуска мъгла, сякаш наоколо блуждаят душите на удавени рибари.

Мъжът лежи по гръб и гледа как луната се скрива зад облаците, които сякаш се носят в открития космос. Затваря очи и като че ли усеща тежестта на жената ангел, която го е яхнала. Тя се навежда, гали бузата му с дъх и близо до ухото му прошепва:

— Помни обещанието си.

---

[1] Популярна американска детска песничка, при която се танцува в кръг и се сменят партньорите. — Б.пр. ↑

2

Сирените вият. Мос се опитва да се върне към съня, но тежки ботуши кънтят по металните стълби; ръце сграбчват железните решетки, прахът потреперва по стъпалата. Прекалено рано е. Сутрешното преброяване обикновено е в осем. Защо вие сирената? Вратата на килията се отваря, плъзга се настрани с тъп метален звук.

Мос отваря очи и простенва. Сънувал е жена си и боксерките му са издути. „Все още го мога“ — мисли си. Знае какво би казала Кристъл: „Ще го използваш ли, или само ще си го гледаш цял ден?“

Заповядали са на затворниците да излязат от килиите, а те чешат пъповете или топките си и чоплят гурели от очите си. Някои излизат доброволно, а други се налага да бъдат окуражени с бухалка. Килиите са на три нива и обграждат правоъгълен двор с обезопасителни мрежи, които предпазват хората от опити за самоубийство или от това да бъдат хвърлени от пътеките. На тавана има плетеница от тръби, които гъргорят и тропат, сякаш нещо злоещо живее в тях.

Мос става тромаво и се завлича навън. Бос. Изправя се на площадката с лице към стената. Грухти. Пърди. Той е огромен мъж, може да е поомекнал в коремната област, но е масивен в раменете благодарение на лицевите опори и набиранията на лост, които прави по десетина пъти на ден. Кожата му е с цвят на млечен шоколад, а очите му като че ли са прекалено големи за лицето, така че изглежда по-млад за своите четирийсет и осем години.

Мос поглежда вляво. Майския бръмбар е опрял главата си на стената и се опитва да спи прав. Татуировките му изпъкват и се зъбят от предмишниците и гърдите му. Бившият любител на метамфетамини има тясно лице и мустаци, оформени като широки криле, които се простират до средата на бузите му.

— Какво става?

Майския бръмбар отваря очи:

— Май има бягство.

Мос поглежда в другата посока. По продължението на площадката вижда десетки затворници, застанали пред килиите си. Вече всички са навън... Не, не всички. Мос се навежда надясно и се опитва да надникне в съседната килия. Пазачите идват.

— Хей, Оуди, ставай, мой човек — промърморва.

Тишина.

От горното ниво прогърмява глас. Някой спори. Разрязва се схватка, докато нинджите се втурват нагоре по стълбите и потушават сбиването.

Мос пристъпва по-близо до килията на Оуди.

— Събуди се, мой човек.

Нищо.

Обръща се към Майския бръмбар. Погледите им се срещат, задават си безмълвно един и същ въпрос.

Мос прави две крачки вдясно, въпреки че пазачите може би го наблюдават. Взира се в тъмната килия на Оуди и вижда закованото за стената легло. Легена. Тоалетната. Вътре няма нито топло, нито студено тяло.

Пазач извиква отгоре:

— Всички са налице и преброени.

Втори глас идва отдолу:

— Всички са налице и преброени.

Шапките и бухалките приближават. Затворниците прилепят тела към стените.

— Тук горе! — крещи пазач. Ботушите го последват.

Двама от униформените претърсват килията на Оуди, сякаш има къде да се скрие — под възглавницата или зад дезодоранта.

Мос рискува да обърне глава и вижда, че заместник-надзирателят Грейсън се появява най-горе на стълбите, запотен от изкачването. По-дебел е от анимационния герой Албърт, коремът му виси над излъскания кожен колан, а тройната му гуша е на път да скъса яката му.

Грейсън стига до килията на Оуди. Поглежда вътре и шумно си поема въздух. Разкопчава полицейската си палка, потупва по дланта си с нея и се обръща към Мос:

— Къде е Палмър?

— Не знам, сър.

Палката се врязва в коленете на Мос и го поваля като отсечено дърво. Грейсън се надвесва и пита:

— Кога го видя за последно?

Мос се поколебава, опитва се да си спомни. Палката се забива отдясно, точно под ребрата му. Светът се завърта бясно пред очите му.

— По време на храненето — изпъшква.

— Къде е сега?

— Не знам.

Лъскавината сякаш се изпарява от лицето на Грейсън.

— Заклучете всички. Искam затворникът да бъде намерен.

— Ами закуската? — пита един офицер.

— Могат да почакаат.

Завличат Мос в килията му. Вратите се затварят. В следващите два часа той лежи на леглото, слуша вибрациите из сградата на затвора и стене. Сега са в работилницата. Преди бяха в пералното помещение и в библиотеката.

От съседната килия чува как Майския бръмбар потропва по стената.

— Хей, Мос!

— Какво?

— Мислиш ли, че се е измъкнал?

Мос не отговаря.

— Защо би направил подобно нещо през последната си нощ тук?

Мос продължава да мълчи.

— Винаги съм казвал, че кучият син е луд.

Пазачите отново идват. Майския бръмбар се връща на леглото си, Мос продължава да слуша напрегнато. Ботушите спират пред неговата килия.

— Ставай! С лице към отсрещната стена! Разтвори крака!

Влизат трима мъже. Оковават китките и глезените на Мос, така че той може само да се тътри. Панталоните му са разтворени и няма време да закопчее копчетата. Трябва да ги придържа с ръка да не се свлекат. Затворниците подвикват от килиите си и крещат разни неща. Мос върви през снопове светлина и зърва полицейски коли отвъд главните порти, чиито излъскани повърхности отразяват слънцето.

Когато стига до административното крило, го карат да седне. Пазачите от двете му страни не казват нищо. Мос вижда профилите

им, шапките с козирка, очилата и тениските в телесен цвят, тъмнокафявите им пагони. Чува и гласове в съседната стая. От време на време един глас се извисява над другите. Отправя обвинения. Разпределя вина.

Пристига храна. Мос усеща как стомахът му се присвива, а устата му се пълни със слюнка. Минава още час. По-дълъг. Някои си тръгват. Ред е на Мос. Той се дотътря в стаята със ситни стъпки, свел поглед към земята. Главен надзирател Спаркс е облечен в тъмен костюм, вече смачкан на места. Той е висок мъж със сребриста коса, дълъг тънък нос и се движи, сякаш балансира книга на главата си. Прави знак на офицерите да се оттеглят и те заемат позиции от двете страни на вратата.

По продължението на едната стена има маса, отрупана с чинии недоядена храна: пържени раци с мека черупка, свински ребърца, пържено пиле, картофено пюре и салата. Печените царевични кочани лъщят от масло и имат черни следи от тиган. Надзирателят вдига свинско ребро, оглозгва месото от костта и бърше пръсти с мокра кърпичка.

— Как се казваш, синко?

— Мос Джеремайя Уебстър.

— Що за име е Мос?

— Ами, сър, мама не знаела как да напише „Мойсей“ в акта ми за раждане.

Един от пазачите се изсмива. Надзирателят пощипва горната част на носа си.

— Гладен ли си, Уебстър? Вземи си чиния.

Мос поглежда към пиршеството, стомахът му къркори.

— Да не се каните да ме екзекутирате, сър?

— Защо мислиш така?

— Такова ядене може да е последното на човек.

— Никой няма да те екзекутира... поне в петък.

Надзирателят се смее, но Мос не смята, че шегата е забавна.

Не помръдва.

„Може би храната е отровна. Надзирателят я яде. Може би знае от кои части да яде. Мамка му, не ми пука!“

Мос започва да трупа храна в пластмасовата чиния, слага си доста ребра, щипки от раци и картофено пюре, опитва се да закрепя

царевичен кочан на върха. Яде с две ръце, наведен над чинията, соковете омазват бузите му и се стичат по брадичката му. Междувременно надзирател Спаркс си взема още едно свинско ребро и сяда срещу него, видимо отворен от затворника.

— Изнудване, измама, пласиране на наркотици — заловили са те с марихуана за два милиона долара.

— Беше само трева.

— После си пребил до смърт мъж в затвора.

Мос не отговаря.

— Заслужаваше ли си го?

— Тогава така си мислех.

— А сега?

— Бих направил доста неща различно.

— Колко време мина?

— Петнайсет години.

Мос поглъща храната твърде бързо. Парче месо му присяда. Удря с юмрук по гърдите си, веригите му дрънчат. Началникът му предлага нещо за пиене. Мос поглъща цяла кутийка с безалкохолно от страх, че може да му я вземат. Избърсва уста. Оригва се. Отново яде.

Началник Спаркс е оглозгал напълно свинското ребро. Навежда се и оставя костта в картофеното пюре на Мос, където тя стърчи нагоре като оголен пилон за знаме.

— Да започнем отначало. С Оуди Палмър сте приятели, нали така?

— Познавам го.

— Кога го видя за последно?

— Снощи, по време на хранене.

— Седял си с него.

— Да, сър.

— За какво си говорихте?

— Обичайните неща.

Началникът чака с безизразен поглед. Мос усеща как маслото от запечената на тиган царевица облива езика му.

— Хлебарки.

— Какво?

— Обсъждахме как да се отървем от хлебарките. Казах на Оуди да сложи паста за зъби „Хамър фреш“ в процепите на стените.

Хлебарките не обичат паста за зъби. Не ме питайте защо, просто не обичат.

— Хлебарки.

Мос говори между хапките, яде от храната около картофеното пюре.

— Чух история за една жена. Докато спяла, хлебарка пропълзляла в ухото ѝ. Снесла си бебета, които се заровили директно в мозъка ѝ. Един ден намерили жената мъртва, с хлебарки, излизащи от носа ѝ. Ние водим война с тях. Някои братлета ще ви кажат да ползвате крем за бръснене, но той боклук засъхва още през нощта. „Хамър фреш“ е най-доброто.

Началник Спаркс се втренчва в него.

— В моя затвор няма проблем с контрола над вредителите.

— Не знам дали това известие е стигнало до хлебарките, сър.

— Дезинфекцираме два пъти годишно.

Мос знае всичко за мерките против вредителите. Охраната идва, заповядва на затворниците да легнат на леглата си, докато килерите им се пръскат с химикал с токсична миризма. От него на всички им става лошо, но пък има нулев ефект върху хлебарките.

— Какво стана след храненето? — пита Спаркс.

— Върнах се в килията си.

— Видя ли Палмър?

— Той четеше.

— Четеше ли?

— Книга — добавя Мос, в случай че има нужда от пояснение.

— Каква?

— Дебела, без картинки.

Спаркс не вижда хумор в ситуацията.

— Знаеше ли, че щяхме да освободим Палмър днес?

— Да, сър.

— Защо някой ще бяга в навечерието на освобождаването си?

Мос избърсва мазнината от устните си.

— Нямам представа.

— Сигурно ти хрумва нещо. Този мъж е прекарал десет години на топло. Още един ден и щеше да бъде свободен, но вместо това се превръща в беглец. Когато го заловят, ще го пратят на съд и ще го признаят за виновен. Ще му дадат още двайсет години.

Мос не разбира какво искат от него.

— Чуваш ли ме, синко?

— Да, сър.

— Не ми казвай, че с Оуди Палмър не сте близки. Дори не си го помисляй. Аз не съм вчерашен и знам, когато някой ми бяга по тъч линията.

Мос мига срещу него.

— Живели сте в съседни килии... колко — седем години? Сигурно ти е казал нещо.

— Не, сър, кълна се в бога, нито дума.

Мос има киселини. Оригва се. Главният началник продължава да говори.

— Моята работа е да държа затворниците под ключ, докато федералното правителство реши, че е време да ги освободи. Палмър трябваше да бъде освободен днес, но е решил да си тръгне по-рано. Защо?

Мос свива рамене.

— Предположи.

— Не знам какво означава това, сър.

— Дай ми своето мнение.

— Искате мнението ми ли? Ще ви кажа тогава, че Оуди Палмър е по-тъп от лайно върху бисквита, задето го е сторил.

Мос прави пауза и поглежда към неизядената храна в чинията си. Началник Спаркс вади снимка от джоба на самото си и я слага на масата. На нея е Оуди Палмър — същите очи на жално кутре и небрежен перчем. Изглежда като пращяц от здраве човек.

— Какво знаеш за обира на бронирания камион в Дрейфъс Каунти?

— Само каквото съм чел.

— Оуди Палмър все нещо ти е разказал.

— Не, сър.

— И ти не си го питал?

— Разбира се, че съм го питал. Всички го питаха. Всеки пазач. Всеки пандизчия. Всеки посетител. Семейство. Приятели. Всеки кучи син тук искаше да знае какво е станало с парите.

Мос няма причина да лъже. Съмнява се, че съществуват хора или даже животни в този затвор, които не знаят за обира — не само заради

изчезналите пари, но и защото четирима души бяха загинали на този ден. Един беше избягал. А друг — заловен.

— И какво казваше Палмър?

— Нито дума.

Началник Спаркс изпълва бузите си с въздух, сякаш надува балон, а после бавно го изпуска.

— Затова ли му помогна да избяга? Обещал ти е част от парите?

— Не съм помагал никому да избяга.

— Ти занасяш ли ме, синко?

— Не, сър.

— Значи искаш да повярвам, че най-добрият ти приятел е избягал от затвора, без да ти каже и дума?

Мос кима, насочил блуждаеш поглед в празното пространство над главата на началника.

— Оуди Палмър имаше ли си гадже?

— Докато спеше, блънуваше за някакво момиче, но мисля, че отдавна го е напуснала.

— Семейство има ли?

— Майка и сестра.

— Всички имаме майки.

— Тя му пише редовно.

— Някой друг?

Мос свива рамене. Разкрива само неща, които началникът може да намери в досието на Оуди. И двамата мъже знаят, че от този разговор няма да излезе нищо смислено.

Спаркс става и започва да крачи, обувките му скърцат по балатума на пода, а Мос го следи с поглед.

— Уебстър, искам да ме чуеш много добре. Ти имаше някои проблеми с дисциплината, когато пристигна тук, но те бяха просто засечки и ти ги преодоля. Спечели си привилегии. Сдоби се с тях по трудния начин. Затова знам, че съвестта те гризе и ще ми кажеш къде се дяна Палмър.

Мос го гледа безизразно. Началникът спира да крачи и се подпира с две ръце на масата.

— Обясни ми нещо, Уебстър. Мислиш, че постигате нещо с този обет за мълчание, който съществува между хора като вас? Живеете като животни, мислите като животни, държите се като животни.

Хитри. Агресивни. Егоистични. Крадете един от друг. Избивате се един друг. Чукате се един друг. Формирате банди. Какъв е смисълът да спазвате каквито и да било обети?

Мос си повтаря мислено, че трябва да си държи езика зад зъбите, но пренебрегва собствения си съвет и заявява:

— Това е второто, което ни обединява.

— И кое е първото? — пита началникът.

— Мразим хора като вас.

Главният началник обръща масата и запраща чиниите с храна с дрънчене на пода. Сос и картофено пюре се стичат по стената. Пазачите чакат сигнала. Издърпват на крака Мос и го изблъскват през вратата. Затворникът опитва да се тътри бързо, за да не падне. Почти го носят два етажа стълби надолу и през половин дузина врати. Не го връщат в килията му. Водят го към Отдела за специално настаняване. Карцера. Дупката.

Пъхат още един ключ в ключалка. Пантите почти не изскърцват. Двама нови пазачи поемат Мос. Заповядват му да се съблече. Обувки. Панталони. Риза.

— Защо си тук, задник?

Мос не отговаря.

— Подпомогнал е бягство — казва другият пазач.

— Не съм правил нищо такова, сър.

Първият пазач посочва брачната халка на Мос.

— Сваляй я.

Мос премигва срещу него.

— В правилата пише, че мога да я задържа.

— Свали я, за да не ти счупя пръстите.

— Тя е всичко, което имам.

Мос стиска юмрук. Пазачът го удря два пъти с палката. Викат подкрепление. Придържат затворника към земята и продължават да го бият — ударите звучат странно приглушено, а на подутото му лице е изписано удивление. Мос се свлича под ударите, стене и храчи кръв, докато нечий ботуш притиска главата му към пода, където може да помирише слоевете лак и пот. Стомахът му се гърчи, но ребърцата и картофеното пюре остават вътре.

Когато всичко приключва, го хвърлят в малка килия от плетена стоманена мрежа. Докато Мос лежи неподвижно на цимента, от

гърлото му се изтръгва влажен звук. Мъжът избърсва кръвта от носа си и я разтрива между пръстите си — като олио е. Чуди се какъв урок се предполага, че трябва да научи.

После си мисли за Оуди Палмър и за липсващите седем милиона долара. Надява се, че Оуди е отишъл да вземе парите. Надява се, че ще прекара остатъка от живота си в пиене на коктейли в Канкун или Монте Карло. Да го духат копелетата! Най-доброто отмъщение е да живееш добре.

3

Точно преди изгрев звездите изглеждат по-ярки и Оуди може да различи съзвездията. Знае имената на част от тях: Орион, Касиопея и Голямата мечка. Други са толкова далеч, че носят светлина от милиони години разстояние, сякаш историята се пресяга през времето и пространството, за да освети настоящето.

Има хора, които вярват, че звездите определят съдбата им, и ако са прави, значи Оуди е роден под лоша звезда. Той самият не вярва в съдба, орисия или карма. Нито пък мисли, че за всичко си има причина и че късметът се разпределя равномерно през живота на човека — капе по малко тук и там досущ като преминаващ дъждовен облак. С цялото си сърце е наясно обаче, че смъртта може да го намери във всеки момент и че смисълът на живота е в това да направиш правилната следваща крачка.

Развързва чантата и вади дрехи за преобличане: дънки и блуза с дълъг ръкав, които е откраднал от пазач, оставил сак за фитнес в отключената си кола. Обува чорапите и стяга мокрите ботуши.

Заравя затворническите си дрехи, чака, докато източният хоризонт се обточи в оранжево, и тръгва. През тесния чакълест бряг минава поток и се влива в язовира. Мъглата лепне ниско по земята, а две чапли стоят в плитката вода с вид на глинени фигурки за украса на поляна. Калните насипи са осеяни с дупки, изровени от гнездящите лястовици, които прехвърчат напред-назад и едва докосват водната повърхност. Оуди следва потока, докато стига до пращен земеделски път и тесен мост. Застава на пътя, ослушва се за автомобили и следи за облаци прах.

Червено и блестящо, слънцето изгрява над линията закърнели дървета. Четири часа по-късно водата е само спомен, а пламтящото кълбо пари отзад на врата му като пламък на заварчик. Прах покрива всяка бръчица, всяка пора по кожата му. Оуди е сам на пътя.

Следобед изкачва възвишение и се опитва да се ориентира. Има чувството, че прекосява мъртъв свят, останал от древна цивилизация.

Дърветата са сгушени край старите речни корита като стадо животни, а маранята се носи над земята, която е набраздена от следи от мотор и следи от пуйки. Панталоните му в цвят какви висят ниско, а под мишниците му има кръгове от пот. На два пъти му се налага да се скрие от преминаващи камиони, да се плъзга и пързала надолу по ронливи канавки, да клечи зад храсти и скали. Щом сяда на камък, за да отпочине, си спомня как татко му го гонеше по двора, защото го беше хванал да краде парите, които съседите оставяха на стълбите за млякото^[1].

— Кой те подучи да го направиш? — попита властно баща му и изви ухото на Оуди.

— Никой.

— Каж ми истината, за да не направя нещо по-лошо.

Оуди мълчеше. Прие наказанието си като мъж — видя разочарованието в очите на баща си и потри синините по бедрата си. По-големият му брат Карл гледаше от къщата.

— Справи се добре — каза му Карл после, — но трябваше да скриеш парите.

Оуди се покатерва обратно на пътя и продължава да върви.

Следобед прекосява асфалтиран път с четири ленти и го следва от разстояние. След още километър и половина стига до черен път, който се изви на север. В далечината се забелязват кални резервоари, помпи, а също и стърчаща сондажна кула, от чийто връх в небето се издига пламък. През нощта сигурно се вижда на километри, издигната над градче от светлини, като новооснована колония на далечна планета. Зазяпан в сондажната кула, Оуди не забелязва възрастния мъж, който го наблюдава. Набит и мургав, нахлупил шапка с широка периферия и облечен в гащеризон. Застанал е до сигнално оцветена бариера с тежест в единия край. Наблизо има навес от три стени и покрив. Под самотно дърво е паркиран пикап „Додж“.

Старецът има сипаничаво лице, плоско чело и доста раздалечени очи. В сгвката на ръката му лежи ловджийска пушка.

Оуди се опитва да се усмихне. Прахът по лицето му се напуква.

— Здравсти.

Старецът кима подозрително в отговор.

— Чудех се дали можете да ми дадете малко вода? — казва Оуди.
— Умирам от жажда.

Мъжът премята пушката на рамо, отива отстрани на навеса, отваря капака на варела с водата и посочва към метален черпак, който виси на пирон. Оуди го потапя във варела, гребва от спокойната повърхност и почти вдишва първата глътка. Закашля се. Пие отново. По-хладна е, отколкото е очаквал.

Старецът вади смачкан пакет цигари от джоба на гащеризона си, пали една и вдишва дима дълбоко в дробовете си, сякаш иска да изгони с него целия свеж въздух.

— Какво търсиш насам?

— С приятелката ми се скарахме. Кучката запраши с колата и ме остави тук. Мислех, че ще се върне, но не стана.

— Може би не трябва да я наричаш с разни епитети, ако искаш да се върне.

— Може би — казва Оуди и излива с черпака вода върху главата си.

— Къде те заряза?

— Бяхме на палатка.

— До язовира?

— Да.

— Той е на двайсет и четири километра оттук.

— И аз извървах всеки един от тях.

По пътя към тях се задава цистерна. Старецът натиска тежестта на бариерата и я издига към небето. С шофьора си махат за поздрав. Камионът продължава нататък и облакът прах се уталожва.

— А ти какво правиш тук? — пита Оуди.

— Пазя мястото.

— Какво пазиш?

— Правят сондажи наоколо. Оборудването е много скъпо.

Оуди протяга ръка и се представя — използва средното си име, Спенсър, защото е малко вероятно от полицията да са го съобцили. Старецът не пита друго, ръкуват се.

— Аз съм Ернесто Родригес. Но хората ме наричат Ърни, за да не звучи толкова мексикански — смее се.

Още един камион се задава.

— Според теб дали някой от тези камиони ще ме вземе на стоп, а? — пита Оуди.

— Накъде отиваш?

— Навсякъде, откъдето мога да хвана автобус или влак.

— Ами твоето момиче?

— Не мисля, че ще се върне.

— Къде живееш?

— Израснах в Далас, но от известно време се мотая на Запад.

— И какво правиш?

— От всичко по малко.

— Значи си се запътил накъдето и да е и правиш от всичко по малко, така ли?

— Общо взето.

Ърни се вижда на юг през полята, набраздени от дерета и осеяни с оголени скали. Далеч от тях се вижда ограда и сякаш потъва в края на земята.

— Мога да те закарам до Фриър — казва, — но приключвам най-рано след час.

— Много съм ти задължен.

Оуди сяда на сянка и събува ботушите си, предпазливо опипва мазолите си и срязванията по ръцете. Още камиони минават през бариерата, напускат пълни, връщат се празни.

Ърни е приказлив:

— Преди бях готвач на аламинути, ама се пенсионирах. Сега печеля двойно повече заради големия бум.

— Какъв бум?

— Петрол и газ, голяма новина е. Не си ли чул?

Оуди поклаща глава.

— Намериха една седиментна скала, която се простира под Южен и Източен Тексас. Пълна е с морски вкаменелости от древен океан. Така се е образувал петролът. А долу в скалите има природен газ. Просто трябва да го изровят.

Казано от Ърни, звучи наистина просто.

Точно преди здрач от другата посока пристига пикап. Нощният пазач. Ърни му дава ключовете за катинара на бариерата. Оуди чака в доджа. Чуди се за какво си говорят двамата мъже и гледа да не се поддава на параноята. Ърни се връща и сяда зад волана. Потеглят по набраздения път и завиват на изток по второстепенния. Прозорците са отворени. Ърни се навежда и подпира с лакти кормилото, докато пали

цигара. Разказва на Оуди, че живее с дъщеря си и внука си. Имали къща малко извън Плезънтън, което той произнася „Пледънтън“.

На запад гъсти облаци поглъщат слънцето, докато то потъва зад хоризонта. Сякаш гледат как пламък изгаря мокро парче вестник. Оуди обляга лакътя си на рамката на прозореца и следи за барикади на пътя или полицейски патрулки. Очаква вече да е в безопасност, но не знае колко дълго ще продължат да го търсят.

— Къде смяташ да спиш тази нощ? — пита Ърни.

— Не съм решил.

— В Плезънтън има няколко мотела, но не съм отседнал в никой от тях. Никога не се е налагало. Имаш ли пари в брой?

Оуди кима.

— Трябва да се обадиш на твоето момиче, да ѝ кажеш, че съжаляваш.

— Нея отдавна я няма.

Ърни потропва с пръсти по кормилото.

— Не мога да ти предложа повече от легло в плевнята, но е поевтино от мотел, а дъщеря ми е отлична готвачка.

Оуди се прави, че протестира, но е наясно, че няма да рискува да се регистрира в мотел, защото ще му поискат документ за самоличност. Досега полицията сигурно е разпространила снимката му.

— Значи е решено — казва Ърни и се пресяга за радиото. — Искаш ли да послушаме музика?

— Не — казва прекалено рязко Оуди. — Нека просто да си говорим.

— Става.

Няколко километра южно от Плезънтън пикапът спира пред мрачна къща с плевня и скромна горичка от тополи. Двигателят угасва тромаво, а едно куче прекосява мързеливо калния двор и започва да души ботушите на Оуди.

Ърни вече е излязъл от пикапа, изкачва се по стълбите и извиква, че си е вкъщи.

— Имаме гост за вечеря, Роузи!

В дъното на отворения салон от кухнята, където жената стои до печката, се вижда светлина. Роузи е с широки бедра и красиво кръгло лице, кожата ѝ е млечнокафява, а очите ѝ са издължени, по-скоро

индиански, отколкото мексикански. Носи избеляла рокля на щампи и е боса. Поглежда Оуди, а после отново баща си.

— Защо ми го казваш?

— Той ще иска да яде, а ти си тази, която готви.

Жената пак се обръща към печката, където месото цвърчи в тиган за пържене.

— Да, аз съм тази, която готви.

Старецът се ухилва на Оуди.

— Най-добре се измий. Ще ти намеря чисти дрехи. Роузи може да изпере тези по-късно. — Обръща се към дъщеря си: — Къде държиш старите дрехи на Дейв?

— В онази кутия под леглото ми.

— Можем ли да намерим нещичко за този приятел?

— Прави, каквото искаш.

Упътват Оуди към банята и му дават чисти дрехи. Той стои дълго под горещата струя и оставя кожата му да порозовее от водата. Наслаждава се. Мечтае. Душовете в затвора бяха кратка, регулирана и опасна дейност, от която никога не се почувства по-чист.

Облечен с чужди дрехи, Оуди сресва косата си с пръсти и се връща обратно по коридора, от който е дошъл. Чува телевизор. Репортер говори за бягството от затвора. Оуди предпазливо поглежда през отворената врата и вижда екрана.

Оуди Спенсър Палмър е приближавал края на десетгодишната си присъда за обира на брониран камион в Дрейфъс Каунти, Тексас, при който загинаха четирима души. Властите смятат, че е изкатерил двете огради с помощта на чаршафи от затворническото пране, а преди това е направил късо съединение в една от алармените системи с опаковка от дъвка...

Малко момче седи на килима пред телевизора. Играе си с кутия с оловни войничета. Поглежда нагоре към Оуди, а после към екрана. Новината се е сменила. Някаква синоптичка посочва по картата с прогнозата.

Оуди кляка.

— Здравсти.

Момчето кима.

— Как се казваш?

— Били.

— На какво си играеш, Били?

— На войници.

— Кой печели?

— Аз.

Оуди се смее, а Били не разбира защо. Роузи вика от кухнята. Вечерята е готова.

— Гладен ли си, Били?

Малкият кима.

— По-добре да побързаме, за да не свърши всичко.

Роузи прави последна проверка на масата, слага нож, вилица и чиния пред Оуди и докосва с ръка рамото му. Сяда и прави знак на Били да каже молитва. Момчето мънка думите, но накрая казва ясно „Амин“. Подават се чинии, храната е разпределена, набодена и погълната. Ърни задава въпроси, докато Роузи не му казва: „Млъкни и остави човека да се нахрани.“

От време на време жената поглежда тайничко към Оуди. Сменила е роклята си преди вечеря. Тази е по-нова и по-прилепнала по тялото ѝ.

Когато яденето приключва, мъжете се оттеглят на верандата, докато Роузи почиства масата, мие и подсушава чиниите, забърсва плотовете и прави сандвичи за следващия ден. Оуди чува как Били декламира азбуката.

Ърни пуши цигара и протяга краката си върху парапета на верандата.

— Та, какви са ти плановете?

— Имам роднини в Хюстън.

— Искаш ли да им се обадиш?

— Тръгнах на запад преди около десет години. Изгубих контакт с тях.

— Трудно е да загубиш контакт с някого в днешно време, сигурно наистина си се постарал.

— Май така стана.

Роузи стои на прага и ги слуша известно време. Ърни се прозява и протяга, казва, че ще ходи да си ляга. Показва на госта плевнята и му пожелава лека нощ. Оуди остава на открито известно време загледан в звездите. Тъкмо се кани да се прибере, когато забелязва Роузи в сенките до резервоара с дъждовна вода.

— Кой си ти всъщност? — пита обвинително.

— Непознат, който оценява добрината ви.

— В случай че смяташ да ни обереш, нямаме никакви пари.

— Трябва ми само място да преспя.

— Наговорил си на татко един куп лъжи за приятелката, която те е зарязала. Тук си от три часа и не си помолил да използваш телефона нито веднъж. Защо си тук?

— Опитвам се да изпълня обещание, което дадох на някого.

Роузи изсумтява. Така изправена, тя е наполовина в сянка.

— Чии са тези дрехи? — пита Оуди.

— На съпруга ми.

— Къде е той?

— Намери си жена, която харесва повече от мен.

— Съжалявам.

— Защо? Вината не е твоя. — Жената извърща поглед — Каза, че съм надебеляла. Не искаше да ме докосне повече.

— Аз мисля, че си красива.

Роузи хваща ръката му и я слага на гърдата си. Оуди усеща как бие сърцето ѝ. После тя притиска устни към неговите. Целувката е силна, жадна; граничи с отчаяние и издава болката ѝ. Оуди се отдръпва и я поглежда в очите. После я целува по челото.

— Лека нощ, Роузи.

---

[1] В някои части на САЩ се практикува доставка на прясно мляко по домовете. Бутилката се оставя до стълбите на хората, а те слагат парите за него пак там. — Б.пр. ↑

4

Затворът се опитваше да убие Оуди Палмър всеки ден. Докато е буден. Докато спи. Докато яде. Докато се къпе. Докато обикаля в двора за упражнения. През всеки сезон, в изгарящо лято или вледеняваща зима, затворът се опитваше да убие Оуди Палмър, но той някак си съумя да оцелее.

В съзнанието на Мос Оуди сякаш живееше в паралелна вселена, където дори най-ужасните деяния не можеха да променят поведението му. Мос беше гледал филми за хора, които са се върнали от отвъдното, защото нещо в живота им е останало недовършено. Струваше му се, че Оуди е изпратен обратно от Ада — или заради объркване в деловодството на Дявола, или поради сгрешена самоличност. Човек само по една причина може да оцени живота в затвора — ако навън е изтърпял нещо много по-лошо.

Мос видя Оуди за първи път, когато младият мъж се изкачи по рампата с останалите новопристигнали. Дълга като футболно игрище и с килии от двете страни, рампата наподобяваше пещера е излъскан под и жужащи флуоресцентни лампи. Обитателите на основната част на затвора гледаха от килиите, подвикваха и подсвиркваха на рибките^[1]. Внезапно вратите на килиите се отвориха и хората се изсипаха навън. Случваше се само веднъж дневно и беше като час пик в метрото. Затворниците уреждаха стари сметки, даваха поръчки, събираха контрабанда или си набелязваха мишена. Беше добър момент да пролееш кръв и да ти се размине.

Не мина много време, преди да открият кой е Оуди. При други обстоятелства той щеше да стане сензация, понеже беше млад и привлекателен, но хората се интересуваха повече от парите му. Имаше седем милиона причини да се сприятелиш с Оуди или да го посереш от бой.

В рамките на няколко часа след пристигането му името на новобранеца се беше разпространило по затворническата клюкарска мрежа. Вместо да се паникьоса или да умолява да го вкарат в Дупката,

Оуди спокойно крачеше из двора за упражнения, където хиляди мъже бяха крачили милиони крачки преди него. Оуди не беше гангстер или бандит, нито пък убиец. Не се и преструваше на такъв, което често му създаваше проблеми. Нямахме престъпно минало. Нямахме защита. За да оцелее в затвора, човек трябва да създава съюзи, да се присъедини към банда или да си намери защитник. Не можеше да си позволи да бъде хубавичък, деликатен или богат.

Мос го наблюдаваше от разстояние, с любопитство, но без да се интересува особено. Повечето рибки се опитваха да демонстрират нещо от самото начало — да маркират територия, да предупредят акулите да се държат настрана.

Добротата се приема за слабост. Състраданието, доброжелателството — също. По-добре да изхвърлиш храната в боклука, отколкото да оставиш друг да я вземе. Никога не отстъпвай своя ред на опашката.

Първият, който се пробва с новия, беше Зара. Предложи да намери на момчето малко контрабанден алкохол. Оуди отказа учтиво. Зара пробва друг подход — обърна таблата му с храна, докато Оуди минаваше покрай масата му. Оуди погледна към локвата от сос, картофено пюре и пиле. После вдигна очи към Зара. Някои от другите затворници се изсмяха. Зара сякаш порасна с петнайсет сантиметра. Оуди не каза и дума. Наведе се и започна да загребва пюрето от храна и да го слага обратно в таблата си.

Хората се отдръпнаха от тях. Изглежда, всички очакваха нещо досущ като пътници в спрял влак. Оуди все още клечеше на пода и събираше храната, без да обръща внимание на никого. Сякаш обитаваше пространство, което сам си е създал, отвъд мисленето на другите хора, място, което по-посредствените мъже можеха само да си мечтаят да достигнат.

Зара погледна към обувките си. Върху тях имаше петна от сос.

— Оближи го — каза.

Оуди въздъхна уморено:

— Знам какво правиш.

— И какво е то?

— Опитваш се да ме накараш да се бия или да се предам, но аз не искам. Дори не знам името ти. Ти започна и мислиш, че не можеш

да отстъпиш, но не е така. Никой няма да си помисли, че си по-малко мъж. Никой не се смее.

Оуди се изправи, все още държеше таблата.

— Някой от вас смята ли този мъж за забавен? — извика.

Зададе въпроса толкова искрено, че Мос видя как хората сериозно се замислиха. Зара се огледа, сякаш губеше почва под краката си. Замахна да удари Оуди, защото насилието бе обичайният му резервен план. В същия миг Оуди прасна главата му странично с таблата. Разбира се, така само го предизвика. Зара се втурна напред с рев, но Оуди беше по-бърз. Заби ъгъла на таблата в гърлото му с такава сила, че го повали на колене. Зара се бореше за въздух, докато се свличаше на пода. Пазачите пристигнаха и го отнесоха в болницата на затвора.

Мос реши, че Оуди сигурно иска да умре, но не беше така. Затворът е пълен с хора, които вярват, че отвъд собственото им съзнание светът не съществува. Не могат да си представят живота отвъд стените, затова си създават свой собствен. Там, вътре, човек е нищо. Просто зрънце пясък под нечия обувка, бълха върху куче, пъпка на задника на дебел мъж. Най-голямата грешка, която човек може да направи в затвора, е да вярва, че изобщо има стойност.

Всяка сутрин това се повтаряше. Само в първия си ден Оуди се сби с дузина мъже, а на следващия бройката се удвои. Докато заключат затворниците в килиите, беше толкова жестоко пребит, че не можеше да дъвче, а двете му очи бяха като пурпурни сливи.

На четвъртия ден Зара изпрати съобщение от болницата на затвора, че иска Оуди Палмър мъртъв. Бандата му уреди нещата. Въпросната вечер Мос взе таблата си с храна и я занесе на масата, където Оуди седеше сам.

— Може ли да седна?

— Живеем в свободна страна — промърмори Оуди.

— И все пак не е така — отвърна Мос. — Особено когато си бил в затвора толкова дълго, колкото аз.

Двамата мъже се хранеха мълчаливо, докато най-накрая Мос изплю камъчето:

— Канят се да те убият на сутринта. Може би трябва да помолиш Грейсън да те сложи в Дупката.

Оуди се взря над главата на Мос, сякаш четеше нещо във въздуха, и каза:

— Няма да го направя.

Мос реши, че Оуди е или наивен, или глупашки смел, а може би наистина искаше да умре. Това не бе борба за липсващите пари. Никой не може да похарчи седем милиона долара в затвора — дори да е силно пристрастен към наркотици или да плаща за денонощна защита. И не ставаше дума за дребните неща като шоколадови блокчета или допълнителен сапун. В затвора, ако се издъниш... умираш. Ако погледнеш някого накриво... умираш. Седнеш ли на грешната маса по време на хранене... умираш. Тръгнеш ли по грешната страна на коридора или в двора за упражнения, храниш ли се твърде шумно... умираш. Дребнаво. Тъпо. Злополучно. Фатално.

Имаше принципи, по които се живее в затвора, но те не трябваше да се бъркат с приятелство. Затворническият живот поставяше хората близо един до друг, но не ги сплотяваше, не ги обединяваше.

На следващата сутрин в осем и половина отвориха вратите и рампата се напълни. Хората на Зара чакаха. Бяха дали задачата на новобранец, който криеше в ръкава си фибростъкло от подметка на обувка. Другите бяха заели позиции за наблюдение или стояха наблизко, за да му помогнат да се отърве от оръжието. Щяха да изкормят рибката като истинска риба.

Мос не искаше да се забърква, но в Оуди имаше нещо, което будеше интерес. Всеки друг би се предал, би преклонил глава или би умолявал да го сложат в карцера. Оуди беше или най-тъпият кучи син в историята, или най-смелият. „Какво вижда той в света, което никой друг не вижда?“ — питаше се Мос.

Затворниците се бяха изсипали от килиите си и се преструваха, че правят сделки помежду си, но повечето просто чакаха. Оуди не се появи. Навярно се бе измъкнал по свой си начин, помисли си Мос, но после от килията на новия му познат прогърмя бумтящата мелодия на „Окото на тигъра“^[2].

Появи се гол до кръста, облечен в боксови шорти, дълги чорапи и меки маратонки, намазани с черна вакса. Танцуваше на пръсти и нанасяше удари във въздуха, на юмруците си имаше чорапи, натъпкани с тоалетна хартия, за да изглеждат като огромни боксови ръкавици. С

насиненото си лице Оуди приличаше на Роки Балбоа^[3], който излиза да се бие с Аполо Крийд в петнайсетия рунд.

Хлапето с фибростъклото не знаеше да се смее ли, или да плаче. Оуди танцуваше и замахваше, привеждаше се и се провираше. Но тогава се случи нещо странно. Негрите започнаха да се смеят. Негрите започнаха да ръкопляскаат. Негрите започнаха да пеят. Когато песента свърши, понесоха Оуди над главите си, сякаш е спечелил световна титла в тежка категория.

Мос си спомня най-ясно този момент, когато си мисли за Оуди Палмър — как изглеждаше, когато излезе от килията си, докато нанасяше удари срещу невидим противник, привеждаше се и се пазеше от въздуха. Не беше кой знае какво изпълнение, но Оуди беше открил начин да оцелее.

Разбира се, хората все още искаха да разберат за парите — дори пазачите, израснали в същата мръсна и бедна обстановка като мъжете, които охраняваха, ставаха податливи на подкупи и контрабанда. Някои надзирателки предложиха на Оуди да им прехвърли пари по банкова сметка в замяна на сексуални услуги. Бяха от жените, които сякаш изяждат количество бургери колкото собственото им тегло, но след няколко години зад решетките започваха да ти се струват изключително привлекателни.

Оуди отказа предложенията им. За десет години нито веднъж не спомена обира или парите. Не подведе никого и не даде обещания. Вместо това вдъхваше усещане за спокойствие и хладнокръвие като мъж, пропъдил от живота си всички излишни чувства, всички копнежи и стремежи към несъщественото. Беше като Йода, Буда и Гладиятора, слети в едно.

---

[1] В затвора наричат новобранците „рибки“. — Б.пр. ↑

[2] Eye of the Tiger е песен на американската рокбанда Survivor от пролетта на 1982 г. — Б.р. ↑

[3] Боксьор от популярната поредица екшън филми „Роки“, чиято роля изпълнява Силвестър Сталоун. — Б.р. ↑

5

Лъч слънчева светлина пада върху клепача на Оуди и той се опитва да го пропъди, сякаш е насекомо. Светлината се връща и той чува кискане. Били държи малко огледалце и насочва слънцето през отворената врата на плевнята.

— Виждам те — казва Оуди.

Били се привежда бързо надолу и отново се смее. Облечен е в парцаливи шорти и твърде голяма тениска.

— Кое време е? — пита Оуди.

— След закуска.

— Не трябва ли да си на училище?

— Днес е неделя.

„Вярно“ — помисля си Оуди и се надига.

По някое време на нощта се бе изтърколил от леглото. Да спи свит на кълбо на пода, му беше по-близко и познато от лежането на матрак.

— От леглото ли падна? — пита Били.

— Май да.

— Аз преди падах от леглото, но вече не. Мама казва, че съм пораснал.

Оуди излиза на слънчевия двор и мие лицето си на помпата. Когато пристигна снощи, беше тъмно. Сега вече вижда куп небоядисани къщички, заобиколени от ръждявали автомобили, резервни части, дървени улеи за вода, вятърна мелница и купчина дърва за горене, струпана до ронеща се каменна стена. Малко чернокожо момче кара колело, което е твърде голямо за него. Седи на рамката, за да стига педалите, и прави кръгчета сред пърхашите кокошки.

— Моят приятел Клейтън — пояснява Били. — Той е черен.

— Виждам.

— Нямам много черни приятели, но Клейтън е готин. Малък е, но може да надбяга колело, освен ако не се спускаш по нанадолнице.

Оуди пристяга колана на панталоните си, за да не се изхлузят. На верандата на съседната къща забелязва слаб мъж с карирана риза и черен кожен елек, който го наблюдава. Оуди му махва, а човекът прави същото в отговор.

Роузи се появява.

— Закуската е на печката.

— Къде е Ърни?

— На работа.

— Рано започва.

— И късно свършва.

Оуди сяда на масата и яде. Тортила. Яйца. Боб. Кафе. Има стъклени буркани брашно, сушен боб и ориз на полиците над печката. През прозореца вижда как Роузи простира прането. Не може да остане тук. Тези хора проявиха добрина към него и не заслужават да ги забърка в неприятности. Единствената му надежда да остане жив е да се придържа към плана и да остане скрит възможно по-дълго.

Когато Роузи се връща, той я пита как да стигне до града.

— Мога да те закарам по обяд — казва тя, докато търка празната чиния на мивката. Отмята кичур коса от очите си. — Накъде отиваш?

— Хюстън.

— Мога да те оставя на гара „Грейхаунд“ в Сан Антонио.

— По път ли ти е?

Роузи не отговаря. Оуди вади пари от джоба си.

— Искам да платя за нощувката.

— Задръж си парите.

— Чисти са.

— Щом казваш.

* * *

До Сан Антонио има шейсет и един километра в посока север по междущатски път 37. Роузи кара стара японска кола със счупен ауспук и без климатик. Пътуват със свалени прозорци и надуто радио. На следващия кръгъл час говорителят по новините изброява заглавията от пресата за деня и споменава бягство от затвора. Оуди започва да

говори, опитва се да звучи естествено. Роузи обаче го прекъсва и усилва звука.

— За теб ли става дума?

— Нямам намерение да нараня никого.

— Много успокоително.

— Можеш да ме оставиш тук, ако се притесняваш.

Жената не отговаря. Продължава да шофира.

— Какво си направил?

— Казват, че съм обрал брониран камион.

— А направи ли го?

— Вече едва ли има значение.

Роузи му хвърля поглед.

— Или си го направил, или не си.

— Понякога обвиняват човек в неща, които не е извършил. Друг път му се разминава за злодеяния, които е направил. Може би в крайна сметка всичко се изравнява.

— Точно аз едва ли имам право да говоря за морал, след като вече не ходя на църква, но ако си сторил нещо лошо, не трябва да бягаш от него.

— Не бягам — казва Оуди.

И тя му вярва.

Когато спират на автобусната гара, Роузи поглежда редицата автобуси покрай Оуди, които пътуват към далечни градове.

— Когато те хванат, не споменавай какво направихме за теб — казва.

— Няма да ме хванат.

6

Специален агент Дезире Фърнис прекосява огромния отворен офис, за да се срещне с шефа си. Ако някой вдигне очи от екрана на компютъра си, ще види само как главата ѝ преминава над нивото на бюрата и най-вероятно ще си помисли, че малко дете се е вмъкнало в сградата, за да посети баща си или майка си, или за да продава курабийки^[1].

Дезире прекарва по-голямата част от живота си в опити да стане „по-висока“, ако не физически, то поне емоционално, социално и професионално. И двамата ѝ родители са ниски, а генетичната рулетка определи височината на единственото им дете да е на долната граница. Според шофьорската ѝ книжка Дезире е висока метър и петдесет и седем, но в действителност са ѝ необходими токчета, за да достигне такива чутовни висини. Докато беше в колежа, носеше умопомрачителни токчета, които почти я осакатиха, защото искаше да я приемат на сериозно и да ходи все с баскетболни играчи. Фактът, че я привличаха високи мъже, беше друга жестока шега на съдбата; или пък някакво вродено желание да има върлинесто потомство и да раздаде на децата си карти от друго генетично тесте. Дори сега, на трийсет години, все още ѝ искат документ за самоличност в барове и ресторанти. Повечето жени биха се поласкали, но Дезире го приема като безкрайно унижение.

Докато растеше, родителите ѝ все повтаряха неща като „Хубавите неща идват в малки опаковки“ и „Хората ценят дребните неща в живота“. Макар и добронамерени, тези изказвания трудно се преглъщаха от тийнейджърка, която все още купува дрехите си от детския щанд на магазините. В колежа, където учеше криминология, това бе смущаващо до болка. В академията беше унизително. Но Дезире опроверга всички и се опълчи срещу ръста си, като завърши с най-добър успех във випуска си и се доказа като по-подходяща, поумна и по-непоколебима от всички новобранци. Проклятието ѝ се

превърна в неин стимул. Размерите ѝ я вдъхновиха да се прицели по-високо.

Дезире чука на вратата на Ерик Уорнър и чака да я извикат.

Прошарен и преждевременно посивял, Уорнър е начело на управлението в Хюстън, откакто Дезире бе разпределена в родния си град преди шест години. От всички властни мъже, които е срещала, той има най-неподправен авторитет и чар. Освен това на лицето му често се появява намръщено изражение, заради което усмивките му изглеждат иронично тъжни или просто тъжни. Не се подиграва с ръста на Дезире и не се държи с нея по-различно само защото е жена. Хората го слушат не защото крещи, а защото шепотът му повелява да бъде чут.

— Беглецът от „Три реки“ е бил Оуди Палмър — съобщава Дезире.

— Кой?

— Обирът на бронирания камион в Дрейфъс Каунти преди десет години.

— Онзи, на когото трябваше да му сложат инжекцията^[2]?

— Същият.

— Кога трябваше да излезе?

— Днес.

Двамата агенти се гледат и мислят едно и също. Що за глупак трябва да си, за да избягаш от затвора в деня, преди да те освободят?

— Един от моите е — казва Дезире. — Държах случая под око, откакто прехвърлиха Палмър в „Три реки“ по юридически причини.

— Какви юридически причини?

— Новият прокурор не беше доволен от срока на първоначалната присъда и искаше да го съдят отново.

— След десет години!

— И по-странни неща са ставали.

Уорнър потраква с химикалка между зъбите си, държи я като цигара.

— Нещо да си чула за парите?

— Не.

— Разходи се дотам. Виж какво има да каже главният надзирател.

* * *

Час по-късно Дезире е на югозападната магистрала и минава покрай Уортън. Земеделските земи са равни и зелени, небето е просторно и синьо. Жената слуша касетите си с уроци по испански език и повтаря фразите: „Dônde pueào comprar agua? Dônde esta el bano?“^[3]

Умът ѝ отлита към Оуди Палмър. Наследила бе случая му от Франк Сеногълс — друг полеви агент, който се придвижи нагоре по хранителната верига и сега хвърля остатъците си на Дезире.

— Този случай е по-студен и от задника на гробар^[4] — каза ѝ Сеногълс, когато ѝ подаваше записките по делото. Гледаше я в гърдите вместо в лицето.

Неразрешените случаи обикновено се разпределяха между активните агенти, а новобранците получаваха най-старите и най-студените. Периодично Дезире проверяваше за нова информация, но през десетте години, изминали от обира, нищо от откраднатите пари не беше възстановено. Седем милиона долара в използвани банкноти, немаркирани и непроследими, просто се бяха изпарили. Никой не знаеше серийните номера, защото парите бяха извадени от употреба и се превозваха, за да бъдат унищожени. Бяха стари, мръсни и поразкъсани, но все още законово валидни при плащане.

Оуди Палмър беше оцелял при грабежа, въпреки че беше застрелян в главата, а четвъртият член на бандата — за когото предполагаша, че е по-големият брат на Палмър, Карл — бе избягал с парите. През последното десетилетие се бяха появили няколко фалшиви следи и непотвърдени засичания на Карл. Чуло се беше, че полицията в Тиера Колорадо, Мексико, го е арестувала, само че го пуснала, преди ФБР да успее да издайства заповед за екстрадирането му. Година по-късно американски турист на ваканция във Филипините заяви, че Карл Палмър държи бар в Санта Мария, на север от Манила. Имаше и други сведения за появата му — в Аржентина и Панама, но повечето бяха анонимни съобщения, които не доведоха доникъде.

Дезире изключва урока по испански и се взира в земеделските земи, покрай които преминава. „Що за идиот трябва да си, за да избягаш в деня преди освобождаването си?“ — питаше се. Вече беше

обмислила възможността Оуди да е избягал, за да избегне някой, който ще го посрещне отвън. Със сигурност е можел да изчака още ден. Според законите в Тексас за повторно престъпление можеше да получи още двацет и пет години.

Дезире бе ходила преди време във федералния затвор „Три реки“, за да разпитва Оуди и да научи нещо за парите. Беше преди две години и човекът не ѝ се беше сторил идиот. Имаше коефициент на интелигентност 136 и беше учил инженерство в колежа, преди да прекъсне. Куршумът в главата можеше да е променил характера му, разбира се, но Оуди ѝ се беше сторил учтив, интелигентен и почти изпълнен с разкаяние. Наричаше я „госпожо“ и не коментира височината ѝ, нито се подразни, когато тя го обвини, че лъже.

— Не помня много от въпросния ден — каза ѝ Оуди тогава. — Стреляха в главата ми.

— А какво помниш?

— Че стреляха в главата ми.

Дезире опита отново:

— Къде се запозна с твоите хора?

— В Хюстън.

— Как?

— Чрез далечен братовчед.

— Този братовчед има ли си име?

— Много е далечен.

— Кой те нае за удара?

— Бърни Кейн.

— Как се свърза с теб?

— По телефона.

— Каква беше твоята роля?

— Да шофирам.

— Ами брат ти?

— Той не беше там.

— Тогава кой беше четвъртият член на бандата?

Оуди вдигна рамене. Направи същото, когато тя спомена парите — разтвори ръце, сякаш бе готов да го претърсят на място.

Дезире имаше още въпроси. В продължение на час се въртяха в кръг, зацикляха и се затормозиха до крайност, докато подробностите по обира станаха пълна каша.

— Да видим дали разбирам правилно — заяви Дезире, без да крие раздражението си. — Запознал си се с останалите от бандата едва час преди началото на обира. Преди това не си знаел имената им и всички са носели маски.

Оуди кимна.

— Какво щеше да стане с парите?

— Щяхме да се срещнем по-късно и да си ги разделим.

— Къде?

— Не ми казаха.

Дезире въздъхна и опита друг подход:

— Правиш го по трудния начин, Оуди. Знаем, че всеки иска частица от теб — надзирателите, затворниците. Няма ли да е по-лесно, ако просто върнеш парите?

— Не мога.

— Не те ли притеснява, че навън хората си ги харчат, докато ти гниеш тук, вътре?

— Парите никога не са били мои.

— Сигурно се чувстваш измамен, Оуди.

— Защо?

— Не им ли завиждаш, че са се измъкнали?

— Да мразиш, е като да пиеш отрова и да чакаш друг да умре.

— Сигурно си мислиш, че това е много мъдро, но на мен ми звучи като пълна глупост — каза му Дезире.

Оуди се усмихна сухо.

— Някога била ли сте влюбена, специален агент?

— Не съм тук, за да говоря за...

— Извинете. Не исках да ви накарам да се чувствате неудобно.

Докато си спомня този момент от разговора, жената изживява отново същата емоция. Изчервяването. Никога не бе срещала мъж, да не говорим затворник, който е толкова самоуверен и приема така съдбата си. Не го интересуваше дали пътят нагоре е труден или че всяка врата е затворена. Дори когато Дезире го обвини, че лъже, той не се ядоса. Вместо това се извини.

— Ще спреш ли да казваш, че съжаляваш.

— Да, госпожо, съжалявам.

* * *

Когато пристига във федералния затвор „Три реки“, Дезире паркира в участъка за посетители и се визира през предното стъкло, за да обходи с очи ивицата трева и двойната ограда с бодлива тел. Отвъд вижда пазачи в кулите и основните сгради на затвора. Вдига щипците на ботушите си, излиза от колата и оправя якето си, като се подготвя за дългата процедура при влизането — попълването на формуляри, предаването на оръжието и белезниците ѝ, претърсването на чантата.

Няколко жени чакат часовете за свиждане да започнат: момичета, които са се хванали с погрешните мъже или с погрешните престъпници — онези, които ги залавят. Загубеняци. Некадърници. Измамници. Задръстеняци. „Не е лесно да откриеш добър престъпник или добър мъж“ — мисли си Дезире. Убедена е, че най-добрите от тях обикновено са обратни, женени или измислени (поне мъжете, ако не престъпниците). Двайсет минути по-късно я вкарват в офиса на главния надзирател. Не сяда. Остава го да седне, движи се из стаята и се визира в мъжа, докато неудобството му видимо става все по-силно и по-силно.

— Как е избягал Оуди Палмър?

— Изкатерила се е по оградите с помощта на откраднати чаршафи от затворническото пране и импровизирана кука за захващане, направена от барабан на пералня. Един младши офицер го е пуснал в пералното помещение в извънработно време, за да вземе нещо, което уж бил забравил. Офицерът не е забелязал, че Палмър така и не се върнал. Смятаме, че се е скрил в прането, докато охраната на кулите се е сменяла в единайсет часа.

— А алармите?

— Една от тях се е задействала точно преди единайсет, но е изглеждало като проблем в храненето. Рестартирахме системата, което отне около две минути. Сигурно е използвал това време, за да се прехвърли през оградата. Кучетата го преследваха до язовира „Чоук Кейниън“, но смятаме, че са следили фалшива следа, оставена от Палмър, за да ни отклони. Никой досега не е успявал да преплува язовира. Навярно някой е чакал Палмър зад оградата.

— Има ли пари в себе си?

Надзирателят се размърдва в стола си, въпросът очевидно не му харесва.

— Теглил е максималната сума от сто и шейсет долара от затворническата си сметка два пъти седмично, но не е харчил почти нищо чрез интенданта. Пресметнахме, че би трябвало да има около дванайсет хиляди долара.

Дезире пресмята, че от бягството са минали шестнайсет часа, а Палмър още не е забелязан никъде.

— Имаше ли непознати коли на паркинга вчера?

— Полицията проверява записите от камерите.

— Искам списък на всички, които са посещавали Палмър в последното десетилетие, както и цялата информация за кореспонденцията, която е водил. Имал ли е достъп до компютър?

— Работеше в библиотеката на затвора.

— Има ли интернет връзка?

— Тя се наблюдава.

— От кого?

— Имаме си библиотекар.

— Искам да говоря с него. Както и със социалния работник на Палмър, с психиатъра на затвора и с всеки човек от персонала, който е работил по-отблизо с него. А другите затворници, Палмър близък ли е с някого конкретно?

— Вече бяха разпитани.

— Не и от мен.

Надзирателят вдига телефона и вика заместника си, говори, сякаш е стиснал молив между зъбите си. Дезире не може да чуе разговора, но тонът е ясен — тя е толкова добре дошла тук, колкото скункс на градинско парти.

* * *

Надзирател Спаркс съпровожда специален агент Фърнис до библиотеката на затвора, преди да я остави с извинението, че има да провежда телефонни обаждания. В устата му има отвратителен вкус, който иска да отмие с глътка бърбън. И в по-добри дни от този пие

прекалено много и му се налага да пуска щорите и да отменя срещи с обяснението, че има мигрена.

Вади бутилка от шкафа за документация и си сипва малко в чашата за кафе. Вече две години е главен надзирател в „Три реки“, беше повишен и преместен от по-малък и по-слабо охраняван затвор, защото бе успял да се справи с по-малко от предвидения бюджет с минимален брой сериозни инциденти. Кое то даде грешна представа за уменията му. Ако мъже като тези можеха да бъдат контролирани, нямаше да са под ключ.

Надзирател Спаркс никога не се е питал дали престъпното поведение се определя от средата, в която е отраснал човек, или му е изначално присъщо. Но вярва, че то, както и броя повторни нарушения, говори за провал на обществото, не на корекционната система. Мнението му не съответства на разбирането в Тексас — щат, който се отнася към престъпниците като към добитък и се старее проклетите животни да си получат заслуженото.

Досието на Оуди Палмър е разтворено върху бюрото му. Няма данни за употреба на наркотици или алкохол. Няма глоби. Няма лишаване от привилегии. През първата година е влизал дузина пъти в болница след сблъсъци с други затворници. Намушкан (два пъти). Нарязан. Душен. Тровен. После нещата утихнали, въпреки че и сега от време на време някой се опитваше да отнеме живота му. Преди месец друг затворник бе напръскал решетките на килията му със запалителна течност и се беше опитал да го превърне във факла. Но въпреки атаките Палмър никога не бе искал да го изолират от общите части на затвора. Не беше молил за специално отношение, не се беше подмазвал за услуги, нито се беше опитвал да заобиколи правилата в своя полза.

Като повечето затворнически досиета и неговото не съдържа много информация за миналото му. Оуди може да е израснал в някоя воняща дупка. Баща му може да е бил алкохолик или майка му — наркоманка, или просто е имал лошия късмет да се роди беден. Нямаше предупредителни знаци, нито обяснения или разкрития. И все пак нещо в случая „Палмър“ предизвиква у надзирателя сърбеж на място, където не е прилично да се почеше. Може би се чувства така заради двете непознати коли, които видя в паркинга за посетители тази сутрин: тъмносин кадилак и пикап с ролбар и прожектори.

Мъжът в кадилака не си направи труда да отиде до портата за посетители, но от време на време излизаше и се протягаше. Висок, слаб и без шапка, той беше облечен в тясноскроен черен костюм и обут в тежки ботуши, а лицето му имаше странно безкръвен цвят.

Вторият шофьор пристигна в осем сутринта, но се придвижи до зоната за влизане три часа по-късно. Човек с мощно телосложение, макар и понаедрял в коремната област. Беше облечен в униформа на шериф с остри ръбове от гореща ютия, а косата му бе спретнато подстригана над големите уши.

— Аз съм шериф Райън Валдес от Дрейфъс Каунти — заяви той, когато подаде на Спаркс хладната си суха ръка за поздрав.

— Далеч сте от дома, шериф.

— Да, сър, май наистина е така. Виждам, че имате работа тази сутрин.

— И е още рано. Какво мога да направя за вас?

— Тук съм, за да ви помогна с издирването на Оуди Палмър.

— Оценявам предложението ви, но ФБР и местната полиция държат нещата под контрол.

— Федералните си нямат шибана идея!

— Моля?

— Имате си работа с хладнокръвен убиец, който никога не е трябвало да бъде допускан в затвор със средно ниво на сигурност. Трябваше да седне направо на електрическия стол.

— Не аз определям присъдите, шериф, моята работа е да ги държа под ключ.

— Аха. И добре ли се справяте със задачата?

Цветът се отдръпна от бузите на надзирателя и пулсиращ червен облак от пламтящи въглени заигра пред очите му. Десет секунди. Двайсет. Трийсет. Усещаше как кръвта бие в слепоочията му. Накрая успя да заговори:

— Затворник избяга от смяна под мое ръководство. Поемам отговорността. Това е урок по смирение. Трябва да опитате някой път.

Валдес разпери длани и се извини.

— Съжалявам, че започнахме лошо. Оуди Палмър е от особен интерес за шерифското управление в Дрейфъс Каунти. Ние го арестувахме и осъдихме.

— Разбирам, но той вече не е ваша грижа.

— Смятам, че ще се опита да се върне в Дрейфъс Каунти, за да се срещне с криминално проявените си приятелчета.

— На какво основание?

— Информацията е поверителна, но мога да ви уверя, че Оуди Палмър е изключително опасен и с добри връзки. Дължи на щата седем милиона долара.

— Парите са федерална собственост.

— Мисля, че издребнявате, сър.

Спаркс изучава младия мъж внимателно, забелязва следите от безсъние и белезите от акне, надупчили бузите му.

— Защо сте тук всъщност, шериф?

— Вече ви обясних.

— Съобщихме, че Оуди Палмър е избягал едва в седем часа тази сутрин, а в това време вие вече бяхте паркирали отвън от поне час. Така че или сте знаели, че той ще избяга, или сте дошли по друга причина.

Валдес се изправи и пъхна палци в колана си.

— Надзирател, някакъв проблем ли имате с мен?

— Може би ще правите по-добро първо впечатление, ако си изкарате главата от задника.

— Четирима души умряха в онзи обир. Палмър беше виновен за смъртта им, без значение дали е дръпнал спусъка или не.

— Това е ваше мнение.

— Не, такива са фактите. Бях там в онзи ден. Прескачах части от човешки тела, минах през локви кръв. Видях жена, изгоряла жива в колата си. Все още чувам писъците й...

Преструвката за колегиалност се беше изпарила без следа като рибка, изплюла куката на въдица. Шерифът се усмихна, без да показва зъби.

— Дойдох да ви предложа помощта си, защото познавам Палмър, но изглежда, не сте заинтересован.

Сложи шапката на главата си, нагласи периферията и си тръгна. Блъсна вратата, без да натисне дръжката, като си мърмореше под нос. Надзирателят гледаше през прозореца на офиса си, докато не видя Валдес да прекосява паркинга до пикапа си. Защо окръжен шериф би пропътувал триста и двайсет километра, за да каже на главен надзирател в затвор как да си върши работата?

---

[1] В САЩ детски групи като „Момичетата скаути“ продават бисквити и сладкиши, като ги разносят по домове и офиси с благотворителна цел. — Б.пр. ↑

[2] Става дума за смъртното наказание чрез инжекция, което се прилага в някои щати. — Б.пр. ↑

[3] Откъде мога да си купя вода? Къде е банята? — Б.пр. ↑

[4] В англоезичните страни неразрешените криминални случаи се наричат cold cases (буквално „студени случаи“) — Б.пр. ↑

Мос е прекарал безсънна нощ в Дупката в опит да излекува по-скоро нараненото си емо, отколкото раните си. Не обвинява пазачите, че са го пребили. Даде им повод, като си изпусна нервите. Беше ги „упълномошил“, както би се изразил психиатърът му. Контролирането на гнева винаги е било проблем за Мос. Всеки път, когато е поставен под напрежение или изживява стрес, се чувства, сякаш малка птичка е заклещена в главата му, цвърчи и се опитва да излезе. Исква да смаже тази птичка. Исква звукът да спре.

Моментите, в които напълно губи самообладание, са почти еуфорични. Цялата му омраза, страх, гняв и гордост, успехите и провалите му се сливат в едно и животът му сякаш придобива смисъл. Освободен е от свят на мрак и невежество. Чувства се жив. Опиянен. Недостижим. Но сега разбира колко разрушителна може да е тази сила. Работил е усърдно, за да контролира избухванията си и да избяга от миналото, за да стане различен човек.

Докато трие с пръст мястото, където трябва да стои брачната му халка, Мос си мисли за Кристъл и какво ще каже тя следващия път, когато го посети. Женени са от двайсет години (той е прекарал в затвора петнайсет от тях), но някои съюзи са предназначени от звездите... или пък не. Кристъл беше на седемнайсет, когато я срещна на родеото в Сан Антонио. Беше облепната на рамото на момче с конски зъби и лице като пица „Пеперони“, но се държеше, сякаш търси някой по-интересен — макар и може би не чак толкова интересен, колкото се оказа Мос.

Майка ѝ винаги я предупреждавала за момчета като Мос, което само направило Кристъл по-любопитна. Беше девствена, както откри Мос по-късно. Веднъж или два пъти ѝ се искало някое момче да я хвърли на леглото и да ѝ покаже абсолютно всичко, но в ухото си все чувала гласа на майка си, която казвала, че похотта е смъртен грях, а ранната бременност проваля живота.

Мос бе отишъл на родеото, за да провери охраната и да разузнае колко пари са събрани от продажбата на билети, но идеята му за удар се провали, когато видя колко много полицаи бяха на смяна. Затова си купи корндог^[1], гръмна дузина метални патици на стрелбището и спечели плюшен Пинко розовата пантера. По-късно видя Кристъл, която гледаше парада. Не беше и наполовина толкова красива, колкото други момичета, които той познаваше, но нещо в нея палеше кръвта му.

Гаджето ѝ беше отишло да ѝ вземе безалкохолно, а Кристъл се отдалечи с Мос, като се смееше на ласкателствата му и слушаше музиката. Той искаше да се изтъкне. На стрелбището и на целенето на кокосови орехи^[2] ѝ спечели плюшен паток — Дафи Дък, два хелиеви балона и кукла на пръчка. Двамата седнаха да наблюдават родеото. Мос знаеше какъв ефект ще има върху Кристъл гледането на каубои, които яздят бикове и коне. По негово мнение повече бременности се дължаха на родеото, отколкото, на който и да е друг вид забавление, освен може би стриптийз програмите. Кристъл беше замаяна от вълнение и Мос знаеше, че му е в кърпа вързана. Щеше да направи всичко за него. Щеше да я заведе в дома си, да го направят в колата или дори прави — с треперещи колене зад стаята на ужасите.

Но сгреши. Кристъл го целуна по бузата, като пренебрегна най-добрите му свалячески реплики, и му даде телефонния си номер.

— Можеш да ми звънеш утре вечер в седем. Нито минута по-рано или по-късно.

После си тръгна, поклащайки бедрата си като метроном. Мос знаеше, че са го изиграли като в лесна игра на карти, и в същия миг осъзна, че не му пука. Тя беше умна, секси и енергична. Какво повече можеше да иска един мъж?

* * *

По вратата блъска пазач. Мос се изправя на крака и застава с лице към стената. Отново го окоават и го водят на душовете, а после в зоната за свиждания — не в главния участък за посетители, а в малка стая за разпити, която обикновено се ползва от адвокати за срещи с клиентите им.

Психиатърът на затвора, госпожица Хелър, чака пред стаята. Затворниците я наричат госпожица Притикин^[3], защото е единствената жена тук, която тежи по-малко от 90 килограма. Мос сяда и я чака да каже нещо.

— Аз ли трябва да започна разговора? — пита.

— Не си тук за среща с мен — отвръща жената.

— Така ли?

— Човек от ФБР иска да говори с нас.

— За какво?

— Оуди Палмър.

Госпожица Хелър винаги е напомняла на Мос за една логопедка, която му даваше уроци по дикция, когато започна гимназия, тъй като не можеше да казва „р“ и „т“. Терапевтката беше на двацет и няколко години и пъхаше пръстите си в устата му, за да му покаже къде да сложи езика си, когато казва определени думи. Един ден Мос получи ерекция, но логопедката не се ядоса. Усмихна му се срамежливо и избърса пръстите си с хартиена салфетка.

Вратата се отваря и от нея излиза социалната работничка, кима на госпожица Хелър, която е следваща по ред. Мос чака с широко разкрасени крака и затворени очи, подпрял глава на стената. Затворниците са експерти по убиването на време, защото остаряват в кучешки години. Могат да четат едни и същи списания и книги отново и отново; да гледат едни и същи филми; да провеждат едни и същи разговори и да разказват едни и същи вицове, за да направят така, че месеците и годините да изчезнат.

Мисли си за Оуди и се опитва да си го представи как се наслаждава на свободата, как спи с холивудска актриса или мята празни бутилки от шампанско през борда на яхта. Знае, че е малко вероятно, но заради въображаемите картини неусетно извива края на устните си в усмивка.

След като Оуди оцеля в „двубоя за титлата“, започна да сяда с Мос на хранене. Рядко говореха, докато ядяха, а после разменяха по-скоро общи приказки и наблюдения, отколкото размишления за живота. Оуди все още беше мишена, защото беше млад и здрав, а парите гнетяха ума на мъжете. Беше само въпрос на време, преди друг да се опита да го пречупи.

Затворник на име Рой Фишър, който наричаше себе си Върколака заради силното окосмяване, което имаше по лицето си, приклеци Оуди пред сектора с душовете и започна да размахва юмруци срещу него. Мос скочи на гърба на Рой и го свали на земята като сърна, омотана в ласо, преди да сложи коляно на врата му.

— Трябват ми парите — каза Рой, като бършеше очи. — Моята Лизи ще загуби къщата, ако не направя нещо.

— Какво общо има това с Оуди? — попита Мос.

Рой извади писмо от джоба на ризата си. Мос го даде на Оуди. Лизи бе писала, за да му каже, че банката ще ограничи достъпа до къщата в Сан Антонио и че тя и децата се местят обратно във Фрийпорт, за да живеят с родителите ѝ.

— Няма да мога да ги виждам, ако се преместят във Фрийпорт — прогъгна Рой. — Лизи казва, че не ме обича вече.

— А ти обичаш ли я още? — попита Оуди, който все още дишаше тежко.

— Какво?

— Обичаш ли още Лизи?

— Да.

— Казваш ли ѝ го?

Рой се засегна.

— Да не твърдиш, че съм мекушав?

— Може би ако ѝ го кажеш, ще направи по-сериозен опит да остане.

— И как да го направя?

— Напиши ѝ писмо.

— Не съм добър с думите.

— Аз ще ти помогна, ако искаш.

И така Оуди написа писмото на Рой. Трябва да е било нещо необикновено, защото Лизи не заведе децата във Фрийпорт и се пребори да задържи къщата, а цялото семейство продължи да посещава Рой всяка втора седмица.

Отваря се врата. Пазач рита отзад стола на Мос и му казва да се събуди. Като се изправя на крака, затворникът бавно се тътри в стаята, привел рамене така, че да изглежда по-дребен. По-смирен. Някакво момиче, тийнейджърка, го чака в стаята за интервю. Не момиче, жена с късо подрязана коса и обеци по ушите. Показва му значка.

— Аз съм специален агент Дезире Фърнис. Мос ли да ви наричам, или Джеремайя?

Мос не отговаря. Още не може да преодолее шока от размерите й.

— Нещо не е наред ли? — пита жената.

— Да не би някой да те е завъртял в сушилнята? Бих се заклел, че си се свила с около пет размера?

— Не, това е нормалният ми размер.

— Ама ти си толкова ситна!

— Знаеш ли кое му е най-лошото на това, че съм ниска?

Мос поклаща глава.

— Цял ден трябва да гледам задници.

Мос примигва срещу нея. Ухилва се. Сяда.

— Добър лаф.

— Знам много такива.

— Така ли?

— „Уили Уонка се обади и каза, че е време да се прибиращ“; „Зън-зън, не чу ли, че вещицата е мъртва?“; „Ти не беше ли във «Властелинът на пръстените»?“; „Ако беше китайка, щяха да те наричат Мал Ка“...

Мос се тресе от смях на стола си. Оковите му дрънчат.

— Толкова съм ниска, че детският басейн ми е до шия. Трябва ми стълба, за да стигна долния етаж на двуетажно легло. Удрям си главата в земята, когато кихам. Трябва ми засилка, за да седна на тоалетната чиния. И не, не съм роднина на Том Круз. — Жената спира. — Приключихме ли с този въпрос?

Мос бърше очите си.

— Не исках да те засегна, госпожо.

Безразлична към извинението му, Дезире се връща към папката.

— Какво се е случило с лицето ти? — пита го.

— Катастрофирах с колата.

— Забавен си.

— Помага да запазиш чувството си за хумор на такова място.

— Бил си приятел с Оуди Палмър.

Мос не отговаря.

— Защо? — пита тя.

— Какво защо?

— Защо бяхте приятели?

Интересен въпрос и нещо, върху което Мос не е размишлявал. Защо ставаме приятели с когото и да било? Общи интереси. Подобно минало. Химия. Нито едно от тези не се отнасяше за него и Оуди. Нямаха нищо общо, освен че бяха в затвора.

Специалният агент чакаше отговор.

— Той отказа да се предаде.

— Какво имаш предвид?

— Някои мъже изгниват на подобни места. Остаряват, озлобяват се, самоубеждават се, че обществото им е виновно за всичко, а те са просто жертви на кофти детство или злополучни обстоятелства. Прекарват цялото си време да беснеят срещу бог или пък да го търсят. Някои рисуват, пишат поезия или изучават класиците. Други тренират здраво, играят хандбал или пишат писма на момичета, които са ги обичали, преди да захвърлят живота си в калта. Оуди не правеше нищо подобно.

— И какво правеше той?

— Устояваше.

Дезире все още не разбира.

— Вярваш ли в бог, специален агент?

— Възпитана съм като християнка.

— Мислиш ли, че той има план за всеки от нас?

— Не съм сигурна.

— Баща ми не вярваше в бог, но казваше, че има шест ангела: Мъка, Отчаяние, Разочарование, Безнадеждност, Жестокост и Смърт. „Ще срещнеш всеки един от тях, казваше ми, но да се надяваме, че не и по двама наведнъж.“ Оуди Палмър срещна своите ангели по двама наведнъж. Срещна ги и по трима наведнъж. Срещаше ги всеки ден.

— Смяташ, че не е имал късмет?

— Това момче имаше късмет само когато нямаше лош късмет.

Мос навежда глава и прокарва пръсти по скалпа си.

— Оуди Палмър беше ли религиозен? — пита Дезире.

— Никога не съм го чувал да се моли, но провеждаше дълбоки философски дискусии с проповедника на затвора.

— На каква тема?

— Оуди не вярваше, че е уникален или че има определена съдба. И не смяташе, че християните държат монопола над морала. Все

казваше, че някои от тях знаят как да приказват, но походката им е повече като на Джон Уейн, отколкото като на Исус. Разбираш ли ме?

— Мисля, че да.

— Така става, когато прекараш две хиляди години в проповядване на Библията, а се опитваш да оправдаеш бомбардировките над хора, въпреки че священото писание казва да обичаш ближния си и да обръщаш другата буза.

— Защо избяга той, Мос?

— Искрено ти казвам, че не знам, госпожо.

Затворникът прокарва ръце по лицето си и усеща синините и подутините.

— Места като това са идеална среда за контрабанда и слухове. Всеки тук ще ти каже различна история за Оуди. Ще ти кажат, че е бил застрелян четиринайсет пъти и е оцелял.

— Четиринайсет?

— Така съм чувал. Видях белезите на черепа му. Сигурно е било като да сглобиш Хъмпти Дъмпти.

— А парите?

Мос се усмихва сухо.

— Хората казват, че е подкупил съдията, за да не седне на електрическия стол. Сега ще казват, че е подкупил пазачите, за да го пуснат да избяга. Разпитайте наоколо, всеки знае историята различно. Някои казват, че парите отдавна са похарчени, други — че Оуди Палмър притежава остров на Карибите. Има предположения, че е заровил парите в Източен Тексас, че брат му Карл живее луксозно в Калифорния и е женен за филмова звезда. Затворът е място, пълно с истории, а нищо не пали кръвта така, както цяло състояние в непроследими банкноти. — Мос се накланя напред. Веригата на глезените му издрънчава срещу металните крака на стола. — Знаеш ли какво си мисля аз?

Дезире поклаща глава.

— Оуди Палмър не се интересува от парите. Не мисля, че му пукаше и от факта, че е затворен тук. Другите мъже брояха часовете и дните до освобождаването си, но Оуди се вираше в далечината, сякаш гледаше отвъд океана или наблюдаваше плувачи във въздуха искри от лагерен огън. Можеше да накара стените на килията да изчезнат. — Мос се поколебава. — Ако не бяха сънищата...

— Какви сънища?

— Често лежах на леглото си и го дебнех. Чудех се дали някоя нощ няма да се изпусне къде е скрил парите, но той така и не го направи. Вместо това все го чувах да плаче. Като дете, което се е загубило сред царицата и риде за майка си. Преди се чудех какво би накарало голям мъж да плаче. Попитах го, но той не искаше да говори по темата. Не го беше срам, че е плакал. Не се страхуваше от слабостта, която показваше.

Специалният агент гледа в бележника си.

— Двамата сте работили в библиотеката. С какво се занимаваше Оуди там?

— Учеше. Четеше. Подреждаше рафтовете. Образоваше се. Пишеше писма. Подготвяше обжалвания за други хора, но никога за себе си.

— Защо?

— И аз това го питах.

— Какво ти отговори?

— Каза, че е виновен.

— Знаеш ли, че е трябвало да бъде освободен вчера? — пита Дезире.

— Чух.

— Защо би избягал?

— Мислех си за това.

— И?

— Задаваш грешния въпрос.

— Какво трябва да попитам?

— Повечето мъже тук си мислят, че са корави, но всеки ден им напомнят, че не са. Оуди прекара десет години в опити да остане жив. Почти не минаваше седмица, без пазачите да посетят килията му и да го пребият като мръсно куче. Задаваха му същите въпроси, които ти задаваш. А през деня идваше ред на мексиканската мафия или на тексаския синдикат, или на арийското братство... на всеки тъп страхливец, на когото му се приискаше да тормози Оуди. Тук има и хора с особени, непреодолими импулси, които нямат нищо общо с алчност или власт. Може би са видели нещо в Оуди, което са искали да унищожат — оптимистичния му вид или чувството за вътрешен мир. За боклуци като тях не е достатъчно само да наранят друг човек, те

искат да го погълнат, искат да разпорят гърдите му и да изядат сърцето му, докато кръвта потече по лицата им, а зъбите им се оцветят в червено. Каквато и да е била мотивацията, имаше негласен договор за смъртта на Оуди от първия му ден тук. И се удвои преди месец. Душиха го, пребиваха го, рязаха го със стъкло и го гориха, но той никога не показва омраза или слабост.

Мос поглежда нагоре и задържа погледа на Дезире.

— Искаш да знаеш защо е избягал сега, но задаваш грешния въпрос. Би трябвало да питаш защо не го е направил по-рано.

---

[1] Американско ястие; хотдог на клечка, покрит с дебел слой запечено царевично брашно. — Б.пр. ↑

[2] Традиционна игра по американските панаири, която включва целене с дървени топки на подредени в редица кокосови орехи. — Б.пр. ↑

[3] Прякорът идва от известната диета без мазнини на Натан Притикин, изключително популярна сред жените, които искат да отслабнат. — Б.пр. ↑

8

Оуди не хваща първия възможен автобус. Скита из улиците на Сан Антонио и свиква с шеметното движение и шума. Извисяващите се сгради са по-високи, отколкото ги помни. Полите са по-къси. Хората са по-дебели. Телефоните са по-малки. Цветовете са по-убити. Хората избягват контакт с очи. Избутват те и минават, забързани нанякъде: майки с колички, бизнесмени, офис служители, пазаруващи, куриери, ученици, шофьори за доставки, шопинг асистенти и секретарки. Всички изглеждат, сякаш се опитват да стигнат някъде или бягат от нещо.

Забелязва билборд, кацнал на върха на офис сграда. Два образа, долепени един до друг. Първият показва жена, която работи на лаптоп, облечена в строг костюм, с очила и хваната на кок коса. Другият я показва по бански, излегната на плаж с бял пясък, морската вода е с цвета на очите ѝ. Отдолу е изписано: „Изгубете се в Антигуа“.

Островите се харесват на Оуди. Може да си представи как бавно почернява на плажа, как маже с плажно олио раменете на някоя мацка и го оставя да потече по гърба ѝ към всяко скрито кътче на тялото ѝ. Колко време мина? Единайсет години без жена. Без една определена жена.

Всеки път, когато решава все пак да си хване автобус, нещо го разсейва и минава още час. Купува си шапка и тъмни очила, както и нови дрехи, чифт маратонки и евтин часовник, шорти и машинка за подстригване. В магазина за телефони се опитват да му пробутат лъскава правоъгълна призма от стъкло и пластмаса, като му говорят за приложения, пакети с данни и интернет.

— Искам такъв, с който да мога просто да се обаждам и толкова — настоява Оуди.

Освен мобилния телефон си купува и четири предплатени симкарти, след което прибира новите си покупки в джобовете на малка раница. После сядва в бар срещу гара „Грейхаунд“ и наблюдава как хората влизат и излизат. Има войници в униформи, които носят

войнишки сакове и навярно се прехвърлят от някоя от военните бази в тази част на Тексас. Някои от тях заговарят паважните принцеси, които проституират в близките мотели.

Докато разучава мобилния си телефон, Оуди обмисля дали да се обади на майка си. Вече е разбрала. Полицията трябва да я е посетила. Може би подслушват телефона ѝ или наблюдават къщата. След като татко му почина, тя се премести при сестра си Ава в Хюстън. Там беше израснала и макар да е нямала търпение да избяга от родното си място, накрая се върна там, откъдето е тръгнала.

Умът му се рее. Оуди си спомня как на шестгодишна възраст се провря през прозореца на магазина за алкохол „Улфи“^[1], за да открадне цигари и пакети дъвка. Брат му Карл го повдигна до прозореца, а после го хвана, когато скочи вън. Тогава Карл беше на четиринайсет и Оуди си мислеше, че е най-готиният голям брат, който някой може да има, макар понякога да беше груб и много деца да се страхуваха от него. Карл имаше една от онези редки усмивки, които срещаш само няколко пъти в живота си. Беше топла и успокояваща, но в секундата, в която изчезнеш, той ставаше друг човек.

Когато Карл влезе в затвора за първи път, Оуди му пишеше писма всяка седмица. Не пристигаха кой знае колко отговори, но знаеше, че Карл не обича особено нито да чете, нито да пише. А когато по-късно хората разказваха истории за брат му, Оуди се опита да не им вярва. Искаше да помни брата, който беше негов идол, онзи, който го водеше на щатския панаир и му купуваше комикси.

Двамата ходеха за риба на река Тринити, но не можеха да изядат нищо от улова си заради замърсителите. Улавяха предимно колички за пазаруване и изхвърлени гуми, докато Карл пушеше трева и разказваше на Оуди истории за разни тела, потопени в мрачни дълбини.

— Слагат им бетон, за да са тежки — каза хладно. — Все още са там долу, заседнали в калта.

Карл разказваше и истории за известни гангстери и убийци като Клайд Бароу и Бони Паркър, които бяха израснали на по-малко от два километра от родното място на Оуди. Бони бе учила в гимназията „Семент Сити“, която вече бе прекръстена, когато той седеше в класните ѝ стаи и гледаше през прозореца към различни фабрики, но към същите къщи.

— Бони и Клайд прекарвали едва две години заедно — обясни Карл. — Но са изживели всяка проклета минута, сякаш им е последна. Било е любовна история.

— Не искам да слушам за целуване — обади се Оуди.

— Някой ден ще искаш — увери го Карл през смях. И като се наведе напред и заговори тихо, му описа финалната засада, сякаш му разказваше история за духове край лагерен огън.

Оуди си представи мъгливата сцена преди изгрев, самотния път извън Сейлс, Луизиана, където полицията и тексаските рейнджъри приклецили двойката на 23 май 1934 година и открили огън без предупреждение. Бони Паркър била само на дваайсет и три. Погребали я в гробището „Фиштрап“ на няма и деветдесет метра от мястото, където Оуди и Карл израснаха (въпреки че по-късно преместили тялото ѝ в гробището „Краун Хил“, за да е по-близо до баба си и дядо си). Клайд бил погребан на два километра оттам, в гробището „Уестърн Хайтс“, където хората още посещават гроба му.

* * *

Карл влезе за първи път в затвора за пощенски измами и злоупотреба с банкомати, но това, което го погуби, бяха наркотиците. Пристрасти се към тях в щатския затвор в Браунсвил и така и не ги отказа. Когато освободиха Карл, Оуди беше на деветнайсет и вече в колежа. Отиде с колата до Браунсвил да го прибере. Брат му излезе, облечен в риза на зелено райе, чифт панталони от полиестер и твърде дебело кожено палто.

— Не ти ли е горещо в това?

— Предпочитам да го облека, отколкото да го нося в ръце — каза Карл. — Изглеждаш добре, братле.

Тогава Оуди все още играеше бейзбол и редовно вдигаше тежести.

— Ти също — излъга Оуди.

Карл изглеждаше изцеден, мършав и гневен — сякаш търсеше нещо, до което няма достъп. Хората казваха, че в тяхното семейство Оуди е наследил интелекта, като че ли интелигентността е нещо, което пристига с пратка, и трябва да си вкъщи в деня на доставката, защото

иначе пакетът се връща обратно. Но не ставаше въпрос за интелект. А за кураж, преживявания, желаниа и още дузина други съставки.

Оуди разходи Карл с колата из стария квартал, който изглеждаше по-незападнал, отколкото Карл го помнеше, но все още имаше едноетажни молове, евтини вериги магазини, дрогерии и момичета, които проституират в колите си на булеварда.

В магазина „Севън илевън“^[2] Карл се втрени в две гимназистки, които влязоха да си купят „Слърпи“^[3]. Бяха облечени в къси дънкови панталонки и тесни тениски. Познаваха Оуди. Усмивнаха се. Флиртуваха. Карл направи някакъв коментар и те спряха да се усмихват. В този момент Оуди погледна брат си по-внимателно и съзря нещо ново у него: остра, почти плашеща склонност да мрази самия себе си.

Купиха си шест бири и седнаха до река Тринити, под железопътния мост. Влаковете преминаваха с грохот над главите им на път към „Юниън Стейшън“. Оуди искаше да разпита брат си за затвора. Как е там? Истина ли са и половината истории, които се говорят? Карл го попита дали има трева.

— Освободен си условно.

— Помага ми да се отпусна.

Двамата седяха мълчаливо и гледаха как кафявите води се вият във водовъртежи.

— Наистина ли мислиш, че има тела там долу? — подхвърли Оуди.

— Сигурен съм — кимна Карл.

Оуди му каза за стипендията си в университета „Райс“ в Хюстън. Щяха да платят таксите му, но трябваше сам да покрие разходите си за жилище и храна, затова работеше двойни смени в залата за боулинг.

Карл обичаше да го дразни за това, че е „умникът в семейството“, но Оуди си мислеше, че брат му тайно се гордее с него.

— Какво ще правиш сега? — попита.

Карл сви рамене и смачка кутийката от бира с ръка.

— Татко казва, че може да ти намери място като работник на строеж.

Брат му не отговори.

Когато най-послед стигнаха у дома, последва изобилие от прегръдки и сълзи. Майка им непрекъснато сграбчваше Карл откъм

гърба, сякаш щеше да ѝ избяга. Татко им си дойде рано от гаража, което правеше рядко. Не каза много, но Оуди виждаше, че е щастлив, задето Карл си е отново у дома.

Месец по-късно Оуди започна втората си година в колежа в Хюстън и не се прибра в Далас до Коледа. Дотогава Карл вече живееше в къща в Хюстън и се занимаваше с различни неустановени дейности. Беше скъсал с приятелката си и караше мотоциклет, който „пазеше за приятел“. Изглеждаше нервен. Избухлив.

— Хайде да играем покер — предложи на Оуди веднъж.

— Опитвам се да пестя пари.

— Може да спечелиш някакви.

Карл го убеди да играе, но непрекъснато сменяше правилата, като казваше, че така играят в затвора. И понеже всички промени бяха в негова полза, Оуди загуби половината пари, които беше спестил за колежа. Брат му излезе и се върна с бира. Взел беше също метамфетамини и екстази. Искаше да се надрусат и така и не разбра защо Оуди предпочете да си отиде вкъщи.

Следващото лято Оуди работи в залата за боулинг и в гаража. Карл наминаваше често и се опитваше да иска пари назаем.

Сестра им Бернадет беше започнала да излиза с момче, което работеше в банка в центъра. Имаше кола и хубави дрехи. Карл не го харесваше.

— За какъв се мисли тоя?

— Не прави нищо лошо — възрази Оуди.

— Мисли си, че е по-добър от нас.

— Защо реши така?

— То се вижда. Държи се надменно.

Карл не искаше да слуша, когато му обясняваха, че някои хора работят здраво, за да живеят в хубава къща или да карат нова кола. Предпочиташе да презира успеха им. Сякаш стоеше отвън, непоканен на нечие частно парти, с нос, притиснат до прозореца, взрян във въртящите се поли и красивите танцуващи момичета. Не просто гледаше завистливо. А изпитателно. Възмутено. Жадно.

По-късно същото лято брат му позвъни към десет часа вечерта. Бил в бар в Източен Далас. Моторът му се повредил и трябвало някой да го закара вкъщи.

— Няма да дойда да те взема — каза Оуди.

— Обраха ме. Нямам пари.

Оуди прекоси целия град. Паркира отпред. Барът имаше светеща реклама на бира „Дикси“ и дървен под, покрит с фасове, които напомняха за смачкани хлебарки. Няколко рокери играеха бiliarд и удряха бялата топка толкова силно, че звучеше като удар на камшик. Единствената жена беше на около четирийсет, облечена бе като тийнейджърка и танцуваше пияна пред джубокса, докато дузина мъже я гледаха.

— Остани за едно питие — каза Карл.

— Мислех, че нямаш пари.

— Спечелих малко. — Брат му посочи към бiliarдната маса. — Какво ще пиеш?

— Нищо.

— Вземи си безалкохолно.

— Отивам си у дома.

Оуди излезе. Карл го последва на паркинга ядосан, че го е изложил пред новите му приятели. Зениците му бяха разширени и първите два пъти не нацели дръжката на вратата. Оуди го закара вкъщи, свалил прозорците на колата, в случай че на Карл му се доповръща. Пътуваха мълчаливо и Оуди помисли, че Карл е заспал. Но брат му внезапно заговори и звучеше като изгубено дете.

— Никой няма да ми даде втори шанс.

— Дай си малко време — отвърна Оуди.

— Не знаеш какво е. — Карл се изправи на седалката. — Трябва ми само един голям удар и ще съм се уредил. Ще мога да се махна от това място и да започна на чисто някъде, където няма хора с предразсъдъци към мен.

Оуди не разбираше.

— Помогни ми да оберя банка — заяви Карл, без да увърта повече.

— Какво?

— Мога да ти дам дващест процента от печалбата. Трябва само да караш колата. Няма нужда да влизаш. Просто стой в автомобила.

Оуди се разсмя.

— Няма да ти помогна да обереш банка.

— Само трябва да караш.

— Ако искаш пари, хвани се на работа.

— Лесно ти е да го кажеш.

— И какво трябва да значи това?

— Ти си синеокото момченце, любимецът. Нямам нищо против да съм блудният син. Помогни ми да си взема моя дял по-рано и ще се изпаря без следа.

— Ние нямаме дялове.

— Защото ти получи всичко.

Върнаха се в къщата на родителите си. Карл спа в старата си стая. Оуди се събуди жаден през нощта и тръгна да си вземе чаша вода. Намери Карл в кухнята — седеше в пълен мрак, само от открянатата врата на хладилника се процеждаше светлина. Лицето му блестеше.

— Какво си взел?

— Само нещо, което да ми помогне да спя.

Оуди изплакна чашата си и се обърна да си върви.

— Съжалявам — каза Карл.

— За какво?

Той не отговори.

— За световния глад, за глобалното затопляне, за еволюцията? За какво съжаляваш?

— Че съм такова разочарование.

* * *

Оуди се върна в колежа и приключи втората си година там с най-добър успех по почти всички предмети. Работеше през нощта в денонощна пекарна и ходеше на лекции с брашно по дрехите. Едно момиче, навярно мажоретка, му даде прозвището Кнедлата, което му остана.

Когато се прибра вкъщи на следващата Коледа, откри, че колата му я няма. Карл я беше взел назаем и не си беше направил труда да я върне. Вече не живееше вкъщи. Отседнал бе в мотел край магистралата „Том Ландри“ и живееше с момиче, което приличаше на проститутка и имаше бебе. Оуди намери брат си до басейна облечен в същото кожено палто, което носеше, когато излезе от „Браунсвил“. Очите му бяха като стъклени, а под стола му лежах сначкани бирени кутийки.

— Искам ключовете от колата си.

— Ще ги донеса по-късно.

— Искам ги сега.

— Няма бензин.

Оуди не му повярва. Качи се зад волана и завъртя ключа. Двигателят угасна. Хвърли ключовете обратно на Карл и хвана автобуса до вкъщи. Взе бейзболната си бухалка, отиде до клетката за батиране и направи осемдесет подавания, докато изкара яда си.

Едва по-късно научи какво се е случило въпросната вечер. След като си тръгнал от мотела, Карл напълнил резервоара с туба бензин и отишъл до магазина за алкохол на булевард „Хари Хайнс“. Взел пакет с шест бири от хладилника, царевичен чипс и дъвка. Продавачът бил възрастен китаец, който носел униформа с име на табелката, което никой не можел да произнесе.

Единственият друг клиент в магазина бил в далечния му край и търсел клекнал определен вкус „Доритос“ за бременната си жена. Бил полицай в извънработно време и се казвал Пит Аройо. Жена му Деби чакала отвън и ядяла сладолед, защото ѝ се похапвало и нещо сладко освен пикантно.

Карл отишъл до продавача, извадил автоматичен „Браунинг“ двайсет и втори калибър от палтото си и го опрял в главата на възрастния мъж, като му казал да изпразни касовия апарат. Последвали множество молби на китайски, които Карл не разбрал.

Пит Аройо сигурно е видял Карл в кръглото огледало над пътеките. Придвигил се бавно, стигнал зад гърба му и извадил пистолета си. Приклекнал, прицелил се и казал на Карл да вдигне ръце във въздуха. Точно тогава Деби бутнала тежката врата, бременният ѝ корем изпъквал като тиква на Хелюин. Видяла пистолета. Изпищяла.

Пит не дръпнал спусъка. Карл го направил. Полицаят паднал и изстрелял куршум, който уцелил Карл в гърба, а той се качил в колата си и отпрашил. Парамедиците се мъчили четирийсет минути да спасят Пит Аройо, но той починал, преди да стигнат до болницата. По това време свидетели вече били дали на полицията описание на стрелеца и казали, че зад волана на колата му може да е имало още някой.

---

[1] Верига магазини за цигари и алкохол в САЩ. — Б.пр. ↑

[2] Международна верига денонощни магазини. — Б.пр. ↑

[3] Замразена плодова напитка на веригата магазини „Севън илевън“. — Б.пр. ↑

9

Автобусът тръгва за Хюстън в седем и половина вечерта.

Оуди се качва в последния възможен момент и сяда близо до аварийния изход. Преструва се на заспал, но тайно гледа към площадката на автогарата в очакване да чуе сирени и да види блясък на мигащи светлини.

— Свободно ли е мястото? — пита един глас.

Оуди не отговаря. Дебел мъж повдига куфара си в багажното отделение и стоварва плик с храна на таблата пред седалката.

— Дейв Майърс — казва, като протяга към Оуди огромна ръка с червени лунички. На около шейсет години е, с увиснали рамене и гънки тлъстина вместо брадичка. — Ти имаш ли си име?

— Смит.

Дейв се подсмивва.

— Става.

Яде шумно, като ближе сол и сос от пръстите си. После включва лампата за четене над главата си и разгръща вестник. Обръща шумно страниците.

— Явно пак ще намаляват граничните патрули — казва. — Как ще държат нелегалните имигранти във щата? Подай им пръст и ще ти отхапят цялата ръка.

Оуди не отговаря. Дейв обръща страниците и сумти.

— Забравили сме как се води война в тази страна. Я виж Ирак. — Произнася го „Айрак“. — Мен ако питаш, трябва да се пуснат атомни бомби над цял куп мюсюлмански държави, нали ме разбираш. Но няма да стане с черен в Белия дом, особено щом второто му име е Хюсеин.

Оуди се обръща към прозореца и гледа мрачния пейзаж навън. Разпознава точките светлина от фермите и навигационните фарове по далечните върхове.

— Знам какво говоря — продължава Дейв. — Бих се във Виетнам. Трябваше да им пуснем атомна бомба на ония жълтите с

дръпнатите очи. Оранжевият агент^[1] беше твърде лек за тях. С изключение на жените. Жълтите жени са много красиви. Може да изглеждат на дванайсет, но са страшни в леглото.

Оуди издава някакъв звук. Мъжът спира.

— Безпокоя ли те нещо?

— Да.

— Защо така?

— Жена ми е виетнамка.

— Без майтап? Извинявай, мой човек, не исках да те засегна.

— Да, искаше.

— Откъде можех да знам?

— Току-що обиди цяла човешка раса, цяла една религия и жените по принцип. Каза, че си искал или да ги чукаш, или да им пуснеш атомна бомба, което те прави расист и отрепка.

Дейв почервява като домати, изправя се с безизразна физиономия и се протяга за куфара си. За миг Оуди решава, че Дейв може би търси пистолет, но мъжът тръгва по пътеката, намира си друго място, където се представя на друг пътник и се оплаква от „ограничените задници“, които човек среща в междуградските автобуси.

Спират в Сегуин и Шуленбург, а точно преди полунощ стигат до Хюстън. Въпреки късния час автогарата е пълна с всевъзможни хора — някои спят на пода, други лежат по седалките. Има автобуси с табели за Лос Анджелис, Ню Йорк, Чикаго и градовете между тях.

Оуди отива в тоалетната. Пуска чешмата и плиска вода върху лицето си, чеше наболата брада по челюстта си. Брадата му расте твърде бавно, за да се дегизира с нея, а изгорялата му от слънцето кожа започва да се бели от носа и челото. Когато беше в затвора, се бръснеше всяка сутрин, защото това запълваше пет минути от деня му и показваше, че все още му пука. Сега в огледалото виждаше мъж, а не момче: по-стар, по-слаб, корав по непознат за него начин.

В тоалетната влизат жена и малко момиче. И двете са руси, облечени с дънки и платнени обувки. Жената е на около двайсет и пет, с коса, прибрана на висока конска опашка. Носи тениска на Rolling Stones, под която личат зърната на гърдите ѝ. Малкото момиче изглежда на шест или седем, с липсващ преден зъб и раница на „Барби“ на раменете.

— Извинете — казва майката, — но женската тоалетна е затворена за почистване.

Слага плик с тоалетни принадлежности на ръба на мивката и вади четки за зъби и паста. Намокря хартиени кърпички, вдига нагоре тениската на дъщеря си и я мие под мишниците и зад ушите. После я навежда над мивката и мокри скалпа на момичето с течащата вода, използва течен сапун, за да измие косата ѝ, като ѝ казва да държи очите си затворени.

Обръща се към Оуди.

— Какво си зяпнал?

— Нищо.

— Да не си някой перверзник?

— Не, госпожо.

— Не ме наричай „госпожо“!

— Извинявай.

Оуди излиза забързано, като бърше мокрите си ръце в дънките. На улицата пред автогарата има хора, които пушат и се мотаят. Някои са дилъри. Други сводници. Има и престъпници, които търсят момичета — избягали от дома или бездомни; момичета, които могат да омаят със сладки приказки; момичета, които могат да надрусат; момичета, които спират да крещят, когато склочиш ръце около гърлото им. „Може би съм видял твърде много“ — мисли си Оуди, който обикновено не търси най-лошото в хората.

Обикаля квартала и намира „Мақдоналдс“ — ярко осветен и украсен в синьо, жълто и червено. Купува си меню и кафе. Малко покъсно забелязва майката и дъщерята от тоалетната. Седнали са в сепаре и си правят сандвичи с хляб и ягодово желе.

Оуди се наслаждава на гледката, когато управителят се приближава към тях.

— Не можете да се храните тук, ако не купите нещо.

— Не пречим на никого — казва жената.

— Цапате всичко.

Оуди вдига таблата си и отива до сепарето.

— Побързайте, момичета, решихте ли какво искате? — Отпуска се на седалката срещу тях и поглежда управителя. — Проблем ли има?

— Не, сър.

— Чудесно, може ли тогава да ни донесете малко допълнителни салфетки.

Управителят си мърмори нещо и се оттегля. Оуди нарязва хамбургера си на четвъртинки и го бутва през масата. Момичето се протяга към храната, но майка му го плясва през ръката.

— Не се взема храна от непознати. — После поглежда Оуди обвинително. — Следиш ли ни?

— Не, госпожо.

— Да ти приличам на стара мома?

— Не.

— Тогава не ме наричай „госпожо“! По-млада съм от теб. И нямаме нужда от благотворителност.

Момичето изписква разочаровано. Поглежда към хамбургера, а после към майка си.

— Знам какво правиш. Опитваш се да спечелиш доверието ми, за да можеш да ни причиниш ужасни неща.

— Страдаш от параноя — отвърща Оуди.

— Не съм наркоманка или проститутка.

— Радвам се да го чуя. — Оуди отпива от кафето си. — Ще се върна там, където седях, ако искаш.

Жената не казва нищо. На неоновата светлина Оуди вижда луничките по носа и очите ѝ, които са — какви? — зелени или сини, или нещо средно. Малкото момиченце е успяло да си открадне четвъртинка от хамбургера и го яде, като се прикрива с ръчичка. Протяга се и си взема пържен картоф.

— Как се казваш? — пита я Оуди.

— Шкарлет.

— Получи ли нещо срещу този зъб, Скарлет?

Тя кима и вдига нагоре куклата си, Парцаливата Ан^[2], която изглежда втора ръка, но и много обичана.

— Как си я кръстила?

— Бети.

— Хубаво име.

Скарлет покрива носле с ръкава си.

— Ти милишеш.

Оуди се засмива.

— Имам намерение да си взема душ скоро. — Протяга ръка. — Аз съм Спенсър.

Скарлет поглежда протегнатата длан, извърща очи към майка си и едва след това протяга своята. Цялата ѝ ръчичка се побира в юмрука му.

— А как е твоето име? — пита Оуди майката.

— Каси.

Жената не поема ръката му. Въпреки хубостта ѝ Оуди може да види твърдата обвивка на Каси като белези, покрили стара рана. Може да си я представи как расте в бедняшки квартал, как мами момчетата да ѝ купят ледено десертче в замяна на бърз поглед под гащичките ѝ, как използва сексуалността си, но никога не осъзнава напълно опасностите на играта.

— И какво правите навън толкова късно, дами? — пита Оуди.

— Не е твоя работа.

— Ние шпим в колата — казва Скарлет.

Майка ѝ изшътква. Детето гледа към пода и прегръща куклата си.

— Знаеш ли някой евтин мотел наблизо? — пита Оуди.

— Колко евтин?

— Евтин.

— На едно пътуване с такси са.

— Няма проблем. — Става от сепарето. — Е, аз по-добре да тръгвам. Приятно ми беше да се запознаем. — Прави пауза. — Кога за последно си взехте горещ душ?

Каси го поглежда гневно. Оуди вдига ръце в защита.

— Това не прозвуча добре. Извинявай. Просто някой ми открадна портмонето в автобуса и ще е проблем да си взема стая в мотел без документ за самоличност. Имам достатъчно пари, но не и документи.

— Какво общо има с мен това?

— Ако ти се регистрираш за стаята, аз ще я платя. Ще платя за две стаи. Ти и Скарлет можете да вземете едната.

— Защо ти е да го правиш?

— Трябва ми легло, а на вас двете — душ.

— Може да си изнасилвач или сериен убиец.

— Може да съм избягал затворник.

— Да бе.

Каси се вглежда внимателно в лицето му, сякаш се опитва да реши дали е на път да вземе глупаво решение.

— Имам електрошок — предупреждава го внезапно. — Само опитай нещо, и ще те поваля.

— Не се и съмнявам.

* * *

Колата на Каси е потрошена хонда, паркирана в празен парцел зад табела на „Кока-кола“. Младата жена къса квитанция, поставена зад чистачките ѝ, и я смачква на топка. Оуди носи Скарлет на ръце, главата ѝ почива на гърдите му. Спи. Изглежда толкова малка и крехка, че той се страхува да не я счупи. Спомня си последния път, когато носи дете — малко момче с толкова кафяви очи, че придаваха истински смисъл на думата „кафяво“.

В колата Каси се навежда, тъпче спални чували в ъглите и дрехи в куфар, за да пренареди нещата им. Оуди оставя Скарлет на задната седалка и слага възглавница под главата ѝ.

Двигателят се запъва няколко пъти, преди да запали. „Стартерът почти е заминал“ — мисли си Оуди и си спомня годините, прекарани в гаража на татко му. Шасито остъргва бордюра, когато се спускат на безлюдната улица.

— От колко време живеете в колата? — пита.

— Месец — отвърща Каси. — Бяхме отседнали при сестра ми, докато не ни изхвърли. Каза, че съм флиртувала със съпруга ѝ, но беше обратното. Не можеше да си държи ръцете прибрани. Кълна се, няма един свестен тип в тоя скапан град.

— А бащата на Скарлет?

— Травис загина в Афганистан, но армията не иска да ми плаща пенсия или да признае Скарлет за негова дъщеря, защото с него не бяхме женени. Бяхме сгодени, но това не се брои. Беше убит от СВУ^[3], знаеш ли какво е това?

— Заложена на пътя бомба.

— Да. Аз не знаех, докато не ми казаха. Невероятно е какво научава човек. — Почесва носа си с китка. — Родителите му се

държаха с мен като с мързелива мърла, която е родила само за да получава издръжка от правителството.

— А твоите?

— Нямам майка. Почина, като бях на дванайсет. Татко ме изхвърли, когато забременях. За него нямаше значение, че с Травис смятахме да се оженим.

Каси продължава да говори и се опитва да превъзмогне безпокойството си. Разказва на Оуди, че е квалифицирана козметичка с „диплома и всичко останало“. Вдига нокти.

— Виж ги. — Лакирала ги е като калинки.

Хващат отбивката за магистралата. Каси седи изправена на седалката си с две ръце върху волана. Оуди може да си представи какво е очаквала от живота: да иде в колеж, на ваканция във Флорида, да носи бански и да пие мохито, да кара кънки по крайбрежната улица; да си намери работа, съпруг, къща... Вместо това спи в колата и мие косата на детето си в мивката на обществена тоалетна.

„Така става с очакванията“ — мисли си Оуди. Едно събитие или погрешно решение може да промени всичко. Може да е спукване на автомобилна гума или слизане от тротоара в грешния момент, или минаване покрай СВУ...

Оуди не вярва, че човек сам кове късмета си. Нито пък някога е мислил какво е справедливо, освен ако не говорим за нечий цвят на кожата или на косата.

Изминават десетина километра и свиват към Еърпорт драйв, след което спират пред мотела „Стар сити ин“. На главната му порта като стражи стоят палмови дървета, а по паркинга блести счупено стъкло. Няколко чернокожи мъже в торбести дънки и суичъри се мотаят пред една от стаите на приземния етаж. Гледат Каси, както лъвовете наблюдават ранена антилопа.

— Мястото не ми допада — прошепва тя на Оуди.

— Няма да те безпокоят.

— Откъде знаеш? — Каси взема решение. — Ще спим в една стая. В отделни легла. Няма да спя с теб.

— Разбрано.

Стаята, която наемат на първия етаж, струва четирийсет и пет долара. Оуди слага Скарлет в едно от двете двойни легла, където тя се

сгушва и спи, засмукала палец. Каси пренася куфара в банята и пълни ваната с гореща вода, като ръси вътре прах за пране.

— Трябва да си починеш — казва ѝ Оуди.

— Искам дрехите да изсъхнат до сутринта.

Оуди затваря очи и задрямва, докато слуша нежния плисък на водата и цамбуркането на дрехите. По-късно Каси се промъква в леглото до дъщеря си и се взира в Оуди.

— Кой си ти? — прошепва.

— Не съм човек, от когото трябва да се страхувате, госпожо.

---

[1] Името на хербицид дефолиант, използван от армията на САЩ по време на Виетнамската война. По-късно се оказва, че той предизвиква рак и генетични изменения, довели до раждане на деца с увреждания поколения наред. — Б.р. ↑

[2] Героиня на американския писател Джони Грюел (1880–1938) от поредица книги, написани и илюстрирани за малки деца. По-късно започва да се произвежда парцалена кукла с червена прежда за коса и триъгълен нос, наречена Парцаливата Ан. — Б.пр. ↑

[3] Самоделно взривно устройство. — Б.пр. ↑

10

Балната зала е претъпкана със стотици гости: мъже в смокинги и жени с токчета и коктейлни рокли, с дълбоки деколтета или голи гърбове. Все двойки професионалисти — капиталисти и банкери, счетоводители, бизнесмени, строителни предприемачи, инвеститори и лобисти. Всички те са тук, за да се срещнат със сенатор Едуард Даулинг — току-що избран и благодарен за подкрепата им, техния човек в горната камара.

Сенаторът очарова гостите като опитен професионалист — ръкува се силно, потупва по рамото и казва по нещо лично на всеки. Около него хората сякаш затаяват дъх и се къпят в светлината на успеха му. И все пак — въпреки лъскавия му вид и очевидна харизма — в начина на общуване на Даулинг личи нещо от продавача на коли втора ръка, сякаш безмерната му самоувереност е заучена от касети за самопомощ и от книги за мотивация.

Пренебрегнал таблетите с шампанско, Виктор Пилкингтън си е намерил леден чай в заскрежена чаша. От своите сто деветдесет и три сантиметра той може да гледа над морето от глави и да си отбелязва какви съюзи се сключват или кой с кого не разговаря.

Съпругата му Мина е някъде в тълпата, облечена в надиплена копринена рокля, която се спуска на елегантни вълни към извивката на кръста и между гърдите ѝ. На четирийсет и осем е, но изглежда десет години по-млада благодарение на тренировките по тенис три пъти седмично и на един калифорнийски пластичен хирург, който нарича себе си „скулптор на тела“.

Мина израсна в Енгълтън, играеше тенис в отбора на местната гимназия, преди да отиде в колежа, да се омъжи, да се разведе и да опита отново. Двайсет години по-късно тя все още изглежда добре на тенис корта и извън него, независимо дали играе смесени двойки, или флиртува с по-млади мъже в балната зала „Магнолия“.

Пилкингтън подозира, че тя му изневерява, но поне е дискретна. Той също се опитва да бъде. Двамата спят в отделни стаи. Живеят

отделен живот. Но поддържат фасадата, защото обратното би им излязло твърде скъпо.

Край него минава мъж. Пилкингтън вдига ръка и хваща рамото му.

— Как върви, Роланд? — пита той началника на екипа на сенатор Даулинг.

— Малко съм зает в момента, господин Пилкингтън.

— Той знае, че искам да го видя, нали?

— Да, знае.

— Каза ли му, че е важно?

— Да.

Роланд изчезва в тълпата. Пилкингтън си взема ново питие и разговаря за незначителни неща с познати, без да сваля очи от сенатора и за миг. Не харесва особено политиците, въпреки че семейството му е произвело няколко. Прадядо му Август Пилкингтън беше конгресмен при управлението на Кулидж^[1]. Тогава семейство Пилкингтън притежаваше половината община Белмор, имаше дялове в петрола и корабоплаването. Но баща му загуби всичко в петролната криза през седемдесетте години. Семейното състояние, трупано шест поколения, бе унищожено в рамките на шест месеца — такива са приумиците на капитализма.

Оттогава Виктор дава най-доброто от себе си, за да възстанови семейното име. Образно казано, да купи обратно фермата хектар по хектар, парче по парче, тухла по тухла. Но това му носи загуби в личен план. Някои хора успяват благодарение на родителите си, а други — въпреки тях. Неговият баща прекара пет години в затвора и накрая чистеше болнични тоалетни. Пилкингтън презираше слабостта на този мъж, но ценеше плодовитостта му. Ако през 1955 година не беше направил бебе на млада продавачка, която изнасиллил на задната седалка на своя ретро „Даймлер“^[2] (специално внесен от Англия), Виктор никога нямаше да се роди.

Странно е как едно семейство може да тържествува със своето величие, да проследява родословието си чак до основателите на Тексас с техните политически кабинети, компании и династични бракове, докато най-голямото постижение на друго семейство е просто, че е оцеляло. Едва след банкрута и влизането на баща му в затвора Виктор

мога да оцени какво постижение е да се издигнеш над обикновените хора.

Но в балната зала тази вечер той все още се чувства като провал.

В далечния край на залата сенатор Даулинг е заобиколен от доброжелатели, подмазвачи и хора, които се грижат за политическия му имидж. Жените го харесват, особено властните жени начело на фамилията. Всички семейства от висшата класа са тук, включително един младеж с фамилия Буш, който разказва футболни истории от колежа. Всички се смеят. Когато си Буш-младши, анекдотите няма нужда да са смешни.

Вратите на кухнята се отварят и излизат четирима сервитьори, понесли двуетажна торта със свещички за рожден ден. Оркестърът подхваща песента „Честит рожден ден“ и сенаторът притиска ръка към сърцето си и се покланя към всеки ъгъл на балната зала. Фотографите са в готовност. Светкавиците на фотоапаратите се отразяват в излъсканите му зъби. Съпругата му се материализира до него, облечена в черна вечерна рокля, която е съчетала с огърлица от диаманти и сапфири. Целува го по бузата и оставя отпечатък от червило — кадърът, който ще излезе в светските страници на вестник „Хюстън Кроникъл“ в неделя.

Три наздрависи. Аплодисменти. Някой се шегува за броя на свещичките. Сенаторът отвръща с остроумна реплика. Пилкингтън вече се е обърнал с гръб и е отишъл на бара. Има нужда от нещо по-силно. Бърбън. Лед.

— На колко години е сенаторът? — накланя се към него мъж с развързана папийонка, която виси на гърдите му.

— На четирийсет и четири. Най-младият щатски сенатор за последните петдесет години.

— Не изглеждате особено впечатлен.

— Той е политик, накрая със сигурност ще ни разочарова.

— Може би ще е различен.

— Надявам се, че не.

— Защо?

— Ще бъде като да откриеш, че няма Дядо Коледа.

Пилкингтън е чакал достатъчно. Придвижва се през тълпата, стига до сенатора и го прекръсва по средата на вица, който разказва.

— Извинявай, Теди, но те викат на друго място.

Раздразнението на Даулинг е очевидно. Извинява и се отдалечава от групата хора.

— Мисля, че трябва да ме наричаш „сенаторе“ — казва на Пилкингтън.

— Защо?

— Защото съм такъв.

— Познавам те от времето, когато си правеше чекии над каталога „Джей Си Пени“^[3] на майка си, така че може да ми отнеме известно време да свикна да те наричам „сенаторе“.

Бутат една врата и слизат със сервизния асансьор до кухните долу.

В мивките персоналът търка тенджери от неръждаема стомана, а по плотовете са наредени чинии за десерт. Двамата мъже излизат навън. Въздухът мирише на скорошен дъжд, а луната хвърля жълти отблясъци в локвите. По главната улица има задръстване и в двете посоки.

Сенатор Даулинг развързва папийонката си. Има деликатни женствени ръце, които подхождат на скулите и малката му уста. Тъмната му коса е подстригана грижливо и сресана с мокър гребен, така че да има път от лявата страна на скалпа му. Пилкингтън вади пура и прокарва език по края ѝ, но не се опитва да я запали.

— Оуди Палмър е избягал от затвора миналата вечер.

Сенаторът се опитва да не реагира, но Пилкингтън забелязва напрежението в раменете му.

— Каза, че държиш нещата под контрол.

— Така е. Кучетата са следвали дирята му до язовира „Чоук Кейниън“. Дължината му е около пет километра. Най-вероятно се е удавил.

— Ами медиите?

— Никой не е разбрал за случилото се.

— А ако започнат да задават въпроси?

— Няма.

— Ако го направят?

— Колко души си давал под съд като областен прокурор? Свършил си си работата. Това е единственото, което трябва да кажеш.

— А ако не е мъртъв?

— Ще бъде заловен и изпратен обратно в затвора.

— А дотогава?

— Ще си траем. Всеки пройдоха в щата ще търси Палмър. Ще го завържат и ще му извадят ноктите, за да разберат какво е станало с парите.

— И все пак той може да ни навреди.

— Не, той е умствено увреден, не помниш ли? Продължавай да го казваш на хората. Казвай им, че Оуди Палмър е опасен избягал затворник, който е трябвало да седне на електрическия стол, но федералните са провалили работата. — Пилкингтън стиска пурата между зъбите си и смуче сдъвквания край. — Междувременно искам да задействаш някои свои връзки.

— Каза, че всичко е под контрол.

— Просто се презастраховаме.

---

[1] Калвин Кулидж (1872–1933) — трийсетият президент на САЩ; заема поста от 1923 до 1929 година. — Б.р. ↑

[2] Немска автомобилна компания, която произвежда марки автомобили като „Майбах“, „Мерцедес-Бенц“ и „Додж“. — Б.р. ↑

[3] Каталог на верига магазини в САЩ, в който има и дамско бельо. — Б.р. ↑

11

Двама пазачи довличат Мос до леглото му и го карат да коленичи полугол на студения бетонен под. Един от тях го удря с палка по гърба — причина няма, освен отмъстителност, злоба или онази садистична жилка, която се заражда у някои мъже, оправомощени да отговарят за затворници.

Изправят на крака Мос и набутват вързоп с дрехи в ръцете му, преди да го прекарат през площадката, през две врати и надолу по стълбите. Евтините му памучни боксерки губят еластичността си и той трябва да ги придържа с ръка, за да не се свлекат. Защо никога не носи прилично бельо, когато се случи да го поканят навън?

Един пазач му казва да се облече. Китките и глезените на Мос са оковани и скачени с веригата около кръста му. Без никакво обяснение го водят долу по рампата към централния двор, където е паркиран затворнически автобус. Няколко други затворници вече са качени в него, изолирани един от друг с решетки. Прехвърлят го другаде. Винаги става така — правят го посред нощ, когато шансът да възникне проблем е по-малък.

— Къде отиваме? — обръща се Мос към друг затворник.

— Някъде другаде.

— За това се сетих и сам.

Вратата се затваря. Осем затворници, изолирани в тежки метални клетки със сифон на пода, камери за наблюдение и странични седалки. Един шериф, хванал ловджийска пушка, седи с гръб към кабината на шофьора.

— Къде отиваме? — вика Мос.

Няма отговор.

— Имам права. Трябва да съобщите на жена ми.

Тишина.

Автобусът излиза от портите и се насочва на юг. Другите затворници дремят. Мос гледа пътните табели и се опитва да разбере къде го водят. Нощните премествания обикновено са междущатски.

Може би това е наказанието му. Ще го изпратят в някой лайнян затвор в Монтана, на две хиляди и петстотин километра от дома. Час покъсно автобусът спира в базата за прехвърляне „Уест Газа“, близо до Бийвил. Изкарват навън всички, с изключение на Мос.

Автобусът отново тръгва. Мос е единственият задържан. Шерифа го няма и единственият друг човек в автобуса е шофьорът, чийто силует се очертава зад мръсното пластмасово стъкло. Пътуват на североизток в продължение на няколко часа и достигат покрайнините на Хюстън, след което обръщат на югоизток. Ако искат да го прехвърлят извън щата, ще го закарат на летището. Има нещо гнило в цялата работа.

Точно преди изгрев автобусът излиза от четирилентовия път и прави няколко завоя, преди да спре на изоставена спирка за почивка. Мос наднича през стоманената мрежа, но не вижда сенките от дърветата. Няма светлини от затвор, охранителни кули или огради от бодлива тел.

Униформеният шофьор се задава по централната пътека на автобуса и спира пред клетката.

— Изправи се.

Мос се обръща към прозореца. Слуша как ключът се обръща в катинара, а резето се плъзга и отваря. Върху главата му нахлузват торба от зебло. Мирише на лук. Изблъскват го напред, избутват го с палка или с цев на пистолет. Мос се препъва надолу по стълбите, пада на ръце и колене. В дланите му се забива чакъл. Въздухът мирише свежо и хладно, сякаш всеки миг ще се роди новият ден.

— Стой тук. Не мърдай.

— Какво става?

— Млъквай!

Чува заглъхващи стъпки, звуци от насекоми и пулсирането на собствената си кръв в ушите си. Следващите минути му се струват като часове. Мос успява да различи неясни очертания през рехавата тъкан на торбата. Преминават фарове на кола. На две коли. Заобикалят автобуса и спират на разстояние.

Врати се отварят и затварят. Двама мъже вървят по чакъла. Застават пред него. Мос вижда очертанията им. Единият носи излъскани черни обувки. Официални дрехи. С наднормено тегло е, но когато стои изправен, прави впечатление на по-стегнат мъж.

Партньорът му е по-слаб, а вероятно и по-млад, носи каубойски ботуши и кафяви панталони. Изглежда, никой от двамата не бърза да заговори.

— Ще ме убие ли? — пита Мос.

— Не съм решил — казва по-възрастният мъж.

— Аз имам ли право на глас?

— Зависи.

Мос чува звук от измъкване на пушка и от щракане на предпазител.

— Да не си гъкнал, освен ако не ти зададем директен въпрос, ясно?

Мос не отговаря.

— Това беше директен въпрос.

— О, да, ясно ми е.

— Къде е Оуди Палмър?

— Не знам.

— Много жалко. Надявах се, че с теб бихме могли да правим бизнес.

Опират оръжие в главата на Мос и го забиват зад дясното му ухо.

— Аз мога да правя бизнес — казва той.

— Издай Оуди Палмър.

Мос чува как спусъкът се запъва назад.

— Не мога да ви кажа нещо, което не знам.

— Вече не си в затвора. Нямах причина да се правиш на корав.

— Ако знаех, щях да ви кажа.

— Може би просто си лоялен.

Мос поклаща глава. Пред очите му танцуват цветове. Може би тях имат предвид хората, когато казват, че са видели светлината или че животът им е минал пред очите, мигове преди да умрат. Разочарован е. Къде са жените, купоните и хубавите времена? Защо не може да види тях вместо това?

По-младият мъж се извъръща и забива юмрук в стомаха на Мос. Дълбоко и неочаквано. Ударът се връзва в мекото място под гръдната му кост.

Мос затваря уста. Изкарали са му въздуха. Може би никога няма да диша отново. Някой забива ботуш в гърба му, той полита напред и забива нос в килима от листа. По брадичката му капе слюнка.

- Колко дълга е присъдата ти?
- Целодневна.
- Доживотна, а? Колко години са минали?
- Петнайсет.
- Шансове за условно освобождаване?
- Живея с тази надежда.

По-възрастният мъж клечи до Мос с мощните си бутове. Гласът и дикцията му са мелодични и почти хипнотизиращи. Южняшки джентълмен. От старата школа.

— Ще ти предложи сделка, Уебстър. Добра сделка. Такава, която ти се пада веднъж в живота, защото алтернативата е от очната ти ябълка да излезе куршум.

Следва дълга пауза. Торбата се е набрала нагоре и Мос вижда няколко сантиметра трева. Гъсеница пълзи към устата му.

- Каква е сделката? — пита Мос.
- Давам ти време да си помислиш.
- Но аз не знам за какво става дума.
- Петнайсет секунди.
- Не сте ми казали...
- Десет, девет, осем, седем, шест, пет...
- Съгласен съм!
- Добро момче.

Повдигат Мос така, че да седне. Миризма на урина изпълва ноздрите му и той усеща лепкавата влага, напоила предната част на панталона му.

— Когато си тръгнем, ще преброиш до хиляда, преди да свалиш тази торба от главата си. Ще намериш пикап, паркиран ей там. Ключовете са в стартера. В жабката ще намериш хиляда долара, мобилен телефон и шофьорска книжка. Мобилният телефон има проследяващо устройство. Ако го изключиш или го изгубиш, или някой друг вдигне този телефон, когато звъни, местната полиция ще информира ФБР за бягството ти от затворническата ферма „Дарингтън“ в Бразория Каунти. Освен това ще изпратят шестима мъже в дома на жена ти — да, знам къде живее тя — и те ще си играят на семейство с нея така, както ти не си имал възможност през последните петнайсет години.

Мос не отговаря, но усеща, че е свил юмруци. Мъжът в костюма отново е клекнал. Маншетите на панталона му се вдигат и разкриват бледи глезени без косми над черни чорапи. Дори без да вижда очите му, Мос знае, че те са вперени в него с такова напрежение, сякаш мъжът е бейзболен кетчър, готов за всичко.

— В замяна на свободата си ще откриеш Оуди Палмър.

— Как?

— Използвай връзките си в подземния свят.

Мос си налага да потисне смеха си.

— В затвора съм от петнайсет години.

Коментарът му спечелва внезапен ритник. На Мос започва да му писва от тези удари.

— Заради парите ли е всичко? — пита, докато се бори с болката.

— Можеш да ги задържиш. Интересува ни само Оуди Палмър.

— Защо?

— Заради него умряха хора. Обвинението в убийство му се размина само защото получи куршум в главата.

— А ако го намеря, какво да правя?

— Свържи се с нас. Номерът е записан в телефона.

— Какво ще стане с Оуди?

— Не е твоя грижа. Замахна три пъти и пропусна. Сега имаш възможност да стъпиш на плочата и да се върнеш в играта^[1]. Намери Оуди Палмър и ще се погрижа присъдата ти да бъде отменена. Ще бъдеш свободен човек.

— Откъде да знам, че мога да ви вярвам?

— Синко, току-що се погрижих да те прехвърлят от федерален затвор в щатска затворническа ферма, която дори не знае, че отиваш там. Замисли се какво още бих могъл да направя. Ако не успееш да намериш Палмър, ще излежиш остатъка от мизерния си живот в най-строгия, най-свирепия затвор в Тексас. Разбра ли?

Мъжът се накланя по-близо и хвърля мокрия край на незапалена пура близо до лицето на Мос.

— Имаш само един избор, Уебстър, и колкото по-рано го осъзнаеш, толкова по-лесно ще бъде. Помни какво ти казах за мобилния телефон. Изгубиш ли го, веднага ще бъдеш обявен за издирване.

[1] Намек за играта бейзбол. — Б.пр. ↑

12

Всеки път, когато затвори очи, Оуди се влюбва отново. От дванайсет години е така — от момента, в който за пръв път видя Белита Сиера Вега и тя го зашлеви силно през лицето.

Белита носеше стомна с вода от кухнята по циментовата пътека, за да напълни коритото в кафеза за птици, в който имаше два африкански сиви папагала. Стомната беше тежка и водата се плискаше от едната на другата страна и се разливаше отпред по тънката памучна рокля на младата жена. Изглеждаше едва прехвърлила тийнейджърските години и имаше дълга тъмна коса с пурпурен нюанс, хваната на конска опашка. Тя стигаше до извивката ниско на кръста ѝ, където роклята ѝ бе завързана с панделка.

Нито Оуди беше очаквал да срещне някого от тази страна на къщата, нито Белита. Циментът беше горещ, а тя не беше обула сандалите си. Танцуваше от крак на крак и се опитваше да избегне паренето под краката си. Още вода се разля, докато предната част на роклята прилепна към кожата ѝ, а зърната ѝ изпъкнаха като тъмни жълъди под тъканта.

— Дай да ти помогна — предложи Оуди.

— Не, сеньор.

— Изглежда тежко.

— Аз съм силна.

Младата жена говореше на испански, а Оуди знаеше достатъчно, за да я разбира. Измъкна стомната изпод пръстите ѝ и я занесе до кафеза. Белита скръсти ръце, за да прикрие гърдите си. Застана в сянката, далеч от горещия цимент. Чакаше. Очите ѝ бяха кафяви със златни точки — като онези, които понякога виждаш в топчетата за игра.

Оуди се взря над градините и плувния басейн към стръмните скали. В по-ясен ден би могъл да види Тихия океан.

— Гледката е страхотна — каза и подсвирна тихо.

Белита погледна нагоре в същия миг, в който Оуди се обърна към нея. Той сведе очи от лицето към врата и гърдите ѝ, а тя го зашлеви силно по лявата буза.

— Нямах предвид тях — каза той.

Жената го погледна със съжаление, обърна се и тръгна пак към къщата. Оуди се опита да обясни отново на развален испански:

— Lo siento, senorita. No queria mirar^[1]... въ... твоите... — Не знаеше думата за „гърди“. Tetas ли беше, или pechos?

Белита не отговори. Той не съществуваше. Отдалечи се от него, като люшкаташе ядосано тъмната си коса от едната на другата страна.

Стъклената врата се затръшна.

Оуди зачака отвън, стиснал шофьорската си шапка в ръце. Усещаше, че нещо е станало, че се е натъкнал на откритие, но не можеше да вникне в значението му. Погледна назад към циментовата пътека, където влажните следи се бяха изпарили, сякаш инцидент не бе имало.

Когато Белита се появи отново, беше облякла друга рокля, още по-износена от предишната. Застана зад стъклената врата и заговори на развален английски:

— Сеньор Ърбан не вкъщи. Ти върни се.

— Тук съм, за да взема пратка, жълт плик. Sobre amarillo^[2]. — Оуди показа с ръце размерите. — Каза, че е в кабинета, на малката масичка.

Жената го изгледа презрително и отново изчезна. Оуди гледаше как тъканта се люшка от движението на бедрата ѝ без усилие, сякаш вода се плъзгаше от парче стъкло.

Белита се върна и той взе плика от нея.

— Казвам се Оуди.

Тя заключи стъклената врата, обърна се и изчезна в тъмната хладина на къщата. Оуди остана безмълвен. Нямахше вече какво да види, но въпреки всичко продължаваше да гледа.

* * *

Според червените цифри на електронния часовник едва минава осем, но през последния час светлината се процежда от краищата на

пердетата. Каси и Скарлет все още спят. Оуди се надига тихо и отива в банята. Докато минава покрай малкото фурнирано бюро, забелязва ключовете за колата върху него. Ключодържателят е с розово заешко краче.

Навлича дънките и суичъра си, сваля седалката на тоалетната чиния и сяда да напише бележка на хартиена бланка на мотела.

Взех назаем колата ти. Ще се върна след няколко часа. Моля те, не звъни в полицията.

Намества се зад волана и тръгва по наклона към междущатски път 45, насочва се на север от Хюстън. Магистралата е тиха в неделя сутрин и само след половин час Оуди е във от града. Завива по път 77, минава покрай голф игрища, езера и улици с провинциални имена като „Дървената мелница“, „Пътеката на сърната“ и „Беседката на славата“. Представя си карта — онази, която се постара да запомни, когато потърси адреса в интернет от затвора.

Спира на празния паркинг на началното училище „Ламар“, преоблича се в шорти и завързва новите си маратонки. Започва полека, тича по пътеките за колоездачи под дъбови, кленови и кестенови дървета. На всяка пресечка има знаци „Стоп“, а къщите са разположени далеч от пътя, с поддържани морави и лехи с цветя. Край него минава момче, което разнася вестници с колело с ремарке. Хвърля всеки вестник като томахавка, завърта го бясно, докато тупне на верандите или на алеите. Оуди също разнасяше вестници в тийнейджърските си години, но никога не е доставял в квартали като този.

Слънцето наднича измежду клоните на дърветата и образува шарена сянка върху асфалта. Вижда на голф игрището мъже, дебели като фараони, да карат лъскави бели бългита. Това е тяхната територия: бяла, чиста, подчинена на закона — уютно убежище, пълно с лъскави къщи с пилони за знамена и люлки на верандата, които никога не гледат към съседите.

Оуди спира и подпира крак на пожарен кран, за да разтегне прасеца си. Поглежда тайно към двуетажна къща с островърх покрив и веранда, която я обгражда от три страни. Тийнейджър кара скейтборд

на циментова площадка пред тройната врата на гаража. Момчето е с маслинена кожа и тъмна коса и се движи с непринудена грация. Направил си е рампа от шперплат и две строителни тухли. Щом се засилва със скейтборда, ритва няколко пъти мощно земята с крак, а после скача от рампата, завърта скейтборда с леко трепване на краката и се приземява.

Хлапетото поглежда нагоре и замижава срещу слънцето, а Оуди усеща как дъхът му секва. Трябва да продължи да тича, но е като закован на мястото си. Накланя се, докато челото му почти докосва пиццала. Зад него кола завива по алеята на къщата, орехови черупки хрущят под гумите ѝ. Отвътре излиза жена, понесла кафява хартиена торба с покупки. Носи сини дънки, ниски обувки и бяла блуза. Подава покупките на момчето и тръгва надолу по алеята към Оуди. За миг той почти изпада в паника. Тя се навежда да вземе вестника и тогава го забелязва, вижда кръговете от пот под мишниците му и кичура коса, залепнал за челото му.

— Хубава сутрин за тичане.

— Да, така е.

Отмята руса къдрица настрани и разкрива зелените си очи. Диамантени обеци блестят на ушите ѝ.

— Наблизо ли живеете?

— Току-що се нанесох.

— Явно затова не съм ви виждала тук преди. Къде живеете?

— На Ривърбанк Драйв.

— О, това е чудесно. Имате ли семейство?

— Жена ми почина преди известно време.

— Моите съболезнования.

Жената прокарва език по малките си бели зъби. Оуди поглежда през широката морава. Момчето прави пируети със скейтборда. Губи баланс и почти пада. Опитва отново.

— Защо решихте да се преместите в Удландс? — пита тя.

— Правя финансова ревизия на една компания. Би трябвало да ми отнеме само няколко месеца, но ми намериха къща. Прекалено е голяма, но те я плащат. — Оуди усеща как потта засъхва по гърба му. Прави жест към къщата. — Не е толкова хубава като тази.

— Трябва да се присъедините към кьнтри клуба. Играете ли голф?

— Не.

— Тенис?

Оуди поклаща глава.

Жената се усмихва.

— Това доста ограничава избора ви.

Момчето ѝ извиква, че е гладно. Тя поглежда през рамо и въздъхва.

— Макс няма да намери крава в хладилника, дори да мучи срещу него.

— Това ли е името му?

— Да. — Протяга ръка. — Аз съм Санди. Съпругът ми е местният шериф. Добре дошъл в квартала.

---

[1] Съжалявам, госпожице. Не исках да гледам (исп.). — Б.пр. ↑

[2] За жълто (исп.). — Б.пр. ↑

13

Мос потупва джоба на ризата си, за да провери дали пликът с парите е още там. Удовлетворен, изучава ламинираното меню, устата му се е наляла със слюнка, която той преглъща. Поглежда цените. Откога един бургер струва шест долара?

Сервитьорката е тъмноока, с медна кожа, облечена е в бели шорти и червена блуза. Работи с ученически ентузиазъм, който сигурно ѝ носи много бакшиши.

— Какво ще желаете? — пита, хванала малка черна кутийка вместо бележник за поръчки.

Мос избъбря поръчката си.

— Палачинки. Гофрети. Бекон. Наденички. Яйца — бъркани, на очи и пържени. А този кремообразен сос какъв е?

— „Холандес“.

— Да, и от него, както и пържени картофи, боб, бисквити и сос.

— Очаквате ли още някого?

— Не.

Жената отново поглежда поръчката.

— Майтапите ли се с мен?

Мос поглежда табелката с името ѝ.

— Не, Амбър, не се майтапя.

— Ще изядете всичката тази храна?

— Да. Ще изляза оттук със залитане, хванал в ръце корема си.

Амбър сбърчва нос.

— Искате ли нещо, с което да я прекарате по-добре?

— Кафе и портокалов сок. — Мос спира за миг, мисли. — Имате ли сок от грейпфрут?

— Да.

— Ще започна с него.

Амбър отива в кухнята и Мос вдига мобилния телефон. Удивява се колко е малък. Преди мобилните телефони бяха тухли, разнасяни от шпиони и мъже в костюми. Сега са като бижута или запалки. Виждаше

ги е във филмите и по телевизията как хленчат като разглезени деца, а хората потупват с пръст по екрана, сякаш изпращат съобщения по морзовата азбука.

На кого да се обади? На Кристъл за начало, но не иска да я забърква в това. Изминали са петнайсет години, откакто за последно я е прегърнал, както си му е редът. Обикновено си говорят през плексигласово стъкло и дори не се държат за ръце, прекарват по един час заедно, преди жена му да се върне обратно в Сан Антонио, където работи като медицинска сестра на стоматолог.

„А ако подслушват разговорите? — пита се Мос. — Могат ли да го направят?“ Ще изпълнят ли своята част от договорката, ако намери Оуди Палмър? Вероятно не. Ще го преобат с усмивка и в двата случая — ще му кажат едно, докато правят друго, и през цялото време ще се усмихват.

Може би има друг изход, ако успее да намери парите. Със седем милиона долара човек би могъл да си купи кралство или остров, или нова самоличност, или нов живот. Могат да му купят билет за излизане от Ада, ако познава пътническия агент на Дявола.

С Оуди са приятели от дълго време, но какво значение има това, когато животът ти е заложен на карта? Приятелствата в затвора се градят заради оцеляване и взаимна изгода, не на базата на уважение или лоялност. Защо Оуди не му каза, че планира да избяга? Мос го опази жив. Пазеше му гърба. Намери му работа в библиотеката на затвора и уреди да са в съседни килии, за да могат да играят шах нощем, като пишат всеки ход на парче хартия и го бутват по бетонния под.

Оуди трябваше да му каже. Дължеше му поне това.

От кухнята се показва готвачът — тантурест тъмнокож мексиканец, чиито бузи са толкова надупчени с белези от акне, че изглежда като надъвкан молив. Сервитьорката посочва Мос. Мъжът кима, очевидно удовлетворен, а Амбър носи на Мос кафето и плодовия сок.

— За какво беше това? — пита затворникът.

— Шефът иска да платиш предварително.

— Защо?

— Мисли, че ще избягаш, преди да ти донеса сметката.

Мос вади плика от джоба си и преброява три двайсетачки.

— Да видим докъде ще ми стигнат тези.

Амбър гледа плика с разширени очи. Мос ѝ дава още десетачка.

— Това е за теб.

Жената пъха парите в задния си джоб, гласът ѝ сега е по-нисък, почти дрезгав. Мос усеща древен трепет. Достатъчно е стар, за да ѝ бъде баща, но усещането си е усещане. В това момиче няма никаква горчивина или злоба, няма поквара от живота, няма татуировки или пиърсинги, нищо избледняло, износено или изнурено. Може да си я представи как с лекота изкарва гимназията, популярна сред момчетата, как размахва помпони на футболното игрище, прави цигански колела и показва гащичките и най-ярката си усмивка. Сега е в колежа, работи на половин ден и родителите ѝ се гордеят с нея.

— Имате ли монетен телефон? — пита Мос.

Амбър поглежда към мобилния му телефон, но казва само:

— Отзад, между двете тоалетни. — Дава му и малко дребни монети.

Мос набира номера. Слуша звъненето. Кристъл вдига.

— Здравей, бибчо, аз съм — казва ѝ.

— Мос?

— Самият той.

— Обикновено не се обаждаш в неделя.

— Никога няма да познаеш къде съм.

— Това подвеждащ въпрос ли е?

— Седя в един крайпътен ресторант и се каня да хапна страхотна закуска.

Няколко секунди изминават в тишина.

— Да не си се натряскал?

— Не, бибчо, трезвен съм като краставичка.

— Избяга ли?

— Не.

— Какво стана?

— Пуснаха ме.

— Защо?

— Дълга история. Ще ти разкажа, като дойдеш.

— Къде си?

— Бразория Каунти.

— Ще си дойдеш ли у дома?

— Първо трябва да свърша една работа.

— Каква?

— Свързана с Оуди Палмър.

— Той е избягал! Видях по новините.

— Мислят, че знам къде е.

— Така ли е?

Мос се смее.

— Нямам си идея.

На Кристъл не ѝ се струва смешно.

— Какви са тези хора, които те карат да го търсиш?

— Работодателите ми.

— Вярваш ли им?

— Не.

— О, Мос, какво си направил?

— Спокойно, бебчо, държа нещата под контрол. Страшно искам да те видя. Толкова съм надървен, че слончето Дъмбо може да ми завиди, ако се сещаш какво имам предвид.

— Сега вече ставаш груб — кара му се Кристъл.

— Сериозно ти говоря, бебчо, надървен съм толкова, че не ми достига кожа да си затворя очите.

— Млъкни вече.

Мос ѝ дава номера на мобилния си телефон и ѝ казва, че ще се срещне с нея в Далас.

— Защо в Далас?

— Там живее майката на Оуди Палмър.

— Не мога просто да захвърля всичко и да дойда в Далас.

— Не ме ли чу? Надървен съм толкова много, че...

— Добре, добре.

В деня, в който брат му Карл застреля цивилния полицай, Оуди се прибра вкъщи едва след вечеря. Беше удрял топки в клетката за батиране в гимназията, а после бе наминал през дома на свой приятел, за да вземе назаем косачка. Планираше да спечели малко допълнителни пари като подрязва морави, преди да се върне в колежа.

Както буташе косачката по напукания паваж, Оуди зави зад ъгъла по своята улица и прекоси пътя, за да избегне кучето на семейство Хендерсън, което избухваше в бурен лай всеки път, когато някой минеше покрай къщата им. Тогава забеляза полицейските патрулки и проблясващите светлини. Очуканият шевролет на Оуди беше паркиран до бордюра, вратите и багажника бяха отворени.

Съседите бяха излезли от домовете си: семейство Прескот, семейство Уокър и близначките Мейсън — хора, които Оуди познаваше, гледаха как аварийна кола вдига с лебедка предната част на автомобила, докато той остава на задните си гуми.

Оуди им извика да спрат, но видя как един шериф се приведе над капака на колата с изпънати ръце, стиснал пистолет и затворил едното си око.

— ГОРЕ РЪЦЕТЕ! ВЕДНАГА!

Оуди се поколеба. Един прожектор го заслепяваше. Свали ръцете си от косачката и ги вдигна нагоре към небето. Още шерифи пропълзяха като раци от сенките.

— НА ЗЕМЯТА!

Оуди коленичи.

— ЛЯГАЙ ДОЛУ!

Той легна по корем. Някой седна на гърба му. Друг затисна врата му с коляно.

— Имаш право да мълчиш и да откажеш да отговаряш на въпроси. Разбираш ли?

Оуди не можеше да кимне, защото бяха затиснали с коляно врата му.

— Всичко, което кажеш, може да бъде използвано срещу теб в съда, разбираш ли?

Оуди се опита да заговори.

— Ако не можеш да си позволиш адвокат, ще ти бъде назначен служебен безплатно.

Оковаха ръцете му в белезници. Обърнаха го и провериха джобовете му. Взеха му парите. Тикнаха го на задната седалка на една патрулка. До него седна шериф.

— Къде е брат ти?

— Карл ли?

— Имаш ли други братя?

— Не.

— Къде е той?

— Не знам.

Закараха Оуди в полицейско управление „Джак Евънс“ на улица „Саут Ламар“ и го оставиха да чака два часа в стая за разпити. Той помоли за чаша вода, да използва тоалетната и да се обади по телефона, но никой не му обърна внимание. Накрая пристигна детектив и се представи като Том Висконти. Имаше къдрава коса като ченге от полицейски сериал от седемдесетте години, а отгоре бяха закрепени очила. Седна срещу него и затвори очи. Минаха минути. Оуди си помисли, че детективът може да е заспал, но после човекът трепна с клепачи, отвори очи и проговори:

— Искаме да вземем проба от твоето ДНК.

— Защо?

— Отказваш ли?

— Не.

Втори полицаи влезе и взе проба от вътрешната страна на бузата на Оуди, а после сложи памучето на клечка в епруветка с гумена запушалка.

— За какво съм задържан?

— Съучастие в убийство.

— Какво убийство?

— Онова в магазина за алкохол „Улфи“ днес следобед.

Оуди премигна срещу него.

— Този поглед си го бива. Може да успееш да измамиш съдебните заседатели. Видели са колата ти да напуска магазина за

алкохол.

— Не съм карал колата си днес.

— Кой я е карал?

Оуди се поколеба.

— Знаем, че Карл е бил с теб.

— Не съм ходил в магазина за алкохол. Удрях топки в клетката за батиране.

— Ако си удрял топки, къде ти е бухалката?

— В дома на един приятел, отидох да взема назаем косачката му.

— Това ли е алибито ти?

— Това е истината.

— Не ти вярвам — каза Висконти. — Не мисля, че и ти го вярваш, затова ще ти дам минута да си припомниш.

— Тя няма да промени нищо.

— Къде е Карл?

— Все това ме питате.

— Защо Карл застреля полицай Аройо?

Оуди поклати глава. Продължаваха да се въртят в омагьосан кръг. Детективът не искаше да каже на Оуди какво се е случило, сякаш случаят вече бе решен и имаха записи от камера и свидетели. А в това време Оуди клатеше глава и повтаряше, че бъркат. После си спомни, че случайно е срещнал едно момиче, с което са ходили на училище заедно. Ашли Найт. Помогнал ѝ бе да наpomпа гумите си на бензиностанцията. Тя го разпита за колежа. Ашли работи в „Уолмарт“ и посещава училище за козметички.

— По кое време беше това?

— Около шест.

— Ще проверя — каза Висконти, без да му вярва. — Но нека ти кажа, че нещата не изглеждат добре за теб, Оуди. Хората отиват на електрическия стол за убийство на ченге, дори да са само съучастници. За съдебните заседатели няма да има значение кой от двамата ви е дръпнал спусъка, освен ако не съдействаш на полицията и не издадеш другия, разбира се.

Оуди сякаш слушаше развалена плоча. Без значение колко пъти им повтаряше същата история, те извъртаха думите му и се опитваха да го препънат. Казаха му, че Карл е бил прострелян. Кървял е. Би могъл да умре без медицинска помощ. Оуди би могъл да го спаси.

Трийсет и шест часа по-късно разпитът приключи. Дотогава Висконти бе говорил с Ашли и бе изгледал записа от бензиностанцията. Оуди нямаше пари. Отиде си вкъщи пеша. Майка му и баща му не бяха напусkali къщата от два дни. Отвън имаше репортери, които бяха осеяли моравата с пластмасови чаши от кафе и бутата микрофоните си в лицата на хората.

Край масата за вечеря никой не проговори. Подаваха си храната. По чиниите тракаха вилици и ножове. На стената тиктакаше часовник. Бащата на Оуди изглеждаше смален, сякаш скелетът му се беше свил. Бернадет пристигна с колата от Хюстън — чула бе новините. Тъкмо беше завършила обучението си като медицинска сестра и си беше намерила работа в голяма градска болница.

До четвъртия ден броят на репортерите отвън намаля. Никой не беше чувал нищо за Карл.

В неделя Оуди пристигна късно на работа в залата за боулинг, защото трябваше да смени два автобуса и да върви пеш последния километър. Полицията не беше върнала шевролета му, който все още беше улика номер едно в убийството.

Оуди се извини, че е закъснял.

— Можеш да си ходиш — каза му собственикът.

— Но аз съм на смяна днес.

— Сложих някой да те замести. — Отвори касовия апарат и даде на Оуди двайсет и два долара неизплатена надница. — Върни ризата, ако обичаш^[1].

— Нямам с какво да се преоблека.

— Не е мой проблем.

Собственикът чакаше. Оуди свали ризата. Вървя единайсет километра до вкъщи, защото в автобуса не го пуснаха гол до кръста. На булевард „Сингълтън“, срещу сервиза за коли „Гарис“, до него спря пикап. Караше го момиче, Колийн Мастърс — една от приятелките наркоманки на Карл. Красива, с изрусена коса и прекалено много грим, тя беше неспокойна и нервна.

— Качвай се.

— Нямам риза.

— Не съм сляпа.

Оуди седна на мястото до шофьора, смутен от голите си гърди, които бяха бледи и на петънца. Колийн погледна в огледалата и се

включи в трафика.

— Къде отиваме?

— Да видим Карл.

— В болницата ли е?

— Ще спреш ли да задаваш въпроси?

Не говориха повече. Колийн закара раздрънкания пикап до един склад за разпределяне на отпадъци на улица „Бедфорд“, близо до железопътната линия. Оуди забеляза кафява хартиена торба на седалката. Бинтове. Обезболяващи. Уиски.

— Много ли е зле?

— Виж сам. — Паркира под един огромен дъб и подаде на Оуди торбата. — Не мога да се занимавам с това повече. Той е твой брат, не мой. — Хвърли ключовете от пикапа и си тръгна.

Оуди намери Карл свит на легло в склада. През бинтовете на брат му се процеждаше кръв. От миризмата му се догади.

Карл отвори едно кървясало око.

— Хей, малко братче, донесе ли ми нещо за пиене?

Оуди остави торбата. Наля уиски в чаша и я поднесе до устните на Карл. Кожата му изглеждаше болнава, жълтеникава и лъскава.

— Ще извикам линейка.

— Не. — Карл въздъхна. — Не го прави.

— Ти умираш.

— Ще се оправя.

Оуди огледа бараката.

— Къде сме?

— Преди това беше склад за разпределяне на отпадъци. Сега е просто двор, пълен с боклуци.

— Откъде знаеш за него?

— Един приятел работеше тук преди. Винаги криеше ключовете си на едно и също място.

Карл започна да кашля. Надигна се целият, а после се свлече. Направи гримаса и показа кръвта по зъбите си.

— Трябва да ми позволиш да ти помогна.

— Казах не.

— Няма да гледам как кървиш до смърт.

Карл извади револвер изпод възглавницата си и го насочи към главата на Оуди.

— А аз няма да се върна обратно в затвора.

— Няма да ме застреляш.

— Сигурен ли си?

Оуди отново седна. Допираше с колене края на леглото. Карл се пресегна за бутилката с уиски и погледна в кафявата хартиена торба.

— Къде са ми нещата?

— Какви неща?

— Подмолна кучка! Обеща ми! Нека ти дам съвет, малко братче, никога не се доверявай на наркоман.

Карл трепереше, по челото му избиваше пот. Затвори очи и по триъгълните бръчици край тях се процедиха сълзи.

— Моля те, нека се обадя за линейка — каза Оуди.

— Искаш ли да облекчиш болката ми?

— Разбира се.

— Мога да ти кажа какво да купиш.

— Няма да ти купя дрога.

— Защо? Имаш пари. Нали спестяваше? Можеш да ми ги дадеш.

— Не.

— Аз имам повече нужда, отколкото ти.

Оуди поклати глава. Карл въздъхна и си пое дъх. Дълго време никой не каза нищо. Оуди гледаше как по зловонната превръзка на брат му пълзи муха и се храни с гнойта и засъхналата кръв.

Карл заговори:

— Помниш ли, когато ходехме за риба на езерото Конроу?

— Да.

— Спяхме в онова дървено бунгало. Не беше нищо особено, но пък човек можеше да хваща риба направо от верандата. Помниш ли, когато хвана оня шесткилограмов костур? Човече, мислех си, че тази риба направо ще те издърпа от лодката. Трябваше да те задържа за колана.

— Крещеше ми да държа кордата изпъната.

— Не исках да я изпуснеш.

— Мислех, че си ми ядосан.

— Защо?

— Това трябваше да е твоята риба. Ти ми даде да държа твоята въдица, докато вадеше бирата на татко от хладилната чанта. Точно тогава кльвна.

— Не бях ядосан. Бях горд с теб. Това си беше държавен юношески рекорд. Писаха за теб във вестника и всичко останало. — Карл се усмихна или може би направи гримаса. — Човече, бяха страхотни дни. Водата беше толкова чиста. Не като река Тринити, която става само за изхвърляне на тела и зарган^[2]. — Пое си въздух. — Искам да отида там.

— На езерото Конроу ли?

— Не, на реката, искам да я видя.

— Няма да те водя никъде, освен в болница.

— Заведи ме на реката и ти обещавам, че после можеш да правиш каквото искаш.

— И как очакваш да те заведе дотам?

— Имаме пикапа.

Оуди погледна през прозореца към железопътната линия и ръждясващите товарни автомобили, които от двайсет години не са се движили. Дрипавите пердета се вееха като привидения. Какво можеше да стори?

— Ще те заведе на реката, а после отиваме в болницата.

* * *

Оуди се връща към настоящето. Застанал е зад висящите клони на върба, наблюдава тайно къщата и си мисли за момчето. Тя каза, че името му е Макс. Изглеждаше на около петнайсет, имаше фини кости, ъгловато лице и широко разположени кафяви очи. В осми клас. Какво харесват петнайсетгодишните момчета? Момичета. Екшъни. Пуканки. Супергерои. Компютърни игри.

Неделя по обяд е и сенките са струпани под дърветата, сякаш искат да избегнат най-горещата част от деня. Макс излиза от къщата и се засилва по тротоара със скейтборда си, прескача пукнатините и заобикаля жена, която разхожда кучето си. Щом прекосява Удландс паркуей, се насочва на север към Маркет Стрийт и конюшните^[3], където си купува кенче газирана напитка, сяда под ярката слънчева светлина на една пейка в Сентръл Парк и поклаща скейтборда под кецовете си.

Поглежда през рамо на двете страни, слага цигара в устата си и свива длан около запалена клечка кибрит, преди да я размаха в задимения въздух. Оуди проследява погледа му към момиче, което подрежда витрината на магазин — облича рокля на един манекен и я издърпва над плешивата му пластмасова глава. На възраст е колкото Макс, може би малко по-голяма. Когато се навежда, полата ѝ се набира нагоре и той почти вижда гащичките ѝ. Макс вдига скейтборда и го поставя на скута си.

— Много си малък да пушиш — казва му Оуди.

— На осемнайсет съм — възразява Макс. Обърнал се е към него и се опитва да направи гласа си една октава по-нисък.

— На петнайсет си. — Оуди сяда и си отваря кутийка шоколадово мляко.

— Откъде знаеш?

— Просто знам.

Макс натиска угарката и поглежда строго Оуди, опитва се да разбере дали е някой, който познава родителите му.

Оуди протяга ръка и се представя с истинското си име. Макс се взира в протегнатата длан.

— Ти говореше с майка ми тази сутрин.

— Точно така.

— Ще ѝ кажеш ли, че съм пушил?

— Не.

— Защо седна тук?

— За да ми отпочинат краката.

Макс отново наблюдава витрината, където момичето слага огърлица на манекена. Тя се обръща и поглежда през прозореца. Помахва му. Макс също ѝ маха срамежливо.

— Коя е тя?

— Едно момиче от училище.

— Как се казва?

— София.

— Гадже ли ти е?

— Не!

— Но я харесваш.

— Не съм го казвал.

— Красива е. Говорил ли си с нея?

— Мотаем се заедно.

— Какво значи това?

— В една и съща тайфа сме.

Оуди кима и отпива още една глътка от шоколадовото си мляко.

— Когато бях на твоите години, харесвах едно момиче, Фийби Картър. Страхувах се прекалено много да я поканя да излезем. Мислех си, че тя иска да сме само приятели.

— И какво стана?

— Заведох я да гледаме „Джурасик парк“.

— Всички са го гледали.

— Е, тогава беше нов и доста страшен. И когато Фийби се изплаши, скочи в скута ми. Не си спомням нищо повече от този филм.

— Слаба работа.

— На бас, че ако Фийби Картър скочи в твоя скут, няма да си мислиш, че е слаба работа.

— На бас, че ще мисля, защото Фийби Картър сигурно вече е старица.

Оуди се смее, Макс също.

— Може би трябва да поканиш София на кино.

— Тя си има гадже.

— И какво от това? Няма какво да губиш. Веднъж срещнах една жена с много лошо гадже. Опитах се да я накарам да го напусне, но тя не мислеше, че има нужда някой да я спасява, въпреки че беше точно така.

— Какво му беше лошото?

— Беше гангстер, а тя беше робиня.

— Вече няма роби. Освободени са през 1865 година.

— О, това е само един вид робство — казва Оуди. — Има много други.

— И какво стана?

— Наложих се да му я открадна.

— Опасен ли беше?

— Да.

— Дойде ли да те търси?

— И да, и не.

— Какво значи това?

— Някой път ще ти разкажа.

Униформен полицај ги гледа от петдесетина метра разстояние. Яде сандвич. Преглъща последната хапка и се приближава до пейката, като изтръсква трохи от ризата си.

Макс вдига поглед.

— Здравейте, заместник-шериф Джерард.

— Къде е баща ти?

— На работа.

Заместникът поглежда любопитно Оуди.

— А този кой е?

— С Макс просто си лафим — казва Оуди.

— Наблизо ли живеете.

— Току-що се преместих, съсед съм на Макс. Запознах се с майка му тази сутрин.

— Санди.

— Изглеждаше много дружелюбна.

Човекът се съгласява и хвърля опаковката от сандвича си в кошчето. Докосва ръба на шапката си с пръст за финално сбогуване. Оуди и момчето гледат как си тръгва.

— Откъде знаеш името ми? — пита Макс.

— Майка ти ми го каза — казва Оуди.

— А защо постоянно се взираш в мен?

— Напомняш ми на някого.

Тийнейджърът отново поглежда към витрината. София я няма.

— Помни какво ти казах — подхвърля Оуди и се изправя да си ходи.

— За кое?

— Да я поканиш на среща.

— Да бе — отвърща саркастично Макс.

— А сега ми направи услуга и спри да пушиш. Не е добре за астмата ти.

— Откъде знаеш, че имам астма?

— Просто знам.

---

[1] В залите за боулинг персоналът обикновено е облечен с еднакви раирани ризи. — Б.пр. ↑

[2] Морска стадна риба със силно издължено тяло и сребриста окраска. — Б.пр. ↑

[3] Mews (англ.) — термин, който описва един ред конюшни, обикновено с жилищни помещения горе, построени около павиран двор зад големите градски къщи от XVII и XVIII век. Днес повечето такива конюшни са превърнати в жилища, някои са значително модернизирани и са считани за много престижни. — Б.пр. ↑

Каси удря Оуди силно в стомаха.

— Открадна ми колата!

— Взех я назаем. — Опитва се да си поеме въздух.

— Не си играй с мен, господинчо. Не е вземане назаем, ако не си ме попитал първо.

— Ти спеше.

— Да видим какво ще кажат за това в съда. Тъпа ли ти изглеждам? — Каси дръпва ръка. — Боже, това боли! От какво си направен, от цимент ли? Къде ходи?

— Трябваше да сменя кредитната си карта.

— Неделя е. Банките не работят.

— Трябваше да се срещна с едни хора.

— Кои?

— Сестра ми живее в Хюстън.

— Сестра ти ли?

— Да.

— И защо не отседна при нея?

— Не съм я виждал от известно време.

Каси не вярва на нито една дума. Вдига електрошока.

— Искаш ли да те пораздрусам хубаво?

Мекотата, която Оуди бе доловил у Каси по-рано, е напълно изчезнала под черупката на гнева и негодуванието — нейната естествена защита. Тя се обръща и вдига куфара си на леглото, където Скарлет лежи по корем и гледа канала на Дисни.

— Хайде, тръгваме си.

— Но на мен ми харесва тук — недоволства Скарлет.

— Прави, каквото ти се казва!

Каси събира мокрото пране от банята и тъпче дрехите в куфара.

— Наистина съжалявам за колата — казва Оуди. — Няма да се повтори.

— Много си прав.

— Нека ви заведе на вечеря, ще идем на някое хубаво място.

Скарлет поглежда майка си в очакване.

— Всичкия ми бензин ли изхаби? — пита Каси.

— Напълних резервоара догоре.

— Добре. Вечеря и после си тръгваме.

Каси избира ресторанта. Карат до „Денис“^[1], а на ламинираното меню на заведението има снимки на всички ястия.

— Харесва ми да виждам какво ще ям — обяснява тя и поръчва пържола и пълен картоф. За Скарлет има спагети с кюфтенца и между всяка хапка тя оцветява една рисунка с изпочупени пастели. Когато приключват с храненето, чиниите са ометени. Обсъждат какво да си вземат за десерт, Каси изглежда поомекнала.

— Какво би направил, ако имаше милион долара? — пита тя Оуди, сякаш продължава разговор, който са водили.

— Ще купя на майка си нов бъбрек.

— Какво ѝ е на стария?

— Не работи добре.

— Колко би струвал един нов бъбрек?

— Не съм сигурен.

— Но биха ти останали някакви пари, нали? Един бъбрек няма как да струва цял милион.

Оуди се съгласява и пита какво би направила Каси с един милион долара.

— Ще си купя къща, хубави дрехи и нова кола. Ще си отворя собствен салон, може би цяла верига салони.

— Ще посетиш ли баща си?

— Само за да му натрия носа.

— В разгара на спора хората казват много неща, които не мислят.

Каси замълчава за миг и прокарва пръст по влажния кръг, който е оставила чашата ѝ върху масата.

— Коя е тя?

— Моля?

— Миналата вечер, докато спеше, непрекъснато повтаряше едно женско име.

Оуди свива рамене.

— Трябва да е специален човек за теб. Гаджето ти?

— Не.

— Жена ти?

Оуди сменя темата и разговаря със Скарлет за рисунката ѝ, помага ѝ да избере цветовете. След като плаща сметката, се разхождат по денонощните щандове, разглеждат дрънкулки и пак ги оставят.

Когато се връщат в мотела, той влиза в банята, заключва вратата и се вижда в отражението си в огледалото. Вади машинката за подстригване от чантата си и я прокарва напред и назад по скалпа си, сякаш коси миниатюрна морава. Тъмни кичури коса падат в мивката. Щом приключва, застава под душа, разперва ръце и вдига лице към струята. Прилича на човек, който се е записал в армията.

— Защо си подстригал косата си? — пита Скарлет.

— Искан промяна.

— Може ли да пипна?

Тя застава права на леглото, киска се и прокарва дланта си по късите шипчета. Внезапно спира.

— Какво е това?

Видяла е белезите. Сега, когато косата му е толкова къса, са по-видими. Каси прекосява стаята, хваща главата на Оуди с две ръце и я обръща към лампата. Черепът му сякаш е разбит на парчета и залепен отново. Като счупена ваза. По ръцете му има още белези, напомнят на гладки сиви червеи, увити около мускулите му. Белези, получени при самозащита. Сувенири от затвора.

— Кой ти го причини?

— Не му взех номера.

Каси го изблъсква и отива в банята. Приготвя ваната за Скарлет и се връща едва когато момиченцето се заиграва във водата. Сяда на отсрещното легло и слага ръце в скута си, заглеждана в Оуди, който е облякъл блуза с дълъг ръкав, за да прикрие ръцете си.

— Какво става тук?

Оуди я поглежда, опитва се да разбере въпроса.

— Носиш тъмни очила и бейзболна шапка, а всеки път щом минем покрай охранителна камера, навеждаш глава. Сега си подстрига косата. Беглец ли си?

Оуди издиша рязко, почти с облекчение.

— Едни хора ме търсят.

— Наркодильри, гангстери, кредитори, полицията?

— Дълга история.

— Наранил ли си някого?

— Не.

— Нарушил ли си някоя от десетте божи заповеди?

— Не.

Каси въздъхва и слага единия си крак върху другия, както правят малките момичета. Косата ѝ е толкова светла, че тъмните ѝ вежди контрастират рязко — като нарисувани са, вдигат се и се спускат, докато говори.

— Достатъчно лошо е, че ме излъга и открадна колата ми...

— Не съм престъпник.

— Държиш се като такъв.

— Не е същото.

Увита в хавлия, Скарлет се появява на прага на банята. Парата е изправила къдриците ѝ.

— Не искам да шпя в колата, мамо. Може ли да оштанем тук?

Каси се поколебава и притегля дъщеря си по-близо, прегръща я с ръце и крака, сякаш се вкопчва в дърво наред придошла река. Хвърля поглед към Оуди през голото рамо на момиченцето.

— Само още една нощ.

---

[1] Ресторантска верига от семеен тип. — Б.пр. ↑

Райън Валдес обикновено не се прибира вкъщи с полицейската кола. Предпочита пикапа, защото не се набива толкова на очи с него, въпреки че не е много престижен за Удландс, където повечето му съседи карат беемвета, мерцедеси и луксозни джипове.

Санди му казва, че прилича на селяндур, когато кара пикапа.

— Може пък да съм точно такъв.

— Не го казвай.

— Защо?

— Защото така никога няма да се впишеш тук.

Вписването в средата е важно за Санди и Валдес понякога има чувството, че жена му се срамува повече от униформата, отколкото от колата му. Не че съседите му не уважават полицията и не вярват, че нейната роля е жизненоважна, просто не горят от желание да общуват с окръжния шериф. Беше крачка отвъд границата — като да вечеряш с проктолога си.

На Валдес му отне почти година да заслужи членство в кънтри клуба, а и се сдоби с него едва след като чичо му, Виктор Пилкингтън, задейства някои връзки. Преди това със Санди бяха правили барбекюта в двора си и вечери с дегустиране на вина, Санди дори бе създала книжен клуб, но нищо не помогна. Да живееш в Удландс, беше като да се озовеш обратно в гимназията. Само че вместо смотаняци, спортисти, членове на училищния оркестър и мажоретки, там имаше дами от хайлайфа, родители, чиито пораснали деца са напуснали дома, членове на кънтри клуба, републиканци (патриоти) и демократи (социалисти). Валдес не знаеше къде точно се вписва.

Завива на паркинга пред дома си и докато чака вратата на гаража да се отвори, поглежда към великолепната постройка от тухли и керемиди на стойност над милион долара. Високите сводести прозорци отразяват следобедното слънце, а сенките се разливат по моравата като локви петрол.

Влиза вкъщи, извиква и мисли, че вкъщи няма никого. Взема си бира от камерата и излиза във вътрешния двор. Тогава забелязва момчето, което с лекота прави дължини в басейна. Макс се обръща и се визира в небето, плува по гръб, водата се плъзга по раменете му. Когато стига до далечния край, спира. Изправя се.

— Здравсти.

Макс не отговаря.

— Къде е майка ти?

Момчето свива рамене.

Валдес се опитва да измисли какво друго да попита. Кога стана толкова трудно да говориш с Макс?

Тийнейджърът излиза от водата и увива кърпа около корема си. Късното слънце хвърля жълт отблясък върху моравата. Макс сяда на шезлонг и отпива от метална кутийка в потресаващи цветове.

— Спомена ли нещо за вечеря? — пита Валдес.

— Не.

— Ще измисля нещо.

— Аз ще излизам.

— Къде?

— У Тоби. Правим един проект по биология заедно.

— Защо той не дойде у нас?

— Материалите са у него.

— Аз познавам ли го изобщо този Тоби?

— Не знам, татко. Познаваш ли Тоби? Ще трябва да го питам.

— Не ми говори така.

— Как?

— Знаеш какво имам предвид.

Макс свива рамене, сякаш си няма идея. У Валдес нещо прещраква, сграбчва в юмрук косата на момчето и го изправя със силно дръпване. Очите му са присвити и сякаш вижда света през стъклопис.

— Не мисли, че можеш да ми говориш така. Давам ти покрив над главата. Слагам храна в устата ти. Плащам за този телефон, който разнасяш, за дрехите, които обличаш, за компютъра в стаята ти. Ще се държиш уважително с мен, за да не те удавя в този шибан басейн. Разбра ли?

Макс кима, едва сдържа сълзите си.

Валдес го изблисква далеч от себе си. Внезапно е усетил срам и иска да се извини, но момчето вече е при душкабината, затваря вратата след себе си и пуска водата. Валдес се проклина, запраща кутийката от бира по средата на моравата, където тя отскача и се разпенва.

Момчето го предизвика. Няма право, по дяволите! Сега ще каже на майка си и ще създаде още проблеми. Тя ще вземе страната на Макс, както винаги. Само ако можеше момчето да се отпусне малко. Да покаже малко повече уважение. Вече нямат никакви допирни точки. Не гледат мачове на „Рейнджърс“, не играят на ексбокс, нито дразнят Санди за готвенето ѝ.

В ума му изниква образът на Макс отпреди години — малко момченце с каубойска шапка, хванало шерифа за ръка. Бяха най-добри приятели. Бяха баща и син. Бяха съюзници. Бяха близки. Гневът му се изпарява. Макс не е виновен. Тийнейджърите се държат така — бунтуват се срещу родителите си, проверяват докъде се простира границата. Валдес имаше бурни отношения със собствения си баща, когато беше на тази възраст, а неговият старец не търпеше да му се отговаря, нито пък остроумни коментари.

Според Санди това е период, през който децата минават. Хормони. Пубертет. Натиск от връстниците. Момичета. Защо Макс просто не мастурбира по четири пъти на ден като всеки друг тийнейджър? Валдес би могъл да го заведе в публичен дом — някой от по-престижните — и да отърве хлапето от страданията му. Санди все казваше, че трябва да правят повече неща заедно като баща и син. Той се усмихва. Жена му ще откачи, ако той заведе Макс да преспи с някоя.

Чува отварянето на плъзгащата се врата и се обръща. Санди излиза във вътрешния двор и обвива ръце около него. Косата ѝ е разрошена, цялата мирише на нещо потно и секси.

— Къде беше? — пита я.

— Във фитнес залата.

Някъде над тях се чува писък на ястреб или може би на орел. Валдес вдига брадичка и засенчва очи с ръка, но вижда само силуета.

— Опитах се да ти звънна днес. Телефонът ти беше изключен — казва той.

— Оставих го някъде снощи и не можах да го намеря.

Макс излиза от кабината и прекосява моравата. Целува Санди по бузата. Тя пригладва мократа му коса. „Как беше в училище? Имаш ли

домашно? У Тоби? Няма проблем. Не закъснявай.“

По-късно Валдес седи на кухненския плот и гледа как жена му приготвя ястие. Косата ѝ е подстригана късо, накъдрена по краищата, руса, а в синьо-зелените ѝ очи има нещо мистериозно, което кара мъжете да я зяпат по-дълго, отколкото е позволено. Как изобщо успя да я убеди да се омъжи за него? Надяваше се, че е било по любов. Надяваше се, че все още е.

— Мислех си, че може да заведе Макс на палатки следващия уикенд.

— Знаеш, че не обича много да е на открито.

— Спомняш ли си онази ваканция, когато ходихме в „Йосемити“^[1]? Макс трябва да е бил на около седем. Много му хареса.

Санди го целува по главата.

— Спри да се стараеш толкова.

Валдес поглежда към вратите, които водят към вътрешния двор — две патици са кацнали в басейна. Не иска да спре да се стареае. Ако можеше просто да върне часовника назад до времето, когато Макс беше доволен да играят футбол или да си подхвърлят бейзболна топка...

— Дай му време — казва Санди. — В момента той не харесва човека, който е.

— А *ти* кой мислиш, че е?

— Нашият син.

* * *

Когато приключват с храненето, сядат рамо до рамо на люлката на верандата. Санди придържа загоряло коляно и лакира ноктите на крака си с малка четчица, която държи между палеца и показалеца си.

— Как беше днес в работата? — пита Санди.

— Спокойно.

— Ще ми кажеш ли защо измина целия път до Лайв Оук Каунти?

— Трябваше да проверя един човек.

— Кой?

— Затворник, който трябваше да бъде освободен. Избяга ден по-рано.

— Защо му е да го прави?

— В случая не е това важното.

Санди сваля крака си долу. Обръща се и го поглежда, очаква обяснение.

— Спомняш ли си онзи обир на бронирания камион и мъжа, който оцеля?

— Онзи, когото ти простреля?

— Да. Опитах се да направя така, че да остане в затвора, но съветът за предсрочно освобождаване реши да го пусне на свобода. Ако не беше избягал, така или иначе щеше да излезе. Отидох в затвора да поговоря с главния надзирател, но Палмър се беше прехвърлил през бодливата тел.

Санди се изправя леко, очите ѝ се присвиват.

— Опасен ли е?

— Вероятно вече е в Мексико.

Валдес я прегръща и тя се обляга на него, Санди задържа ръката му между гърдите си и полага глава на рамото му. Той се кани да смени темата, но все пак взема телефона и преравя снимките си.

— Ето така изглежда Палмър сега — казва Валдес и показва на Санди скорошна снимка на Палмър.

Жена му разтваря широко очи.

— Видях го!

— Какво?

— Днес. Пред къщата. — Санди заеква. — Тичаше за здраве. Каза, че току-що се е нанесъл зад завоя. Помислих, че говори за старата къща на семейство Уитакър.

Валдес се е изправил, обикаля из къщата, дърпа пердетата и гледа през прозорците, мислите му препускат.

— Видя ли автомобил?

Санди поклаща глава.

— Какво друго каза?

— Каза, че е вдовец... и че се занимава с финансова ревизия. Защо е дошъл тук?

— Къде е онзи пистолет, който ти купих?

— Горے.

— Донеси ми го.

— Започваш да ме плашиш.

Валдес набира бясно номер на телефона си. Говори с диспечер. Предава информацията, пуска заповед за особена бдителност при евентуална поява на Оуди Палмър и моли за допълнителни патрулки в квартала.

— Но ти каза, че вече трябва да е в Мексико — казва Санди. —
Защо би дошъл тук?

Валдес взема пистолета ѝ и го зарежда.

— От сега нататък ще го носиш навсякъде.

— Няма да нося пистолет.

— Прави каквото ти казвам. — Той грабва ключовете си.

— Къде отиваш?

— Да прибера Макс.

---

[1] Националният парк „Йосемити“ е разположен в щата Калифорния, САЩ, на изток от Сан Франциско. — Б.пр. ↑

Мотелът „Шейди Оукс“ се намира точно на магистралата „Том Ландри“ — сграда от седемдесетте години, която е функционална, практична и грозна като костюм за сафари. Мос паркира очукания син пикап пред стаята си и си взема душ, преди да легне на леглото и да чака Кристъл. Тя пристига, сложила тъмни очила и лъскав черен шлифер, сякаш се крие от папараците. Мос отваря вратата и тя се втурва в прегръдките му, обвива крака около кръста му и страстно го целува, докато той заднешком я носи навътре в стаята.

Жена му се оглежда наоколо.

— Това ли е най-доброто, което успя да намериш?

— Има джакузи.

— Да не искаш да хвана холера?

Той хваща ръката ѝ.

— Не, искам да почувстваш това.

Кристъл ококорва очи.

— Е, сега вече ме глезиш.

— Твърдостта на маслото зависи от мекотата на хлебчето. А твоето хлебче е мекичко, бебчо.

Тя се смее и сваля шлифера, преди да разкопчае панталоните си.

— Откъде взе дрехите?

— Оставиха ми ги в колата.

— Имаш кола?

— Имам.

Кристъл го бутва на леглото и го яхва. Никой от двамата не проговаря повече, докато не стават потни и изтощени. Кристъл влиза в банята. Мос лежи на леглото с хавлиена кърпа около слабините.

— Не се отпускай много — провиква се той.

— Защо?

— Ще повтора всичко това веднага щом си завинтя главата обратно.

Кристъл пуска водата в тоалетната и се връща при него на леглото. Вади цигара от джоба на шлифера си и я пали, слага я между устните му и пали втора за себе си.

— Колко време мина?

— Петнайсет години, три месеца, осем дни и единайсет часа.

— Броил си ги.

— Не, но са горе-долу толкова.

Разпитва го за Оуди Палмър и за изчезналите милиони, слуша, без да го прекъсва, въпреки че се мръщи и сумти на определени части от историята, сякаш за да покаже, че не е вчерашна.

— Кой са тези хора?

— Нямам представа, но имат доста влияние, щом ме измъкнаха.

— И ще те оставят да задържиш парите?

— Така казаха.

— И ти им вярваш?

— Не.

Кристъл сгушва главата си в сгъвката на ръката му, преметнала бедро около кръста му.

— И какво ще правиш?

Мос дърпа от цигарата и издухва кръгче дим, което се вие нагоре, докато течението от климатика заличава призрачната му форма.

— Ще намеря Оуди Палмър.

— Как?

— Майка му живее в Уестморланд Хайтс, на няма и два километра оттук.

— А ако тя не знае къде е?

— Ще попитам сестра му.

— И после?

— Исусе, жено, опитвам се да не мисля толкова напред! Имай малко вяра. Ако някой може да открие Оуди, това съм аз.

Кристъл все още не е убедена.

— Що за човек е той?

Мос обмисля въпроса известно време.

— Оуди е умен. Начетен, нали се сещаш, но без да е обигран. Научих го да има очи на гърба си, а той също ме научи на разни неща.

— Като например?

— За философията и други подобни тъпотии.

Кристъл се киска.

— Какво знаеш ти за философията?

Мос я щипе, задето му се смее.

— Е, например един ден се бях изнервил, защото се опитвах да напиша писмо до съвета за обжалване, и казах на Оуди: „Аз знам, че нищо не знам“, а Оуди ми каза, че току-що съм цитирал известен философ на име Сократ. Добави, че умният човек се съмнява и подлага всичко под въпрос. Единственото нещо, което знаем със сигурност, е, че не знаем нищо със сигурност. — Мос поглежда към Кристъл. — Това има ли някакъв смисъл?

— Не, но звучи умно.

Кристъл се претъркулва на една страна и гаси цигарата в пепелника. Струйка дим се издига от смачканата угарка. Вдига ръката на Мос и забелязва липсващата му брачна халка. Изправя се рязко и огъва пръста му на обратно, докато той не извиква от болка.

— Къде е?

— Кое?

— Брачната ти халка.

— Свалиха ми я в карцера и не ми я върнаха.

— Помоли ли ги учтиво?

— Бих се за нея, бибчо.

— И не се опитваш да се правиш на свободен мъж?

— В никакъв случай.

— Защото, ако реша, че ми изневеряваш, ще отрежа малкия Мос и ще го хвърля на кучетата. Ясно ли се изразих?

— Напълно ясно.

Мобилният телефон подскача върху кухненската маса.

Всеки миг ще се претърколи през ръба, но специален агент Дезире Фърнис го спира. Обажда се шефът ѝ — пресипнал и сънен. Не е ранно пиле.

— Забелязали са Оуди Палмър в Удландс вчера сутринта.

— Кой го е видял?

— Съпругата на шерифа.

— Какво е правел Палмър в Удландс?

— Тичал е за здраве.

Дезире грабва якето и слага пистолета в кобура си. Все още яде препечена филийка, докато слиза с подскоци по външните стълби и махва на хазяина, господин Саквил, който живее под нея и следи внимателно кога излиза и кога се прибира през процеп на пердето. Кара на север през пиковия час на трафика и двайсет минути по-късно паркира пред голяма къща, полускрита от дървета. На паркинга стои полицейски крайслер с двама униформени вътре — заместник-шерифи, които играят игри на телефоните си.

Дезире изправя рамене в обичайния си опит да изглежда висока, докато им показва значката си и се отправя към входната врата. Бретонът ѝ е твърде къс, за да го прибере с фиби, и непрекъснато пада над едното ѝ око. Предупредила бе фризьора си да не го подрязва прекалено много, но той не я послуша.

Санди Валдес отваря вратата, без да сваля веригата от вътрешната страна, и говори през петнайсетсантиметровия процеп. Облечена е в тесен потник, клин от ликра, чорапи до глезените и маратонки за тичане.

— Съпругът ми отиде да закара Макс на училище — казва с онова произношение, типично за образованите южняшки жени.

— Всъщност исках да говоря с вас.

— Вече казах всичко на полицията.

— Ще съм ви благодарна, ако проявите същото внимание и към мен.

Санди махва веригата и повежда Дезире през къщата към остъклената веранда. Добре сложена е, с руса коса и гладка кожа. Красива. Къщата е подредена с вкус, макар да се долавя, че обзавеждащият се е престарал в желанието си да я направи елегантна с помощта на купища списания за вътрешно обзавеждане, без да се спре на един основен стил.

Домакинята предлага освежителни напитки, гостенката отказва. За кратък момент двете жени не знаят какво да си кажат и Дезире оглежда стаята, сякаш има намерение да я купува.

Санди забелязва обувките ѝ.

— Тези сигурно нараняват гърба и краката ви.

— Свиква се.

— Колко сте висока?

— Достатъчно. — Дезире продължава по същество: — За какво говорихте с Оуди Палмър?

— За квартала — отвърща Санди. — Заяви, че току-що се е преместил в къщата зад завоя. Казах му, че трябва да се запише в кънтри клуба и да си намери приятели. Стана ми жал за него.

— Защо?

— Каза, че жена му е починала.

— За какво друго си говорихте?

Санди се замисля.

— Каза, че прави финансова ревизия на някаква компания. Реших, че се е преместил в старата къща на семейство Уитакър. Ще го хванете, нали?

— Правим всичко по силите си.

Санди кима, но не изглежда убедена.

— Някой друг видя ли го?

— Макс, синът ни.

— Къде беше той?

— Караше скейтборда си пред гаража. Прибрах се от магазина и Палмър стоеше до алеята, разтягаше се.

— Макс говори ли с него?

— Тогава не.

— Какво имате предвид?

— Видял го по-късно до конюшните. Макс карал скейтборда си, а Палмър седял на пейка в парка. Казах всичко това на другите детективи. — Санди стиска ръце в скута си. — Райън искаше да остави Макс вкъщи днес, но той ще е в безопасност в училище, нали? Според вас правилно ли постъпваме, като се държим, сякаш всичко е наред? Не искам Макс да израсне с мисълта, че светът е пълен с чудовища.

— Сигурна съм, че сте взели правилното решение — казва Дезире, не е свикнала да води разговори по женски. — Среца ли сте Оуди Палмър преди вчера?

— Не.

— Според вас защо е дошъл до дома ви?

— Не е ли очевидно?

— За мен не е.

— Всички знаят, че Райън го простреля. Оуди Палмър получи куршум в главата. Вероятно е трябвало да умре и да спести на всички множество проблеми. Или е трябвало да иде на електрическият стол. Не че съм за смъртното наказание, но четирима души загинаха, за бога!

— Мислите, че Оуди Палмър търси отмъщение, така ли?

— Да.

— Как бихте описали държанието му?

— Моля?

— Нервен ли беше? Стресиран? Ядосан?

— Потеше се много, но предположих, че е защото е тичал.

— А като изключим това?

— Изглеждаше спокоен... без ни една грижа на света.

* * *

На по-малко от четири километра от дома си Райън Валдес влиза с колата през портите на училището и изключва радиото. Винаги се дива на хората, които се обаждат в предаванията, за да изляят предразсъдъците си и да оповестят на всеослушание невежеството си. Няма ли си по-добри неща за вършене от вечното оплакване колко е зле положението. За тях нещата неминуемо са били по-добре „едно време“, сякаш изтеклите години са променили спомените им и са превърнали оцета във вино.

— Значи се разбрахме. Ще чакаш някой да те вземе. Няма да напускаш училището. Няма да говориш с непознати...

Макс вади слушалка от ухото си.

— А какво е направил този човек?

— Няма значение.

— Мисля, че трябва да знам.

— Откраднал е много пари.

— Колко?

— Много.

— И ти си го арестувал?

— Да.

— Простреля ли го?

— Беше прострелян, да.

Макс изглежда искрено впечатлен.

— И сега се е върнал за теб?

— Не.

— Защо иначе ще идва до къщи?

— Остави ме аз да се тревожа за него. И не разстройвай майка си с излишни въпроси.

— Този Оуди Палмър страшен ли е?

— Да.

— Не ми се стори много опасен.

— Външният вид понякога лъже. Той е убиец. Помни го.

— Може би трябва да ми разрешиш да нося оръжие.

— Няма да носиш оръжие в училище.

Макс въздъхва отегчено и отваря вратата. Присъединява се към потока ученици, който преминава през портите. Валдес го гледа как отива към главния вход и се чуди дали ще се обърне назад, за да му помахва. Отговорът е не.

Когато момчето изчезва, вади мобилния си телефон и набира номера на офиса на шерифа в Дрейфъс Каунти. Говори с Ханк Полияк, най-старшият заместник-шериф, и му казва да се свърже с всички диспечери в Хюстън и околните окръзи.

— Ако забележат Оуди Палмър, искам да разбера пръв.

— Нещо друго? — пита Ханк.

— Да, днес няма да идвам в управлението.

Таксито се носи по натоварената магистрала под червения взор на слънцето. Оуди гледа през затъмнените прозорци към океана от бездушни едноетажни молове, къщи с червени керемидени покриви и евтини панелни складове с бодлива тел на покрива и решетки на прозорците. Кога Хюстън се е върнал толкова назад в еволюцията? Винаги е бил странен град — сбирщина от квартали, където хората пътуват от вкъщи до работа и почти не общуват помежду си. Също като Лос Анджелис. Единствената разлика е, че Хюстън е туристическа дестинация, докато Ел Ей е само временна спирка по пътя към по-добро място.

Шофьорът на таксито е чужденец, но Оуди няма представа какъв е по народност. Предполага, че е от някоя от онези трагични страни — земя, завладяна от диктатори, фанатици или глад. Има тъмна кожа, по-скоро маслинена, отколкото кафява, и оредяваща коса, която сякаш се свлича назад по главата му. Като отваря плъзгачия се прозорец, който разделя предната и задната седалка, той се опитва да завърже разговор, но Оуди няма желание да говори. Умът му отлита назад към момента, когато остави Карл на брега на река Тринити.

В живота има моменти, когато трябва да се вземат важни решения. Ако сме късметлии, успяваме да ги вземем сами, но по-често някой друг решава вместо нас.

Карл не беше на реката, когато Оуди се върна с полицията и парамедиците. Нямаше кървави бинтове, оставено съобщение или извинение. Оуди знаеше какво се е случило, но не каза на никого. Направи го повече от уважение към родителите си, отколкото към Карл. Полицията искаше да подведе Оуди под отговорност, задето им е загубил времето, така че го задържаха в ареста още дванайсет часа, преди да му разрешат да се прибере вкъщи.

Изминаха седмици и името на Карл изчезна от вестникарските заглавия. През януари Оуди се завърна в колежа и го привикаха в

офиса на декана. Оттегляха стипендията му, защото бил сред заподозрените в убийство на полицай.

— Не съм направил нищо лошо — възрази Оуди.

— Сигурно е така — заяви деканът. — Когато всичко се изясни и открият брат ти, можеш да кандидатстваш отново. Служителят, който отговаря за приема на студенти, ще оцени кандидатурата и личностната ти характеристика.

Оуди си събра нещата, изтегли спестяванията си, купи си евтина кола и тръгна на запад, за да постави километри разстояние между миналото и това, което му предстоеше. Кадилакът тракаше и бумтеше през всичките две хиляди и четиристотин километра път; все заплашваше да се разпадне, но показва такава воля за оцеляване, каквато хората приписват предимно на одушевени същества. Оуди никога не бе виждал как слънцето залязва над океана. Никога не бе виждал на живо как някой кара сърф. В Южна Калифорния видя и двете. Бел Еър, Малибу, Венис Бийч — известни места, гледки от филми и телевизионни предавания.

На Западния бряг беше различно. Жените миришеха на слънцезащитно олио и овлажняващ крем вместо на лавандула и талк. Постоянно говореха за себе си и бяха обсебени от материализма, спиритуализма, психотерапията и модата. Мъжете бяха със загар, с гъсти лъскави коси или с намазани със слънцезащитно олио голи глави, носеха ризи за стотици долари и обувки за три хилядарки. Бяха дилъри, мошеници, наркомани, мечтатели, актьори, писатели, влиятелни бизнесмени.

Оуди продължи на север до Сиатъл, а междувременно поработи като барман, охрана в нощно заведение, опаковчик, берач на плодове и доставчик. Отсядаше в евтини мотели, приюти за бездомници, а понякога при жени, които го водеха в дома си. След като пътува така в продължение на шест месеца, един ден влезе в стриптийз клуба на Ърбан Кович, където бледо момиче с преливаща от ластика на гащичките й плът полираше металния пилон с бедрата си. Дузина мъже в костюми я окуражаваха или се правеха, че не я забелязват. Повечето бяха колежанчета или костюмари, които се опитваха да впечатлят японските си партньори.

Тези момичета от Южна Калифорния изглеждаха, сякаш се наслаждават на работата си, усукваха се и движеха телата си около

пилона по познатия начин и печелеха съвестно всяка банкнота, която се настанеше в прашките и презрамките на сутиените им.

Косата на управителя бе пригладена във влажни бразди като прясно изорано поле, а от джоба на ризата му стърчеше гребенче.

— Предлагате ли работа? — попита Оуди.

— Нямаме нужда от музиканти.

— Не съм музикант. Мога да работя на бара.

Управителят извади гребенчето и го прокара отпред назад по скалпа си.

— На колко си години?

— Двайсет и една.

— Опит?

— Малко.

Мъжът му даде формуляр за попълване и му каза, че може да изкара една смяна пробно, без заплащане. Оуди доказа, че е усърден в работата. Не пиеше. Не пушеше. Не смъркаше. Не играеше комар. Не се опитваше да чука момичетата.

Освен бара и стаите Ърбан Кович притежаваше и мексиканския ресторант в съседство, както и бензиностанцията отсреща. Те привличаха цели семейства и му помагаша да изпере част от парите, които печелеше от другите си, не дотам законни дейности.

Повечето вечери Оуди започваше работа в осем и оставаше до четири сутринта. Позволяваха му преди това да яде в ресторанта, който имаше заден двор с лозови насаждения и измазани стени с натрупани край тях бутилки вино.

След първите две седмици на новата работа забеляза автомобил със заличени номера да чака на паркинга. Обади се в полицията и изпразни касовите апарати, като скри парите под алуминиевите тави за отсервиране. Влязоха мъже с качулки на главите, въоръжени с пушки с къса цев. Оуди разпозна татуировката на единия. Ходеше с една от танцьорките и се мотаеше наоколо, за да се увери, че никой от комарджиите няма да стане твърде любвеобилен с нея.

Оуди вдигна ръце във въздуха. Хората наклеяха под масите. Момичето на пилона прикри гърдите си и кръстоса крака.

Въоръжените мъже счупиха касите и се ядосаха от оскъдната плячка. Онзи с татуировката размаха пушка към Оуди, но той запази

спокойствие. Сирените приближаваха. Прогърмяха изстрели. Куршум разби огледалото над бара. Никой не пострада.

Ърбан Кович пристигна в ранните часове, на лицето му още личеше отпечатък от възглавницата. Управителят му каза какво се е случило и той извика Оуди в офиса си.

— Откъде си, хлапе?

— Тексас.

— Накъде отиваш?

— Още не съм решил.

Ърбан се почеса по брадичката.

— Хлапетата на твоята възраст трябва да вземат решение дали бягат от нещо, или бягат към него.

— Предполагам.

— Имаш ли шофьорска книжка?

— Да, сър.

— От днес нататък ще си ми шофьор. — Хвърли на Оуди ключовете за черния си джип чероки. — Ще ме вземаш всяка сутрин в десет, ако не съм ти дал други инструкции. Ще изпълняваш поръчки, когато е нужно. Ще ме оставяш вкъщи, когато ти кажа. Ще удвоя надницата ти, но ще бъдеш на Мос разположение двацет и четири часа в денонощието. Ако това значи да спиш в колата, ще го правиш.

Оуди кимна.

— Точно сега искам да ме закараш у дома.

И така започна новата му кариера. Дадоха му стая над бара. Схлупена, под гредите на покрива и малко по-широка от коридор, но напълно безплатна, бонус към заплатата. Имаше прозорец на тавана и легло от грубо борово дърво. В ъгъла стояха струпани книгите и сакът му. Беше запазил учебниците си по инженерство заради смътната надежда, че един ден би могъл да завърши образованието си.

Оуди взеше Ърбан по срещи, вземаше хора от летището, минаваше да прибере дрехи от химическо чистене и доставяше пратки. Срещна Белита, когато веднъж отиде да вземе плик от къщата на Ърбан. Не знаеше, че е любовница на шефа му, нито го интересуваше, но от момента, в който я съзря, изпита странното усещане, че кръвта му тече в обратната посока, пулсира на заден ход през сърдечните му клапи, спуска се надолу, вместо да се изкачва нагоре, достига до крайниците му и се втурва обратно.

Понякога можеш да усетиш, че си срещнал човека, който е предопределен да промени живота ти.

Мос осъзнава, че чува чуруликане на птици и звънчета на преминаващи велосипеди, които дрънчат оптимистично и весело. През последните петнайсет години се е събуждал от сутрешен хор, съставен от трясъци, оригване, кашляне и пърдене, и всеки нов ден е идвал с обещание за толкова светлина, колкото може да се процеди през малкия квадратен прозорец над главата му. Да се събуждаш така е похубаво, решава Мос, въпреки че леглото до него е празно. Кристъл си е тръгнала рано и се е прибрала с колата в Сан Антонио. Все още може да усети тежестта на задника ѝ върху бедрата си и целувката ѝ за довиждане, когато му каза да бъде внимателен.

Спуска крака на пода, отваря пролука между пердетата и изучава паркинга. В далечината се виждат блестящите кули на Далас, уловили слънчевата светлина с огледалните си ръбове. Мос се чуди дали богатите не се опитват да строят стълби към Рая, защото е по-лесно, отколкото да прекараш камила през иглено ухо^[1].

Изкъпан, избръснат и облечен, Мос кара на север към Уестморланд Хайтс, където повечето улици са обрамчени от дървени бараки, които струват по-малко от автомобилите, паркирани пред тях, макар някои от тези коли да са повдигнати върху трупи или обгорени от пожар. Из унилите улици се срещат и малки искрици надежда — новопостроена сграда или сглобяем склад, но всяка чиста стена примамва спрейовете за рисуване, а всеки здрав прозорец очаква към него да полети камък.

Мос паркира пред денонощен магазин на булевард „Сингълтън“. Прозорците на горния етаж са заковани с дъски, а долните са покрити с метални решетки — толкова дебели, че човек не може да прочете афишите, залепени отвътре на стъклото.

Когато влиза, иззвънява звънец. От пода до тавана са струпани кутии и увити в найлон картонени палети с консерви боб, царевица и бейби моркови. Някои от етикетите са на чужд език. Жената зад касата

седи в голямо кресло, покрито с карирано одеяло. Гледа телешоп реклама, на която усмихната двойка слага зеленчуци в блендер.

— Изхвърлете старите кухненски уреди, това устройство може всичко! — казва усмихнатият водещ.

— Това е чудо, Стив — обажда се жената.

— Да, така е, Бриана. Кухненско чудо. Това е сокоизстисквачката, която бог използва в Рая.

Публиката в студиото се смее. Мос не разбира защо.

— Какво ще обичате? — пита жената, без да сваля очи от екрана. Петдесетина годишна е, с остри черти, които сякаш са събрани в центъра на лицето ѝ.

— Нуждая се от помощ. Мой приятел живееше наблизко преди. Мисля, че майка му все още живее там.

— Как се казва?

— Айрийн Палмър.

Мос не вижда долната част на тялото на жената, но веднага разбира, че тя се пресяга да вземе нещо. Някъде в къщата иззвънява звънче.

— Търсите Айрийн Палмър, така ли?

— Това казах.

— Не познавам жена с такова име.

— Знаете ли как разбирам, че лъжете? — казва Мос. — Повторихте въпроса, преди да отговорите. Хората често го правят, когато измислят лъжи.

— Мислите, че ви лъжа?

— Ето още една тактика — да отговорите на въпроса с въпрос.

Жената присвива очи силно.

— Не ме карайте да викам полиция.

— Не се опитвам да създавам проблеми, госпожо. Просто ми кажете къде мога да открия Айрийн Палмър.

— Оставете бедната жена на мира. Една майка не е отговорна за всичко, което вършат децата ѝ.

Издава брадичка напред, почти предизвиква Мос да ѝ възрази. Някакъв мъж, облечен в анцуг и покрит с татуировки, се появява на прага. Двайсетина годишен. Мускулест. С враждебно отношение.

— Има ли проблем, мамо?

— Този търси Айрийн.

— Кажи му да го духа.

— Казах му.

Голям автоматичен пистолет е затъкнат в ластика на анцуга му. Това е първото, което Мос забелязва.

— Приятел съм на Оуди Палмър — казва. — Имам съобщение за Айрийн.

— Можете да го предадете на нас. Ще се погрижим да стигне до нея.

— Казах ми да й го предам лично.

Звънчето извънхва и влиза възрастна чернокожа жена, сбръчкана като увехнала роза. Мос задържа вратата отворена. Старицата му благодари.

— Какво ще желаяш, Нолийн? — пита магазинерката.

— Този млад мъж беше тук преди мен — казва новодошлата и сочи Мос.

— Той тъкмо си тръгваше.

Мос решава да не спори. Излиза навън и намира сенчесто местенце, където изчаква старицата да излезе. Тя тегли карирана количка за пазаруване на твърди пластмасови колелца.

— Да ви помогна ли, госпожо?

— Ще се справя. — Минава край него по тротоара, който се рони на места. Мос я следва около трийсет метра. Жената спира. — Да не се каниш да ме обереш?

— Не, госпожо.

— А защо вървиш след мен?

— Търся Айрийн Палмър.

— Е, не съм аз.

— Знам. Приятел съм на сина й.

— На кого от двамата?

— На Оуди.

— Спомням си го. Навремето косеше тревата и почистваше двора. Училищният му автобус минаваше точно покрай моята къща. Умно момче. Интелигентно, нали знаеш, и винаги учтиво. Никога не е създавал проблеми... не беше като брат си.

— Карл?

— Познаваш ли го?

— Не, госпожо.

Старицата клати глава. Сребрилата ѝ коса е на толкова ситни къдрици, че върху скалпа ѝ сякаш има снопчета стоманена вълна.

— Карл дойде на бял свят с грешния крак напред, схващаш какво имам предвид, нали?

— Не много.

— Все се забъркваше в неприятности. Родителите му полагаха големи усилия. Баща му държеше гараж на булевард „Сингълтън“. Вече го няма. Фабриците ги няма, оловния комбинат — също, но прав му път на него. Тровеше ни дечицата. Знаете ли какво причинява оловото на децата?

— Не, госпожо.

— Прави ги глупави.

— Не знаех.

Жената се мъчи да издърпа количката по потрошения бетон. Мос я вдига, сякаш е куфар, и я понася вместо нея.

— Какво се случи с Карл?

Нолийн го следва.

— Нали каза, че Оуди ти е приятел?

— Не ми е говорил за брат си.

— Е, не е моя работа да ти казвам. Не съм клюкарка като някои, за които се сещам. — Започва да обяснява кои са хората, които Мос да избягва. Нарича ги „непрокопсаници“. — Имаме някои непрокопсаници тук, лоши, опасни хора. Да си чувал за Алигаторите?

Мос клати глава.

— Те набират тийнейджъри да продават дрога. Водачът им държи алигатор на каишка — истински, жив алигатор, който развежда наоколо, сякаш е домашно куче. Надявам се животното да му отхапе крака.

Спира, за да си поеме дъх, и се обляга на ръката на Мос. Забелязва татуировките му.

— Бил си в затвора. Там ли се запозна с Оуди?

— Да, госпожо.

— Парите ли търсиш?

— Не.

Старицата го гледа със съмнение. Стигнали са до предната порта на малка дървена къща със спретната градинка. Жената взема количката си, тръгва по пътеката и избутва колелцата нагоре по

стъпалата към тясната веранда. Изважда ключ и отваря стъклената врата. Точно преди да я затвори, се обръща.

— Айрийн Палмър се премести в Хюстън. Живее със сестра си.

— Знаете ли адреса?

— Може и да го имам. Чакай тук. — Старицата изчезва в тъмната къща. Мос се чуди дали няма да се обади в полицията. Оглежда улицата, която няма аварийна лента. Забелязва място, където под редица борчета е построена детска площадка. Люлките са счупени, а под катерушките някой е изхвърлил мръсен матрак.

Вратата се отваря. През нея жената протяга ръка, хванала лист парфюмирана хартия за писма.

— Айрийн ми изпрати картичка за Коледа. Ето го обратния адрес.

Мос взема листа и кимва с благодарност.

---

[1] Препратка към Евангелие от Матей (19:24), според което Исус е казал: „По-лесно е камила да мине през иглени уши, отколкото богат да влезе в Божието царство.“ — Б.р. ↑

Таксито оставя Оуди пред детската болница в Тексас. Той плаща, шофьорът поглежда банкнотите и казва, че заслужава поощрение. Оуди го поощрява, като му казва да бъде помил с майка си, и получава отговор, който никоя майка не би искала да чуе.

След като си купува кафе и виенски сладкиш от отсрещното заведение, сяда на циментова колонка и започва да наблюдава главния вход на болницата. Медицинските сестри излизат по двойки и тройки, нощната смяна е свършила и си отиват вкъщи. Заместничките им идват с влажни коси и прилежно изгладени панталони и шарени блузи. Оуди облизва трохите от пръстите си и следи Бернадет, докато отпива от картонената си чаша. Обикновена и симпатична, тя има два пропуски, закачени на блузата, и ходи леко прегърбена, защото е по-висока, отколкото иска да бъде.

Докато растеше, Оуди нямаше много общо със сестра си, която беше с дванайсет години по-голяма и му изглеждаше като всезнайка. Но помни как Бернадет го заведе на училище на първия учебен ден, как слагаше лепенки върху разкървавените му колене и го лъжеше, когато го хванеше да прави непозволени неща. „Ако играеш с пениса си, ще окапе“ — казваше му. А ако кихнел, пръднел и мигнел едновременно, главата му щяла да експлодира.

Оуди държи бейзболната си шапка нахлупена ниско над очите, влиза в болницата и следва Бернадет от разстояние. Качват се с претъпкания асансьор до деветия етаж. Оуди държи главата си наведена и се преструва, че чете съобщения на телефона си. Когато Бернадет изчезва в стаята на сестрите, той остава да чака в края на коридора и се чувства като изложен на показ. Наблизо има врата с надпис „Служебен вход“. Шмугва се вътре и се озовава в съблекалня. Натъпква шапката в джоба си, взема бяла лекарска престилка от закачалка и окачва стетоскоп на врата си. Моли се никой да не го накара да прави сърдечен масаж или да прочисти нечии дихателни

пътища. Грабва папка от кукичката на легло с колелца и тръгва по коридора, сякаш знае къде отива.

Бернадет оправя леглото в празна стая — опъва чаршафите като кожа на барабан, след като е натъпкала краищата им. Майка им я е научила да оправя легло по този начин и Оуди си спомня, че някога, за да се напъха между горния и долния чаршаф, му се налагаше едва ли не да използва крик.

— Здравсти, сестричке.

Сестра му се изправя и смръщва, притиснала възглавница към гърдите си. По лицето ѝ сякаш преминава цяла дъга от емоции, клати глава от една на друга страна, сякаш отрича онова, което вижда с очите си. Сякаш се страхува от него или пък от себе си. Но изражението ѝ се смекчава и тя изминава разстоянието, което ги дели, за да го прегърне силно. Оуди вдъхва аромата на косата ѝ и спомени от цялото му детство го заливат като порой.

Бернадет го гали по бузата.

— Знаеш, че е незаконно да се преструваш на лекар.

— Мисля, че това ми е най-малкият проблем.

Сестра му го издърпва далеч от отворената врата и я затваря. Проследява с пръсти белезите, които личат под късо подстриганата коса.

— Невероятно — казва. — Как си оцелял, за бога?

Оуди не отговаря.

— От полицията идваха при мен — добавя Бернадет.

— Предположих, че ще го направят.

— Защо, Оуди? Оставал ти е още един ден.

— По-добре да не ти разкривам причините.

Бръмченето на климатик е единственият звук в стаята. Един косъм се е измъкнал от кока ѝ и се вее от струите въздух. Оуди забелязва сивите нишки.

— Май си се запуснала.

— Разделих се с пияницата.

— Ти си едва на... колко?

— Четирийсет и пет.

— Не е много.

— Ела на мое място тогава.

Оуди я пита как живее, тя казва, че всичко при нея е наред.

И двамата не знаят откъде да започнат. Разводът ѝ вече е факт. Бившият ѝ бил любящ, умен и успешен... а също и избухлив пияница, но — слава богу — алкохолът навредил на умението му да се прицелва, а Бернадет знаела как да се предпази. Новото ѝ гадже работи на сондите. Живеят заедно. За деца не може да става и дума.

— Както казах, прекалено стара съм.

— Как е мама?

— Болна. На диализа е.

— А трансплантация?

— Лекарите не смятат, че ще издържи операцията. — Отново започва да застила леглото, но очите ѝ внезапно се замъгляват. — Защо се върна тук?

— Имам недовършена работа.

— Не вярвам, че си обрал онзи брониран камион.

Оуди стиска ръката ѝ.

— Имам нужда от помощта ти.

— Не ми искай пари.

— А какво ще кажеш за кола?

Бернадет скръства ръце, погледът ѝ е изпълнен със съмнение.

— Гаджето ми има кола. Ако изчезне, може и да не забележи за около седмица.

— Къде е?

— Паркирана е на улицата.

— Ключове?

— На нищо ли не те научиха в затвора?

— Не знам как да паля с кабели.

Сестра му надрасква адрес.

— Ще ги оставя на кормилото.

До вратата идва друга медицинска сестра, началничката на Бернадет.

— Всичко наред ли е? — пита. Гледа към Оуди, учудена, че вратата е затворена.

— Да — отвръща той.

Жената кима и чака. Оуди задържа погледа ѝ, докато на нея ѝ става неудобно и тръгва.

— Ще ме уволнят заради теб — шепне Бернадет.

— Трябва ми само още едно нещо.

— Какво?

— Онези файлове, които ти оставих... разпечата ли ги?

Сестра му кима.

— След ден-два ще ти се обадя и ще ти кажа какво да правиш с тях.

— Ще си имам ли неприятности?

— Не.

— Ще те видя ли пак?

— Съмнявам се.

Бернадет се отдръпва, после пак прави крачка напред, разтваря ръце и стиска Оуди в прегръдките си толкова силно, че той едва диша.

— Обичам те, малко братче.

Каси отдавна е стегнала куфарите си, но все още не е напуснала мотела. Взира се в електронния часовник между леглата, в главата си го чува как тиктака, сякаш я предизвиква да вземе решение.

Сакът на Спенсър е натъпкан под леглото му. Дали изобщо ѝ е казал истинското си име? Как се е сдобил с тези белези по главата? Представа си ужасното насилие и усеща как потрепера отвътре.

Скарлет гледа „Дора изследователката“^[1] по телевизията, легнала е по корем и е подпряла брадичка на дланите си. Гледала е всички епизоди, но все още се вълнува. Може би децата обичат да знаят предварително какво ще се случи.

Каси хваща сака и започва да го пребърква — разтваря циповете на отделенията и рови. Намира тетрадка и я носи в банята, затваря вратата и сядна на тоалетната чиния, а роклята ѝ увисва като хамак между коленете ѝ. Отваря тетрадката. Отвътре изпада снимка. Каси я вдига от теракота. На нея има млада жена, мургава и красива, хванала букет цветя.

Усеща убождане от ревност и не може да разбере защо.

Пъха снимката между страниците, като я притиска здраво, и се връща в началото. От вътрешната страна на предната корица е написано име: Оуди Спенсър Палмър. Отдолу има стикер с цена и етикет, на който пише: Федерален затвор „Три реки“.

Страниците са изписани на ръка с дребен ъгловат почерк и се четат трудно. Каси с усилие прочита две изречения. Изглежда и звучи като поезия, има фрази като „възприятия на истината“ и „патос на отсъствие“, каквото и да значат те.

Вади телефона си и прави справка с една страница от телефонен указател, която е откъснала. Някаква жена вдига и говори, сякаш чете от сценарий:

— Здравейте, вие се свързахте с „Борци срещу престъпността в Тексас“. Всички обаждания са поверителни. Аз съм Айлийн. Как мога да ви помогна?

— Предлагате ли парични награди?

— Осигуряваме финансови възнаграждения за информация, довела до арестуването и подвеждането под отговорност на заподозрени в престъпление.

— Колко?

— Зависи от сериозността на престъплението.

— А ако ви дам местонахождението на избягал затворник?

— Как се казва?

Каси се колебае.

— Мисля, че се казва Оуди Палмър.

— Мислите?

— Да.

Каси поглежда към заключената врата, започва да размисля.

— Ще ми дадете ли името си?

— Не.

— За Оуди Палмър е издадена федерална заповед за арест. Кажете ми къде се намирате. Мога да изпратя полицията да дойде да ви вземе.

— Казахте, че всичко е поверително.

— Как да ви платим, ако не знаем името ви?

Каси замълчава за момент.

— Какъв е проблемът? — пита Айлийн.

— Мисля.

— Намирате се в опасност.

— Ще трябва да ви се обадя пак.

— Не затваряйте!

---

[1] Популярен анимационен детски сериал. — Б.р. ↑

Мос шофира по целия път до Хюстън със свалени прозорци и силно увеличено радио. Не къртри музика. Предпочита да слуша класически южняшки блус, който разказва за страдания, избавление и жени, разбили сърцето ти. В късния следобед спира пред боядисана в бяло баптистка църква с дървен кръст на стената, поставен над надпис, който гласи: „Исус няма нужда да пише в туйтър!“

Паркира в сянката на изкривен бряст с чепат дънер и с корени, които избухват нагоре циментовия тротоар като най-бавното земетресение в света. Вратите на храма са заключени, но Мос тръгва по странична пътека, която води към малка къщичка с дървена дограма, построена върху бетонни блокове и засенчена от още дървета. Цветя растат в спретнати лехи, грижливо оформени с лопата.

Мос чука на вратата. Зад стъклото се появява едра жена, облегната на бастун.

— Нищо няма да купувам.

— Вие ли сте госпожа Палмър?

Жената пипнешком намира очилата, увиснали на шнурче около врата ѝ. Поглежда го. Мос отстъпва назад, за да не я изплаши.

— Кой си ти?

— Приятел на Оуди.

— Къде е другият?

— Кой?

— Идва по-рано. Каза, че познавал Оуди. Не му повярвах, не вярвам и на теб.

— Казвам се Мос Уебстър. Оуди може да ме е споменавал в писмата си. Знам, че ви пишеше всяка седмица.

Госпожа Палмър се колебае.

— Как да съм сигурна, че става дума за теб?

— Оуди ми каза, че не се чувствате добре от известно време насам, госпожо. Спомена, че имате нужда от нов бъбрек. Преди му

пишехте на розова хартия с цветчета по ръба. Имате прекрасен почерк, госпожо.

— Сега вече се опитваш да ме ласкаеш — казва тя и инструктира Мос да мине зад къщичката.

Докато заобикаля, над главата му плющят чаршафи, проснати да съхнат на въже. Жената го вика от кухнята и го кара да изнесе кана с лимонада и две чаши на външната маса, покрита с орехови черупки. Засуетява се да я почисти и Мос забелязва издутина със синкав цвят на предната част на ръката ѝ, сякаш под кожата ѝ са заседнали мехурчета кръв.

— Това е фистула^[1] — обяснява му. — Ходя на диализа два пъти седмично.

— Лоша работа.

Госпожа Палмър философски свива рамене.

— Разпадам се малко по малко, откакто родих децата си.

Мос отпива от лимонадата, която е достатъчно кисела, за да го накара да сбърчи устни.

— Парите ли търсиш?

— Не, госпожо.

Жената се усмихва сухо.

— Знаеш ли колко много хора са ме посещавали през последните единайсет години? Някои идват със снимки, други имат писма, които уж Оуди е подписал. Хванах един да прекопава двора ми точно ей там. — Посочва към основата на ореховото дърво.

— Не съм тук за парите.

— Ловец на глави ли си?

— Не.

— За какво си бил в затвора?

— Направих неща, с които не се гордея.

— Поне си признаваш.

Той си налива още една чаша лимонада. На дървената маса има влажен кръг от конденза. Мос рисува втори кръг и чертае мокра линия между двата.

Госпожа Палмър се просълзява, докато разказва как Оуди е спечелил стипендия за колежа и е учил за инженер, докато Карл не прецакал нещата.

— Къде е Карл сега? — пита Мос.

— Мъртъв.

— В буквален ли в преносен смисъл?

— Не ми пробутвай засукани думички! — скарва му се. — Една майка знае кога момчето ѝ е мъртво.

Мос вдига ръце нагоре.

— Знам, че сте говорили с полицията, госпожо Палмър, но има ли нещо, което не сте им казали? Място, където Оуди би отишъл. Приятели.

Жената поклаща глава.

— Ами гаджето му?

— Кой?

— Имаше фотография, която Оуди носеше навсякъде със себе си. Беше красива жена, но той никога не говореше за нея. Освен в съня си. Наричаше я Белита. Единственият път, когато видях Оуди да губи самообладание, беше, когато един човек му открадна снимката.

Госпожа Палмър се замисля. За миг Мос си мисли, че тя може би ще си спомни нещо, но надеждата му бързо угасва.

— Виждала съм го само два пъти за четиринайсет години. Веднъж, когато лежеше в кома и казваха, че ще умре. Обяснявах, че ще има мозъчно увреждане заради куршума в главата, но той им показва, че грешат. Видях го и в деня, когато го осъдиха. Каза ми да не се тревожа. Коя майка не би се тревожила?

— Знаете ли защо Оуди избяга?

— Не, но не вярвам, че е взел онези пари.

— Признал е.

— Е, ако го е направил, е имал причина.

— Причина ли?

— Оуди не прави нищо заради моментна прищявка. Винаги обмисля нещата. Умът му е като бръснач. Няма нужда да ограбва някого, за да си изкара прехраната.

Мос поглежда към небето, където светлината започва да гасне и силуетите на три птици в полет се очертават ясно като на бяла стена.

Госпожа Палмър продължава да говори:

— Ако намериш моя Оуди, кажи му, че го обичам.

— Мисля, че го знае, госпожо.

* * *

На тръгване от църквата Мос забелязва мъж в далечния край на пътя. Облечен е с черен костюм, който му е с номер по-малък, има мръснокафява коса, преминаваща в бакенбарди, а след това и в брада, която напомня за каишката на каска. Стара чанта от изкуствена материя виси от рамото му, ципът ѝ е счупен, а вътрешността ѝ е като черна дупка.

Мъжът клечи под едно дърво, подпрял е една ръка на коляното си, а с другата тръска пепелта от запалена цигара. Мос прекосява пътя. Онзи му хвърля поглед, а после се връща към наблюдението на колония мравки, която преминава покрай обувките му. От време на време протяга надолу пръст и прави бразда в праха. Мравките се разпръскват и прегрупират. Мъжът си дърпа от цигарата, задържа горящия ѝ край близо до мравките и гледа как насекомите се гърчат от топлината. Някои се надигат и искат да се борят. Други окуцаят, втурват се да бягат и се опитват да поправят увредените си тела.

— Познаваме ли се? — пита Мос.

Мъжът поглежда нагоре, оставя дима да се процеди от ъгълчетата на устата му и да се издигне към очите му, които се отличават с мрачна, почти зловеща дълбочина.

— Не мисля.

— Какво правиш тук?

— Същото като теб.

— Едва ли.

— И двамата търсим Оуди Палмър. Трябва да се съюзим. Да споделим информацията си. Две глави мислят по-добре от една, амиго.

— Не съм ти амиго.

Мъжът гризе палеца си. Мос пристъпва по-близо. Онзи се изправя. По-висок е, отколкото Мос е очаквал, а дясното му стъпало е под прав ъгъл зад лявото — поза на човек, който е тренирал бойни изкуства. Зениците му сякаш се разширяват и заемат цялата роговица; потрепва гневно с ноздри.

— Да не притесняваш госпожа Палмър?

— Не повече от теб.

— Искам да я оставиш на мира.

— Ще го имам предвид.

Мос не се опитва да устои на погледа му. Знае, че ще загуби. Ще му се да се махне и никога повече да не мисли за този мъж. Но усеща, че няма как да се получи. Това е като да знаеш, че скоро ще обърнеш страницата и историята ще се влоши, но си принуден да продължиш да четеш до края.

---

[1] Медицински термин за патологичен тесен канал, който обикновено свързва кухинни органи или телесни кухини с повърхността на тялото или помежду им. — Б.р. ↑

Ърбан Кович беше великодушен шеф, който се отнасяше към Оуди с уважение и му плащаше прилична заплата. Където и в Южна Калифорния да отидеше, навсякъде познаваха Ърбан. Резервираха за него най-добрите маси в ресторантите, вратите на кметствата се отваряха и нищо не представляваше трудност. И все пак — въпреки очевидната му заможност и влияние — Ърбан сякаш усещаше, че хората го намират за противен. Не беше привлекателен мъж. Господ му беше дал трътлесто тяло, походка на пингвин и изпъкнали очи.

— Можеше да съм красив и тъп, но се родих грозен и умен — каза той веднъж на Оуди. — Предпочитам така.

Хората, които го бяха тормозили като малък, бяха наказани подобаващо и трябваше да замлъкнат. За тази цел Ърбан използваше няколко свои доверени лейтенанти — предимно племенници и братовчеди, които нямаха неговия ум, но пък умееха да сплашват с вида си.

Ърбан имаше цял парк автомобили, всичките американски, защото считаше за свой патриотичен дълг да поддържа родния бизнес. Оуди го вземаше всяка сутрин и Ърбан му казваше коя кола да измие и да вземе от гаража. Седеше на задната седалка и когато не говореше по телефона, обичаше да чете книги с древногръцки митове и легенди и да цитира заглавия от вестниците — не от „Ел Ей таймс“ или „Сан Диего трибюн“, а от жълтите парцали, които продаваха в супермаркетите, с крещящи заглавия за отвличания от извънземни, аборти на знаменитости и хора, които осиновяват малки маймунчета.

— Тая страна е толкова сбъркана — казваше Ърбан — и нека това продължи още дълго.

Разказваше на Оуди и истории за това как напуснал Лас Вегас, защото комисията за контрол на хазартните игри в Невада му направила живота „твърде дяволски труден“, а повечето от гангстерите били прокудени в покрайнините, където и сега предлагала момичета и незаконни игри на зарове.

— Затова дойдох тук и си издълбах собствена ниша.

Оуди си помисли, че Ърбан е избрал интересен начин да опише разнообразните си бизнес начинания, които включваха ферми, клубове, ресторанти и мотели.

Мина месец. Въпреки че вземаше Ърбан всяка сутрин и го връщаше вкъщи, Оуди не беше виждал Белита. Шефът му затвори телефона и го попита:

— Играеш ли покер?

— Знам правилата.

— Довечера ще играем в дома ми. Има свободно място.

— Ще нагазя в дълбоки води.

— Ако стане твърде опасно, пасувай. Никой няма да те оскубе.

Оуди си помисли, че може да види отново Белита, затова се съгласи. Облече нова риза, излъска ботушите си и сложи гел в косата си.

В играта участваха още трима мъже. Единият беше градски съветник в Сан Диего, другият — бизнесмен, а последният изглеждаше като италиански гангстер, зъбите му бяха като счупени надгробни камъни и имаха петна от червено вино и нечистотии по тях.

Бяха приготвили масата в трапезарията с изглед към долината, но лампата беше толкова ниско и толкова ярка, че Оуди не можеше да види друго освен собственото си отражение. И все пак усещаше аромата на храната, която се готвеше в кухнята, и чуваше, че някой се движи насам-натам.

Малко след девет Ърбан предложи да направят почивка. Разклати едно звънче, поставено на бюфета. Белита влезе, понесла табла с пържени крилца, овкусени ядки и тексаски хайвер, царевичен чипс и гуакамоле. Носеше рокля и дълга престилка, пристегнатата здраво на талията ѝ. Сплетената коса падаше толкова ниско на гърба ѝ, че ако беше гола, би докосвала цепката на задника ѝ.

Оуди си беше фантазирал за това момиче цял месец и усети, че се изчервява само от присъствието ѝ. Тя не погледна никого. След като си отиде, гангстерът облиза соса барбекю от пръстите си и попита Ърбан къде я е намерил.

— Береше плодове във фермата.

— Значи е мокър гръб^[1] — каза бизнесменът.

— Вече не е позволено да ги наричаме така — вметна съветникът.

— А как да я наричаме? — пита бизнесменът.

— Пинята^[2] — хили се гангстерът. — Праскай я достатъчно силно и ще се изхвърли върху теб.

Другите се разсмяха. Оуди не каза нищо. Играха още. Пиха. Ядоха. Той остана трезвен. Белита донесе още храна. Гангстерът сложи ръка на крака ѝ и я плъзна между бедрата ѝ. Тя трепна и погледна Оуди за първи път. Смутена. Засрамена.

Гангстерът я дръпна в скута си. Белита вдигна ръка да го зашлеви. Той я хвана и изви китката ѝ, докато тя изпищи, после безцеремонно я събори на пода. Оуди бутна стола си назад, беше свил юмруци, готов да се бие.

Ърбан се намеси и каза на Белита да се върне в кухнята. Гангстерът подуши пръстите си.

— Тая не разбира ли от майтап?

— Мисля, че трябва да се извините — каза Оуди.

— Мисля, че трябва да седнеш на шибаното си място и да си затваряш устата — отвърна гангстерът. Погледна Ърбан. — Чукаш ли я?

Той не отговори.

— Ако не я чукаш, започни.

— Хайде просто да играем — заяви Ърбан и раздаде нова ръка.

До два часа съветникът и бизнесменът си бяха тръгнали.

Оуди имаше значителна купчина чипове пред себе си, но гангстерът бе с най-голяма печалба. Ърбан беше пиан.

— Мразя я тази игра — каза и хвърли картите си.

— Какво ще кажеш да ти дам шанс да си спечелиш всичко обратно? — подхвърли гангстерът.

— Какво имаш предвид?

— Едно раздаване, залагаме всичко.

— Не съм станал толкова богат, като залагам, когато губя на поразия.

— Заложил момичето.

— Моля?

— Прислужницата. — Хвана няколко чипа между палеца и показалеца си и ги пусна отново върху купчината. — Ако спечелиш,

получаваш всичко обратно. Ако спечеля аз, вземам момичето за тази нощ.

Оуди погледна към вратата на кухнята. Виждаше как Белита зарежда миялната машина и бърше чинии. Ърбан погледна надолу към масата. Беше загубил пет, може би шест хиляди.

— Нека просто приключим дотук — обади се Оуди.

— Искам да изиграя още едно раздаване — отговори гангстерът. — Ти няма защо да играеш. — Ухили се и разкри всичките си рушащи се зъби.

— Това е лудост — каза Оуди. — Тя не е твоя собственост.

Говореше на Ърбан, който веднага настръхна.

— Какво каза?

Оуди се опита да поправи грешката си:

— Просто казвам, че не е направила нищо лошо. Изкарахме хубава вечер. Да се прибираме у дома.

Гангстерът избута всичките си чипове в центъра на масата.

— Едно раздаване, победителят прибира всичко.

Ърбан започна да разбърква картите. На Оуди му се искаше да обърне масата и да пръсне картите на всички страни. Шефът му разцепи тестето.

— Тексас холдем^[3], едно раздаване. — Хвърли поглед на Оуди. — Женчо ли избираш да си, или истински мъж?

— Влизам.

Ърбан извика към кухнята. Белита се появи. Държеше очите си сведени и бършеше ръце в престилката. Косата ѝ блестеше на светлината от ниско поставената лампа и създаваше ореол около главата ѝ.

— Тези джентълмени искат да зложат всичко, а на мен ми свършиха чиповете — заяви Ърбан с необичайно енергичен вид. — Предложиха да те зложат като допълнителна гаранция.

Тя не разбра.

— Ако загубя, един от тях те взема за през нощта, но съм сигурен, че този джентълмен ще бъде щедър с останалото от печалбата си. — Повтори изречението на испански.

Белита разтвори широко очи. Страхуваше се.

— Хайде, хайде, знаеш, че имаме уговорка. Не бих избързвал да казвам „не“.

Момичето поклати глава и започна да го умолява. Ърбан отвърна с глас, който сякаш я смрази до мозъка на костите:

— Pesar en el nino!^[4]

Оуди знаеше, че nino означава момче, но не разбра дали думите на шефа му бяха заплаха, или твърдение. Белита избърса очи с opakото на ръката си и размаза една сълза.

— Защо го правим? — попита Оуди.

— Аз просто играя карти — отвърна Ърбан. — Вие искате да я чукате.

Оуди не можеше да погледне Белита. Тя изправи рамене и се опита да запази достойнство, като обърна гръб на масата, но се оттегли към кухнята с треперещи крака.

— Искам тя да гледа — каза гангстерът.

Ърбан я извика обратно. Раздаде картите. За начало Оуди изтегли седмица и поп. Флошът му донесе деветка, дама и още една седмица. Имаше двойка седмици. Обърнаха картите „гърн“ и „ривър“. Оуди затвори очи и ги откри: асо и още една седмица.

Ърбан не ги остави да го чакат. Имаше две двойки. Двамата мъже погледнаха Оуди. Три седмици.

Гангстерът изграчи:

— Не изглеждат ли прекрасно тези дами, особено когато идват по три?

Оуди се взря в дамите на масата; усети гадене и свиване в стомаха. Не го притесняваше загубата на парите, а изражението на лицето на Белита — не шок, изненада или гняв, а примирение, сякаш се задаваше просто още едно от дълга поредица унижения.

Ърбан се изправи и се изпъна. Коремът му щръкна от незакопчаната риза. Отнасяше се философски към загубата си. Щеше да има други вечери. И по-добри раздавания.

— Надявам се, че не ти е голям като на кон — заяви, докато обличаше сакото си. — И не я искам насинена или наранена по какъвто и да е начин. Ясен ли съм?

Гангстерът кимна.

— Отседнал съм в „Парк Хаят“.

— Върни я утре до пладне.

— Прекалено съм пиан да карам.

Ърбан погледна Оуди.

— Ти ги закарай. После се погрижи да я върнеш.

По пътя надолу по планината Белита седеше близо до прозореца, сякаш се опитваше да стане по-малка или напълно да изчезне. Гангстерът се опитваше да завърже разговор, но тя не отговаряше.

— Знам, че говориш английски — каза ѝ завалено.

Момичето държеше главата си все така сведена. Може би се молеше или плачеше. Щом паркира пред хотела, Оуди изскочи навън и отвори задната врата така, както подобава на истински шофьор.

— Трябва ми една минута насаме с Белита — каза.

— За какво? — попита гангстерът.

— За да се уговорим кога да я взема.

Оуди я заведе в далечния край на колата. Тя го погледна неуверено. Светлините от лобито на хотела се отразяваха в очите ѝ.

— Сипи му питие. Сложи тези вътре — прошепна, като притисна четири приспивателни хапчета към дланта ѝ и затвори пръстите ѝ около тях. — Направи се, че си спала с него. Остави му бележка. Кажу ми, че е бил добър. Ще те чакам.

Час по-късно Белита се появи от хотела и тръгна към колата, пренебрегнала увещанията на таксиметровите шофьори. Оуди ѝ отвори задната врата, но тя избра да седне отпред до него. Пътуваха към планините и тя не проговори в продължение на шестнайсет километра, прегърнала тялото си с ръце. Заговори му на испански:

— Какво щеше да направиш, ако ме беше спечелил?

— Нищо.

— Тогава защо?

— Не изглеждаше редно.

— Колко пари загуби?

— Не знам.

— Не си заслужавам.

— Защо го казваш?

Очите ѝ преливаха от сълзи и тя поклати глава, неспособна да говори.

---

[1] Wetback (от англ. „мокър гръб“) е обиден термин, с който американците са наричали нелегалните мексикански емигранти. Произлиза от факта, че за да стигнат от Мексико в Тексас, е трябвало да преплуват река Рио Гранде. — Б.пр. ↑

[2] Традиционен мексикански многоцветен контейнер, направен от картон или глина, който се пълни с бонбони, малки плодове, хранителни продукти или играчки. Пинятата се удря с пръчка, докато вътрешността ѝ се изсипе навън. — Б.пр. ↑

[3] Един от най-популярните варианти на играта покер. — Б.пр. ↑

[4] Мисли за момчето! (исп.) — Б.пр. ↑

Общинската библиотека „Хюстън“ на улица „Маккини“ е архитектурният еквивалент на дете, родено от извънбрачната връзка на бъркач на цимент и художник кубист. Дори е прясно ремонтирана фасада и засадени в откритите пространства дървета, в сградите на библиотеката няма нито топлина, нито чар.

Жената на средна възраст зад бюрото не поглежда нагоре, докато Мос говори ли, говори. Тя подпечатва формуляр и го слага в кутия, а после показва на затворника сините си очи и очна линия.

— За какво ви е?

— Моля?

— Чух какво искате, попитах за какво ви е?

— Интересувам се.

— Защо?

— Въпросът е личен, а това е обществена библиотека.

Мос и библиотекарката се взират един в друг за миг, после тя го упътва нагоре по стълбите до осмия етаж, където друг библиотекар — изглежда, в по-добро настроение — му показва как да разчита индексните картони и как да попълни заявление за достъп до броеве на вестник „Хюстън Кроникъл“ от януари две хиляди и четвърта година.

Носят микрофилмите от архива в мазето. Мос поглежда кутиите.

— Какво да правя с тях?

Библиотекарят сочи към редицата машини.

— Как да ги използвам? — пита Мос.

Мъжът въздъхва и взема кутиите, показва му как да нагласи червената макара и прекарва лентата на филма през прозорчето за прожектиране.

— Така се придвижва напред. А така назад. Оттук се фокусира.

— Може ли да ви помоля за хартия и писалка? — пита Мос, засрамен, че не е подготвен.

— Не предлагаме канцеларски стоки.

— Разбирам.

Библиотекарят мисли, че въпросът е решен, но Мос все още стои надвесен над бюрото му и чака — нещо, в което го бива. Получава хартия и евтина жълта химикалка.

— И да ми я върнеш — казва библиотекарят.

— Да, сър.

Настанен пред машината, Мос преглежда изданията на „Кроникъл“, концентрира се върху заглавните страници, докато попада на първото споменаване на обира.

ОТВЛЕЧЕН БРОНИРАН КАМИОН

Въоръжени мъже, преоблечени като строителни работници, отвлякоха брониран камион, натоварен с долари. Дръзкото нападение бе извършено посред бял ден в покрайнините на Конроу, Тексас, късно вчера.

Двама охранители са пребити, а трети е изчезнал, след като камионът на фирма „Армагард“ е причакан в засада, докато напускал отбивка за камиони на шосе 1–45 малко след три часа следобед.

Банда въоръжени мъже, облечени като магистрални работници, са изкарали насила двамата охранители от превозното средство и са им отнели оръжията, преди да отвлекат камиона. Третият охранител е бил все още вътре, когато въоръжените мъже са потеглили с камиона.

„Пътят беше блокиран от полицията петнайсет минути по-късно, но към момента не сме ги локализирали — заяви детектив Питър Йоман от Дрейфъс Каунти. — Разбира се, първата ни грижа е местонахождението и състоянието на изчезналия охранител.“

Свидетелката Денис Питърс каза, че крадците носели отразителни жилетки и каски. „Помислих, че носят лопати, но бяха пушки — каза тя. — Използваха бетонорезачка и държаха преносим знак СТОП.“

Сервитьорката Гейл Малакова заяви, че охранителите са обядвали в крайпътния ресторант по-рано през деня.

„Смееха се и се шегуваха, но малко след като си тръгнаха, настана ад. Беше страшно.“

Мос превърта ролката до следващия ден. Двайсет и осми януари две хиляди и четвърта година.

ЧЕТИРИМА ЗАГИНАЛИ В ОБИР НА БРОНИРАН КАМИОН

Четирира души загинаха, а един се бори за живота си след кървава полицейска престрелка в Дрейфъс Каунти късно снощи. Сред починалите са жена, охранител и двама от членовете на бандата, която отвлече брониран камион, пренасящ американски долари. Друг заподозрян в обира беше прострелян от полицията и е в критично състояние.

Драмата започна малко след три следобед вчера, когато камионът на фирма „Армагард“ бе спрял под фалшив претекст, че пътят на север от Конроу е в ремонт. Двама охранители бяха обезвредени, а трети остана в капан отзад, в каросерията на камиона, който бе отвлечен в неизвестна посока.

Пет часа по-късно двама заместник-шерифи от полицейското управление в Дрейфъс Каунти забелязали откраднатия камион на място за почивка край второстепенен път 830, на северозапад от Конроу. Пресрещнати от полицията, въоръжените обирджии открили стрелба и подкарали камиона с висока скорост. Полицейското преследване продължило повече от дваайсет минути при скорост 150 км/ч по шосе Олд Монтгомъри роуд, преди шофьорът на бронирания камион да загуби контрол над автомобила на върха на хълм и да се разбие в насрещно превозно средство. Жената, карала автомобила, загинала на място заедно с останалия в преобърнатия камион охранител.

В последвалата престрелка двама от членовете на бандата са простреляни смъртоносно, а трети е сериозно

ранен. Предполага се, че четвъртият заподозрян е избягал с джип в тъмен цвят, който по-късно е намерен изоставен и изгорен близо до езерото Конроу.

През следващите няколко дни обирът все още е водеща новина на първа страница на вестника, особено след като паричната сума е потвърдена на трийсети януари.

7 МИЛИОНА ВСЕ ОЩЕ ЛИПСВАТ

Въоръженият обирджия на животоподдържащи системи

Отвлеченият край Конроу, Тексас, брониран камион е пренасял повече от седем милиона долара, което прави случая един от най-големите обири в историята на САЩ. Това заявиха от ФБР, което все още се опитва да възстанови парите.

Четирима души загинаха в обира, включително охранител и двама от въоръжените обирджии, а още един от бандата е в критично състояние и според лекарите е малко вероятно да дойде в съзнание. Заподозреният, чието име не се съобщава, е с тежки наранявания в областта на главата и е поставен в медицинска кома.

„Той е на животоподдържащи системи, а състоянието му се влоши значително през нощта — каза представител на болницата. — Хирурзите го оперираха, за да освободят налягането в мозъка, но нараняванията му са огромни.“

Обирът приключи с драматично преследване на висока скорост и катастрофа. Двама от членовете на бандата бяха застреляни от полицията, а на място загинаха жена и охранител. Предполага се, че четвъртият член на бандата е избягал в откраднат джип „Ленд Крузър“ в тъмен цвят, който по-късно бе открит изоставен и обгорял близо до езерото Конроу.

Съдебномедицинските специалисти прекараха вчерашния ден в събиране на вещевни доказателства от мястото на катастрофата, очаква се пътят да бъде затворен още двайсет и четири часа.

Мос търси още статии за обира, но репортажите стават все по-малко през следващите дни. Изглежда, изсочилото зърно на Джанет Джаксън по време на трийсет и осмия „Супербоул“^[1] измества вниманието на пресата от историята за обира, защото голотата явно е по-важна новина от престъпление, включващо оръжие или кражба.

В следващи статии по случая се съобщаваха имената на мъртвите членове на бандата, оповестени от полицията: Върнън Кейн и по-малкият му брат Били от Луизиана. Споменаваше се и името на Оуди Палмър, като се твърдеше, че брат му Карл, известен беглец и убиец на полицай, е „заподозряно лице“ за обира. Осем седмици след катастрофата Оуди е бил свален от животоподдържащите системи, но не се е върнал в съзнание още цял месец.

Мос си води записки, докато чете, чертае линии между имената на хората и рисува диаграми. Харесва му да използва мозъка си. Чуди се какво би постигнал, ако не беше израснал в гетото и не беше започнал да краде коли на единайсетгодишна възраст. По онова време си мислеше, че винаги ще има възможности пред себе си. Сега повечето от тях бяха останали зад гърба му.

Излиза от библиотеката със сгънатите листове в джоба на ризата си. Следва ръчно нарисуваната си карта и кара на север по шосе 1–45, преди да поеме по южния път, който заобикаля Конроу, и да се насочи на запад. Достига Олд Монтгомъри роуд — асфалтов път с две платна наред гъсти редици борове и дъб.

Отбива в аварийната лента и отпуска длани върху кормилото. Самотно листо се завърта, отронено от короните на дърветата. Пред него е права отсечка от пътя с хълм и остър десен завой в края на спускането.

Мос излиза и тръгва пеш, гледа към водосток, пълен с мръсна вода и високи до кръста бурени. Електрически стълб стърчи между дърветата и затворникът забелязва малка къщичка, сглобена от бракуван дървен материал, ламарини и протрити катранени керемиди.

Поточе минава от едната страна на двора, който е обрасъл и засенчен от стари дъбове и пънове от други дървета, които са паднали или са били отсечени.

Мос прескача вадата и следва калната пътека през бурените, докато стига до предната веранда. Чука. Никой не отговаря. Докато отстъпва назад, е сигурен, че някой го наблюдава, но не вижда следи от гуми или признаци на живот. Минава зад къщата и намира звънец с пластмасов бутон.

Натиска го с палец и чува характерния звук от зареждане на пушка, от плъзгане на куршум в патронник. Вратата се отваря и през мрежата ѝ в него се вижда мъж. Облечен е в панталони с увиснал колан, а от незакопчаната му риза стърчи шкембе като корем на бременна жена.

— Ти си смел негър — казва мъжът.

— Защо?

— Влизаш в частна собственост без покана.

— Тя се подразбира.

— Какво?

— Нали виждаш звънеца?

— Той не работи.

— Няма значение. Когато човек има звънец на вратата, се предполага, че от време на време има посетители. Така че поканата се подразбира.

— За какво говориш, мамка му?

— В юридически план аз съм получил покана по подразбиране да позвъня на звънеца ти, защото иначе нямаше да го има.

— Току-що ти казах, че не работи. Да не си глух?

Мос вижда, че така няма да стигнат доникъде.

— От колко време живееш тук, старче?

— Трийсет години.

— Спомняш ли си един инцидент преди десетина години — ей там, зад дърветата? Полицията е гонила брониран камион. Катастрофирал е.

— Едва ли ще го забравя.

— Сигурно си чул изстрелите от тук.

— Чух и видях.

— Какво си видял?

Старецът се поколебава.

— Видях всичко и не видях нищо.

— Какво означава това?

— Значи, че не се бъркам в чужди работи, и предлагам ти да направиш същото.

— Защо?

— Не ме карай да започвам да ти обяснявам сега.

Двамата мъже стоят очи в очи, без да отместват поглед, сякаш всеки чака другият да мигне.

— Един мой приятел е бил замесен — казва Мос. — Каза, че можеш да ми помогнеш.

— Лъжеш.

— От какво се страхуваш?

Старецът клати глава.

— Знам кога да си държа устата затворена. Кажи това на приятеля си. Кажи му, че на Тео Макалистър може да се има доверие.

Вратата се затръшва.

---

[1] „Супербоул“ е финалът на сезона в Националната футболна лига на САЩ. — Б.пр. ↑

В идните дни така и не се спомена нищо за играта на покер. Оуди караше Ърбан по разнообразните му срещи и изслушваше мненията и предразсъдъците му. Възхищаваше се на шефа си по-малко, отколкото преди, но успяваше да се престори, че нищо не се е променило. Една сутрин пътуваха към най-голямата ферма. Ърбан седеше по средата на задната седалка и Оуди го виждаше в огледалото за обратно виждане.

— Чух какво си направил за Белита миналата нощ — каза Ърбан.
— Много благородно от твоя страна.

— Вашият приятел ли ви каза?

— Каза, че с Белита е изживял най-якото чукане в живота си. — Има голямо его.

— Не е Робинзон Крузо.

Оуди мина през портите на фермата. Лимузината вдигна прах, който се разпростря наоколо и се разстели по тъмнозелените листа на портокаловите дървета. Работниците се движеха между лехите и плевяха. Четирийсет метра по-нататък минаха покрай група прости къщички, построени от бракуван дървен материал, мрежа за ограждения, камъни и листове щанцована стомана. От импровизиран простор висеше пране. Насапунисваха косата на малко дете в тенекиена вана. Закръглената му майка вдигна поглед и с мокра ръка отмести кичур коса от челото си.

— Изчука ли я? — попита Ърбан.

— Не.

— Тя каза, че дори не си се пробвал.

— Стана ми мъчно за нея.

Ърбан се замисли над думите му.

— Имаш доста скъпоструваща съвест.

Спряха пред боядисана в бяло фермерска къща в стил „хасиенда“. Оуди внесе чантите с пари в къщата, тези долари щяха да платят надниците на работниците, да усмирят профсъюзите, да

корумпират политици или да подкупят митничари. На Оуди му изглеждаше, че Ърбан се е впил в продажната артерия на Сан Диего. Знаеше кои колела да смаже, чии длани да напълни с пари и чий задник да оближе.

— Моралното недоволство е променливо нещо — обясни Ърбан.
— Не можеш винаги да разчиташ на стриптийз барове и танци в скута да ти плащат сметките. Трябва да разнообразяваш. Запомни го добре.

— Да, сър.

Оуди сложи парите на излъскано бюро от явор и се обърна да си ходи, когато Ърбан премести една картина от стената и зад нея се откри сейф. Отключи го, като въведе необходимата комбинация.

— Искам да заведеш Белита по магазините — каза Ърбан. — Помогни ѝ да си купи елегантни дрехи. Като за работа.

— Тя чисти къщата ви.

— Повишавам я. Един от куриерите ми беше пребит и ограбен вчера. Може би казва истината. А може и той самият да е организирал целия грабеж. Но отсега нататък Белита ще ходи да събира парите.

— Защо тя?

— Никой няма да заподозре, че красива млада жена носи толкова много пари в брой.

— А ако някой го направи?

— Ти ще се грижиш за нея.

Оуди запелтечи.

— Не разбирам защо държите да съм аз.

— Тя ти вярва. Аз също.

Ърбан отброи осемстотин долара от пачките с пари.

— Искам да ѝ купиш хубави неща. От онези луксозни бизнес костюми, които носят жените, но не с панталони, ясно? Харесвам я с пола.

— Кога?

— Утре. Заведи я на Родео драйв^[1]. Покажи ѝ къде живеят филмовите звезди. Бих я завел аз, но съм зает... — Замълча за миг, преди да добави: — А и тя все още ми е ядосана за вечерта, когато играхме покер.

Оуди взе Белита след закуска. Облякла бе същата рокля, която носеше при запознанството им, но се бе наметнала с лека жилетка от тънка прежда. Държеше ръцете си скръстени отпред и седна свенливо

на седалката до шофьора със събрани колене, сложила мека платнена чанта в скута си.

Вместо да тръгне с лимузината или с джипа, Оуди взе мустанга кабриолет на Ърбан, в случай че Белита поиска да се вози със свален покрив. Показваше ѝ забележителностите, говореше за времето и понякога поглеждаше към нея. Хванала бе назад косата си с фиба от костенуркова черупка, а кожата ѝ изглеждаше като потопена в бронз и полирана с мека кърпа. Оуди започна да ѝ говори на испански, но тя искаше да упражни английския си.

— От Мексико ли си?

— Не.

— А откъде?

— Салвадор.

— Намира се в онази посока, нали?

Белита го изгледа. Той се почувства глупаво. Заговори отново:

— Не изглеждаш много...

— Какво?

— Няма значение.

— Баща ми е роден в Барселона — обясни тя. — Отишъл в Салвадор като моряк от търговския флот, когато бил на около двацет. Майка ми е от Аржентина. Двамата се влюбиха.

Оуди караше на север по магистрала „Сан Диего“, следваше брега на първите сто километра — океанът отляво, планините отдясно. След Сан Клементе свиха към вътрешността, като останаха на шосето, което водеше към центъра на Лос Анджелис. В средата на седмицата, в разгара на лятото, Родео драйв беше пълна с туристи: хора от други градове и богати местни. На хотелите стояха портиери в ливреи, а в ресторантите — охранители в смокинги. Всяка табела беше ярка и чиста, сякаш произведена в стерилна фабрика в Силициевата долина.

Докато караше, Оуди зададе няколко въпроса, но Белита не изглеждаше склонна да говори за себе си. Сякаш не искаше да ѝ се напомня коя е и откъде идва. Затова Оуди говореше за себе си — как отишъл в колеж, за да учи инженерство, но прекъснал след две години и дошъл в Калифорния.

— Защо никога не излизаш с момичетата? — попита го тя.

— Какво?

— Момичетата в бара, те мислят, че си... не знам думата. Una marica.

— Какво означава това?

— Мислят, че харесваш пениси.

— Мислят, че съм гей?

Белита се размива.

— Какво е толкова смешно?

— Изражението... лицето ти.

Оуди се почувства глупаво и не каза нищо. Всъщност нямаше представа какво да каже. Никога не беше чувал нещо толкова нелепо. Пътуваха в мълчание. Той кипеше отвътре, но скоро усети, че отново я гледа скришом, изпива я с очи, поглъща детайлите и ги запечатва в паметта си.

Реши, че тя е странно създание — като диво животно, почти застанало на открито, несигурно дали да излезе от прикритието си. Белита излъчваше завладяваща, почти магическа тъга, която сякаш изпразваше света. Носеше усещането, че болката допълва красотата ѝ; че единственият начин да оцениш съвършенството, е да признаеш невъзможността, да видиш недостатъците.

Тя сочеше дизайнерските магазини с познати имена като „Армани“, „Гучи“, „Картие“, „Тифани“ и „Шанел“. Говореше английски, сякаш сега го учеше — пробваше всяка фраза, сливаше думите. Понякога питаше дали е казала нещо правилно.

Оуди паркира мустанга и двамата тръгнаха по Родео драйв, покрай бутици, салони, автомобилни изложби, ресторанти и коктейлбарове. Само за няколко пресечки преброи три ламборгинита, две ферарита и едно бугати.

— Къде са филмовите звезди? — попита Белита.

— Кого искаш да видиш?

— Джони Деп.

— Не мисля, че живее в Лос Анджелис.

— Ами Антонио Бандерас?

— Той от Салвадор ли е?

— Не.

Белита погледна през витрината на магазина, където кльошави продавачки, облечени в черно, демонстрираха заучено безразличие.

— Къде са всички дрехи? — попита.

— Изкарват само по няколко наведнъж.

— Защо?

— За да изглеждат по-специално.

Белита спря да разгледа една рокля.

— Искаш ли да я пробваш? — попита Оуди.

— Колко струва?

— Трябва да попиташ.

— Защо?

— Просто трябва.

Белита продължи нататък. Същото се повтаряше при всеки магазин. Поглеждаше през витрината или през вратата, без дори да влезе навътре. Прекараха час в обикаляне на едни и същи пресечки. Нагоре и надолу. Белита не искаше да спрат да си вземат кафе, напитка или нещо за ядене. Не искаше да стои там. Оуди я поведе с колата по булевард „Санта Моника“, покрай полицейското управление на Бевърли Хилс, към Западен Холивуд. Видяха Китайския театър и Алеята на славата — места, претъпкани с японски туристически групи, които следваха яркоцветни чадъри и се снимаха с имитатори на Мерилин Монро, Майкъл Джексън и Батман.

Белита сякаш се отпусна. Позволи на Оуди да ѝ купи сладолед. Каза му да я изчака и влезе в магазин за сувенири. През прозореца той я видя да си купува тениска с принтирана снимка на надписа „Холивуд“.

— Прекалено малка е за теб — каза ѝ, докато надничаше в чантата ѝ.

— За подарък е — отвърна Белита и я дръпна.

— Никакви дрехи не сме ти купили още.

— Заведи ме в някой мол.

Оуди я закара в бездушен бетонен търговски център, обграден от километри паркирали коли и с купища палмови дървета, които изглеждаха изкуствени, но най-вероятно бяха истински. Белита го накара да седне на пластмасов стол пред пробната. Влизаше и излизаше, показваше му се облечена в поли и сака и го питаше за мнението му. Той кимаше всеки път и си мислеше, че тя може да облече чувал от зебло и пак да е красива. Оуди не разбираше защо жените изпитват толкова голяма нужда да се издокарват с къси поли и

високи токчета, да са елегантни като чаши за шампанско, след като изглеждат също толкова добре в тениска и избелял чифт дънки.

Белита избираше внимателно. Оуди плати. После я убеди да седнат в ресторант с ленени покривки на масите. Откри, че се чувства необяснимо щастлив, при това за първи път от много време насам. Говореха си на испански, той гледаше светлината, която проблясваше в очите ѝ, и не можеше да си представи по-красива жена. Представяше си как седят заедно в малко кафене край морето, някъде в Салвадор, как палмите се веят над главите им, а морето е яркосиньо като на онези снимки, които човек вижда в туристическите брошури.

— Каква искаше да станеш, като беше малка? — попита я.

— Щастлива.

— Аз исках да бъда пожарникар.

— Защо?

— Когато бях на тринайсет, видях пожарникари да изваждат трима души от горяща сграда. Само един от пострадалите оцеля, но си спомням как пожарникарите излязоха от пушека, покрити със сажди и прах. Изглеждаха като статуи. Паметници.

— Искал си да бъдеш статуя?

— Исках да бъда герой.

— Мислех, че си искал да станеш инженер.

— Това беше по-късно. Харесваше ми идеята да строя мостове и небостъргачи. Неща, които ще останат след смъртта ми.

— Можел си да посадиш дърво — каза тя.

— Не е същото.

— Там, откъдето идвам, хората ги интересува повече да отглеждат храна, отколкото да строят паметници.

В късния следобед се бориха с трафика на път за вкъщи. Слънцето беше слязло ниско и рисуваше ярка пътека върху океана — абсолютно права и златиста. Водите му бяха бурни и вълните се разбиваха пенливи на пясъчната ивица.

— Искам да се разходя по плажа — каза Белита.

— Започва да се стъмва.

— Моля те.

Оуди зави на следващата пресечка на магистралата „Олд Пасифик“, продължи по черен път под златистите скали и спря пред изоставена вишка на спасител. Белита остави сандалите си в колата.

Изтича по ивицата пясък. Слънцето блестеше през тънката материя на роклята ѝ и подчертаваше всяка извивка.

Оуди се затрудни със свалянето на ботушите. Нави нагоре дънките си. Намери Белита да цапа в пяната, издърпала по-нагоре по бедрата роклята си, за да не я напръска.

— Солената вода е много лечебна — каза му. — Когато бях малка, ми правиха операция на крака. Баща ми ме водеше на океана, където всеки ден сядах в един скален басейн и кракът ми се оправи. Спомням си, че заспивах със звука на вълните. Затова обичам морето. Татко Океан ме помни.

Оуди не знаеше какво да каже.

— Ще плувам — заяви Белита. Изтича обратно на плажа, разхлаби роклята си и я избута надолу, остави я да падне на пясъка.

— Ами дрехите ти?

— Имам нови.

Нагази във водата по бельо и ахна от студа. Погледна през рамо — движение, което Оуди никога нямаше да забрави. Миг, запечатан в ума му: съвършенството на кожата ѝ, музиката в смеха ѝ; очите ѝ — толкова наситенокафяви, че думата „кафяво“ бледнееше пред тях. И точно в този миг разбра, че винаги ще копнее за Белита, без значение дали ще прекарат живота си заедно, или ще се разделят същата тази вечер и той никога повече не я види.

Белита се гмурна под една вълна. Оуди я загуби от поглед. Измина време. Нагази по-дълбоко и извика името ѝ. Все още не се беше появила на повърхността. Разкъса ризата си и я хвърли зад себе си. Влезе по-надълбоко, изпаднал в ужас. Подхлъзна се и водата го заля. Студът се уви около него.

Видя я точно преди вълната да се разбие в него и да го повлече надолу, усукала тялото му. Вече не знаеше кое е горе и кое — долу. Удари главата си в нещо твърдо. Завъртя се. Започна да рита към повърхността. Друга вълна го блъсна и заля. Оуди глътна вода и започна да се блъска на сляпо.

Усети ръце около кръста си. В ушите му прозвучаха прошепнати думи:

— Успокой се.

Някой го издърпа назад, докато краката му докоснаха дъното. Оуди пелтечеше, кашляше и сякаш бе погълнал цяла вълна. Белита взе

лицето му в ръце, той избърса очи и също я погледна, взря се в нея напрегнато, погълнат от чувство за странна, обезпокоителна интимност.

— Защо не ми каза, че не можеш да плуваш? — попита Белита.

— Помислих, че се давиш.

Бельото ѝ прилепваше по нея и той си спомни за първия път, когато я видя в къщата на Ърбан.

— Защо все се опитваш да ме спасяваш?

Оуди знаеше отговора, но се страхуваше от въпроса.

---

[1] Известна улица в Бевърли Хилс, Калифорния, прочута с луксозните си маркови магазини. — Б.пр. ↑

Валдес звъни на Санди четири пъти преди закуска, убеждава я, че всичко е наред и скоро ще заловят Оуди Палмър. Разговорите им са кратки и напрегнати, далечни и пропити с неизказани обвинения и оправдания. Пропуските и мълчанието между изречените думи описват твърде добре брака им и той се пита откога е така.

В началото беше различно. Срецна Санди при мъчителни обстоятелства. Беше облечена в болнична престилка и седеше на края на болничното легло. Ридаеше на рамото на психолога, който консултира изнасилени жени. Дрехите ѝ бяха изпратени в лабораторията, а родителите ѝ бяха отишли да ѝ донесат други от къщи. Санди беше само на седемнайсет и бе изнасилена от някакъв футболист на купон, вдигнат в чест на училищния отбор по футбол в края на спортния сезон.

Родителите ѝ бяха религиозни, спазваха закона. Добри хора. Но не искаха да видят дъщеря си разпъната на кръст от адвоката на защитата, така че изобщо не повдигнаха обвинение срещу момчето.

Валдес поддържаше контакт със семейството и пет години покъсно засече Санди случайно в един бар в Магнолия. Започнаха да излизат, сгодиха се и се ожениха на двайсет и третия ѝ рожден ден. В действителност двамата нямаха много общо. Тя обичаше модата, музиката и ваканциите в Европа.

Той предпочиташе футбола, НАСКАР и лова. Харесваше му сексът им да е сериозен, почти церемониален, а тя предпочиташе да се смее, да гъделичка и да се закача. Валдес искаше от нея да е скромна, представителна и очарователна, докато тя искаше той понякога да я преобърне, да затисне краката ѝ и да я вземе изотзад.

Санди си мислеше, че не може да забременее заради изнасилването. Че яйчниците ѝ са покрити с нещо зловредно и нищо не може да покълне в нейната градина. Или може би беше божие наказание за нейната разпуснатост. Не беше девствена, когато отиде на

онова парти. Не беше девствена, откакто беше на петнайсет. Ако само беше изчакала... Ако само се беше запазила чиста...

Валдес паркира пред детската болница в Тексас, показва значката си на рецепционистката и заявява, че иска да види Бернадет Палмър. Следва тракане по компютърните клавиши, телефонни обаждания. Валдес гледа към основното фоайе и си спомня колко пъти той и Санди са минавали оттук. Седем години опитваха да имат бебе, посещаваха Семейния център по фертилност, минаха през слагане на инжекции по схема, пункция на яйцеклетки и оплождане в епруветка. Той намрази болниците. Намрази и децата на другите хора. Намрази ежемесечния вик на покруса, който чуваше, когато идваше цикълът на Санди.

Рецепционистката му подава пропуск за посетители и го упътва нагоре по стълбите. Казва му да се наслаждава на деня си, сякаш иначе би могъл да забрави.

Бернадет Палмър е в почивка. Валдес я открива в закусвалнята на болницата, на шестнайсетия етаж от западната кула. Не прилича на брат си. Висока е, с едър кокал, кръгло лице и нишки сива коса, измъкнати от кока й.

— Знаете ли защо съм тук? — пита я.

— Вече говорих с полицията.

— Брат ви свързвал ли се е с вас?

Избягва погледа му, гледа навсякъде, но не и в лицето му.

— Знаете ли, че да помагате на беглец е престъпление?

— Оуди излежа присъдата си.

— Избягал е от затвора.

— Оставал му е един скапан ден, защо просто не го оставите на мира?

Валдес си придърпва стол и за момент се възхищава на гледката. Не е особено красиво, но не вижда често града от този ъгъл. Оттук изглежда по-малко хаотичен и може да се види общият замисъл — малките улички, които се вливат в големите, и пейзажът, разделен на спретнати кутийки. Жалко, че не можем да видим всичко в живота отвисоко, да осъзнаем голямата картина и да поставим нещата в перспектива.

— Колко братя имате? — пита я.

— Знаете колко са.

— Единият е убиец на ченгета, а другият — просто убиец. Сигурно сте много горда.

Бернадет остава безмълвна за миг, оставя сандвича си и избърсва устата си с хартиена кърпичка. Сгъва я внимателно.

— Оуди не е като Карл.

— Какво означава това?

— Хората могат да ядат от една и съща тенджера, но да са различни.

— Кога за последно говорихте с Оуди?

— Не си спомням.

Валдес ѝ отправя мазна самодоволна усмивка.

— Странно. Показах на началничката ви снимка. Тя каза, че някой, който е изглеждал точно като брат ви, е идвал да ви види тази сутрин.

Бернадет не отговаря.

— Какво искаше?

— Пари.

— Дадохте ли му?

— Нямам никакви.

— Къде е отседнал?

— Не ми каза.

— Мога да ви арестувам.

— Давайте, шерифе. — Протяга ръце напред. — Най-добре ме закопчайте. Може да съм опасна. О, да, вярно! Вие предпочитате да стреляте по хората.

Валдес не се поддава на провокацията, но с удоволствие би обърсал усмивката от лицето ѝ с опакото на ръката си.

Бернадет увива хартията около сандвича си и го хвърля в кошчето за боклук.

— Връщам се в отделението си. Има болни деца, които се нуждаят от грижи.

Телефонът на Валдес звъни. Той поглежда светещия екран.

— Шерифе?

— Да.

— Обаждам се от диспечерския център в Хюстън. Искате да ви съобща, ако чуем името на Оуди Палмър. Преди час една от

операторките ни е приела обаждане от жена, която е искала да знае дали е обявена награда за залавянето на Палмър. Не е дала името си.

— Откъде се е обадила?

— Не е казала.

— А номерът?

— Използвала е мобилен телефон. Проследихме сигнала до мотел на Еърлайн драйв, точно на магистрала „Норт“. Канех се да звънна на ФБР.

— Аз ще го направя — казва Валдес.

* * *

Момичетата гледат музикални клипове и танцуват по леглата. Някога гъвкава и смела, сега Каси има зачатъци на паласки над колана на дънките си, но знае как да се движи, вдигнала е ръце във въздуха и удря бедра в тези на Скарлет.

— Изпуснах ли купона? — пита Оуди.

— Покажи ни какво можеш! — отвръща Каси.

Оуди показва най-добрите си движения, пее заедно с Джъстин Тимбърлейк, но е минало толкова време от последния път, когато е танцувал, че изглежда тромав и непохватен. И двете момичета се строполяват на леглото със смях.

Оуди спира.

— Не се стеснявай, продължавай — окуражава го Каси.

— Да — добавя Скарлет и имитира неговите танцови стъпки.

— Радвам се, че успявам да ви забавлявам — казва Оуди и пада по гръб на леглото.

Скарлет скача отгоре му. Той я гъделичка до припадък. После момичето му показва последните си рисунки, докато мляска с жълтеникава дъвка в уста.

— Нека да позная... това е принцеса.

— Аха.

— А това е кон?

— Не, това е еднолог.

— Разбира се, че е еднорог. А този кой е?

— Ти.

— Наистина ли? Какъв съм аз?

— Ти ши плинцът.

Оуди се ухилва и поглежда към Каси, която се преструва, че не ги слуша. Светът на Скарлет явно е населен с принцеси, принцове, замъци и приказки с щастлив край. Сякаш се опитва да си измисли нов живот и да го направи реалност.

Каси застава с гръб към дръпнатите пердета, скръстила ръце. Оуди я поглежда.

— Мислех, че няма да останете.

— Тръгваме си утре.

Следва дълго мълчание.

— Може би трябва да обмислиш да се приберете у дома.

Младата жена свежда поглед.

— Не сме добре дошли там.

— Откъде знаеш?

— Татко ми го каза.

— Кога?

— Преди шест години.

— Човек може да промени мнението си десет пъти за шест години. Избухлив ли е?

Каси кима.

— Някога удрял ли те е?

В очите ѝ проблясва пламък.

— Не би се осмелил.

— Виждал ли е Скарлет?

— Дойде в болницата, но не му позволих да я види. Заради начина, по който разговаря с мен.

— Звучиш малко като него.

Един мускул потрепва отстрани на челюстта ѝ.

— Изобщо не съм като него.

— Избухлива си. Непреклонна, заядлива, безкомпромисна...

— Не знам какво означават половината от тези думи.

— Не се предаваш.

Каси свива рамене.

— Защо не му се обадиш? Бъди над нещата. Виж какво ще се случи.

— А може би трябва да си гледаш работата.

Оуди се навежда през леглото и взема мобилния телефон на Каси. Тя се опитва да го грабне от него.

— Ще му звънна.

— Не!

— Ще му кажа, че ти и Скарлет сте добре. — Оуди държи телефона така, че тя не може да го достигне. — Едно обаждане, какво лошо има?

Каси изглежда уплашена, отчаяна.

— А ако затвори телефона?

— Той ще изгуби, а не ти.

Каси сядна на края на леглото, стиснала ръце между коленете си, пребледняла. Скарлет явно усеща, че се случва нещо важно, пропълзява до нея и слага глава на рамото ѝ.

Оуди набира номера. Мъжът от другия край на линията отговаря сърдито, сякаш са го откъснали от любимото му телевизионно предаване.

— Господин Бренън ли е?

— Кой се обажда?

— Един приятел на Каси... на Касандра.

Следва миг на колебание. Оуди чува дишането на господин Бренън. Поглежда към Каси, очите ѝ са се изпълнили с крехка надежда.

— Тя добре ли е? — пита мъжът.

— Добре е.

— А Скарлет?

— И двете са добре.

— Къде са?

— В Хюстън.

— Другата ми дъщеря каза, че Каси е заминала за Флорида.

— Не ѝ е потръгнало, господин Бренън.

Отново има дълга пауза, но Оуди не оставя мълчанието да се проточи.

— Не ме познавате, сър, и нямате причина да ме изслушате, но вярвам, че сте добър човек, който винаги се е опитвал да направи най-доброто за семейството си.

— Аз съм християнин.

— Казват, че времето лекува всички рани, дори и най-дълбоките. Може би помните за какво сте се скарали с Каси. Знам как неразбирателствата могат да ескалират. Знам колко изнервящо може да е да гледаш как някой губи пътя си, да искаш да му попречиш да направи грешка. Но и двамата сме наясно, че някои неща не могат да се кажат или научат. Хората трябва да ги открият сами.

— Как се казваш, синко?

— Оуди.

— Защо ми се обаждаш?

— Дъщеря ви и внучката ви се нуждаят от вас.

— Тя иска пари, така ли?

— Не, сър.

— Защо не ми се обади сама?

— Много е упорита... в добрия смисъл. Може би го е наследила от вас. Горда е. Добра майка е. Справя се с всичко сама.

Господин Бренън настоява да чуе още за тях. Звучи тежко, разкаяно. Оуди продължава да говори, отговаря на въпроси, слуша за спорове, които не изглеждат така ясни, след като е минало толкова време. Жена му починала. Работел на две места. Не отделял на Каси вниманието, което заслужавала.

— Тя е тук сега — казва Оуди. — Искате ли да говорите с нея?

— Да, искам.

— Изчакайте.

Оуди поглежда Каси. Докато е слушала разговора им, тя му се е сторила изпълнена с надежда, ядосана, уплашена, смутена, упорита и готова да заплаче. Сега взема телефона, хваща го в две ръце, сякаш се страхува, че той може да падне и да се счупи.

— Татко? — Сълза се спуска по бузата ѝ към ъгълчето на устата.

Оуди хваща Скарлет за ръка.

— Къде отиваме?

— Навън.

Завързва кецовете ѝ и двамата излизат от стаята, минават по стълбите и покрай басейна, под чиято повърхност струи мътна синя светлина. Вървят между редици паркирани коли и палмови дървета, покрай главния път и към бензиностанцията, където Оуди ѝ купува близалка и гледа как Скарлет я яде от основата към върха.

— Мама защо финаги плаче? — пита.

- Тя се и смее.
- Не толкофа често.
- Понякога не е лесно да сме онези, които трябва да бъдем.
- Не се ли случфа от само себе си?
- Ако си късметлия.
- Не разбирам.
- Един ден може би ще разбереш.

По някое време след полунощ Оуди усеща как Каси се пъха между завивките и притиска голото си тяло до неговото. Тя плъзва крак около него, вдига се на колене и го яхва, оставя наболата му брада да се отърка в бузата ѝ, докосва устните му със своите.

- Трябва да сме тихи.
- Сигурна ли си, че го искаш? — пита Оуди.
- Каси търси погледа му.
- Утре си отиваме вкъщи.
- Радвам се.

Тя въздъхва със свистене, спуска се над него, стяга тазовите си мускули и го кара да изпъшка.

Единайсет години без жена, но мускулите пазят спомена. Може би това имат предвид хората, като казват, че животните действат по инстинкт и знаят какво да правят, без да им се показва. Докосване. Целувка. Движение. Въздишка.

Когато всичко свършва, Каси се измъква и се връща в другото легло. Оуди заспива, а щом се събужда, се чуди дали не е било само сън.

* * *

Оуди прави любов с Белита за първи път в нейната стая, в къщата на Ърбан в планината. Шефът му беше отишъл в Сан Франциско по „семейни дела“, което за Оуди беше метафора за нещо по-различно. Ърбан казваше, че Сан Франциско е пълен с „педали и мъжки курви“, но можеше да е също така оскърбителен и по адрес на демократите, академиците, природозащитниците, евангелистите, вегетарианците, реферите, италианците, китайците, сърбите и евреите.

В продължение на два месеца Оуди караше Белита по финансовите обиколки на Ърбан, за да взема и да носи пари. Работата ѝ беше да преброи сумата, да напише разписка и да отнесе парите в банката. Някои дни им оставаше време да отидат на пикник на плажа „Ла Йола коув“ или до Пасифик бийч; да пият лимонада и да ядат сандвичи, които Белита приготвяше сутрин. После се разхождаха по дървените пътеки покрай щандове със сувенири, барове и ресторанти, смесваха се с други пешеходци, велосипедисти и хора на ролери. Оуди разказваше за себе си с надеждата, че и тя ще направи същото, но Белита рядко споменаваше миналото си. Лежаха заедно на едно одеяло на „Ла Йола“, той вдигаше пръсти нагоре и правеше сенки, които разиграваше по клепачите ѝ. После береше маргаритки и ги сплиташе, за да направи корона, която слагаше на главата ѝ.

— Сега си принцеса.

— С бурени на главата ми?

— Цветя, не бурени.

Тя се разсмя.

— Отсега нататък тези ще са любимите ми цветя.

Всеки следобед я оставяше вкъщи, отваряше вратата на колата и я гледаше как тръгва по алеята. Белита не се обръщаше да му помахва и не го канеше вътре. В часовете след това той се опитваше да си припомни всяка подробност от лицето ѝ, да види ръцете, пръстите, нацърбените ѝ нокти и меката част на ушите ѝ, която сякаш приканваше устните му. Но Оуди непрекъснато променяше разни неща в зависимост от начина, по който се чувстваше в конкретния ден. Представяше си я като девственица, принцеса, майка или курва — не халюцинации, а различни любовници в образа на една и съща жена.

Плах както винаги, Оуди не ѝ казваше нищо. После, когато останеше сам, изричаше каквото мисли, изразяваше доводите си с красноречие и страст. „Утре — казваше си. — Утре ще е денят.“

Накрая, един следобед, отвори вратата на колата и преди Белита да успее да излезе навън, хвана китката ѝ, привлече тялото ѝ към своето и притисна устните ѝ в неловка целувка.

— Достатъчно! — каза тя и го избута от себе си.

— Обичам те.

— Не говори глупости!

— Красива си.

— Самотен си.

— Може ли да те целуна пак?

— Не.

— Искам да бъда с теб.

— Ти не ме познаваш.

Оуди я прегърна. Целуна я силно и я притисна близо до себе си в опит да разтвори устните ѝ, но тя ги стискаше здраво. Отказа да я пусне и бавно усети отпускането на тялото ѝ. Белита се предаде. Открехна зъби, отметна глава назад, обви врата му с ръце.

— Ако ти позволя да преспиш с мен, ще ме оставиш ли на мира?
— попита, сякаш ужасена от мисълта какво би могло да се случи, ако го допусне дори и крачка в територията си.

— Не — отговори Оуди, вдигна я и я внесе на ръце в къщата.

Влязоха с препъване в спалнята, разсъблякоха се трескаво, непохватно, разкопчаваха, откачваха, трепереха, дърпаха, ритаха, танцуваха на един крак, без да искат да се пуснат дори за миг. Той ухапа устната ѝ. Тя дръпна косата му. Той хвана китките ѝ и ги задържа над главата ѝ, целуваше я, сякаш иска да отнеме и последния ѝ дъх.

Самият акт бе лесен — бърз, страстен, потен и див. И все пак сякаш всичко забави хода си. Оуди беше поразен, че времето сякаш се изличи. Беше си лягал с жени и преди — предимно неловки, тромави изживявания в общежитията под плакати на кинозвезди и колажи със семейни снимки. В колежа момичетата бяха главно артистични натури, които се обличаха в гръндж стил и четяха феминистки трактати или поезията на Силвия Плат. Оуди обикновено оставаше за през нощта и се измъкваше преди изгрев-слънце, като си казваше, че те няма да имат нищо против, ако не им се обади и не им пише.

Другите момичета, които бе срещал, все се опитваха да си придават важност с флиртовете, дрехите и тайните си, но Белита не се стараеше да впечатли него, нито когото и да било. Беше различна. Нямаше нужда да говори. Не им беше нужно да знаят какво мисли другият. И все пак с най-слабото движение на очите, извиване на устните или намек за усмивка тя можеше да трогне Оуди, който се чувстваше така, сякаш се взира в бездната на кладенец. Трябваше само да падне вътре.

Какво друго си спомня? Всичко. Всяка подробност от кожата ѝ с цвят на меласа, уханието ѝ, високомерния ѝ нос и плътни вежди, слабия блясък от пот над горната ѝ устна, единичното легло, разхвърляните им по пода обувки и дрехи: памучната ѝ рокля, избеляла от прането, сандалите ѝ, евтините ѝ сини бикини, верижката на врата ѝ с малък сребърен кръст. Помнеше начина, по който гърдите ѝ изпълваха празнотата на ръцете му; как измяука като бездомно котенце, когато свърши...

— Аз принадлежа на Ърбан — каза Белита разсеяно, като галеше китката му.

— Да — отвърна Оуди, без да я слуша.

Докосването ѝ го наелектризираше и парализираше. Ръката ѝ в неговата, преплетените им пръсти — цял един живот бе събран в тази едничка топла точка на допир.

Отново правиха любов. Белита се разтревожи, че Ърбан може да се прибере и да ги завари заедно, както и че Оуди може да я помисли за лека жена, а в същото време показваше, че жадува за тежестта му между бедрата си, за ускорения му дъх до ухото си и за всяка потна извивка на тялото му.

След това Белита стана и отиде до тоалетната. Той седна на края на леглото, очите му бяха привикнали с мрака. Когато тя се върна, Оуди прокара върха на пръста си по тила и дължината на гръбнака ѝ, нагоре и надолу по прешлените ѝ. Белита потръпна и през тялото ѝ сякаш премина вълна. Промълви нещо и се сви на кълбо. Заспа. Той също спа и се събуди в малките часове. Чуваше звук от течаща вода. Белита се появи от банята полуоблечена. Нахлузи гащичките си.

— Трябва да си вървиш.

— Обичам те.

— Веднага!

По-големият Трети квартал^[1] в Хюстън има малка търговска част с лихварски къщи, сергии за тако, църкви, стриптийз клубове и безрадостни барове, скрити зад прозорци с мрежа и армирани врати.

Мос спира пред една от сградите. Над прозореца ѝ има табела „Полици за гаранция — Четири аса“, а отдолу се чете поетичното допълнение: „Бащата на детето ви е в затвора? Продайте златото си и платете гаранцията!“

Наднича през здравата мрежа, заслонил очи с ръце. Вижда изложените сандъчета с бижута, часовници и електроуреди. Едра жена от латино произход мие пода с парцал и кофа сапунена вода. Мос почуква и двойната ключалка изтраква. Чистачката откряхва леко вратата.

— Търся Лестър.

— Господин Дъбърли не е тук.

— Къде е?

Жената се поколебава. Мос издърпва десет доларова банкнота от пачката си с пари. Чистачката я грабва, сякаш всеки миг ще я издуха несъществуващ вятър, и посочва отсреща на пътя. Там има долнопробна кръчма с една-единствена неонова табела във формата на гола каубойка, която е нахлупила каубойска шапка на главата си и върти ласо.

Мос поглежда пак към вратата, но тя вече е затворена.

— Благодаря, госпожо — казва на празното пространство. — И на мен ми беше приятно да се запознаем.

Пресича пътя и пристъпва в мрака на бара. Препъва се по последните две стъпала и се озовава в голяма стая, напоена с миризма на пот, бира и изпарения от храни, пържени във фритюрник. Дългият бар е разположен по протежението на огледална стена с рафтове, върху които са наредени бутилки в различни форми и цветове: някои кръгли, други тънки, някои с червени восъчни запушалки, други със завинтващи се капачки.

Лестър Дъбърли е облегал лакти на бара, прегърбен над чаша, пълна с натрошен лед и тъмен бърбън. Той е дебел мъж с огромни кокалчета на ръцете, от ушите му стърчат кичури сиви косми. Носи карирана жилетка, която не може да се закопчее върху корема му.

Зад Лестър момиче с голи гърди, обсипани с пайети прашки и на токчета се върти на пилон, светлините оцветяват кожата ѝ в розово. Има големи гърди, леко отпуснати, осеяни с леки стрии като паяжина, по-бели от останалата част от тялото ѝ. Половин дузина разсъблечени мъже седят на масите пред нея и се накланят напред, за да надничат през разтворените ѝ колене.

Лестър не се изненадва да види Мос. Всъщност почти не реагира.

— Кога излезе?

— Предния ден.

— Мислех, че ще си я излежиш докрай.

— Промяна в плана.

Лестър притиска чашата с бърбън към челото си. Мос си поръчва бира.

— Колко време мина?

— Петнайсет години.

— Сигурно всичко ти се вижда променено. На бас, че никога не си чувал за айпад или смартфон.

— Бях в затвора, не в Арканзас.

— Каж ми тогава коя е Ким Кардашиян.

— Кой?

Лестър се тупва по бедрото, смее се и разкрива златните си зъби. Един от по-пияните клиенти се хвърля към гъвкавата стриптийзърка, човек от охраната сграбчва главата му в здрава хватка и го изкарва навън.

— Не мога да разбера защо го правят — казва Лестър. — Момичето няма нищо против.

— Питал ли си я?

— Обискираха мястото два пъти през последните шест месеца. Прахосват парите на данъкоплатците, ако питаш мен.

— Не знаех, че плащаш данъци.

— Говоря сериозно. Това, което правят хората в личното си време, е ничия работа. Ако искат да харчат парите си за скъпи напитки

в стриптийз клубове като този, защо да ги спираш? Такива клиенти помагат на някое бедно момиче да храни децата си или да си осигури образование. Къде е моралният проблем при тези толкова трудни в икономически план времена?

— Искаш по-слаба намеса на правителството.

— Аз съм капиталист, но не от оня превзет женчовски капитализъм, дето го практикуват в тая държава. Искам да видя чистата форма на капитализма. Искам да видя една Америка, в която, ако имаш достатъчно пари, можеш да правиш каквото си поискаш. Ако искаш да бетонираш цял Канзас и имаш достатъчно пари за целта — давай. Ако искаш да ровиш за петрол и газ, плати си и можеш да действаш. Вместо това имаме безброй правила, ограничения, проклетите природозащитници, неандерталците от Чаената партия^[2] и мекушавите социалисти. Нека шибаните пари решават нещата!

— Говориш като истински патриот — отбелязва Мос.

Лестър вдига чаша за наздравица:

— Амин! — Пие и изправя раменете си назад. — Какво искаш?

— Искам среща с Еди Босия.

— Да не си луд? Току-що си излязъл.

— Трябва ми малко информация.

Лестър разтрошава малко лед със зъби.

— Мога да ти дам телефона му.

— Не, искам да го видя.

Лестър го поглежда подозрително.

— А ако той не иска да те види?

— Кажи му, че съм приятел на Оуди Палмър.

— За онези пари ли става дума?

— Както каза ти, Лестър, винаги става дума за пари. — Мос вдига бирата си и отпива дълга бавна глътка. — Има и още нещо.

— Какво?

— Трябва ми 45-милиметров. Чист. Зареден.

— Да ти приличам на прост мошеник?

— Ще си платя.

— О, да, със сигурност.

---

[1] Квартал в Хюстън, населен само с афроамериканци. — Б.пр.

[2] Американско политическо движение, което има важна роля в Републиканската партия и е известно с консервативните си идеи. — Б.пр. ↑

Валдес паркира пикапа си далеч от мотела и изминава пеша последните две пресечки, обвит в облаци прах от минаващите камиони по шестлентовия път. Сгушен в якето си и защитен от студа, той спира на входа, където върховете на палмите се огъват от вятъра, а луната изглежда като сребърна чиния зад едрите им листа.

Нощният управител е латиноамериканец на средна възраст. Седи, качил крака на бюрото на рецепцията, и гледа мексикански сапунен сериал, в който актьорите са с прически и дрехи от преди двайсет години и говорят така, сякаш се канят да се изучат или да се сбият.

Шерифът показва значката си и управителят го поглежда неспокойно.

— Виждал ли си този мъж? — пита Валдес и му показва снимка на Оуди Палмър.

— Да, но не и през последните дни. Косата му е различна сега. По-къса.

— Наел ли е стая?

— Приятелката му нае. Тя е горе, на втория етаж. Детенцето ѝ е с нея.

— Кой номер е стаята?

Нощният управител прави справка в компютъра.

— 239. Касандра Бренън.

— Каква кола кара?

— Хонда. Пълна трошка. Натоварена с боклуци.

Валдес отново показва снимката.

— Кога го видя за последен път?

— Не работя през деня.

— Кога?

— Предната вечер. Какво е направил?

— Той е издирван беглец. — Валдес прибира снимката. — Стаите, съседни на тяхната, заети ли са?

— От два дни насам не.

— Искам ключ. — Валдес взема магнитната карта. — Ако не се върна до пет минути, искам да се обадиш на този номер и да кажеш, че полицаи има нужда от подкрепление.

— Защо не се обадите вие?

— Още не знам дали ще имам нужда от подкрепление.

* * *

Оуди се буди със странната увереност, че е сънувал, но няма никакъв спомен от съня. Усеща познатата болка от загубата на нещо, което току-що се е изтърколило от ума му. Бил е на косъм да го види, но вече е изгубено. По същия начин усеща и миналото си — вихър от прах и боклуци.

Отваря очи, без да знае дали е чул звук, или е усетил промяна в налягането. Става и отива до прозореца. Вън е тъмно. Тихо.

— Какво има? — пита го Каси.

— Не знам, но сега ще си тръгна.

— Защо?

— Време е. Вие останете тук. Не отваряйте вратата, освен ако не е полицията.

Каси се колебае, прехапала е долната си устна, сякаш се опитва да премълчи нещо. Оуди нахлузва ботушите си и грабва сака. Открехва леко вратата, оглежда се в двете посоки по пасажа^[1]. Нищо не помръдва на паркинга, но той си въобразява, че забелязва дебнещи сенки, скрити навсякъде. Част от рецепцията се вижда, но Оуди не забелязва никого зад бюрото.

Пасажът завива надясно. Като се придържа близо до стената, Оуди се придвижва към стълбите, но чува как някой се приближава. Най-близката врата е с табелка „Чистачка“. Дръжката ѝ трака хлабаво, когато я пробва. Ключалката е евтина. Блъска вратата с рамо, влиза вътре и я затваря след себе си. Вътре има мокри парцали за чистене и метли, изправени в количка.

Покрай решетъчната врата преминава сянка. Оуди изчаква още няколко секунди, в гърлото му е заседнал страх. В този момент чува как някой крещи „Полиция!“, а после — писък на жена. Оуди вече бяга. В края на стълбите завива надясно и се щура като паяк между

паркиралите коли, докато стига до заграждението отзад. Набира се нагоре. Скача от другата страна. Пак тича, прекосява двора на фабрика, намира отворена порта, която води към странично шосе. Чува крясъци. Силен пукот. Аларми. Псувни.

* * *

Валдес винаги е живял с убеждението, че пътят на човешкия живот се определя от шепа решения. Те не са непременно правилни или грешни, но всяко от тях чертае различна пътека. А ако се беше присъединил към морските пехотинци вместо към щатската полиция? Можеше да се озове в Афганистан или Ирак. Можеше да е мъртъв. А ако не беше на работа в нощта, когато Санди бе изнасилена? Можеше никога да не я срещне и утеши. Можеше да не се влюбят. А ако Макс не се беше появил в живота им? Има толкова много „ами ако“, „но“ и „може би“, но само няколко от тях наистина са от значение, защото имат властта да променят живота ти.

Спира пред мотелската стая и проверява служебния си револвер, но решава да го прибере в кобура на рамото си. Вместо това вади второ оръжие, което държи на ремък под дясното си коляно. На това го беше научил в началото на кариерата един шериф, който беше оцелял при бюрократичните съкращения и политическата коректност на деветдесетте години — винаги дръж в себе си пистолет за подхвърляне^[2], защото не знаеш кога ще ти потрябва. Този на Валдес е малък полуавтоматичен пистолет със счупена дръжка, увита в тиксо. Без минало. Непроследим.

Поглежда през балкона. Паркингът е празен. Палмовите листа размахват тъмните си сенки върху цимента край басейна. Притиснал ухо до вратата на стая 239, Валдес слуша. Нищо. Плъзва магнитната карта през панела. Червената светлинка премигва и става зелена. Дръжката се завърта и вратата се открява към тъмната стая.

Една жена се изправя рязко, стиснала чаршаф до тялото си. С широко разтворени очи. Безмълвна. Валдес оглежда стаята, леглата, пода, насочва пистолета си от една на друга страна.

— Къде е той? — прошепва.

Жената отваря уста. От нея не излиза звук.

От банята излиза сянка. Валдес реагира инстинктивно и изкрещява:

— Полиция!

От дулото блясва светкавица. Малкото момиченце полита назад, кръвта му опръсква огледалото. Майка му изпищява. Валдес завърта пистолета. Отново стреля. В челото ѝ се появява дупка. Тялото ѝ се свлича настрани и пада от леглото заедно с чаршафите.

Всичко става за един миг и все пак в ума си Валдес го вижда на забавен кадър — как насочва пистолета и дърпа спусъка, усеща как оръжието отскача и сърцето му блъска при всеки удар.

Стрелбата е спряла. Валдес стои замръзнал. Виновен, че се е паникьосал, виновен, че е стигнал твърде далеч. Избърсва устата си с опакото на ръката и се опитва да мисли трезво. „Палмър беше тук. Къде е сега? Какво направих?“

Някой тича надолу по стълбите. Валдес отива до прозореца и вижда сянка да бяга през паркинга. Рита преходната врата и спринтира през съседната стая, като крещи:

— СПРИ! ПОЛИЦИЯ! ОСТАВИ ОРЪЖИЕТО!

Тича с все сила по паважа и вади служебното си оръжие от кобура. Вдига го над главата си и изстрелва два залпа във въздуха, преди да притича надолу по стълбите и да се втурне на зигзаг между паркиралите коли. Вади мобилния си телефон и набира 911.

— Съобщавам за престрелка. Полицай в преследване на въоръжен беглец... Еърлайн драйв. Мотел „Стар Сити“. Простреляни са жена и дете. Изпратете парамедици.

Прехвърля се над стената и тича, докато стига до широка бетонна водосточна тръба, която минава през центъра на отводнителен канал. Като очертава периметър с дулото на оръжието си, гледа наляво и надясно; прави пълен кръг, без да сваля телефона от ухото си.

— Трябва ми подкрепление и хеликоптер.

— Виждате ли престъпника?

— Да. Насочва се на изток, покрай отводнителния канал. Отдясно има фабрични сгради. Отляво дървета.

— Можете ли да ни дадете описание?

— Знам кой е — Оуди Палмър.

— С какво е облечен?

— Прекалено е тъмно, за да видя.

Изпращат полицейски коли на улиците „Ийст Уитни“, „Оксфорд“ и „Виктория драйв“. Скоро ще чуе сирените.

Валдес забавя крачка и спира. Навежда се, застава на четири крака, диша тежко. Пот се стича в очите му и надолу по гърба. Изплюва жлъчка върху напукания цимент под обувките си. Псува. Трепери. Отново избърсва устата си с ръка и се опитва да забави мислите си и да погледне нещата в перспектива. Трябва да помисли. Да диша. Да планира.

С помощта на салфетка избърсва отпечатъците си от пистолета за подхвърляне. Цев. Спусък. Предпазител. Затвор. Задържа го над отводнителния канал и го пуска. Оръжието отскача два пъти от бетона и цопва във водата.

Валдес си поема дъх и вдига телефона.

— Мисля, че ми избяга.

* * *

Оуди следва отводнителния канал на юг, газии през застояли локви, където плъхове цвърчат и се шумуват в дупките си, а колички за пазаруване лежат като мъртви, полетели надолу от мостовете. Не е свикнал да е на толкова открито бойно поле и сега трябва да се бори с напрежението, предизвикано от широкото пространство наоколо; с чувството, че то се опитва да го разкъса на парчета и да ги разпръсне навсякъде. Години наред е бил обграден от стени, ограничения и бодлива тел; опирал е гръб в нещо, за да няма нужда да се бие във всички посоки.

Как го беше открила полицията? Каси сигурно се е обадила на някого. Не я вини. Откъде е можела да знае? Млада е, а вече е изцедена от живота и е загубила увереността, че ще живее вечно, опитва се да блъфира със слаби карти.

Оуди трябва да продължи напред, защото няма начин да се върне назад или да започне отначало. Чул бе изстрели. При мисълта за тях му се завива свят, сякаш някой е крещял в ухото му часове наред и го е оставил с ужасното усещане за жужене в главата. Тича покрай черни чували с боклук, натъпкани сякаш с човешки тела, подминава складове с плоски покриви и метални врати. На фона на рядката мъгла и на

луната, която прилича на разрязан картоф, изпъкват отчетливо очертанятията на сгради с островърхи покриви. Спира под железопътен мост, сваля ботушите си и изсипва водата от тях. Железопътни линии вървят на изток и на запад. Оуди използва отводнителния канал и с препъване тръгва по грубия чакъл към проясняващото се небе.

Всичко ще е наред с Каси и Скарлет. Те не са направили нищо лошо. Не знаеха, че е избягал от затвора. Не трябваше изобщо да търси помощта им. Не трябваше изобщо да се сближава с никого. Никога не давай обещания. Така започна всичко. Даде обещание на Белита. А после обеща сам на себе си, че няма да умре в затвора.

На транзитната гара „Кашмир транзит сентър“ Оуди хваща автобус за центъра на града заедно с хора, които работят на смени, и такива, които — все още сънени и опрели глава на прозорците — пътуват всяка сутрин до работата си. Никой не гледа другия в очите. Никой не говори. „Не е много по-различно от затвора — мисли си Оуди. — Опитваш се да се слееш с потока, а не да изпъкнеш.“

Оуди не се отличава много от другите, не е уникален или зашеметяващ, но защо тогава е нечия боксова круша?

Автобусът го оставя в сенките на парка „Минит мейд“. Оуди е изтощен и иска да спре да се движи, но умът му препуска. Лега до вратата на един павилион, слага глава на сака си и затваря очи.

---

[1] Мотелите в САЩ имат пасажи за преминаване, външни коридори, които вървят покрай входните врати на стаите, подобно на тераса. — Б.пр. ↑

[2] Става въпрос за оръжие, което полицията подхвърля на местопрестъплението като фалшива улика. — Б.пр. ↑

Дезире Фърнис влиза в мотелската стая и прескача тялото на момиченце с разширени от изненада очи. Кичури от русата ѝ коса са напоени с кръв, парцалива кукла с коса от прежда лежи на сантиметри от разтворената ѝ длан. Дезире се бори с порива да вземе куклата и да я сгуши в ръката на момиченцето.

Майката лежи между леглото и стената. Гола е. Има леко бирено коремче, а ниско на кръста ѝ се вие татуировка. Руса.

С лунички. Красива. Силни лампи обливат всичко в светлина, но не могат да прикрият миризмата на изпражненията, изпуснати в момента на смъртта, или петното кръв на стената над главата ѝ.

Специалистите по съдебна медицина имат още работа. Трима мъже и една жена, облечени в ослепително бели гащеризони, мрежи за коса и пластмасови ботуши, нагласят ултравиолетови лампи, за да проверят матрака за петна от семенна течност. Дезире поглежда надолу към двете легла. И двете са използвани. Жената е застреляна, докато се е опитвала да се изправи, но защо малкото момиченце е било до банята?

В ъгъла, между бюрото и телевизора, забелязва кошче за боклук, което прелива от опаковки от сандвичи и списания.

Има брошури, клечки за уши и купчина носни кърпички, кутия от зърнена закуска и празен флакон от спрей против хлебарки. Детска рисунка е подпъхната в ръба на огледалото. Името на момиченцето — Скарлет, е изписано с различни цветове пастели.

Навън проблясват светлини и обагрят мотела с пулсиращи цветове. На паркинга са се събрали зяпачи, проточили врат, за да видят по-добре полицейските коли и линейките. Някои снимат с айфоните си. Други са се привели над екраните, сякаш пишат съобщения. Няколко местни полицаи надникват в стаята, защото искат да зърнат мъртвите, а после им се ще да са стояли настрани.

Дезире е станала малко преди пет сутринта и е прекосила половината град до този евтин мотел, пълен със скитници, сводници,

проститутки и умствено изостанали — с всеки, който може да покаже личен документ със снимка и да плати четирийсет и девет долара на нощ. Някои полеви агенти си мечтаят за случай като този, за възможност да разследват убийство на повече от един човек, да заловят извършителя и да го тикнат в затвора. Дезире обаче иска да се върне в леглото.

Повечето агенти си имат партньори, деца и сравнително нормален живот. Дезире не е имала гадже, откакто заряза Скийтър — истинско име Джъстин — преди година, защото той имитираше странни гласове, наричаше я с галени имена и ѝ говореше, сякаш е седемгодишна, дори когато тя го умоляваше да се държи сериозно. Накрая искаше да му изкрещи, да го разтърси, да му покаже сцени като тази, но му каза само да си събира нещата.

Дезире е клекнала до тялото на момиченцето и забелязва кървави отпечатъци от ботуш на килима. Изучава разбитата ключалка на преходната врата в опит да си представи случилото се в тази стая, но нищо от видяното няма смисъл.

Отмества кичур коса от очите на детето и ѝ се иска да може да зададе въпроси на Скарлет, ще ѝ се момиченцето да може да ѝ отговори.

Сваля ръкавиците си и излиза на свеж въздух. Отвън още специалисти по съдебна медицина се въртят около колата на мъртвата жена и събират отпечатъци от пасажа; говорят си за незначителни неща, сякаш е обикновен ден в офиса. Началникът им е трийсетина годишен мъж с месесто лице и тъмни кръгове под очите. Дезире се представя, но не поема протегнатата му ръка.

— Какво знаем дотук?

— Три, може би четири изстрела. Два в майката, един в момичето.

— Оръжието?

— Вероятно 22-калибров, полуавтоматичен.

— Къде е стоял стрелецът?

— Рано е да се каже.

— Предположения?

— Майката е била в леглото. Дъщерята е излизала от банята. Стрелецът вероятно е стоял в средата на стаята, по-близо до прозореца, отколкото до банята.

Дезире се обръща и прокарва пръсти през косата си.

— Искам да видя балистичния доклад веднага щом го приключите.

Светлината от телевизионната камера я заслепява мигновено. Репортери крещат въпроси от паркинга. Има новинарски екипи от местните телевизии и радиа. Над тях кръжи хеликоптер и заснема материал за сутрешно предаване. Към местния полицейски отдел „Убийства“ е прикрепен видео операторски екип и заснема кадри за телевизионно риалити шоу за кабелна телевизия, което представя полицаите като знаменитости и тласка зрителите да си купуват повече пистолети и аларми против крадци.

Дезире намира шериф Райън Валдес в свободна мотелска стая, реквизирана от отдел „Убийства“. Мъжът лежи на леглото, покрил лице с шапката си „Стетсън“, сякаш се опитва да дремне. Предал е служебния си револвер, ръцете му са увити с найлонови торбички, но някой му е донесъл кафе.

Дезире никога не е срещала шерифа, но вече си е създала мнение, силно повлияно от видяното в мотелската стая. Валдес се изправя и бута шапката си назад.

— Защо не се обадохте за подкрепление? — пита Дезире.

— Приятно ми е да се запознаем — казва Валдес. — Мисля, че не сме се срещали преди.

— Отговорете на въпроса ми.

— Не знаех, че Оуди Палмър е там.

— Нощният управител го е идентифицирал по снимката, която сте му показали.

— Каза, че не го е виждал от два дни.

— И вие решихте да разбиете вратата и да влезете?

— Опитах се да извърша арест.

Дезире се вира в него, стиснала е юмруци толкова силно, че ноктите ѝ се забиват в дланите. Вади значката си. Валдес сякаш не забелязва. Премигва срещу нея с кървясали очи, но като че ли я преценява с поглед и я отхвърля, без да се поколебае.

— Разкажете ми какво се случи.

— Оповестих присъствието си, изпищя жена, чух изстрели. Влязох през вратата, но те вече бяха мъртви. Беше ги застрелял хладнокръвно. Беше ги гръмнал. Този мъж няма съвест.

Дезире взема стол и го придърпва пред шерифа, който кърви леко от края на устата си.

— Какво се случи? — Посочва лицето му.

— Сигурно съм се ударил в някой клон.

Агент Фърнис подушва въздуха и вкухва нещо в слюнката си, иска да се изплюе.

— Защо дойдохте тук, шерифе?

— Някаква жена се обадила на „Борци срещу престъпността в Тексас“ и питала дали има награда за залавянето на Оуди Палмър.

— А вие как разбрахте?

— Диспечерката ми каза.

— Тук не е вашата юрисдикция. Вие сте шериф в Дрейфъс Каунти.

— Помолих да ме информират. Палмър е бил пред къщата ми. Говорил е с жена ми и сина ми. Имам право да защита семейството си.

— Затова решихте да тръгнете след него като Чарлс Бронсън^[1]?

Валдес извива нагоре ъгълчетата на устата си.

— След като явно знаете всички отговори, специален агент, защо според вас Оуди Палмър е дошъл да ме търси? Може би е с мозъчно увреждане. Може да иска отмъщение. Не знам как работи шибаната глава на един убиец. Тръгнах след следа, с която ФБР отказа да се занимава.

— ФБР не е било информирано. Сега двама души са мъртви, а кръвта им е по вашите ръце.

— Не по моите. По неговите.

Дезире усеща как около челото ѝ се стяга обръч от напрежение. Не харесва този мъж. Може и да казва истината, но всеки път, когато Валдес си отвори устата, в ума ѝ изниква картината на жената и малкото момиченце, простреляни в челото и проснати в локва кръв.

— Разкажете ми отново какво се случи — казва Дезире. Исква да знае точната последователност на събитията. Къде е стоял, докато се е стреляло? Кога е отворил вратата? Какво е видял?

Валдес дава същите показания, описва как е оповестил присъствието си и е чул изстрели.

— Влязох през вратата и видях телата. Палмър беше минал през съседната стая, така че го последвах. Извиках му да спре. Стрелях

няколко пъти, но той се прехвърли от другата страна на оградата, сякаш имаше криле.

— Бяхте ли извадили оръжието си, когато влязохте?

— Да, госпожо.

— Когато преследвахте Палмър, колко пъти стреляхте?

— Два, може би три.

— Уцелихте ли го?

— Възможно е. Както казах, той се движи като светкавица.

— Кога го загубихте от поглед?

— Близо до моста.

— Колко далеч от вас беше?

— Седемдесет, може би осемдесет метра.

— Но го виждахте в тъмнината?

— Чувах го.

— А после го изгубихте.

— Върнах се тук и се опитах да помогна на жената и на малкото момиченце.

— Пипахте ли телата?

— Мисля, че обърнах детето, за да проверя пулса му.

— Измихте ли си ръцете?

— Имаше кръв по тях.

Валдес стиска силно очи. През тях се процежда сълза и се задържа в бръчиците му. Избърсва я.

— Не знаех, че Палмър ще ги застреля.

На вратата чука заместник-шериф. Млад. Свеж. Усмивнат.

— Вижте какво намерих — казва, хванал кален пистолет между палеца и показалеца си.

— Еха! А случайно да намери и мозъка си?

Заместник-шерифът се мръщи, усмивката му угасва.

Дезире отваря найлонова торбичка.

— Държиш улика, идиот такъв!

Пускат калния пистолет вътре.

— Покажи ми къде го намери.

Следва го навън, върви между патрулки и линейки, минава покрай хора, дошли да видят трагедията, наблюдатели и зяпачи, проточили врат. Не чува какво си говорят, но знае, че се дивят колко е миниатюрна, пускат майтапи или гукат нещо по адрес на сладката

агентка от ФБР. Налага ѝ се да се бори с това всеки ден, но знае, че колкото и да си мечтае, няма как да пренареди своята ДНК или да вземе сантиметри и да ги прибави към дължината на краката си.

Заместник-шерифът я води край бурните води на отводнителния канал, разположен зад фабрика и склад, докато стигат до циментов мост; насочва фенерчето си в канала, където има мазна локва. Дезире слага полиетиленови ръкавици, спуска се надолу по наклона и се рови из плевели, чакъл, парчета стъкло, изхвърлени презервативи, кутии от бира, бутилки от вино и опаковки от хамбургери.

Първият ѝ шеф в управлението казваше, че повечето агенти правят грешката да оглеждат случилото се от горе на долу, но всъщност трябва да правят обратното.

„Трябва да мислиш като престъпник — казваше ѝ. — Влез в канавката и погледни света през неговите очи.“

И ето че сега Дезире гази в гнусната вода на вонящ канал. А единствената посока за гледане е нагоре.

---

[1] Чарлс Бронсън (1921–2003) — американски актьор, популярен със своите екшън роли. — Б.пр. ↑

Оуди чува как отключват метални кепенци и ги избутват нагоре. Отваря очи и вижда подвижен щанд за тако в прости цветове, изрисуван е анимационна мишка с големи уши и прекалено голямо жълто сомбреро. Като дете е гледал анимационни филмчета със Спиди Гонзалес — най-бързата мишка в Мексико, който винаги надхитряваше глупавите котки и спасяваше селото си от грингосите^[1].

— Тежка нощ — казва готвачът, докато отваря найлонови пликосе с нарязан лук, чушки, халапеньос^[2] и сирене. Пуска грила да се загрева и го бърше. — Искаш ли да ти приготвя нещо?

Оуди клати глава.

— А нещо за пиене?

Оуди приема бутилка вода. Готвачът е нисък и набит, с рошав мустак и престилка на петна. Продължава да говори, докато плиска вода на гладката скара и я чисти с телена четка. На стената над главата му е закрепен телевизор. Върви канал „Фокс нюз“ — честен и справедлив за хората, на които им харесва да ги манипулират. Пред камерата говори репортерка, застанала на местопрестъпление, оградено с полицейска лента.

На заден план се виждат специалисти по съдебна медицина, които претърсват стара хонда.

Полицията в Хюстън издирва опасен беглец след извършено двойно убийство в градски мотел рано тази сутрин. Майка и дъщеря са убити с огнестрелно оръжие в стая на горния етаж на мотела „Стар Сити“ по Еърлайн драйв. Разследващи полицаи са на местопрестъплението, телата са все още вътре. Драмата се е разиграла малко преди пет сутринта, когато гости на мотела чули изстрели и викове на полицаи стрелецът да се предаде...

На Оуди му се гади, бълвоч се надига в хранопровода му и изпълва устата. Преглъща го и вкусва вчерашната си вечеря. Бутилката с вода е паднала от пръстите му и съдържанието ѝ се излива в

канавката. Камерата се премества върху очевидец — едър бял мъж с карирана риза.

— Чух изстрели и как някой изкрещя: „Спри, или ще стрелям!“, а после още изстрели. Куршуми хвърчаха във всички посоки.

— Видяхте ли стрелеца?

— Не, държах главата си ниско долу.

— Знаете ли нещо за жертвите?

— Жена и малкото ѝ момиченце, видях ги да закусват вчера. Момиченцето ядеше гофрети, сладко мъниче, липсваше ѝ преден зъб.

Оуди вече не може да гледа към екрана. В ума му Каси и Скарлет са живи, дишат, не кървят, той не иска да вярва в нищо друго. Исква да бяга. Не, иска да се бие. Исква някой да му даде обяснение.

Полицията съобщи името и пусна снимки на мъж, който се търси за разпит...

Поглежда нагоре към екрана и вижда официалната си снимка от ареста, която после е заменена от друга, взета от годишника му в гимназията. Сякаш остарява на обратно, кожата му става по-гладка, косата по-дълга, очите по-светли...

Кадърът се сменя и отново показват мотела отвън. Оуди разпознава някого на преден план — нисичката къдрокоса агентка от ФБР, която веднъж го посети в затвора. Искваше да го разпита за парите, но накрая се заговориха за книги и писатели като Стайнбек и Фокнър. Препоръча му да прочете Алис Уокър и Тони Морисън, за да види женската гледна точка за бедността.

През това време готвачът е търкал скарата, без да обръща внимание на телевизора. Избърсва ръцете си и поглежда Оуди.

— Плачеш ли?

Той премигва срещу него.

— Ще ти направя бурито^[3] за закуска. Животът винаги е по-хубав, когато стомахът ти е пълен. — Готвачът слага лук и чушки на скарата. — Друсаш ли се?

Оуди клати глава.

— Пиеш ли?

— Не.

— Не те съдя — казва готвачът. — Всеки си има своите пороци.

Новините по телевизора са се сменили, вече показват торнадо в Оклахома и третия мач от Световното. Оуди се обръща, усеща бодежи

по лицето си, очите му парят. Все още чувства тялото на Каси върху своето, чува дъха ѝ в ухото си, пръстите му носят аромата на интимните ѝ части. Това е неговата лудост. Неговата вина. Айнщайн е казал, че дефиницията за лудост е да правиш едно и също отново и отново и да очакваш различен резултат. Точно такъв е животът му. Всеки ден. Всяка връзка. Всяка трагедия.

Навежда се към канавката, повдига гърди, носът му тече, усеща болка на неопределими места. Празен и объркан е, изгубил контрол. Какъвто и план да е имал, вече е без значение. Не изглежда възможен.

Хората около него продължават живота си. Туристи, бизнесмени, момчета с бейзболни шапки, дрипави просяци — хора, твърдо решени да бъдат себе си, и други, които се опитват да бъдат някой друг. Оуди просто иска да бъде.

---

[1] Наричателно за човек, говорещ английски; обикновено се използва в латиноамериканските държави. — Б.пр. ↑

[2] Люта чушка от вида *Capsicum annuum* . — Б.пр. ↑

[3] Традиционно ястие от мексиканската и тексаско-мексиканската кухня; плоска питка с пълнеж от кайма и зеленчуци. — Б.пр. ↑

Мос чака на ъгъла между улиците „Керълайн“ и „Бел“ и гледа как автомобилите спират на червена светлина и тръгват на зелена. Поглежда мобилния си телефон. Още никой не му е звънял. Може би са го излъгали за проследяващото устройство. Вдига очи нагоре, вира се в синьото небе, обточено с бяло, и се чуди дали в момента го наблюдават чрез сателити. Изкушава се да им помахва или да им покаже среден пръст.

Лимузина с шест врати спира до бордюра, излиза чернокож шофьор и казва на Мос да разтвори крака и да се подпре с ръце на колата. Шофьорът прокарва метален детектор нагоре и надолу, отпред и отзад на тялото му, по дължината на ръцете му и между краката. Мос е оставил своя 45-милиметров пистолет под предната седалка на пикапа, увит в мазен парцал, при кутията патрони и бойния нож, който Лестър му даде безплатно.

Шофьорът кима към колата и задната врата се отваря. Еди Босия е облечен в тъмен костюм с цвете на ревера, сякаш отива на сватба или на погребение. Би могъл да е на възраст между двайсет и пет и петдесет години, но жълтите му къдрици и тънки дълги крака му придават ретро вид, сякаш е излязъл от черно-бяла снимка.

Бивш гангстер от Маями, дошъл в Хюстън в края на осемдесетте години, когато престъпната фамилия Бонано разширявала интересите си извън Южна Флорида, Еди събра собствена банда и направи състояние от банкови и пощенски измами, дрога, проституция и пране на пари. Оттогава е разнообразил заниманията си и с легитимен бизнес, но в Източен Тексас все още отчитат всеки по-сериозен удар пред Еди босия. Полага му се уважение, процент от печалбата или счупените кости на извършителите.

Лимузината се движи.

— Изненадан съм, че се свърза с мен — казва Еди и оправя цветето на ревера си. — Според източниците ми все още си в пандиза.

— Може би трябва да си смениш източниците — подхвърля Мос.

Опитва се да изглежда спокоен, но се страхува, че ще се издаде по гласа. Вдлъбнатината на челото на Еди привлича погледа му. Еовори се, че раната е нанесена с индустриален чук. А мъжът, който нанесъл удара, негов бизнес конкурент, по-късно бил заровен до шия в пясък и накаран да погълне активирана граната. Историята може и да е само легенда, разбира се, но Еди никога не я е отричал.

— Също така чух, че си станал примерен. Братлетата казаха, че сигурно си открил господ.

— Търсих го, но си беше тръгнал рано.

— Може да е чул, че идваш.

— Може.

Еди се усмихва, шеговитата размяна на реплики му допада. Акцентът му е на кореняк от Юга.

— И така, как успя да излезеш?

— Щатът ме освободи.

— Много великодушно от негова страна. Ти какво им даде в замяна?

— Нищо.

Еди изчопля нещо от задните си зъби с кутре.

— Значи те пуснаха ей така?

— Може би е случай на сгрешена самоличност.

Еди се смее. Мос решава да се включи. Колата лети по магистралата.

— Знаеш ли кое е смешното? — пита Еди и бърше очите си от сълзите, избили от смях. — Мислиш си, че вярвам на тия глупости? Но имаш точно петнайсет секунди да ми кажеш защо си тук, преди да те изхвърля от колата. И за да съм пределно ясен, няма да намалим скоростта.

Усмивките са се изпарили.

— Преди два дни ме извлякоха от килията, качиха ме на автобус и ме зарязаха на един път южно от Хюстън.

— Те?

— Не знам имената им. Бях с чувал на главата.

— Защо?

— Явно не са искали да ги разпозная.

— Не, тъпако, защо са те пуснали.

— О, искат да намеря Оуди Палмър. Избяга от затвора преди три дни.

— Чух. — Еди тупа хлътналата си буза с пръст, чува се пукот. — А ти търсиш парите.

— Това е идеята.

— Имаш ли представа колко хора са се пробвали?

— Да, но аз познавам Оуди Палмър. Опазих го жив вътре.

— Значи ти е длъжник.

— Да.

Еди се усмихва широко, би могъл да играе сводник в телевизионен сериал като „Закон и ред“ или „Наркомрежа“. Лимузината се насочва към Галвестън Бей, минава покрай товарни гари, железопътни дворове и стотици контейнери, подредени като детски кубчета за игра.

— Какво ще стане, когато намериш Палмър? — пита Еди.

— Дадох ми телефон.

— А после какво?

— Присъдата ми ще бъде отменена.

Еди се смее отново, тупа се по бедрото, сякаш играе жига.

— Разправяй ги на друг тия, момче. С досие като твоето никой няма да те измъкне ей така от затвора.

Въпреки пренебрежителните подигравки Мос усеща, че Еди се опитва да се досети кой би могъл да проведе подобна операция без негово знание. Кой има толкова власт, че да може да изкара осъден убиец от затвора? Трябва да е човек със сериозни връзки — правителствен служител в правосъдния отдел, във ФБР или в щатския законодателен орган. Подобен контакт би бил полезен.

— Ако намериш Палмър, искам да се обадиш първо на мен, ясно?

Мос кима, не е в положение да спори.

— Какво знаеш за обира на камиона на „Армагард“ в Дрейфъс Каунти?

— Голяма издънка. Четирима души умряха.

— А бандата?

— Върнън и Били Кейн бяха част от една банда от Ню Орлиънс. Братя. Обраха дузина банки в Калифорния, а после дойдоха на изток към Аризона и Мисури. Върнън беше шефът. Включен беше и още

един от редовните, Рабит Бъроуз, който трябваше да вземе участие в удара с бронирания камион, но го затвориха за шофиране в нетрезво състояние уикенда преди обира. В Луизиана имаше издадена заповед за ареста му.

— Кой друг беше в екипа?

— Имаха човек от другата страна.

— Охранител?

— Може би.

— А Оуди Палмър?

— Никой не беше чувал за него. Брат му Карл обаче имаше репутация на пълна издънка. Още на седемнайсет продаваше дрога в гетата — марихуана, метамфетамини, каквото се сетиш. От всичко по малко. По-късно оглави банда в Западен Далас, занимаваха се предимно с обира на банкомати и пощенски измами. Лежа пет години в „Браунсвил“. Като излезе, беше още по-пристрастен към наркотиците. Година по-късно застреля ченге в магазин за алкохол. После се изпари.

— И къде е сега?

— Това, мой черни приятелю, е въпросът за седем милиона долара.

Еди изглежда по-скоро философски настроен, отколкото изпълнен с негодувание. Обикновено знае предварително за толкова големи обира, но Върнън и Били Кейн не са били местни, а Карл и Оуди са били дребни риби.

— Искаш ли моето мнение? Парите отдавна ги няма. Карл Палмър или е под някоя могила в пустинята, или е изхарчил милионите, за да остане скрит. И в двата случая вече е гол като кост, оглозгана в Деня на благодарността.

— Къде мога да намеря Рабит Бъроуз?

— Той вече бачка предимно на чисто, но все още държи няколко проститутки в една пералня на самообслужване в Клоувърлийф. Освен това работи на половин ден като чистач в едно училище в Харис Каунти.

Лимузината спира до бордюра. Мътна вода се мерзелее от три страни. Намират се на края на Морганс пойнт, близо до товарна гара с индустриална площадка за сонди и кранове.

— Тук слизаш — казва Еди.

— Как да се върна до пикапа си?

— Прекарал си петнайсет години в пандиза, реших, че една разходка ще ти хареса.

Дезире остава будна през по-голямата част от нощта, преглежда показанията от стрелбата и се надява, че от статичния бял шум може да изскочи истината. Затваря за миг очи и се насилва да ги отвори отново. Някой се навърта зад нея и се обляга на преградата.

Ерик Уорнър дъвче кибритена клечка.

— Обадиха ми се от офиса на помощник главния прокурор. Някой е завел жалба срещу теб.

— Наистина ли? Нека позная, казват, че съм твърде ниска за скоростното влакче?

— Не е шега.

— Кой?

— Шериф Райън Валдес.

— Какво е казал?

— Твърди, че си се държала оскърбително, настъпателно и грубо. Каза, че си му отправила безумни клевети.

— Сериозно ли е използвал думата „клевети“?

— Да.

— Нарекох го лъжец и човекът е решил да избълва речника.

Уорнър присяда на края на бюрото ѝ и скръства ръце.

— Този твой сарказъм ще ти донесе проблеми.

— Ако се откажа от сарказма, единственият ми начин за общуване ще останат интерпретативните танци.

Този път Уорнър се усмихва.

— Не ти е присъщо да торМОЗИШ служители на реда.

— Този мъж е нямал никакво право да бъде там. Трябвало е да се обади за подкрепление. Да уведоми ФБР.

— Смяташ ли, че нещата щяха да са различни?

— Една майка и детето ѝ можеха да са живи.

— Не можеш да си сигурна.

Дезире изсумтява и почесва носа си.

— Може би, но вярвам, че има много тънка граница между полицаите каубои и престъпниците, и смятам, че Валдес танцува по тази линия и ни се присмива.

Уорнър хвърля сдъвканата кибритена клечка в кошчето за боклук. Има да добави още нещо, но не му е приятно да ѝ го каже.

— Франк Сеногълс ще поеме случая.

— Какво?

— Въпрос на старшинство. Вече говорим за двойно убийство.

— Но аз ще съм в екипа, работещ по случая, нали?

— Ще трябва да питаш него.

Дезире иска да каже много неща, но си замълчава и се взира в Уорнър, чувства се разочарована и предадена.

— Ще имаш своя шанс — казва ѝ той.

— Не се и съмнявам — отвръща му с поглед, забит в документацията на бюро.

Когато поглежда нагоре, Уорнър си е тръгнал. Поне не се изложи. Не се разстрои, нито започна да го умолява. Трябва да поговори със Сеногълс... да бъде мила с него. Двамата имат минало. Или по-скоро нещо, което страничен наблюдател би нарекъл „смесени чувства на обич и омраза“. Сеногълс обича да си мечтае да вкара Дезире в леглото, а Дезире мрази самотоволството и насилническите му похвати. Много от полевите агенти са агресивни към хората, опиват се от властта, която им дава значката. Ръчкат, придумват, лъжат и сплашват, за да постигнат резултати, а после се хвалят с това, сякаш се съревновават един с друг. Кой ще разреши най-много случаи? Кой ще се изпикае най-високо на стената?

Полът ѝ автоматично поставя Дезире в неизгодна позиция, що се отнася до пикаенето, заради ръста си постоянно става обект на шеги, а Сеногълс май приема присъствието ѝ във ФБР като лична обида.

Брифингът на отряда е по обед. Сеногълс пристига наред суматоха от летящи врати, ръкостискания, потупвания и молба към всички да се съберат край него.

Придърпват наоколо офисни столове. Когато кръгът е оформен, Сеногълс се обръща към агентите и сякаш се уголемява, докато слуша собствения си глас. Четирийсетина годишен е, с открояващи се сини лещи, проблясващи изкуствени зъби и прическа като на Джон Ф. Кенеди.

— Знаете защо сме тук. Майка и дъщеря са мъртви. Главният заподозрян е мъж на име Оуди Палмър. — Вдига една снимка. — Осъден убиец и беглец от закона, който е забелязан да се придвижва пеш в тази област. — Показва участък върху голяма карта на Хюстън. После се обръща към един агент и го пита за загиналите.

— Касандра Бренън, на двайсет и пет, родена в Мисури, баща ѝ е проповедник. Майка ѝ починала, когато била на дванайсет. Касандра напуснала училище в девети клас и няколко пъти бягала от къщи. По-късно е учила козметика и гримьорство.

— Кога е дошла в Тексас?

— Преди шест години. Според сестра ѝ била сгодена за войник, който загинал в Афганистан, но семейството му отказало да признае връзката им. Допреди месец е живяла при сестра си и е работела като сервитьорка, но е възникнал проблем със зет ѝ.

— Какъв проблем?

— Проявявал е твърде голям интерес към добруването на Касандра. Сестра ѝ я изгонила. Оттогава живеела в колата си.

— Има ли нещо друго в миналото ѝ?

— Две неплатени глоби за паркиране. Освен това не е върнала шестстотин и петдесет долара, които са ѝ дали в повече към детските надбавки за самотен родител. Като изключим тези неща, няма криминално досие, няма други самоличности, нито други роднини.

— Как е срещнала Палмър?

— Не е регистрирана сред посетителите в затвора — обажда се друг агент.

— И името ѝ не е излизало при по-ранното разследване — добавя трети.

— Тогава трябва да е била на четиринайсет — отбелязва първият.

— Може да е проституирала в хотела — подхвърля Сеногълс.

— Според нощния управител не е така.

— Той може да е вземал дял от печалбата ѝ.

На бяла дъска е забодена снимка — фотография от годишния албум на Каси от гимназията. Изглежда ентусиазирана и срамежлива, със светлоруса коса и бретон.

— От щатската полиция обикалят от врата на врата околните улици, използват кучета, за да претърсват дворове и бараки. Най-вероятно ще хванат Палмър преди нас, но искам да знам къде е бил, с

кого е контактувал и откъде е взел пистолета. Говорете със семейството на Палмър, с приятели, познати — всеки, който го е познавал и би могъл да му предложи помощ. Вижте дали Палмър е имал любими места, на които е ходел като дете. Бил ли е на къмпинг някъде? Къде се чувства в безопасност?

Дезире вдига ръка.

— Израснал е в Далас.

Сеногълс изглежда учуден.

— Не те видях, специален агент Фърнис. Следващия път ще трябва да се качиш на стол.

Избухва смях. Дезире не реагира.

— И така, защо си тук? — пита Сеногълс.

— Надявах се да бъда част от екипа.

— Имам достатъчно хора.

— Следя случая на първоначалния обир и изчезналите пари — изтъква Дезире.

— Парите вече не са от значение.

— Чела съм психологическите доклади за Палмър и документацията от затвора. Говорила съм с него.

— Знаеш ли къде е?

— Не.

— Е, тогава не си ми от голяма полза. — Сеногълс сваля тъмните очила от челото си и ги слага в кутийка.

Дезире остава права.

— Майката на Оуди Палмър живее в Хюстън, а сестра му работи в детската болница в града. Райън Валдес е един от полицаите, които са го арестували преди единайсет години.

Сеногълс качва единия си крак на стол и подпира лакът на коляното си, сякаш се подпира на ограда. Около ъглите на очите му има паяжини от бръчици като фини пукнатини в стар китайски порцелан.

— Какво намекваш?

— Струва ми се странно, че Оуди Палмър е избягал в деня преди освобождаването си, а после се е появил пред къщата на полицаия, който го е арестувал.

— Друго?

— Също така смятам, че е странно, че Валдес се е опитал да залови Палмър, без да поиска подкрепление, след като нощният управител на мотела е идентифицирал Палмър по снимка.

— Смяташ, че Валдес е корумпиран?

Дезире не отговаря.

Сеногълс поглежда към агентите около себе си. Явно е раздвоен. Изправя се.

— Добре, в екипа си, но не се приближавай и на крачка до шерифа. Той е забранена територия.

Тя се опитва да възрази.

— Палмър е бил пред къщата му. Валдес с право е обезпокоен. Спомни си кого преследваме. Ако Палмър е тръгнал по пътя на отмъщението, нашата работа е да търсим кои други хора биха станали негова мишена. Съдията, адвокатът на защитата, прокурорът. Всички те трябва да бъдат уведомени.

— А ще им осигурим ли закрила?

— Само ако сами я поискат.

Старото кино „Гранада“ на улица „Дженсън драйв“ е изоставено още от средата на деветдесетте. Заковано с дъски. Изрисувано със спрей. Изцапано с птичи изпражнения. Зарязано в полза на мултиплекса на два километра оттам. Построено е през 1950 година, когато Северен Хюстън бил главната зона за пазаруване на юг от Хъмбъл и семействата са имали традиция да ходят за покупки там в неделя сутрин, докато децата им гледали детски филмчета.

Пекарната „Ламонтс“, където Оуди бе работил на половин ден в колежа, се намира точно отсреща на улицата, но сега вече е китайски ресторант „Великата стена“. Шефът му в пекарната, господин Ламонт, веднъж разказа на Оуди как се запознал с негов адаш — тексаския герой от войната Оуди Мърфи — в кино „Гранада“, когато дошъл в Хюстън да представи „До ада и обратно“, филм за неговия живот.

— Затова ти дадох тази работа, кръстен си на най-смелия мъж, когото някога съм срещал. Знаеш ли какво е направил?

— Не — каза Оуди.

— Застанал върху горящ танк и стрелял с картечница, докато пламъците ближели краката му. Простреляли го много пъти, но той отказал медицинска помощ и не спрял, докато подчинените му вече били в безопасност. Познай колко шваби е убил.

Оуди сви рамене.

— Хайде де, познай.

— Сто.

— Не ставай глупав!

— Петдесет?

— Да, по дяволите! Убил петдесет германци!

Оуди обеща на господин Ламонт, че ще гледа филма някой ден, но така и не го направи. Още нещо, за което съжالياва.

Заобикаля отстрани киното и се покатерва по противопожарния изход. Изритва заключената с катинар врата, която се отваря с трясък на проядените си панти, удря се в стената и отронва парчета влажна

мазилка. Оуди претърсва празната сграда, която мирише на плесен и разложение. Изтръгнати и отнесени, редиците седалки са оставили след себе си наклонена пещера, осеяна с останки от килим, изкривени метални части и счупени осветителни тела. По боядисаните в тъмозелено и тъмночервено стени край первазите все още има декоративни тавански орнаменти, които обточват корнизите.

Именно там Оуди се опитва да заспи, положил глава на якето си и свит като зародиш. Забравил е на колко е години. Налага се да преброи годините и се оказва, че е на трийсет и три. Нощта идва, трепереща и проблясваща от светкавиците. Напомня на Оуди за всички онези нощи в затвора, когато отново и отново преживява своята трагедия, свит на леглото и опрян в тухлената стена.

— Ще се страхуваш — казваше му Мос. — Затова, щом усетиш страх, спомни си, че най-дългата нощ е само осем часа, а най-дългият час е шейсет минути. Зората винаги ще дойде, освен ако искаш да не идва, но ти трябва да се бориш с тази мисъл. Дай си още един ден.

Оуди не е вярвал, че нещо от затвора ще му липсва, но ето че Мос му липсва. Огромният мъж му беше отчасти бодигард, отчасти спонсор, но най-вече — приятел.

Със сигурност са го разпитвали за бягството. Може би е понесъл един-два боя. Боли го, като мисли за това, но беше по-безопасно да не казва на никого за плановете си, дори на Мос. Един ден ще му пише и ще му обясни.

Налага си да мисли за друго. Замисля се за Белита и си спомня първите няколко месеца от връзката им, удивен колко ярко са се запечатали в ума му определени моменти. Любовта е инцидент, който не можеш да избегнеш, решава. Като да хвърлиш парашут от самолет и да скочиш след него, убеден, че можеш да го хванеш по време на падането. Оуди падаше, но не чувстваше, че лети към смъртта си.

През онези първи дни виждаше Белита четири или пет пъти седмично, докато я караше по задачите ѝ, поставени от Кович. Правеха любов в колата, в стаята на Оуди и в къщата на Ърбан, когато той беше във фермата или по работа извън града. Никога не оставаха заедно за цялата нощ. Никога не заспиваха в прегръдките си и не се събуждаха заедно на сутринта. Открадваха си моменти заедно като крадци, а после се взираха в океана, в нощното небе или в тавана на стаята на Оуди.

- Колко момичета си обичал? — попита го Белита един ден.
— Само теб.
— Лъжеш.
— Да.
— Няма нищо. Можеш да продължиш да ме лъжеш.
— А ти колко мъже си обичала?
— Двама.
— Това включва ли мен?
— Да.
— Кой беше другият?
— Няма значение.

Лежах на задната седалка на джипа на Ърбан, паркиран над плажа, където вълните се къдреха и разбиваха на пясъка — прибоят сякаш вдишваше и издишваше като огромни дробове. Толкова много неща искаше да знае Оуди за Белита. Всичко. Мислеше, че ако ѝ разкрие подробности от собствения си живот, тя може да му разкаже повече за нейния, но Белита умееше да води продължителни разговори и в същото време да говори съвсем малко. Тогава в очите ѝ, тъмни и немигащи, сякаш проблясваха спомени и знание, които Оуди не можеше да си представи, за които не можеше да я попита.

Какво беше научил? Испанският ѝ баща притежавал малък магазин в Лас Колинас, а майка ѝ шиела булчинските рокли, които той продавал. Живеели над двуетажния магазин, където Белита спяла в стая с по-голямата си сестра, за която не искаше да говори. Не обичала кучета, истории за духове, земетресения, млечница, гъби, захарен памук, болници, изпускащи мастило химикалки, сушилни, телешоп реклами, противопожарни аларми, електрически фурни и карантии.

Стаята ѝ не издаваше нищо за нея. В нея нямаше лични вещи, а с изключение на бельото ѝ повечето чекмеджета бяха празни. В гардероба имаше половин дузина рокли, както и дрехите, които ѝ бяха купили, когато ходиха по магазините заедно.

Когато Оуди задаваше още въпроси за семейството ѝ — къде е израснала и кога е дошла в Америка, тя се гневеше. Същото правеше и когато той ѝ признаваше любовта си. Понякога го приемаше, а друг път го наричаше глупав и го отблъскваше. Присмиваше се на младостта му и омаловажаваше това, което ставаше помежду им. Може

би се надяваше така да го накара да я остави, но постигаше обратния ефект, защото подигравките ѝ означаваха, че не е безразлична.

Белита поглеждаше ръчния часовник на Оуди и казваше, че е време да тръгват. Станали бяха самонадеяни, поемаха прекалено много рискове, осланяха се на късмета си.

Оуди мразеше да я оставя в къщата. Не знаеше дали тя ходи в леглото на Ърбан всяка нощ, но се опасяваше, че е така, и мисълта, че друг мъж докосва Белита, го караше да стене, заровил ръце във възглавницата. Разкъсван между ревността и желанието, лежеше в леглото със затворени очи, отдаден на виденията от фантазиите си. Усещаше аромата на Белита навсякъде. Беше потопила света му в уханието си.

— Харесва ли ти да живееш така? — попита я, докато караха по крайбрежния път. Бяха успели да си откраднат половин ден, както правеха понякога. Така измерваше живота си вече: в часовете, прекарани с Белита.

Тя не отговори, остана с безизразно лице.

Оуди отново попита:

— Харесва ли ти да живееш с Ърбан?

— Той се погрижи за мен.

— Но не те притежава.

— Не разбираш.

— Обясни ми.

Оуди видя как бузите и шията ѝ пламват.

— Прекалено си млад.

— Не съм по-млад от теб.

— Видяла съм повече.

За миг Оуди обърна поглед към океана. Гневен. Тъжен. Объркан. Искаше да я попита дали скритата любов все пак е любов, или е като дървото, което пада в гората, без да има кой да го чуе. Тези моменти с Белита му изглеждаха толкова истински, всичко останало беше илюзия.

— Можем да се махнем оттук — каза ѝ.

— И къде ще отидем?

— На изток. Имам семейство в Тексас.

Белита се усмихна тъжно, сякаш слушаше брътвежите на симпатичен идиот.

— Кое е толкова смешно?

— Ти не ме искаш.

— Напротив, искам те.

Прозорецът беше отворен и вятърът развя косата ѝ, запрати я в ъгълчетата на устата ѝ. Белита придърпа колене към гърдите си и сведе глава.

— Какво се е случило с теб? — попита Оуди.

Белита не отговори. Оуди осъзна, че тя плаче. Отби отстрани на пътя. Почти се беше стъмнило. Наведе се и целуна бузата ѝ, каза ѝ, че съжалява. Кожата ѝ беше почти хладна. Той прокара връхчетата на пръстите си по лицето ѝ, по вдлъбнатините и изпъкналостите, сякаш бе слепец, който изучава красотата ѝ. И за първи път разбра, че любовта може да носи тъга, жестокост и унищожение също толкова лесно, колкото носи добрина и радост.

Белита избута ръцете му от себе си и му каза да я закара вкъщи.

По-късно Оуди застана под душа и дълго стоя неподвижен пред огледалото, хванал четката за зъби, без да може да се съсредоточи. Безкрайно близко и толкова далечно, лицето на Белита го преследваше: леко разтворените ѝ устни, гладкостта на кожата ѝ, кафявото на очите ѝ, лекото ѝ задъхано дишане и водопадът от въздишки. Струваше му се, че страстта им може да освети цели градове, и все пак Белита се отдалечаваше от него, използваше тялото му, за да достигне до далечно място, до което той никога не би могъл да се добере.

По-късно Оуди слезе до вестибюла, отиде до платения телефон и се обади на майка си в Далас. Не беше говорил с нея от шест месеца, но изпращаше картички, прати ѝ подарък за рождения ден — рамка за снимка, обточена с мидички (което носело лош късмет според силно суеверната Белита).

Слушаше как телефонът звъни и си представяше, че майка му минава по тесния коридор, заобикаля страничната масичка и стойката за шапки. По линията имаше ехо. Зачуди се дали жиците действително пренасят думите му, или ги превръщат в сигнали.

— Добре ли си? — попита го тя.

— Срецнах едно момиче.

— Откъде е?

— Салвадор. Искам да се ожения за нея.

— Прекалено си млад.

- Тя е жената за мен.
- Предложи ли й?
- Не.

* * *

Заспал едва на разсъмване, Оуди се събужда малко преди обед. Иска да е навън и да усеща слънцето върху кожата си, да вдишва свободата, докато все още я има. Излиза от киното и върви по улиците, опитва се да прочисти главата си. Когато напусна затвора, имаше план, но сега започва да се пита дали цената не е прекалено висока. Още две невинни души са мъртви — как би могла каквато и да е цел да си заслужава такава жертва?

Въобразява си, че хората го зяпат, сочат го с пръст, шепнат зад гърба му. Подминава мъж в халат и млада жена с татуировки, която трепери от гняв, ридае под един прозорец и умолява някого да отвори „проклетата врата“. Преминава покрай изгоряла кола, изоставен хладилник, магазини с намалени стоки, шоуруми, банда мотоциклетисти.

В един момент поглежда нагоре и забелязва църква с табела отпред, на която пише: „Ако наистина обичаш Бог, покажи му парите си!“ На отсрещния ъгъл има магазинче за алкохол с ярък неонов знак над вратата. На рафтовете са подредени множество бутилки — концентрати и ликьори, ферментирали плодови напитки, които Оуди никога не е вкусвал или чувал. И все пак сериозно обмисля колко лесно би било да влезе и да се напие до забрава.

Над главата му дрънва звънче. Пътеките са празни. В магазина има камера, насочена към входа. Оуди се вижда на екрана. Кима на мъжа зад щанда.

Вижда платен телефон и обмисля да се обади на майка си, но вместо това звъни на телефонни услуги. Пита за телефонен номер и слуша сигнала „свободно“. Вдига секретарка.

- Искам да говоря със специален агент Фърнис — казва Оуди.
- Кой е на телефона?
- Имам информация за нея.
- Трябва да ми дадете името си.

— Оуди Палмър.

Слушалката пада върху твърда повърхност. Оуди чува приглушени гласове и хора, които крещат по коридорите. Поглежда касиера. Кимва. Отново се обръща с гръб.

Обажда се жена.

— Специален агент Фърнис?

— Да.

— Аз съм Оуди Палмър. Срещали сме се преди.

— Да, спомням си.

— Прочетох онези книги, които ми препоръчахте. Отне известно време да ги набавят в библиотеката, но ми харесаха много.

— Едва ли ми се обаждаш да правим литературни анализи.

— Не.

— Знаеш, че те търсим Оуди.

— Предположих.

— Предай се.

— Не мога да го направя.

— Защо?

— Все още имам да свърша някои неща, но искам да знаете, че не съм застрелял Каси и Скарлет. Давам ви честната си дума. Заклевам се в живота на майка си и в гроба на баща си, че не бях аз.

— Защо не дойдеш тук да ми го обясниш лично?

Оуди усеща, че под мишниците му се стича пот. Отлепя слушалката от главата си и бърше ухото си с рамо.

— Още ли си там?

— Да, госпожо.

— Защо избяга, Оуди? Оставаше ти един ден.

— Не съм откраднал онези пари.

— Направил си признание за обира.

— Имах си причини.

— Какви?

— Не мога да ви кажа.

Специален агент Фърнис прекратява тишината.

— Мога да уважа това, че си поел вината на брат си или нечия друга, Оуди, но в очите на закона всички, замесени в обир, са еднакво виновни, независимо дали са извършили отвличането, карали са колата за бягство, или просто са провеждали телефонни обаждания.

— Вие не разбирате.

— Тогава ми обясни. Защо избяга от затвора? Щяха да те освободят.

— Никога нямаше да бъда свободен.

— Защо?

Оуди въздъхва.

— Прекарах последните единайсет години в страх, агент Фърнис. Страхувах се от нещата, които биха могли да се случат, от нещата, които съм извършил. Спях с едно отворено око. Пазех си гърба, опрян в стената. Но знаете ли, откакто излязох оттам, спя прекрасно. Мисля, че най-после осъзнах, че истинският ми враг е страхът.

Тя си поема дълбоко дъх.

— Къде си?

— В един магазин за алкохол.

— Нека дойда да те взема.

— Няма да съм тук.

— Ами Карл?

— Той е мъртъв.

— Откога?

Оуди допира слушалката на телефона по-плътно до ухото си и стиска силно очи, така че пред тях започва да танцува калейдоскоп от разноцветни светлини. Светлините угасват и той си представя брат си, седнал до реката, с блестящо от пот лице, хванал пушка в скута си. От бинтовете на гърдите му избиваше кръв и Карл се взираше в черната вода, сякаш реката имаше отговор за най-важните въпроси в живота. Карл знаеше, че няма да иде в болницата. Нямаше да избяга от Калифорния и да започне нов живот.

— Мъжът, когото убих, имаше жена и дете на път — промълви Карл. — Искан ми се да мога да променя нещата. Искан ми се да не се бях раждал.

— Ще отида да доведе лекар. Ще се оправиш — настоя Оуди. Но дори докато изричаше думите, знаеше, че са лъжа.

— Не заслужавам прошка и молитви — заяви Карл. — Тук ми е мястото. — Посочи към реката, където теченията се виеха и засмукваха, матовочерни и безмилостни.

— Не говори такива неща — каза Оуди.

— Кажи на мама, че я обичам.

— Тя знае.

— Не й казвай за това, което ще се случи сега.

Оуди искаше да възрази, но Карл вече не слушаше. Насочи оръжието към него и му каза да се маха. Оуди отказа. Карл притисна дулото до челото на Оуди и изкреця срещу него, опръска лицето му с кървава слюнка.

Оуди се качи в камиона и си тръгна със замъглени от сълзи очи по изровения път. Погледна в огледалото за обратно виждане, но на брега на реката вече нямаше никого. Години наред се опитваше да убеди сам себе си, че Карл е избягал и живее някъде под различно име, с хубава работа, съпруга и семейство, но дълбоко в себе си знаеше какво е направил брат му.

Специален агент Фърнис още е на телефона и чака Оуди да ѝ обясни.

— Карл почина преди четиринайсет години на река Тринити.

— Как?

— Удави се.

— Не намерихме тялото му.

— Напълнил е джобовете си със старо желязо и е скочил в реката.

— Откъде да знам, че ми казваш истината?

— Претърсете дъното на реката.

— Защо не каза на никого?

— Той ме накара да обеща.

Оуди иска да затвори телефона.

— Чакай! — казва Дезире. — Защо отиде при къщата на шерифа?

— Трябваше да съм сигурен.

— Сигурен в какво?

Линията прекъсва.

Мос намира Рабит Бъроуз едва в късния следобед. Чистачът мие пода на училищния физкултурен салон и върти парцала, сякаш е негова анорексична партньорка в танците. Помещението мирише на пот, мехлем против подсичане и нещо друго, което Мос разпознава от младостта си. Хормони, може би. На трибуните седи момиче и цъка игра на телефона си. На около тринайсет е. С наднормено тегло. Отегчена.

— Няма ли машина, която да върши тази работа? — пита Мос чистача.

— Счупена е — казва Рабит и се завърта бавно. Облечен е с хавайска риза с къс ръкав, която му е един размер по-малка, така че мускулите на ръцете му изпъкват като бутове коледна шунка, а дългата му коса е прибрана в посивяваща опашка.

— Часовете свършиха. Всички си отидоха у дома.

— Търся теб.

Рабит премества парцала от лявата в дясната си ръка. Така може да се използва като оръжие. Преценява внимателно Мос, за да реши дали да се бие, или да бяга.

— Нищо няма да ти направя — уверява го затворникът и вдига ръце. — От колко време работиш тук?

— Не е твоя работа.

— Знаят ли, че си осъждан престъпник?

Рабит премигва срещу него. Лицето му е трескаво, кожата му — влажна, очите — широко разтворени.

— На бас, че си нямат идея.

Рабит е вдигнал парцала с две ръце.

— Спокойно. Разливаш вода навсякъде.

Мъжът поглежда локвата.

— Кое е малкото момиче? — пита Мос.

— Тя си стои тук.

— Какво значи това?

— Майка ѝ работи. Аз се грижа за нея.

— Какво работи майка ѝ?

— Чисти тоалетните.

Мос тръгва по излъсканите дъски. Прави се, че дриблира с невидима баскетболна топка и я хвърля към мрежата; представя си, че уцелва. В салона има ехо. Проучел е някои неща за Рабит и знае, че е лежал два пъти в щатски затвори, най-дългият период — шест години. Лежал е известно време и като малолетен за пощенски измами и притежание на наркотици. Но едно досие не може да ти каже как е израснал човек — дали баща му е бил агресивен пияница, или е бил грозен, беден или глупав.

Рабит е алкохолик — Мос го вижда. В бялото на очите му са врязани червени кървави нишки, а по ъгълчетата на устата му има засъхнала слуз. Пияниците са няколко вида. Някои се натряскват само по поводи, когато са в добро настроение; други пият, за да избягат. Сами. Насвяткани.

— Разкажи ми за обира на бронирания камион в Дрейфъс Каунти.

— Не знам за какво говориш.

— Бил си част от бандата.

— Няма такова нещо.

— Преди обира са те заловили да шофираш пиян.

— Бъркаш се.

Рабит отново бърше пода, движи се по-енергично отпреди, вече изглежда, сякаш танцува по-скоро фокстрот, отколкото валс. Мос пристъпва по-близо.

Другият мъж замахва с парцала към главата му. Мос лесно избягва удара, измъква го от ръцете на Рабит и го чупи на коляното си. Момичето вдига глава. Всичко се е случило толкова бързо, че не е успяла да види нищо. Отново се заглежда в телефона си.

Мос подава на Рабит двете счупени парчета и чистачът ги хваща, сякаш са помпони на мажоретка.

— Ще ме накарат да го платя тоя парцал.

Мос бърка в джоба си и вади дващетачка. Пъха я в джоба на хавайската му риза. Примирен със ситуацията, Рабит сядна на близката пейка и вади плоска манерка от джоба си. Развинтва капачката, вдига металното шише и отпива. Очите му се наливат. Избърсва устни.

— Вие всичките си мислите, че ме плашите. Мислите, че съм просто една съсипана отрепка, но няма да позволя да ме тероризират. Знаеш ли колко пъти са идвали хора да ме питат за тоя обир? Заплашвали са ме, били са ме, горили са ме с цигари, тормозили са ме и измъчвали. ФБР все още ме вика на разпит на всеки две години. Знаем, че подслушва телефона ми и проверява банковите ми сметки.

— Знаем, че парите не са в теб, Рабит. Просто ми разкажи за обира.

— Седях в окръжния арест.

— Но е трябвало да шофираш.

— Трябваше, но не бях там.

— Разкажи ми за Върнън и Били Кейн.

— Познавах ги.

— Обирали сте банки заедно.

Рабит отпива още глътка от манерката.

— Запознах се с Били в затвора за малолетни престъпници, но останахме приятели и след това. Не познавах Върнън, докато Били не ми се обади един ден неочаквано, за да каже, че има работа за мен. Тъкмо ме бяха уволнили, а закъснявах с вноските за колата. Върнън беше шефът. Имаха си метод на действие: той и Били влизаха в банката отделно и чакаха на различни опашки. Оставяха хората да минават пред тях, така че всеки стигаше до прозорец по едно и също време, хванал навит вестник или списание с пистолет вътре. Само касиерът можеше да го види. Не викаха, не крещяха и не казваха на хората да лягат по земята, нито стреляха във въздуха. Говореха много тихо и инструктираха касиерите да напълнят чантите с пари. Излизаха навън като пичове и потегляха.

— Сигурно сме обрели трийсет или четирийсет банки по този начин. Започнахме в Калифорния и се придвижвахме на изток.

— А ударът в Дрейфъс Каунти?

— Това беше съвсем друга бира. Върнън познаваше човек, който работеше в охранителна фирма и имаше договор да прибира пари от банки и брокерски компании.

— Скот Бушом?

— Никога не съм го виждал.

— Той е охранителят, загинал при обир.

Рабит свива рамене.

— Може той да е бил вътрешният им, а може и да не е бил той. Върнън не каза. Организацията беше перфектна. Два пъти месечно бронираният камион ходеше до банките и вземаше повредените банкноти — онези, които са се скъсали, били са изпрани в пералнята или са изцапани с нещо. Пренасяха ги до обект за унищожаване на документи близо до Чикаго. Федералният резерв изгаря парите в огромен шибан крематориум. Можеш ли да повярваш? Върнън знаеше кога ще стане и по кой път ще мине камионът, затова планирахме да отвлечем товара, да завържем охранителите, да гръмнем задните врати и да потеглим с парите, които бяха немаркирани и непроследими. Никой не им знаеше дори серийните номера. Всъщност не сме обрали никого. И бездруго щяха да унищожат банкнотите, нали се сецаш?

— Как се включи в удара Оуди Палмър?

— Сигурно Върнън го е вербувал.

— Ти срещал ли си Палмър?

— Не.

— А брат му?

Рабит клати отрицателно глава.

— Не бях и чувал за тях, преди цялата работа да се стовни. Бях съсипан, казвам ти, да загубя Върнън и Били по този начин. Били беше малко отнесен. Вземал е психотропни вещества като тийнейджър и това го направило параноичен, но беше добро хлапе. Ходеше с малката ми сестра известно време.

— А оттогава чувал ли си нещо за Карл.

— Чух, че бил в Южна Африка.

— Мислиш ли, че е прибрал парите?

— Така казаха от полицията. Предполагам, че на мен се полага поне половин милион.

— Защо?

— Върнън ми обеща дял, макар да не успях да се включа в удара. А виж ме сега, чистя шибани подове и съм бавачка на принцеса Фиона.

Момичето вдига глава и се обажда с хленчещ глас:

— Гладна съм.

— Вземи си нещо от автомата.

— Нямам пари.

Рабит претърсва джобовете си. Има само двайсетачката от Мос. Поглежда го.

— Имаш ли нещо по-дребно?

Мос му подава банкнота от пет долара. Момичето я взема и отмята коса назад. Рабит я гледа как се отдалечава и зяпа прекалено дълго бедрата ѝ.

— Къде каза, че е майка ѝ?

— Работи.

— Май е по-добре да си гледаш пода.

— Да гледаш, не е престъпление — казва Рабит и се ухилва. — После се прибирам вкъщи и чукам майка ѝ на изгасена лампа.

Мос го хваща за ризата, копчетата ѝ хвъркват и отскачат от пода. Рабит отчаяно се опитва да стъпи на твърдо.

— Пошегувах се — хленчи Рабит. — Къде ти е чувството за хумор?

— Май съм го загубил някъде из задника ти. Може би трябва да навра ботуша си там и да го потърся.

Блъска го назад към пейката, излиза от физкултурния салон и подминава момичето в края на стълбите. То яде пакет картофен чипс и облизва пръстите си.

Мос спира. Обръща се.

— Някога докосвал ли те е по неуместен начин?

Хлапето поклаща отрицателно глава.

— Какво ще направиш, ако се случи?

— Ще му отрежа оная работа.

— Умно момиче.

Оуди два часа е чакал пред апартамента на Бернадет, наблюдавал е улицата и е изучавал тъмните прозорци в смътно очакване да види специални екипи на полицията, наклевали по стълбите, и силуети на снайперисти по покривите. Смрачава се и кварталът е осеян със сенки заради дъждовните облаци, които се носят хаотично пред слънцето.

Жители на сградата влизат и излизат. Край него минава жена, повела съпротивляващо се куче, твърде мързеливо, за да подуши пожарен кран, и прекалено дебело, за да вдигне крак. Висок слаб мъж с черен костюм пуши приведен, взира се в земята между обувките си, сякаш чете послание, написано с тебешир на цимента.

Оуди прекосява пътя, опитва се да си придаде вид, че живее там, а в действителност не е сигурен, че изобщо живее. Има паркирани коли по площадките между прашните храсти и зелените ивици морава, които изглеждат оцветени с химия, а не естествени. Спира до автомобил със синьо найлоново покривало, което се къдри от бриза, сякаш отдолу има нещо живо. Кляка, промушва ръка и прокаква пръсти по всяка гума в търсене на ключове. Бернадет му обеща. Може би си е променила решението. Отново поглежда, ляга по корем. Сребърен проблясък привлича вниманието му. Ключът лежи на асфалта зад гумата. Оуди пропълзява под шасито.

Зад себе си чува стъпки. Надига се на хълбок, очаква да види дузина оръжия, насочени към него. Мъжът от стълбите стои над него и скрива слънцето. Висок е, с дълъг нос и кичур косми под брадичката (сигурно е бил замислен като бакенбарди, но те са се превърнали в брада). Панталоните му са затъкнати в ботуши.

— Здравсти.

Оуди прави опит да се усмихне и кимва.

— Да не си изгубил нещо?

— Ключовете за колата.

Мъжът дърпа от цигарата си. Яркото ѝ крайче припламва.

Оуди не вижда очите му, но инстинктивно разбира, че са равнодушни и жестоки — виждал е такива очи у онези затворници в затвора, които никои не смее да приближи (освен без да иска, и никога повече от веднъж).

Оуди започва да издърпва покривалото от колата: тойота камри, почти нова. Мъжът смачква цигарата под ботуша си.

— Хвърли ми ключовете.

— Защо?

— Някои неща трябва да станат. Не ги прави по-трудни. — Мъжът е сложил ръка в джоба на якето си. — Ако извадя това, ще го използвам.

Оуди му хвърля ключовете.

Мъжът отива до задницата на колата и отваря багажника. Капакът щраква отворен.

— Влизай.

— Не.

Другият вади ръката си, стиснал пистолет. Цевта е като малка празна черна тръба, насочена към гърдите на Оуди.

— Ти не си ченге.

— Влизай.

Оуди поклаща глава и вижда как оръжието се вдига от гърдите към челото му.

— Искат те жив или мъртъв, амиго. За мен е без значение.

Оуди се навежда към багажника, а онзи замахва с пистолета към главата му отзад. Оуди не вижда проблясваща светлина или фойерверки. В този кратък момент мракът се свежда до малка бяла точица и изчезва напълно, сякаш някой е изключил стар черно-бял телевизор.

* * *

Понякога Оуди си представя, че живее в чужд сън. Друг път обмисля съществуването на паралелна вселена, в която Белита живее в Калифорния, чисти къщата на Ърбан Кович и спи в леглото на господаря си. В тази паралелна вселена Карл поправя двигатели в гаража на татко им, цигарите не са канцерогенни, съпругът на

Бернадет не е агресивен пияница, а Оуди е инженер, който работи в агенция за международна хуманитарна помощ и строи системи за водоснабдяване и канализация.

Хората казват, че има моменти (като затварянето точно пред теб на плъзгаща се врата или поемането по определен разклон на кръстопътя), заради които животът ни се стича по различен начин. И едва впоследствие, като погледнем назад, понякога виждаме, че всъщност сме имали избор. През повечето време сме жертви на обстоятелствата и затворници на съдбата.

Когато се връща назад, Оуди може да види точния ден, когато застана на кръстопът. Беше една сряда сутрин в средата на октомври, когато отиде да вземе Белита от голямата къща, а тя отиде до колата с тъмни очила и сламена шапка. Отвори ѝ вратата. Тя седна. Тогава Оуди забеляза лявото ѝ око, което беше подпухнало, наполовина затворено и вече променяше цвета си.

— Какво стана?

— Нищо.

— Удари ли те?

— Ядосах го.

— Не е имал право.

Белита му се усмихна съжалително, сякаш Оуди е малко момченце, което никога няма да разбере как се върти светът, никога няма да проумее какво е да си жена, да си Белита. Тя излезе от колата, за да седне отзад. Пътуваха в тишина, без лекотата помежду им, без топлината, без възможността Оуди да се отпусне и да се наслаждава на красотата ѝ.

Дали Ърбан бе разбрал за връзката им? Наказал ли я беше? Или набил? Оуди усети как зрението му се замъглява и пожела да срине из основи света на Ърбан — да потроши всяка маса за хазарт, всеки джубокс, бутилка алкохол и овошка, които притежаваше.

С Белита си размениха само няколко думи този ден. Тя събра парите, попълни разписките и написа депозитните квитанции. До три часа се бяха върнали в къщата. Оуди ѝ отвори вратата и ѝ протегна ръка. Тя го пренебрегна. После забеляза, че във вида ѝ има нещо различно. Вместо малкото сребърно кръстче, което обичайно висеше от верижка на шията ѝ, тя носеше висулка, която приличаше на изумруд.

— Откъде го взе?

Белита не отговори.

— Той ли ти го даде? Преди или след като те удари?

Тя отказа да го слуша.

— Изчука ли те първо?

Белита се завъртя и го зашлеви през лицето. Щеше да го удари пак, но той хвана ръката ѝ и се опита да я притегли към себе си. Да я целуне. Тя започна да се бори. Оуди изкрещя въпроса си към нея:

— Защо?

— Той ме спаси.

— Аз също мога да те спася.

— Ти не можеш да спасиш дори себе си!

Белита изблъска ръцете му и изчезна в къщата. През следващите четири седмици го държеше на разстояние. Положи капани, опъна бодлива тел, отрови разговорите им. Ако искаше пространство, щеше да ѝ го даде, казваше си Оуди, но сърцето му бе на друго мнение. Виждаше Белита навсякъде... във всичко. И при мисълта, че някой друг може да я има, бузите му горяха, гърдите го боляха и той се чувстваше така, сякаш смисълът на живота му се изпарява в нищото.

Една събота в къщата на Ърбан сред хълмовете Оуди се съблече до кръста и започна да поправя фонтан, който не работеше от няколко седмици. Нагази във водата с цвят на нечистотии и стигна до статуя на нимфа, която имаше гърди с големина на ябълки, широки бедра и венец около главата.

Плочките бяха яркосини, на места липсваха. Оуди почна да изстъргва наслагванията от каналите за оттичане с острието на ножчето си. Белита го гледаше от верандата. Каза му да си сложи риза, за да не получи слънчево изгаряне — за първи път от цял месец отчиташе присъствието му.

Острието се изплъзна и се вряза в ръката му. Оуди погледна порязаното. Вдигна ръка. По китката му потече кръв.

— Идиот такъв! — извика на испански Белита.

Мигове по-късно се появи с аптечка за първа помощ. Бинтове. Дезинфектант.

— Може да имаш нужда от шевове.

— Ще се оправя.

Белита почисти раната и спря кървенето.

— Ядосана ли си ми? — попита я Оуди.

Не му отговори.

— Какво толкова направих, за да те засегна така?

— Пази го да не се намокри.

— Обичаш ли ме?

— Не ме питай.

— Искам да се оженя за теб.

— Спри! Не го казвай.

— Защо?

— Един ден ще ме пратят обратно.

— Какво означава това? Каж ми. Защо си толкова изплашена?

— Веднъж вече изгубих всичко, не мога да позволя да се случи пак.

И тогава Белита му разказа историята си. Описа как земята се разтресла и надигнала, а хората се катурвали по гръб като костенурки, без да могат да станат, сградите се сривали като бисквити, а звукът бил като рев на локомотив, втурнал се през тунел. Четирийсет секунди. Толкова било нужно на планината, за да се спусне надолу по хълма и да отнесе четиристотин къщи в Лас Колинас. Загиналите били много, защото повечето хора спели по това време.

Съпругът на Белита я извлякъл навън. Върнал се за брат ѝ. И трети път — за сестра ѝ, но никой от двамата не излязъл. Вместо това четири етажа бетон се сгънали като хармоника, превърнали се в отломки и облак прах. Копали в продължение на осем дни, от време на време вадели по някой оцелял от различни сгради, но предимно мъртви тела. Ровили с голи ръце, докато тротоарите се покрили с трупове, а миризмата била отвратителна. Извадили осемгодишно момиченце от мазе. Двойка старци били намерени прегърнати, потънали в кал, сякаш бронзова отливка.

И двамата родители на Белита загинали. Съпругът ѝ, сестра ѝ, съседите... всички били пометени. От цялото семейство останали само Белита и брат ѝ. Оскар бил на шестнайсет. Тя — на деветнайсет и бременна. Булдозерите все още разчиствали отломките, когато двамата решили да заминат на север, към САЩ. Какво друго им оставало? Били бездомни. Бедстващи. Ограбени.

Прекосили хиляди километри джунгла, планини, реки и пустиня в ремаркетата на камиони, с автобус или пеша. В Мексико платили на

двама „койоти“ — контрабандисти, да ги прекарат през границата и да ги преведат тайно през пустинята в Аризона. Вървели през нощта, носели си бутилирана вода, раздирали слепешком кожата си на огради бодлива тел и бодливи храсти. Опитали се да избягат от граничната полиция, но ги хванали. Завързали ги. Хвърлили ги във фургон и ги отвели в затвора, където спали на голия под три нощи, преди да ги върнат с автобус в Мексико.

Втория път се опитали да се справят сами, но докато чакали да се промъкнат през дупка в оградата, ги хванали бандити. Съблекли ги голи и им отнели всички вещи. Белита се опитала да прикрие гърдите си и да скрие издутия от бременността корем. Мъжете обсъждали дали да я изнасилват.

— Тя е бременна, човече.

— Бременните са най-добри — отвърнал другият. — Чукат се като диви, защото искат да си намерят татенце за детето. — Докоснал корема ѝ.

Оскар се хвърлил между тях. Умрял, преди да успее да нанесе удар.

— Мамка му, човече, виж какво направи!

Оскар лежал на земята, от носа му се стичала кръв. Белита коленичила в калта до него, люлеела се напред-назад над тялото му. Бандитите я оставили. Погледнала към дупката в оградата и пустинята зад нея. Погледнала назад към пътя, по който дошла. Като навлякла дрехите си, пропъзляла през процепа и решила, че тази нощ ще умре.

Най-мрачните ѝ часове били, когато прекосявала пустинята без храна и вода, борела се с нощния студ, насекомите, острите камъни; мятала се в ровове, когато минавали гранични патрули. Вървяла до изгрев-слънце, а после и до обед, когато един шофьор на камион ѝ дал вода и я закарал до Тусон. Две нощи спала в изоставена кола. Още една нощ прекарала в купчина дървени стърготини, която открила в склад за дървени материали, а следващата — в товарен вагон на железопътен коловоз. Яла храна за кучета и ровела в кофите за боклук. На стоп и пеша стигнала до Сан Диего.

Братовчед ѝ бил казал, че предлагали работа за берачи на плодове, но малцина бригадири искали да наемат бременна тийнейджърка. Перяла дрехи и готвела в лагера на берачите, докато

един ден водите ѝ изтекли и родила в коридора на болницата, докато чакала да ѝ дадат легло.

Случило се преди три години. Оттогава работела като берачка, перяла дрехи, чистела подове и по-лоши неща, винаги *sin papeles*. Без документи. Без регистрация. Невидима.

Белита разказа на Оуди историята си без сълзи. Не търсеше съчувствието му, нито се опитваше да го шокира. И дори когато разказа за деня, в който двама мъже я взели от полето, завързали очите и запушили устата ѝ и я заплашили със смърт, ако не се съгласи да работи в бордей, тя не се гневеше на несправедливостта. Миналото беше част от живота ѝ, не беше притча и не беше по-различно от съдбата на хиляди други незаконно пребиваващи хора, тормозени от бедност и разкъсвани от надежда.

Оуди се застави да стои неподвижен, докато Белита говореше. Страхуваше се, че тя ще спре да разказва, но и от това, което би могла да каже. Оставил бе ръката си да лежи до нейната, но беше прекалено натежала, за да я повдигне и да хване пръстите ѝ в своите. И така, Белита продължаваше да говори с широко отворени очи, изпълнени с ужасяваща тегоба; продължаваше да го увлича в една история, която не бе негова, и все пак той изцяло бе потопен в нея.

Белита приключи.

От устните на Оуди се откъсна стенание, но той не разпозна гласа си.

— Къде е синът ти?

— Братовчедка ми се грижи за него.

— Къде?

— В Сан Диего. — Прокара пръст по бинтованата ръка на Оуди.
— Виждам го всяка неделя.

— Имаш ли снимка?

Белита го заведе в спалнята си, отвори чекмедже и му показа снимка в малка сребриста рамка на малко момченце, сгушено в скута ѝ. Опряла бе брадичка в главата му, косата му падаше над очите, които бяха наситенокафяви точно като на майка му. Някой бе надраскал послание в долния край на снимката: „Животът е кратък. Любовта е необятна. Живей, сякаш утре няма да те има!“

Белита прибра снимката и не каза нищо повече. Разказала бе историята си. Сега той знаеше.

Седнал до прозореца в мотел в Четвърти квартал, Мос гледа преминаващата странна смесица от наркомани и проститутки — хората, останали на сухо след последното вдигане на цените или изплюти на брега като останки след буря. В Тексас парите се стичат като в писоар, а хората с радост ще те потупат по гърба, ако имаш достатъчно късмет да успееш, но ще отклонят всяка възможност да ти помогнат да го постигнеш.

Стаята на мотела е с карирани пердета и евтин килим. Чернокожи момичета са облеgnати на отсрещните балкони, наблюдавани от сводниците си, които се мотаят долу на улицата. Преди около век Хюстън е бил пълен с публични домове и бърлоги за опиум. Дори заможните жени в града периодично пушели опиум, за да „успокоят организма си“. Сега дилърите на наркотици обикновено са чернокожи тийнейджъри с физиономии, които излъчват арогантно самочувствие, а джобовете на дизайнерските им панталони са натъпкани с последните технологични джаджи.

На смрачаване Мос търси бар и евтино място, където да хапне. На улицата се тълпят коли и таксите като хора, готови да се сбият. Влиза в едно заведение, поръчва си бира и сяда с гръб към вратата. Някога, когато беше непълнолетен и използваше личните документи на по-големия си брат, пиеше в дупки като тази.

Гледа как мехурчетата се издигат в ледената чаша, отпива още една голяма глътка и я завърта из устата си. Бирата не му се услажда така, както когато беше тийнейджър, а тя беше забраненият плод, но все пак я довършва, защото е минало много време, откакто е пил последната.

В един момент отново му се приисква да излезе навън. С ръце в джобовете върви покрай фабрики, автокъщи и заведения за бързо хранене, които са прилепнали като кърлежи до шестлентовия път. Когато стига до кръстовище, погледът му попада на автомат за

вестници. Лицето на Оуди Палмър го гледа от първа страница с крива усмивка и увиснал бретон.

ДВАМА УБИТИ ПРИ СТРЕЛБА В МОТЕЛ В ХЮСТЪН

Мос не може да прочете под сгъвката, а няма дребни. Моли за монети един минувач, който го заобикаля, сякаш е заразен. Мос се опитва да отвори насила подвижния капак на автомата. Гневът му достига критична точка и той рита металната кутия. Рита я силно, докато капакът се огъва и чупи. Мос взема един вестник от останките, разтваря го с тръскане и чете подробностите, не може да повярва, че Оуди би разстрелял майка и дъщеря.

„Може пък най-после да е превъртял“ — мисли си. Познава добре собствения си избухлив характер и помни, че често е виждал да стават такива неща. Затворник получава писмо от жена си или от гаджето. Тя го напуска. Ще живее с най-добрата си приятелка. Избягала е със спестяванията му. В такива моменти някои мъже губят способността си да) мислят. Правят примка около решетките, режат си вените с бръснач, сбиват се с най-злия шибаняк в двора или тръгват да бягат към бодливата тел и ги надупчват с куршуми.

Може би затова Оуди Палмър е избягал от затвора. Все гледаше онази снимка в тетрадката си, прокарваше пръсти по лицето на жената или се будеше от собствените си крясъци с тежко повдигащи се гърди и обляно в пот лице. Ето какво прави любовта с хората — кара ги да откачат. Не ги прави слепи или неразрушими, прави ги уязвими. Прави ги хора. Прави ги истински.

Долнопробната кръчма има няколко низа цветни електрически крушки, които се пресичат във външния двор и са окачени на дървена решетка. Група музиканти свирят на живо, облечени в еднакви каубойски ризи, и пеят песен на Beach Boys със слайд китара, която звучи, сякаш някой мачка с крак жива котка.

Мос се промъква покрай хората, минава покрай маса с жени, облечени в еднакви розови тениски и балетни пачки. Една от тях носи

булчински воал, а на врата ѝ е окачена табела с надпис „начинаещ“^[1].
Върти се по дансинга с бутилка бира във всяка ръка.

Мос намира празно място и се подпира на стената. Вдигнал крак на прагчето, клати главата си в такт с музиката. В джоба си усеща вибрация. Отнема му секунда да осъзнае, че мобилният му телефон издава необичаен звук. Пипнешком търси десния бутон, пръстите му са прекалено дебели за малките клавиши. Прилепя предпазливо телефона до ухото си и слуша, но не чува нищо заради музиката.

— Изчакай — казва, разблъсква тълпата и отива в тоалетната. Влиза в кабинка. Вътрешната страна на вратата е украсена с графити и рисунки на гениталии. Някой е надраскал: „Трябваше да превъзмогна едно щастливо детство, за да се прецакам толкова.“

— Казахме ти да търсиш Оуди Палмър.

— Може би точно това правя.

— Аха, той сигурно живее с Beach Boys.

Мос иска да хвърли телефона в тоалетната чиния и да пусне водата да го отмие като лайно.

— Имаме местоположението на Палмър. Искаме да го прибереш.

— Къде е?

— Ще ти пусна координатите.

— Какво ще направиш?

— Ще ти пратя съобщение къде е, тъпако!

— Ако сте намерили Оуди, за какво съм ви аз?

— Искаш ли да се върнеш в затвора?

— Не.

— Тогава прави каквото ти кажем.

* * *

Още от дете Оуди се ужасява от тесни пространства. Веднъж Карл го заключи в стар фризер с капак, докато си играеха на криеница. Оуди почти се задуши, докато брат му го пусне.

— Пискаше като момиче — каза му Карл.

— Ще кажа на татко.

— Направи го и пак ще те вкарам там.

Сега се събужда като слепец в първия ден, след като е останал без зрение, който се надява, че светът може внезапно да му върне цветовете и светлината. Гумите на колата трополят по пътя, Оуди се друсва. Китките и глезените му са завързани с къдрави пластмасови ленти, а всеки дъх, който си поема, носи мръсна смес от изгорели газове и миризмата на собственото му тяло. За да не се паникьоса, Оуди си представя по-щастливи времена: игра на бейзбол, гимназията, регионалният шампионат, два хоумръна — и двата, изпратени отвъд полето. Замахва победоносно във въздуха, докато завива зад първа база; чува доброжелателните аплодисменти и плясва дланите на всички от отбора, докато тича обратно. Вижда татко си, който е седнал на пейките, радва се на аплодисментите на феновете и другите родители и попива неговата слава. Друга сцена проблясва и се оформя: Оуди е на щатския панаир в Далас; над виенското колело избухват фойерверки, а Буч Минзис язди 135-килограмов бик на име Бяс, вкопчен в издутините на гърба му, докато животното се мята, подскача и друсва.

От време на време колата спира — може би на светофари. Оуди чува музика от радиото: кънтри песен, която разказва за самотен каубой и за жената, която го е наранила. Защо винаги жените излизат виновни, чуди се. Не смята, че Белита е причина за неговите неволи. Тя го спаси. Взе момче без перспективи и му даде причина да обича. Защо иначе е още тук?

Колата свива встрани от шосето и подскача рязко по път с издигания и спускания. Гумите мятат ситни камъчета по калниците и шасито. Оуди опипва наоколо в търсене на оръжие. Под него е резервната гума. Свива се на топка и издърпва гумената рогозка с пръсти. Прокарва длани по ръбовете на джантата, закрепена с централен болт. Опитва се да го разхлаби, но заради люшкането на колата одира кокалчетата си на острия метал и свлича кожа. Отново опитва и усеща как болтът се разхлабва, но не може да повдигне гумата, защото собствената му тежест я натиска надолу. Безнадеждно е. Глупаво. Не може да го направи. Опитва пак. Лявото му рамо е на път да изскочи.

Колата забавя ход. Спира. Двигателят върти на празен ход. Чуват се стъпки от ботуши, после отключване. Капакът на багажника се вдига. Оуди вдишва студеното нощно ухание на гора. Силуетът на

високия мъж се очертава на фона на небето и дърветата. Той хваща Оуди за яката, издърпва го грубо през ръба на багажника и го пуска в калта. Оуди стене и извърща глава, вижда най-близките дървета, осветени от убитата сребриста светлина на фаровете. Намират се на сечище в края на черен път. Вижда старите каменни основи на отдавна съборена къща или воденица. Жилави плевели са поникнали сред останките.

Високият мъж разрязва пластмасовите ленти около глезените на Оуди, но оставя китките му вързани. Отваря вратата от страната до шофьора и вади лопата и 12-милиметрова пушка с рязана цев. Прави знак на Оуди да се движи и го избутва в осветената площ. Вървят през бурени, високи до коляно. От клоните над тях се стрелва птица. Високият мъж вдига пушката.

— Това е просто сова — казва Оуди.

— А ти кой си, мамка му, Ал Гор^[2]?

Стигат до пясъчната ивица зад останките на къщата. Основите са бетонни блокове, наполовина заровени в пръстта. От едната страна на единия е зазидана метална халка. Високият мъж закача верига за нея и кара Оуди да коленичи.

Увива веригата около десния глезен на Оуди и го завързва за бетонния блок като куче на каишка. После разрязва пластмасовата връзка от китките му и отстъпва назад. Оуди стои прав и разтрива ожулената си кожа. Лопатата е до него.

— Копай.

— Защо?

— Тук ще е гробът ти.

— Защо да изкопавам собствения си гроб?

— Защото не искаш пуми, койоти и лешояди да гложгат тялото ти, например.

— Ще съм мъртъв, защо да ми пука?

— Така е, но поне ще си спечелиш малко време. Ще кажеш кратка молитва. Ще се сбогуваш с майка си и приятелите си. Няма да ти е толкова кофти, че ще умреш.

— Така ли смяташ?

— Аз съм човек с голямо сърце.

Оуди е подпрял крак на горния ръб на лопатата, хваща дръжката с две ръце и забива острието в мекия пясък. Долавя ударите на сърцето

си и киселата миризма, която се носи от мишниците му. Докато копае, умът му препуска; обмисля какво може да изгуби или спечели от това, че хаби енергията си.

Веригата му позволява да се движи в кръг с диаметър около четири и половина метра. Оуди я опъва леко и усеща, че бетонният блок леко се помръдва, когато стига до края на ограничението. Високият мъж седи на каменна плоча, облегал е назад, кръстосал ботушите си един върху друг, а пушката е затъкната в сгъвката на лявата му ръка.

Оуди спира за миг и бърше челото си.

— Ти ли ги уби?

— Кого?

— Жената и дъщеря ѝ?

— Не знам за какво говориш.

— В мотела.

— Млъкни и копай.

Луната наднича иззад облак, оформя сенки зад дърветата и мек ореол около горните клони. Дупката става по-дълбока, но стените непрекъснато се срутват, защото почвата е камениста и суха. Високият мъж пали цигара. Сякаш издухва повече дим, отколкото всмуква.

— Просто питам дали предпочиташ да убиваш жени и деца. — Оуди изстрелва предположението наслуки.

— Никога не съм стрелял по жена или дете.

— За кого работиш?

— За всеки, който плаща.

— Аз мога да ти платя повече. Не знаеш ли кой съм? Оуди Палмър. Да си чувал за обира на бронирания камион в Дрейфъс Каунти? Седем милиона. Аз бях. — Оуди премества крак. Веригата дрънчи по блока. — Така и не намериха парите.

Високият мъж се смее.

— Предупредиха ме, че ще кажеш нещо такова.

— Истина е.

— Ако имаше толкова пари, нямаше да отсядаш в лайняни мотели и да лежиш десет години във федерален затвор.

— Откъде знаеш, че съм отсядал в лайнян мотел?

— Гледам новините. Продължавай да копаяш.

— Имам приятели, които могат да ти платят.

Мъжът завърта дулото на пистолета към гърдите на Оуди и го спуска по-надолу.

— Ако не млъкнеш, ще те гръмна в крака. Можеш да копаеш и да кървиш едновременно. На пръстта ѝ трябва малко овлажняване.

Телефонът на високия мъж звъни. Докато го вади от джоба си и отваря капачето, държи пистолета си прикован в Оуди.

Оуди се чуди дали да метне лопата пясък в очите на мъжа. Може би ще успее да стигне до дърветата, понесъл бетонния блок със себе си, но после какво ще прави?

Чува само едната половина от разговора.

— Кога му се обади... и той идва тук... колко знае? Добре. Ще ти струва двойно.

Обаждането приключва и високият мъж пристъпва към ръба на дупката.

— Не е достатъчно голяма.

* * *

Мос следва дадените указания и кара на изток извън града, преди да напусне междущатския път и да поеме по редица черни пътища, които стават все по-тесни и изровени. Накрая навлиза в гъста борова гора, осеяна с пътеки за гасене на горски пожари и изсъхнали корита на потоци. Проверява километража. Казаха му, че се намира на около пет километра от последната отбивка. В прахта има пресни следи от гуми. Мос намалява скоростта, изключва двигателя и фаровете и се пуска по инерция по нанадолницето на следващия хълм. В мрака спира поглед на слаба трепкаща светлинка сред дърветата.

Отбива и бавно отваря вратата. Двигателят издава свистящ звук, докато се охлажда. Мос взема 45-милиметровия пистолет от седалката и го пъха отзад в дънките си, преди да затвори вратата с приглушено хлопване. Очите му привикват към мрака, докато върви в посока на светлината. Има чувството, че му готвят засада, а не се канят да му предадат затворник. Облизва устни, усеща мирис на борови иглички и чува звук от лопата, която се забива в земята.

Мос не обича много селски райони. Роден и отгледан е в града и предпочита да знае, че наблизо има заведение за бързо хранене, вместо

да гледа как новородени агнета подскочат по ливада или как поле с житни класове потрепва на вятъра. В провинцията има твърде много неща, които бръмчат, хапят, пълзят и ръмжат; освен това е пълно с кръвожадна селяндури, които смятат, че линчуването на чернокожи все още трябва да е официален спорт, особено в някои части на Юга.

Напред вижда сечище. Сребрист седан е паркиран в далечния му край, фаровете му осветяват ивица сух пясък, покрита със закърнели храсти и бурени. Двама мъже. Единият седи на камък, другият копае дупка.

Мос търси по-високо място и се покатерва по насип, като внимава къде стъпва. Чува как лопатата се вдига и спуска. Камък се търкулва под краката му и предизвиква малко свлачище, което отеква, докато се спуска към пясъка.

Седящият мъж скача на крака и се взира в мрака, здраво стиснал пушка с рязана цев.

— Не беше никаква сова! — казва.

— Може да е всичко — отвръща онзи, който копае дупката.

Мос разпознава гласа. Оуди Палмър. На бялата светлина кожата му изглежда жълтеникава, а вдлъбнатините под очите му са като тъмни петна. Но тъкмо очите му шокират най-много Мос. Някога почти преливащи от жизненост и енергия, сега те са хлътнали и лишени от живот, сякаш принадлежат на изплашено животно или на бито куче.

Мос ляга на ръба на хребета и надзърта между два заоблени камъка, все още затоплени от горещината на деня. Оуди продължава да копае. Другият мъж е същият висок нещастник, когото видя пред дома на майката на Оуди — бившият затворник с жестоки очи и нелепа брада. Придвижил се е до края на светлината и все още мести пушката си от ръка в ръка.

— Има ли някой там?

Мос заляга, камъните нарязват коленете и лактите му. Взема камък и го хвърля над главата на онзи, сякаш запраща граната. Високият завърта пушката към звука и изстрелва един залп, който в тишината звучи като оръдие.

Когато шумът заглъхва, се привежда зад рушащите се основи на сградата.

— Знам, че си там — изкрещява. — Не ти мисля злото.

— Затова ли започна да стреляш? — пита Мос.

— Не трябва да се промъкваш така.

— Казаха ми, че ме очакваш.

— Ти господин Уебстър ли си?

Оуди е спрял да копае. Взира се към склона, сякаш се опитва да разпознае гласа.

— Защо просто не се обади, че си тук? — пита високият.

— Изглеждаш малко импулсивен със спусъка.

— Няма да ти направя нищо.

— Тогава остави оръжието на земята.

— Защо?

— За да видиш отново изгрева на слънцето.

Оуди гледа към хребета.

— Кога излезе, Мос?

— Преди няколко дни.

— Не знаех, че разглеждат помилването ти.

— И аз.

— Как си?

— Добре. Успях да видя моята.

— Май сте имали да си наваксвате.

Мос се смее.

— Скъсахме чаршафите. Още съм протрит.

Високият мъж изсумтява.

— Вие какво, да не сте на среща?

Мос не му обръща внимание.

— Ей, Оуди! Казват, че си убил жена и дете.

— Знам.

— Вярно ли е?

— Не.

— И аз така си помислих. Защо копаеш дупка?

Оуди посочва към високия мъж.

— Той каза, че е гроб.

Високият мъж ги прекъсва:

— Опитвах се да го занимавам с нещо, докато дойдеш.

— Накара ме да я изкопая достатъчно голяма за двама души — провиква се Оуди.

— Говори глупости, амиго — казва високият и насочва пушката към Оуди.

Мос обмисля следващия си ход, докато се промъква още по-близо покрай хребета, за да види по-добре високия мъж. Надниква над ръба на една скала, като се опитва да не издава местоположението си. Все още е насочил 45-милиметровия си пистолет, ударникът е запънат, цевта трепери, защото го е стиснал много силно. От такова разстояние едва ли ще уцели нещо, освен по случайност.

— Ще го вземаш ли тоя, или не? — вика високият, гласът му отеква странно сред дърветата.

— Първо имаме да обсъдим някои неща — отвърща Мос. — Защо не оставиш пушката на земята? Общувам по-добре, когато към мен не е насочено оръжие.

— Откъде да знам, че не си въоръжен?

— Ще трябва да повярваш на честната ми дума.

Високият се придвижва в ярката светлина на фаровете. Вдига пушката над главата си и я слага на капака на автомобила. Вдига нагоре празните си ръце.

— Ето, оставих я.

— Не би излъгал, нали?

— Никога, амиго.

— Ще ми се да спреш да ми викаш така. Не сме си другарчета.

Мос затъква 45-милиметровия в дънките си, става на крака, изтупва пръстта от ризата си. Плъзга се по склона, без да сваля очи от пушката на високия мъж.

* * *

Оуди усеща стягане във врата си. Блъска си главата как Мос е излязъл от затвора и какво прави тук. Навежда се и разтрива глезена си, където веригата се трие в кожата му. Високият мъж му казва да влезе в дупката.

— Не.

— Ще те застрелям.

— С какво?

Мос все още е на около петдесет метра от тях. Оуди не вижда лицето му, но разпознава походката. Приближава се до бетонния блок, вдига веригата в ръце и прави примка като ласо.

Двамата мъже вече са близо. Мос изважда кърпичка и бърше чело с лявата си ръка. Дясната е на бедрото му. Високият е запалил цигара и стои с гръб към фаровете, които заслепяват очите на Мос.

— Откъде се познавате вие двамата? — пита.

— Знаем се открай време — отвърща Мос.

— Къде си паркирал?

— Малко след хребета.

Следва дълга пауза. Високият мъж я прекратява:

— Е, как ще процедираме?

— Предай ми Оуди и ходи се шибай.

— Предложение ли ми правиш, или ми казваш какво да правя?

— Ако ще се почувстваш по-добре, може да казваш на хората, че съм ти предложил. — Мос поглежда към веригата около глезена на Оуди. — Ще ми трябва ключът.

— Разбира се.

Високият мъж бърка в задния си джоб. Вместо ключ вади револвер, който е бил затъкнат в колана му. За част от секундата, която използва, за да предпази бедрото си, Оуди мята веригата, тя се извива във въздуха и докато се връща обратно към него, удря ръката с револвера. Изстрелът минава покрай главата на Мос и куршумът се забива в нещо, по-твърдо от кост. Следващият изстрел е по-близо до целта, но Мос вече е залегнал зад кръгъл камък. Хвърля се тежко долу и навяхва коляното си, псува и връща стрелбата, без да се цели. Двамата мъже си разменят изстрели.

Оуди отново завива веригата над ръката си и се привежда, за да вдигне бетонния блок, от чиято тежест залита. Препъва се към автомобила, понесъл тежестта, сякаш е в напреднала бременност; всеки момент очаква куршум в гърба. Млечна киселина изпълва мускулите му и мишниците му пламват, но Оуди продължава да тича, докато стига до колата. Пуска бетонния блок и вдига пушката, зарежда я с една ръка и се прицелва над капака на автомобила.

Високият мъж го вижда в последния момент и се претъркулва в изкопания ров. Оуди изкрещява и на двамата да прекратят стрелбата. Настъпва тишина, чува се само дишането на Оуди.

— Държиш ли го на прицел? — крещи Мос.

— Държа и двама ви на прицел — казва Оуди.

— Дойдох тук, за да ти помогна.

— Ще видим дали е така.

Оуди вдига глава над нивото на страничния прозорец и оглежда вътрешността на колата. Двигателят още работи.

— Добре, ще ви кажа какво ще направим. Ще си тръгна оттук с колата, а вие двамата, ако щете, избийте се взаимно.

— Само се качи зад волана и ще те застрелям — отвръща високият.

— Можеш да се пробваш, но е много по-вероятно пушката да уцели теб, отколкото мен. — Оуди поглежда към глезена си. — Къде са ключовете?

— Няма да ти ги дам.

— Както искаш.

Оуди кляка и вдига бетонния блок. Отваря вратата на колата и го мята вътре. После пропълзва над него и се намества зад волана.

Високият мъж крещи на Мос да направи нещо.

— И какво да направя?

— Застреляй го.

— Ти го застреляй.

— Той бяга!

— Ще го застрелям, ако ми кажеш защо тази дупка е изкопана да побира двама души.

— Казах ти вече, исках да го занимавам с нещо.

Оуди включва колата на задна скорост. Фаровете описват дъга над земята, встрани от дупката, където високият мъж се крие, и покрай редицата обли камъни, зад които се е свил Мос. Завиват по черния път, който води през боровите дървета. Оуди очаква да чуе още стрелба, чупене на стъкло.

Нищо. Той вдишва. Въздъхва. Потта на лицето му изстива.

* * *

Облак прах се вдига към дърветата и Мос чува как колата сменя скорост, а ронещите се камъни под гумите ѝ стържат.

— Е, амиго, какво ще правим сега? — крещи високият.

— Би трябвало да те застрелям и да те заровя в тая дупка.

— Защо мислиш, че няма аз да те застрелям?

— Нямах патрони.

— Смело предположение.

— Броих.

— Математиката ти е слаба. Може да имам още един пълнител. Може да съм презаредил.

— Не мисля.

— Може би ти си свършил патроните, амиго, и се опитваш да ме будалкаш.

— Може би.

Мос се изправя, болка прогаря коляното му. Изкуцуква от прикритието на камъните и върви към високия мъж, който е просто сянка, просната в прясно изкопаната дупка. Луната се появява тъкмо навреме, така че Мос вече вижда по-ясно.

— С теб сме приятели — казва високият мъж. — И двамата искаме да свършим работа. Остави оръжието.

— Не съм аз този със свършили патрони.

— Все го повтаряш, но не е вярно.

Мос е достатъчно близо, за да види странната брада на мъжа.

— Какво смяташе да правиш с мен и Оуди?

— Щях да ти го предам.

Мос вдига 45-милиметровия пистолет.

— Искам честен отговор, или мозъкът ти ще се разлети заедно със задната част на черепа.

Високият още се цели в Мос. Дърпа спусъка и се чува глухо щракване. Пуска оръжието с отвращение.

— Застани на колене! Сложи ръце зад главата си! — нарежда Мос, който вече стои на ръба на дупката. Заобикаля коленичилият мъж. — Все още не си отговорил на въпроса ми.

— Добре, добре, казаха ми да те убия... споменаха, че не искат свидетели.

— Кой даде заповедта?

— Не му знам името. Даде ми мобилен телефон.

— Лъжеш ли ме?

— Не, казвам истината, кълна се в бога.

— Когато някой използва бог като доказателство, че е почтен, обикновено лъже.

— Кълна ти се.

— Къде е мобилният телефон?

— В джоба ми.

— Хвърли ми го.

Високият мъж сваля ръка от главата си и вади телефона. Хвърля го на Мос. Същият модел и марка е като този, който са дали на него.

— Как изглеждаше мъжът?

— Не видях лицето му.

Мос затваря едно око и се прицелва, гали спусъка с пръст.

— Какво ще правиш? — пита високият.

— Не съм решил.

— Ако ме оставиш жив, няма да ме видиш повече. Няма да търся Оуди Палмър. Можеш да го задържиш.

— Легни в дупката.

— Моля те, господине, недей.

— Легни.

— Имам майка. На седемдесет и шест е. Чува трудно и не вижда добре, но ѝ се обаждам всяка вечер. Затова никога не бих наранил майката на Оуди Палмър. Казаха ми да я сплаша, но не можах да го направя.

— Млъкни, опитвам се да мисля! — казва Мос. — Донякъде ми се ще да те застрелям, но така започнаха проблемите ми. Всеки път, когато се изправях пред комисията за помилване, председателят ме питаше дали съжалявам за престъпленията си. И всеки път аз слагах ръка на сърцето си и му казвах, че вече съм различен човек, внимателен и толерантен, че не се ядосвам толкова лесно. Ако те застрелям сега, ще излезе, че съм лъжец. Има и още един проблем.

— Какъв?

— Нямам патрони.

Мос спуска ръката си рязко и не много отвисоко и с дръжката на пистолета удря слепоочието на високия мъж така, че от устата му пръска слюнка. Тялото на другия мъж рухва напред и се приземява с глухо тупване. На сутринта ще се събуди с цицина и лоши спомени, но поне ще се събуди.

---

[1] Традицията с поставянето на табелка „начинаещ“ на бъдещи булки идва от шофирането — такива табелки се поставят на коли, в които шофьорът е млад и неопитен. — Б.пр. ↑

[2] Албърт Арнолд Гор-син (1948) е американски политик, преподавател, бизнесмен и природозащитник, носител е на Нобелова награда за мир за 2007 г. и е бивш вицепрезидент на САЩ (1993–2001). — Б.пр. ↑

По пътя тойотата камри е просто поредният автомобил на поредното пътуване. Оуди върти волана с две ръце и се опитва да надвие импулса да увеличи скоростта, за да не привлече вниманието към себе си. Все поглежда в огледалата, убеден, че го преследват, че всеки приближаващ чифт фарове е насочен към него — търси го и осветява душата му.

В един момент свива по асфалтиран път и минава покрай плевня, пасище с коне и воден резервоар. Нагоре по склона вижда силует на къща със затъмнени прозорци и луксозни парапети край верандата. Издърпва бетонния блок от седалката до шофьора и премята веригата отгоре. Допира дулото на пушката към халките и обръща лице настрани, преди да дръпне спусъка. От силния звук го заболяват ушите, а парченца бетон удрят главата му отзад. Хвърля димящата верига настрани.

Отново зад волана, Оуди се връща на четирилентовия път и си мисли за Мос. Щом го зърна, първият му импулс беше да претича през плевелите и да го прегърне. Искаше да затанцува наоколо, да се смее, а после двамата да се напият заедно и да си разказват истории. Ще се отдадат на спомени, годините, прекарани в затвора, ще изчезнат и всички мъртъвци отново ще оживеят за тях, ще скачат и ще блъскат в гърдите им толкова силно, че Оуди и Мос ще имат нужда от още едно питие, за да укротят това чувство.

В затвора наричаха Мос Големия тип, защото имаше впечатляваща физика и репутация, така че можеше да остане встрани от повечето ежедневни счепквания за територия и контрол. Не държеше на този прякор, нито се възползваше от статута си. Понякога Оуди се питаше дали не е създал Мос със силата на мисълта си заради отчаяната си нужда да се свърже с друго човешко същество — такава, което не иска да се бие с него или да го убие.

Какво прави Мос извън затвора и как е намерил Оуди в гората? Все още ли му е приятел, или сега работи за някого?

Оуди се вира в белите линии на пътя, изпитва срам, вина и неизказан гняв. Плановете му се разпадат. В ума си вижда Каси и Скарлет — все още са живи и се смеят, но всъщност са мъртви. Заради него. Не дръпна той спусъка, но все пак е виновен. Беглец от закона е. Очукал като пинята. Пребит. Наръган. Горен. Удушаван. Окован. Какво още могат да му сторят?

Оуди никога не е можел да мрази. Когато хората влагат твърде много енергия в мразенето, обикновено ненавиждат най-яростно нещо в самите себе си. Но откакто изгуби Белита, гневът проникна дълбоко в сърцето му, превърна се в част от него. Знае кога започна това — на Нова година-две хиляди и трета година, когато бъдещето стана ясно и го принуди да вземе решение.

Ърбан бе решил да направи парти и Оуди прекара седмици в изпълняване на задачи, в организиране на кетъринга, в подреждане на маси и получаване на колети. Допълнителен персонал бе нает, за да помага за партито. В градината издигнаха шатри, оцветени лампички опасваха клоните, така че дърветата блещукаха като съзвездия. На метален прът цвърчеше прасе, провисено над яма с въглени. Въртеше се бавно, а от него капеше мазнина върху въглените и ароматът се смесваше с уханието на цветята от градината.

Оуди не бе виждал Белита от Коледа, когато я заведе на литургия. Тогава тя не му позволи да влезе в църквата, нито да я докосне след това, защото според нея денят бе свещен и господ може би гледаше. Оуди нямаше нищо против. Беше открил удоволствието да наблюдава тялото ѝ, без да го притежава. Познаваше я толкова интимно, че можеше да затвори очи, да види гладките вдлъбнатини на раменете ѝ и да си представи как прокарва език по тези падени. Можеше да усети извивката на ханша ѝ, тежестта на гърдите ѝ и да чуе учестеното ѝ дишане, когато пръстите му играеха по тях.

По-късно Белита разказа на Оуди за разговора си с Ърбан, който провели преди новогодишното парти. Тя седяла на тоалетната си масичка и го гледала в огледалото, докато Ърбан отварял подплатена с кадифе кутийка. Извадил от нея огърлица с изящен опал, обграден с кръг от малки диаманти.

- Тази вечер ще те представя на всички — казал ѝ на испански.
- И какво ще им кажеш за мен?
- Ще кажа, че си гаджето ми.

Белита продължавала да се взира в него. Бузите ѝ пламнали.

— Нали това искаш?

Тя не отговорила.

— Не мога да се ожения за теб. Вече се опарих два пъти, нали разбираш, но ще имаш всичко, което има една съпруга.

— А синът ми?

— Той е щастлив там, където е. Можеш да продължиш да го виждаш през уикендите. По празниците.

— Защо не може да живее тук?

— Хората ще задават въпроси.

Партито започна на смрачаване. Работата на Оуди бе да разпределя трафика през големите каменни порти и да паркира колите. Повечето бяха скъпи, европейски. Гледаше как Ърбан се смесва с гостите, здрависва се с тях, разказва им вицове и играе ролята на перфектния домакин.

В единайсет Белита занесе чиния с храна на Оуди. Копринената ѝ рокля бе с прозрачен черен воал около високата част на гърдите ѝ и сякаш галеше всяка гънка и извивка на тялото ѝ. Придържана от тънки връзки и по-лека от въздуха, дрехата сякаш всеки миг щеше да се плъзне надолу и да се свлече около глезените ѝ.

— Омъжи се за мен вместо за него — каза Оуди.

— Няма да се омъжа за теб.

— Защо? Обичам те. Мисля, че и ти ме обичаш.

Белита поклати глава и погледна през рамо към партито.

— Не мога да си спомня последния път, когато танцувах.

— Аз ще танцувам с теб.

Тя тъжно погали бузата му.

— Ти трябва да останеш тук.

— Може ли да те видя после?

— Ърбан ще ме иска.

— Ще бъде пиян. Можеш да се измъкнеш.

Белита поклати глава.

— Ще те чакам близо до портата — каза Оуди, докато тя се отдалечаваше.

Прекара останалата част от вечерта, като слушаше музиката и гледаше как Белита танцува със събрана коса и вдигната високо

брадичка. Тя движеше бедра с такава грация, че всички мъже я гледаха като молци, привлечени от пламък.

В полунощ Оуди видя как фойерверките се пръскат в топки лееща се светлина над билото, разлайват кучетата и задействат алармите на колите.

До четири часа последните празнуващи си бяха тръгнали. Ърбан им махаше за довиждане. Пиян. Клатушкащ се. Оуди затвори портата и събра празните бутилки, разхвърляни по алеята.

— Забавлява ли се? — попита го Ърбан.

— С паркирането на колите ли?

Ърбан се разсмя и обгърна с ръка раменете на Оуди.

— Защо не отидеш до „Вълшебни цици“? Избери си момиче. Аз черпя.

— Честита Нова година — каза Оуди.

— И на теб, синко.

Оуди зачака Белита пред портата. Дърветата в градината все още блещукаха с цветни светлилки. Мина час. Два. Все още чакаше. Тя не идваше. Оуди имаше ключ и влезе през задната врата на къщата, промъкна се по коридора към стаята ѝ, където се съблече и се пхна в леглото на Белита, като внимаваше да не я събуди. Вместо да докосне кожата ѝ, хвана крайчето на нощницата ѝ с пръсти и започна да съзерцава безшумното вдигане и спускане на гърдите ѝ.

Оуди Заспа. Белита скоро го събуди.

— Трябва да си тръгваш.

— Защо?

— Той идва.

— Откъде знаеш?

— Просто знам.

Погледна към вратата.

— Ти ли я остави отворена?

— Не.

Сега вратата мрачно зееше.

— Видял ни е.

— Не можеш да си сигурна.

Белита избута Оуди във леглото и му каза да се облича. Той се прокрадна през къщата бос, понесъл дрехите и обувките си. От една от стаите се чуваше пуснато радио. Усети аромат на кафе. Промъкна се

през кухнята и надолу по стълбите, подскачаше предпазливо по острия чакъл на алеята.

Върна се с колата обратно до квартирата си. Беше първият ден от новата година и улиците бяха почти пусати. Имаше няколко коли, паркирани пред бара. „Момичетата сигурно припечелват в извънработно време“ — помисли си Оуди.

Когато влезе в бара, някой го блъсна откъм гърба. Трима мъже го притиснаха към земята. Омотаха дебело тиксо около главата му, през устата и очите; чу се звук, сякаш го изтръгват от ролка. Повлякоха Оуди по стълбите — завързан и с качулка на главата, метнаха го на задната седалка на кола. Разпозна гласовете. Ърбан шофираше, а двама от племенниците му седяха от двете страни на Оуди. Знаеше ги само като Дж. С. и Р. Д., но ги познаваше по еднаквите им впити дънки и ризи с тик-так копчета. Имаха елегантно оформени бради, за които списанията някога твърдяха, че са модерни, но Оуди подозираше, че допадат повече на хомосексуалистите, отколкото на жените.

Устата на Оуди бе пресъхнала. Ърбан знаеше. Как бе разбрал? Беше ги видял заедно. Първият му порив бе да отрече всичко. После обмисли да падне на колене и да си признае. Би могъл да живее с вината. Щеше да понесе наказанието си, стига да пощадят Белита.

Оуди се опита да следи завоите, но бяха прекалено много. Един от братовчедите се пошегува с другия:

— Има късмет, че не сме в Мексико, иначе щяха да намерят главата му в някоя канавка.

Колата отби от пътя. Браздите бяха толкова дълбоки, че шасито опираше в земята, а колелата пропадаха встрани в дупките. Спряха. Отвориха вратите. Извлякоха го навън. Накараха го да коленичи.

Ърбан заговори:

— Не избираме мига, в който да се родим, синко, но часът на нашата смърт може да бъде предопределен от куршум или от друга смъртоносна намеса.

Издърпаха качулката му и внезапна светлина ослепи очите на Оуди. Той замига и видя отвесната каменна стена на каменоломна със събрана в основата ѝ вода, формирала малко езерце, по-черно от нефт.

Отлепиха рязко плътното тиксо от Оуди, ожулиха кожата и оскубаха косата му. Ърбан беше взел портмонето му. Извади шофьорската му книжка и картите за социално осигуряване и ги пусна

в калта. Намери снимка на Белита — онази от фото кабината в „Морски свят“, където тя седи в скута на Оуди. Ърбан хвърли снимката във водата и тя се завъртя като плуващо листо, побутвано от бриза. Клекна до Оуди и подпря ръце на бедрата си.

— Знаеш ли защо си тук?

Оуди не отговори. Шефът му даде знак на племенниците си, които изправиха Оуди на крака. Ърбан го удари силно в слънчевия сплит, така че горната част на тялото му изхвъркна напред и той изкрещя.

— Мислиш се за по-умен от мен — каза Ърбан.

С отворена уста Оуди поклати глава.

— Мислиш си, че съм някой невеж латино, който не знае разликата между задника си и дупка в земята.

— Не — промълви едва Оуди.

— Имах ти доверие. Допуснах те близо до себе си.

Гласът на шефа му затрепери, очите му заблестяха. Кимна на племенниците си, които довякоха Оуди до ръба на водата и го накараха да коленичи. Той виждаше отражението си в гладката огледална повърхност; виждаше се как остарява, как се превръща в старец само за секунди. Видя белите коси на баща си. Бръчките. Разочарованието. Разкаянието.

Докосна водата с лице и образът се разпадна. Оуди се опита да се изтръгне от хватката им, но те натискаха главата му по-надълбоко. Зарита с крака и се опита да държи устата си затворена, но скоро тялото му крещеше за въздух и той реагира инстинктивно. Пое си въздух и напълни дробовете си с вода. От устата му излетяха мехурчета и минаха покрай очите. Дръпнаха главата му нагоре. Оуди се разкашля и блъвна вода, отваряше и затваряше уста като умираща риба. Отново го потопиха и се облегнаха с тежестта си отзад на врата му; натискаха главата му толкова дълбоко, че челото му докосна дъното. Колкото повече се бореше Оуди, толкова повече отслабваше. Сграбчваше краката и коланите им и се опитваше да изпълзи нагоре по телата им като човек, вкопчил се във висящо над отвесна скала въже.

Загуби съзнание и не си спомняше как са го извадили от водата. Когато се съвзе, лежеше по корем, плюеше вода и целият се тресеше. Ърбан бе клекнал до него, положил бащински длан на врата му.

Доближи още повече устата си до него, дъхът му бе като перце по кожата на Оуди.

— Позволих ти да влезеш в къщата ми, да ядеш на масата ми, да пиеш от пиенето ми... Държах се с теб като със син. И щях да те направя такъв. Но ти ме предаде.

Оуди не отговори.

— Знаеш ли историята за Едип? Убил баща си, оженил се за майка си и донесъл гибел на царството само заради едно пророчество, направено при раждането му. Старият цар се опитал да попречи то да се сбъдне. Взел бебето и го изоставил в планината, но един овчар спасил Едип и го отгледал. Той пораснал и пророчеството се сбъднало. Аз не вярвам в тези митове, но разбирам защо все още се разказват. Може би старият цар е трябвало да убие Едип. Може би овчарят е трябвало да си гледа своята работа.

Ърбан стисна врата на Оуди по-здраво.

— Белита ме обичаше, преди да се появиш ти. Аз я спасих. Образовах я. Дадох ѝ дрехи и покрив над главата. — Размаха укорително пръст. — Можех да напълня корема ѝ с кокаин и да я пращам напред-назад през границата, но вместо това ѝ позволих да споделя леглото ми.

Погледна към племенниците си, после отново към Оуди и повиши глас:

— Ако те видя отново, ще умреш. Ако се доближиш до Белита, и двама ви ще убия. Ако искаш да станеш мъченик, мога да го уредя. Ако искаш двамата да умрете като Ромео и Жулиета, мога да сбъдна желанието ти. Но няма да е бързо. Имам познати, които могат да държат човек жив седмици наред, да пробиват дупки в костите му, да заливат кожата му с киселина, да вадят очи, да режат крайници. Харесва им. За тях е нещо нормално. Ще се молиш за смъртта, но тя няма да идва. Ще се отречеш от всичко, в което някога си вярвал. Ще признаеш всичките си тайни. Ще молиш, ще умоляваш и ще обещаваш, но те няма да те чуят. Разбра ли?

Оуди кимна.

Ърбан погледна юмруците си и ожулената им кожа, а после се обърна и тръгна към колата.

Оуди извика след него:

— Дължиш ми пари.

— Конфискувам ги.

— А личните ми вещи?

— Надявам се да са запалими.

Ърбан беше отворил вратата на колата. Взе палтото си от седалката и го облече, като наместваше рамене и подръпваше ръкавите.

— На твое място бих забравил за Белита. Тя е използвана често от презерватив в затвор.

— Тогава я пусни да си тръгне.

— И какво ще покажа с това?

— Обичам я — изгърси Оуди.

— Прекрасна история.

Ърбан кимна на племенниците си и всеки от тях заби ботуша си в Оуди. Единият го ритна в стомаха, другият — в гърба. Болката почти го накара да се изпусне.

— Желая ти приятен живот — каза Ърбан дрезгаво. — Бъди благодарен.

В мазето на криминалния съд в Дрейфъс Каунти има документация за всяко съдебно дело, гледано от съдия през последните 150 години: правни доклади, преписи на съдебни процеси, списъци с улики и официално дадени показания. Разнообразен склад за мрачни истории и черни дела.

Жената, седнала зад преградата, се казва Мона, косата ѝ, потъмня от нощта, е вдигната толкова високо, че изглежда застрашително натежала. Остава настрани недоизядения си сандвич и поглежда Дезире.

— Какво мога да направя за теб, захарче?

Дезире е попълнила формуляр за достъп до архивни материали. Мона поглежда молбата.

— Може да отнеме малко време.

— Ще почакам.

След като е завершила формуляра и го е подпечатала два пъти, Мона го навива на руло и го пъха в метална тръба, свързана с улей, който го всмуква надолу. Бута химикалка зад ухото си и изучава Дезире по-отблизо.

— Откога си в Бюрото?

— Шест години.

— По трудния път ли те карат да минеш?

— До някаква степен.

— На бас, че е така. На бас, че е трябвало да си по-добра от всеки мъж.

Мона става и се навежда, за да хвърли поглед към обувките на Дезире.

— Нещо не е наред ли?

Жената я поглежда глуповато и сочи към чакалнята.

Дезире сяда и прелиства няколко стари списания, от време на време поглежда часовника на китката си, който е принадлежал на баща

й. Подарил ѝ го бе в деня на дипломирането с думите, че трябва да го навива всяка вечер и да мисли за родителите си, докато го прави.

— Закъснявал съм за работа само веднъж в цялата си кариера — добави.

— В деня, когато съм се родила — отвърна тя.

— Знаеш историята?

— Да, татко — разсмя се Дезире. — Знам историята.

Мрачното като пещера помещение, където се намира архивът, мирише на тонер, хартия и кожени подвързии. Прашинки се носят в ярките лъчи светлина, които се процеждат през високите прозорци.

Взема си кафе от машината, но при първата глътка се присвива. Изхвърля чашата и избира безалкохолна напитка. Стомахът ѝ къркори. Кога е яла за последен път?

Мона я вика по име и плъзга дузина папки през процепа на преградата.

— Това ли е всичко?

— О, не, захарче. — Посочва зад себе си, където има количка, претъпкана с кутии. — Имам и още две като тази.

Дезире си намира бюро в читалнята и вади бележник. Започва да чете за обира страница след страница, навързва детайлите, сякаш монтира филм; реже и съединява лентата в ума си. Снимки. Времева линия. Доклади от аутопсии. Свидетелски показания.

Камионът е отвлечен на север от Конроу малко след три часа следобед. Охранителната фирма „Армагард“ е имала договор да прибира повредените банкноти от банки и кредитни компании, а после да ги доставя в обект за унищожаване в Илинойс.

Променяли на всеки две седмици графика за доставка и маршрута, което означава, че някой им е дал информацията. Охранителят, който загинал при обира, Скот Бушом, бил заподозрян, че е техен вътрешен човек, но на делото не били представени никакви доказателства. Проверили списъка с телефонните му разговори и къде е ходил, докато полицията и ФБР търсели последния член на бандата и липсващите пари, но доказателствата срещу Бушом били само косвени.

Оуди Палмър се признал за виновен, но отказал да даде името на когото и да е от участниците. Не издал брат си, нито предал охранителя. Заради нараняванията му полицията успяла да го разпита

едва три месеца след обира, но изминали още осем месеца, преди да оздравее достатъчно, за да се изправи пред съда.

Дезире преминава към свидетелските показания. Според данни на полицията около осем часа и тринайсет минути — пет часа след отвличането на камиона — патрулиращ заместник–шериф и неговият партньор, които били на рутинна обиколка, забелязали брониран камион, паркиран на северния страничен път до шосе 1–45 на Лийг Лейн роуд. Докато проверявали номерата в компютъра, заместник–шерифът забелязал как тъмен джип само с шофьора вътре спира наблизко. Задните врати на бронирания камион били отворени и между двата автомобила се прехвърляли чанти.

Заместник–шерифът се обадил за подкрепление, но патрулката била забелязана и двата подозрителни автомобила отпрашили с висока скорост.

Дезире чете записа на разговорите от радиовръзката и си отбелязва имената на участвалите полицаи. Райън Валдес и Ник Фенуей били първите отзовали се. Втора патрулка, карана от Тимъти Люис, се присъединила към преследването.

Първото радиосъобщение е отбелязано в осем и тринайсет часа на двайтсет и седми януари.

Заместник–шериф Фенуей: 1522, подозрителен автомобил е паркиран на Лонгмайър роуд, близо до Фарм маркет роуд Уест 3083. Разследваме.

Диспечер: Прието.

Заместник–шериф Фенуей: Виждаме брониран автомобил с регистрационен номер ноември, Чарли, делта, нула, четири, седем, девет. Паркиран е в аварийната лента. Може да е онзи от обира.

Диспечер: Прието. Има ли пътници?

Заместник–шериф Фенуей: Двама, може би трима мъже. Бели. Среден ръст. Тъмни дрехи. Шериф Валдес се опитва да се приближи... Стреля се! Стреля се!

Диспечер: Полицаи под обстрел. До всички екипи. На ъгъла на Лонгмайър роуд и Фарм маркет роуд Уест.

Заместник–шериф Фенуей: Бягат. Преследваме ги!

Диспечер: Прието. До всички дежурни екипи, до всички дежурни екипи. Тече полицейско преследване. Произведени са изстрели. Действайте внимателно.

Заместник–шериф Фенуей: Преминаваме покрай Холанд Спилър роуд. Сто и тринайсет километра в час. Лек трафик. Все още стрелят... Изкачваме се по Лийг Лейн роуд. Къде са колите?

Диспечер: На пет минути от вас.

Заместник–шериф Люис: 1522, къде да дойдем?

Заместник–шериф Фенуей: Спуснете се по Лийг Лейн роуд. Имате ли шипове?

Заместник–шериф Люис: Не.

Заместник–шериф Фенуей: Камионът току-що прекоси Лийг Лейн роуд. Продължава на север.

Диспечер: Наши коли идват от запад.

Преследването продължава още седем минути, а патрулките и бронираният камион достигат скорост от сто четирийсет и пет километра в час. В осем часа и дваайсет и девет минути става следното:

Заместник–шериф Фенуей: Изгубиха контрол! Камионът се обърна! Пързала се! Мамка му! Мисля, че удари нещо.

Диспечер: Прието. Дайте местоположението си.

Заместник–шериф Фенуей: Старият път Монтгомъри роуд. На четиристотин метра западно от парка. Стрелят по нас! Стреля се! Стреля се!

Заместник–шериф Люис: Идвам към вас.

Заместник–шериф Фенуей: (неясен говор)

Диспечер: Може ли да повторите, 1522?

Заместник–шериф Фенуей: Излизаме от автомобила. Под обстрел сме.

Следват четири минути тишина, през които диспечерът се опитва да установи връзка с полицаите.

Заместник–шериф Фенуей: Трима заподозрени са простреляни. Имаме сериозно ранен охранител и подпален автомобил. Код четири.

Диспечер: Прието, код четири. Изпращаме пожарна и парамедици.

Дезире се връща назад, чете първите показания, дадени от пристигналите на местопроизшествието, и забелязва колко често използват сходни фрази и почти еднакъв език, за да опишат събитията, сякаш са си разменяли записки или са се разбрали какво да разкажат. Обичайна практика сред служителите на закона, които искат да се подсигурят, че нищо няма да застраши съдебния процес след това. Преследването завършва, когато бронираният камион не успява да вземе завоя и пада настрани, удря се в друго превозно средство, което избухва в пламъци, и убива водача. Оуди Палмър и братята Кейн се опитват да се измъкнат със стрелба.

Според показанията, дадени от самите тях, заместник–шерифите Фенуей и Валдес били хванати в капан под силен обстрел. Прикрили се зад автомобила си и отвърнали на стрелбата, но имали по-малко муниции и били уязвими, докато не пристигнал заместник–шериф Люис. Той спрял колата си като преграда за изстрелите и дал възможност на колегите си да се преместят на по-добра позиция.

Изстреляни били общо над седемдесет куршума от тримата заместник–шерифи. И тримата заподозрени били простреляни, двама от тях загинали на място, а третият бил в критично състояние. Според съдебния лекар на Дрейфъс Каунти, доктор Хърман Уилофорд, Върнън Кейн загинал от куршум в гърдите, а по-малкият му брат Били бил уцелен три пъти: в крака, в гърдите и в шията. И двамата умрели на място от кръвозагуба. Оуди Палмър бил прострелян в главата. Охранителят Скот Бушом, който бил завързан и със запушена уста вътре в камиона, умрял от наранявания, причинени при катастрофата.

Дезире вади пет албума със снимки от местопроизшествието и преглежда набързо всички изображения, преди да започне да изучава по-внимателно определени снимки. Виждат се двете полицейски коли, блокирали пътя, опожарената кола и изкривените останки от камиона. Вратите му са избити. Вътре има локви кръв. С помощта на схеми и

компютърни възстановки Дезире си създава ментална диорама, в която може да постави всеки от „играчите“ на сцената.

В албумите има липсващи неща — повече цифри, отколкото снимки. Или са били грешно отбелязани, или някой ги е махнал. До 2004 година повечето патрулки в Тексас са оборудвани с камера и система за записване с твърд диск. Можело е да се включват от полицаите или да се задействат автоматично, когато патрулката достигне определена скорост. По-новите системи записват непрекъснато и свалят файла чрез безжичен интернет, когато патрулката се върне в централата.

В изложението си адвокатът на защитата попитал за камерите от арматурните табла и му отговорили, че две от патрулките не са имали подобно оборудване. Тази подробност се забива в съзнанието на Дезире. Тя отново преглежда фотографиите. Патрулката, карана от заместник-шерифи Фенуей и Валдес, е паркирана диагонално на пътя. Предното стъкло е разбито, а металните врати са надупчени от куршуми.

С лупата на мобилния си телефон Дезире оглежда изображението — най-вече над таблото на патрулката — и забелязва издънческата издупчина до стъклото. Камера. Надрасква номера на снимката в тетрадката си и слага въпросителен знак до него.

На други снимки вижда останките от опожарената кола на заден план. Овъглено тяло се очертава бегло в преобърнатите развалини на превозното средство, които са толкова изкривени и огънати от огъня и сблъсъка, че приличат на абстрактна скулптура.

Дезире търси подробности за автомобила — понтиак, произведен 1985 година, с калифорнийски номера. Според аутопсията шофьорът е жена на около двайсет и пет години. На снимките се вижда овъгленият ѝ труп, застинал в боксьорска поза — със свити лакти и стиснати юмруци, заради свиването на телесните тъкани и мускулите от силната горещина. Няма данни за употреба на наркотици, алкохол или травми от детска възраст. Без лице и пръстови отпечатащи на жертвата, полицията се затруднила да я идентифицира, което довело до общонародно издирване в базите за ДНК и стоматологичните регистри. По-късно търсенето било разширено до международни агенции като Интерпол и организации, занимаващи се с нелегални емигранти.

Дезире търси предишни собственици на колата. Понтиакът за пръв път бил продаден от търговец в Охайо през 1985 година и два пъти е бил препродаван. Последният регистриран собственик е някой си Франк Оубри в Рамона, Южна Калифорния.

Дезире взема айфона си и се обажда на свой колега във Вашингтон. С Нийл Дженкинс бяха преминали обучението си заедно, но той не беше изявил желание да работи като оперативен агент. Искаше работа на бюро в главния щаб на ФБР, по възможност в отдела за наблюдение на данни, където можеше да подслушва разговорите на другите хора.

Дженкинс по навик започва да ѝ дрънка празни приказки, но Дезире няма време за тях.

— Искам да потърсиш документацията за една кола. Понтиак 6000, модел 1985. Калифорнийски номер ЗНУА172. — Диктува му серийния номер. — Била е унищожена в катастрофа през януари две хиляди и четвърта.

— Нещо друго?

— Карала е жена, виж дали в крайна сметка са я идентифицирали.

— Спешно ли е?

— Да, звънни ми.

Дезире преминава към загиналия в обира охранител. Скот Бушом, бивш военен, който участвал в две мисии в Залива и една в Босна. Напуснал армията през 1995 година и работил в „Армагард“ в продължение на шест години. Полицията подозирала, че вътрешен човек е информирал престъпниците, но не успяла да свърже Бушом с бандата чрез телефонните му разговори. Все пак касова бележка за бензин доказвала, че той е бил в крайпътен ресторант^[1], посетен от Върнън Кейн един месец преди отвлечането на камиона. Сервитюрка успяла да идентифицира Бушом по снимка, но не могла да си спомни дали двамата мъже са разговаряли.

На дъното на кутията Дезире намира диск. Търси номера на етикета му в списъка с улики. На него има запис от повдигането на обвинение на Оуди Палмър.

Дезире се връща при Мона, която се учудва, като я вижда.

— Прекарала си тук шест часа.

— И утре пак съм тук.

— Затваряме след четирийсет и пет минути, затова ако не си носиш спален чувал...

— Трябва ми дивиди.

— Виждаш ли онази стая ей там? Вътре има компютър. Ето ти ключа. Не го губи. Имаш време до шест, иначе ще се връщаш утре.

— Разбрано.

Дезире включва компютъра и чува как дивиди дискът се завърта, докато мониторът проблясва и оживява. Статична камера показва Оуди Палмър в болнично легло, главата му е увита в бинтове, от носа и китките му стърчат тръбички. Вече е изчела медицинските доклади. Никой не е очаквал Оуди да оцелее. Хирурзите трябвало да залепят черепа му наново като пъзел, подреждали парчета кост и метални пластини. Оуди лежал в кома три месеца с минимална мозъчна активност в първите няколко седмици. Специалистите обсъждали дали да спрат животоподдържащите му системи, но щатът Тексас екзекутира хора, само ако са осъдени на смърт, а не ако са в мозъчна смърт, защото това би означавало да се изтребят повечето политици.

Дори когато Оуди излязъл от комата, лекарите се съмнявали, че някога ще проговори или проходи. Той ги опровергал, но минали още два месеца, преди да стане достатъчно силен, за да бъде официално обвинен с представители на съда до леглото му.

Видеото показва адвокатата на защитата, Клейтън Ръд, седнал до Оуди, който общува с него чрез дъска за спиритични сеанси^[2], на която изписва кратки изречения. Областният прокурор Едуард Даулинг, който сега е щатски сенатор, е сложил хирургическа маска, сякаш се страхува да не пипне някой бацил.

Преди да започне да чете обвинителния акт, съдия Хамилтън пита Даулинг защо кабинетът на областния прокурор подвежда Оуди под наказателна отговорност.

— Обвиняемият можеше да бъде съден според федералните или щатските закони, Ваша чест, но разбрах, че е възникнал конфликт на интереси — казва Даулинг преднамерено неясно.

— Какъв конфликт на интереси?

— Един от потенциалните свидетели е кръвен роднина на старши федерален служител — отвърща Даулинг. — Затова ФБР препоръча областният прокурор да се заеме със случая.

Съдия Хамилтън изглежда удовлетворен и пита господин Ръд дали клиентът му разбира целта на процедурата.

— Да, Ваша чест.

— Той не може дори да заяви пълното си име за протокола.

— Може да го напише.

— Господин Палмър, чувате ли ме? — пита съдията.

Оуди кимва.

— Днес ще бъдете подведен под съдебна отговорност по обвинения, включващи три предумишлени убийства, отвлечане на автомобил и непредумишлено причинена смърт на пътя, разбирате ли?

Оуди изстенва и стиска здраво очи.

— За тези обвинения се дават максимални присъди, които включват смъртно наказание и доживотен затвор без право на замяна или намаляване на присъдата. Разбирате ли тези обвинения и максималните им последствия?

Бавно и отмерено Оуди премества ръката си на думата „да“ на дъската за спиритични сеанси.

Съдия Хамилтън се обръща към Даулинг.

— Можете да започнете.

— Това е процесуалното подвеждане под наказателна отговорност на щата Тексас срещу Оуди Спенсър Палмър. Дело номер 48, код 642.

Областният прокурор изрежда обвиненията в убийство и кражба в рамките на десет минути, преди да изложи иска на прокурора. Палмър е обвинен, че е съдействал на други хора за открадването на седем милиона долара, собственост на американския Федерален резерв.

Съдия Хамилтън казва:

— Сър, обвинен сте в углавни престъпления. Длъжен съм да ви кажа, че имате определени права. Имате право да ви защитава адвокат и господин Ръд е определен като ваш защитник на държавни разноси, но ако искате да си наемете собствен адвокат, имате това право. Съгласен ли сте господин Ръд да ви представлява днес.

Оуди избира „да“.

— Какво ще пледирате?

Оуди започва да пише отговор, но Клейтън Ръд се пресяга през дъската и хваща треперещата му ръка.

— Нека запишем за протокола, че клиентът ми пледира „невинен“ — казва Ръд и хвърля поглед към Даулинг, сякаш търси одобрението му. Накланя се към Оуди. — По-добре да си пазим патроните за по-късно, синко.

— Ами гаранция? — пита съдията.

— Щатът възразява срещу гаранция — казва Даулинг. — Това са углавни престъпления, Ваша чест, а парите все още липсват.

— Клиентът ми няма да излезе от болницата още дълго време — отвръща Ръд.

— Има ли семейство? — пита съдията.

— Родители и сестра — казва Ръд.

— Някакви други задължения към обществото или наличие на съществени активи?

— Не, Ваша чест.

— Молбата за гаранция е отхвърлена.

Видеото свършва. Дезире натиска бутона за вадене на диска и го поставя обратно в пластмасовата кутийка.

Пет месеца по-късно Оуди Палмър влиза в Съдебната палата на Дрейфъс Каунти за делото си. По това време вече му е назначен нов съдия, Клейтън Ръд е сключил сделка с прокуратурата и е променил обвиненията от предумишлено убийство в убийство втора степен, а в замяна клиентът му се е признал за виновен по всички обвинения. Оуди не се е възпротивил на нищо и е отказал да направи официално изявление, че е имало смекчаващи вината обстоятелства.

Вестник „Хюстън Кроникъл“ съобщава присъдата му:

23-годишният Оуди Палмър бе осъден вчера по обвинения във въоръжен грабеж и убийство втора степен в заплетеното отвличане на брониран камион, при което загинаха един охранител и жена заедно с двама от съучастниците на Палмър.

Съдия Матю Кохлан осъди Оуди Палмър на десет години затвор, след като той се призна за виновен по всички обвинения, включително кражбата на седем милиона щатски долара, които така и не бяха открити.

Преди да обяви присъдата, съдия Кохлан критикува областния прокурор Едуард Даулинг, че не е обвинил Палмър в предумишлено убийство за ролята му в смъртта на жертвите.

„Това са углавни престъпления и по Мос мнение днешната присъда е обида за служителите на закона, които рискуваха живота си, за да изправят този престъпник пред съда.“

Специален агент Франк Сеногълс заяви пред репортерите, че ФБР е провело над хиляда разпита във връзка с обира и е насочило вниманието си към роднините и известните сътрудници на бандата, но се оказало невъзможно да се проследят парите, защото банкнотите, които е трябвало да бъдат унищожени, не са имали серийни номера.

„Мога да уверя всички, че работата по случая продължава и поддържа постоянна връзка с щатската и с окръжната полиция, обсъждаме стратегии и тактики. Не сме променили мнението си за това кои са виновниците, но колкото повече време минава, толкова по-труден за разрешаване става случаят без помощ от обществото.“

Дезире е изненадана, като вижда цитат от Франк Сеногълс. Защо не е споменал, че е бил част от първоначалното следствие? ФБР е оглавявало разследването, значи Сеногълс със сигурност е разпитвал Райън Валдес и другите заместник-шерифи. И със сигурност е говорил с Оуди Палмър. А когато Дезире заяви, че знае повече за случая от всеки друг, той не я поправи, не ѝ възрази, нито я унижи, което обикновено не би се поколебал да стори.

Обръща страницата и намира друга статия.

ГУБЕРНАТОР ХВАЛИ ГЕРОИЧНИ ПОЛИЦАИ

Въпреки че са били под обстрел, заместник-шерифите на Дрейфъс Каунти Райън Валдес, Ник Фенуей и

Тимъти Люис не са се поколебали да се притекат на помощ един на друг след драматично високоскоростно преследване на откраднат брониран камион.

Благодарение на героизма си днес и тримата полицаи са живи, а опасен престъпник е зад решетките. За тяхната смелост в онзи драматичен януарски ден през 2004 година заместник–шерифи Валдес, Фенуей и Люис днес получиха наградата „Звездата на Тексас“ — най-голямата чест за жителите на щата и признание за „дела на героизъм извън пределите на полицейския дълг“.

Губернатор Рик Пери и министърът на правосъдието Стив Кенили връчиха наградите на церемония в кметството, където обсипаха с похвали полицаите за изключителната им смелост и грижа за обществото.

На снимката са тримата заместник–шерифи в униформи, застанали са до губернатор Пери и са се усмихнали към фотоапарата. Фенуей, Валдес и Люис сякаш се чувстват малко неудобно в позата, която са заели, но губернаторът явно се наслаждава да се къпе в тяхната слава. На заден план, хванат в профил, докато се е извъръщил от фотоапарата, е Франк Сеногълс. В ръката му има радио. Може да е бил част от охраната.

Дезире набира последния избран номер на телефона си.

— Има още нещо — казва на Дженкинс. — Трябва да намеря двама щатски полицаи: Ник Фенуей и Тимъти Люис. И двамата са работили с окръжния шериф през 2004 година.

---

[1] На повечето крайпътни ресторанти и закусвални в Америка има и бензинови колонки, където зареждат най-вече камиони. — Б.пр. ↑

[2] Ouija Board (англ.) — дъска за извършване на спиритични сеанси. На нея са изписани букви и цифри, както и думите „да“, „не“ и „дovиждане“. — Б.пр. ↑

Невидим в туловището на старото кино, Оуди се свива на кълбо и се опитва да заспи, но непрекъснато сънува река Тринити през един буреносен ден преди дванайсетина години. Застанал е до ръба на водата, гледа към дълбините, а над главата му от тъмните кълбести облаци изскача и треци светкавица. Внезапно над повърхността изскача скелет, носен от черна вълна. В гръдния му кош има подобно на тюлен същество с остри бели зъби. Заклещено. Пищящо за свобода. Скелетът отново се губи под повърхността и оставя след себе си само вълнички. Други неща се надигат от реката — нови ужаси, полетели нагоре от мрака, протягат се към Оуди и настояват да ги освободи.

Рязко отваря очи и в гърлото му заглъхва писък. Сяда изправен, улавя отражението си в едно разбито огледало и не може да се познае в тази посърнала сянка, в това подобие на мъж, в тази развалина...

Нощта привършва. Оуди се обляга на влажна стена и пише списък с нещата, които му трябват. Друг на негово място би тръгнал да бяга. Би продал часовника си, златото в зъбите си, единия си бъбрек, би хванал автобус за Мексико или Канада, би се качил на преминаващ пътнически кораб до Куба. Може би търси собственото си унищожение, въпреки че се съмнява да има нужната морална сила, за да извърши самоубийство.

Какво още да добави в списъка?

— Самозалепваща лента

— Спални чували

— Симкарти

— Вода

Спомня си времето, когато правеше подобен списък и лекуваше рани, различни от сегашните, след като бе пребит от племенниците на Ърбан и му бяха казали никога повече да не търси Белита. Тогава се регистрира в евтин хотел близо до мексиканската граница, където лежеше в леглото като болничен пациент и чакаше истината да му се яви, подобно на лекар на визитация. От време на време пропълзваше

до банята, плюеше кръв в мивката и смучеше счупения си зъб. На четвъртия ден му отне цял час да измине две пресечки до аптеката и магазина за алкохол, за да си купи болкоуспокояващи, противовъзпалителни лекарства, ледени компреси и бутилка бърбън.

Завърна се обратно в мотела, сякаш плуваше в облак от лекарства и алкохол. По обратния път му се стори, че видя Белита. Вървеше срещу него, а полата ѝ ту се издуваше, ту се увиваше плътно около бедрата ѝ. Косата ѝ беше пригладена назад и закопчана с шнола, за която той знаеше, че е от костенурка, тъй като бе единственото нещо, което ѝ беше останало при пътуването ѝ от Салвадор.

Белита вървеше толкова елегантно, с изправен гръб и високо вдигната брадичка, че пешеходците сякаш ѝ правеха път, стъпваха встрани и се усмихваха. Беше само на около петдесет метра от него, когато Оуди я извика по име. Белита не отговори. Той се опита да се затича и отново извика името ѝ. Тя не спря, нито забави крачка.

— Белита — изкрещя Оуди, този път по-силно. Тя се забърза и прекоси пътя. Една кола изрева. Изпищя клаксон. — Белита!

Тя спря. Обърна се. Колко бе отслабнала. Колко бе остаряла. Не беше Белита. Жената му каза да се разкара, но не така учтиво. Оуди отстъпи назад с разтворени длани, неспособен да проговори.

Обратно в мотела направи списък с нещата, които му трябваха. Знаеше данните за сметките на Ърбан, банковите клонове, имената и номерата на сметките. В петък, девети януари, мъж с тъмни очила и бейзболна шапка влезе в осем банкови клона и направи еднакъв брой тегления по хиляда долара всяко. Мъжът би могъл да изтегли десет или двайсет пъти по толкова — би могъл да вземе всичко, но той взе само това, което му дължаха, плюс малък бонус за нараняванията си. Така си казваше, докато попълваше различните разписки за теглене на пари и фалшифицираше подписа на Ърбан. После си купи малко нови дрехи и прегледа обявите за коли втора употреба.

„Още само веднъж“ — каза си Оуди, трябваше да я види още само един път. Нямахше да умолява, просто щеше да попита. Знаеше, че гордостта му ще оцелее, дори сърцето му да се разбие на хиляди парчета.

Пристигна в църквата час преди сутрешната служба, паркира колата и зачака да отворят вратите. В багажника Оуди имаше малък сак за дрехи и парите. Над покривите силуетът на града се виждаше

като петно, носеха се слабо звуците на близката магистрала. Щеше ли да тръгне с него Белита, запита се. Ърбан щеше ли да я пусне?

Когато свещеникът отвори вратите, Оуди седна в зоната за кръщенета и загледа как пристигат енориашите. Белита дойде с последните. Племенниците на Ърбан я бяха докарали, но чакаха отвън, пушеха и слушаха радио. Оуди не беше забелязал малкото момче. Седеше на четвъртата редица отпред назад до латиноамериканка с кръгло лице, остри черти и боядисана черна коса, стърчаща изпод цветен шал.

Белита потопи пръст в светената вода и се прекръсти, свела надолу очи, докато го подминаваше. Поклони се и се придвижи нататък, седна на пейката и обви ръце около момченцето, което потъна в прегръдките ѝ, сякаш се метна в току-що навалял пресен сняг.

Само трийсетина души бяха дошли на литургията. Оуди седна на пейката зад Белита и седна така, че да вижда едната половина от лицето ѝ. Облечена в избеляла синя лятна рокля, опъната на корема ѝ, и с ожулени бели сандали със златна тока над пръстите. Изцапаното петно на бузата ѝ се превърна в стара синина, когато Оуди се вгледа в него по-отблизо. Беше получила юмрук в лицето, за което той бе толкова виновен, колкото ако сам я бе ударил. Момчето до Белита носеше къси панталонки, дълги чорапи и излъскани черни обувки. Вкопчило се беше в ръката ѝ, опънало бе крачета право напред и вдигаше личице към нея, а миглите му бяха гъсти като ресни.

Всички се изправиха. Процесията започна. Едър свещеник си проправи път до централната пътека под звуците на органа и тихо пеене на химн. Младо момче и момиче, може би брат и сестра, облечени в бели роби, носеха Библията и свещ. Белита се обърна да гледа. Забеляза Оуди. Той съзря облекчение в очите ѝ, после страх. Тя извърна глава. Жената с шала погледна през рамо и явно разбра какво става. Лицето ѝ стана строго. Сигурно беше братовчедката на Белита, помисли си той — онази, която се грижи за момчето.

Оуди не откъсваше очи от Белита.

— Трябва да говоря с теб — прошепна ѝ.

Тя не каза нищо. Свещеникът беше застанал до олтара, където взе Библията и я положи на амвона. Химнът почти бе приключил. Гласовете се издигнаха по-уверено на последния припев.

Белита се прекръсти. Сега Оуди стоеше точно зад нея, почти докосваше рамото ѝ с брадичка. Усети парфюма ѝ. Не, беше нещо друго. Не сапун, шампоан или талк, а нещо земно и първично, нейният собствен аромат. Глупак беше да допусне, че някога би могъл да живее без нея.

Момченцето мачкаше с ръчичка гънките на роклята ѝ, а в другата стискаше плюшено мече. На коленете си балансираше книга с химни и се преструваше, че чете думите.

— Ела с мен — прошепна Оуди, но Белита не му обърна внимание. — Обичам те.

— Той ще убие и двама ни — промърмори тя.

— Можем да отидем надалеч. Никога няма да ни намери.

— Винаги ще ни намира.

— Не и ако отидем в Тексас. Имам семейство там.

— Това е първото място, където ще ни потърси.

— Ще се скрием.

Опитваха се да говорят шепнешком, но хората започваха да забелязват. Братовчедката на Белита се обърна и се скара на Оуди.

— ¡Fuera! ¡Fuera! Us ted es el Diablo^[1]. — Заби пръст в гърдите му и му махна с ръка да си върви.

Някой им изшътка. Свещеникът ги изгледа над очилата си.

Оуди се наведе по-близо, дъхът му погали врата на Белита.

— Поела си толкова много рискове, за да стигнеш дотук. Заслужаваш повече. Заслужаваш да бъдеш със сина си. Заслужаваш да бъдеш щастлива.

Една сълза натежа в ъгъла на долния ѝ клепач, раздвижи ръце върху меката издутината на корема си.

— Животът е кратък — каза Оуди.

— Любовта е необятна — прошепна Белита.

Брадичката му бе опряна на рамото ѝ.

— Ако излезеш през страничната врата, следвай оградата и ще намериш порта. Пази се да не те видят. Ще те чакам. Имам кола и пари.

Когато проповедта свърши, Оуди излезе незабелязано и се върна при понтиака. Отсреща на пътя имаше скейт парк с бетонна рампа, изрисувана с графити. Скейтбордистите се люшкаха напред-назад, правеха номера във въздуха, а после се приземяваха на платформите

горе. Оуди размърда език из пресъхналата си уста. А ако тя не дойде? Защо да му вярва? Беше направил своя ход — рискована стъпка, поета повече заради сляпа надежда, отколкото заради действителни очаквания.

Литургията приключи. Никой не дойде. Оуди подкара бавно понтиака покрай църквата и видя племенниците да придружават Белита до колата. Тя прегърна сина си, който се вкопчи в крака ѝ, зарови лице в гънките на полата ѝ и не искаше да я пусне. Белита клекна и махна косата от очите му. Детето се разплака, тя също се разплака, а после вратите на колата се хлопнаха и скоро нея вече я нямаше.

Оуди цяла минута се взираше в мястото, където се разигра сцената, сякаш чакаше актьорите да се върнат. Със сигурност не можеше това да е краят. Вдигна отчаян лице към небето като роб, който мечтае за свободата, и се вгледа в огромните сини небеса, които сякаш отразяваха собствената му празнота. „Добре, дай ми знак — искаше му се да изкрещи. — Покажи ми как да се справя.“

Някой почука на страничния прозорец на колата. Братовчедката с киселата физиономия правеше знаци на Оуди да свали стъклото и стискаше момченцето за ръка.

— Напиши ми адреса си — каза му на испански.

Оуди отчаяно започна да търси писалка... хартия. Намери касовата бележка от продажбата на колата и надраска върху нея името на мотела. Стая 24.

— Тя ще се свърже с теб.

— Кога?

— Този, който проси, трябва да е благодарен и на малко.

* * *

Чакането звучи като пасивна дейност, но за Оуди не беше. Бдението му бе по-тревожно и напрегнато от всичко, което някога бе правил. Крачеше наоколо. Обмисляше. Правеше лицеви опори. Не гледаше телевизия. Не можеш да убиеш времето. Можеш да забиеш кол в сърцето му, да го накълцаш, да го изгориш и заровиш надълбоко, но то пак ще оживее.

Чака три дни, докато получи известие от братовчедката на Белита, и още два, преди да застане на автобусната гара „Грейхаунд“ на Нешънъл авеню, да гледа как хората слизат от автобусите и да се вира във всяко лице. А ако беше пропуснал автобуса ѝ? А ако тя си беше променила решението?

Но Белита слезе по стъпалата и застана между автобусите с малък куфар в ръка. Оуди внезапно занемя. Застина. Разстоянието между тях изглеждаше необятно. Тя се усмихна. Измъчена. Уморена. Красива. Стискаше грозен оранжев куфар, а притиснато към корема ѝ стоеше момченце. Изглеждаше изплашено и беше облечено в бежови панталонки от рипсено кадифе, тениска и яркочервени кецове.

Оуди не знаеше какво да каже или да направи. Взе куфара на Белита. Остави го. Прегърна я. Стисна я прекалено силно.

— Спокойно — каза му тя и се отдръпна.

Оуди беше сразен. Тя взе ръката му и я сложи на корема си. Оуди зададе въпроса с очи.

— Твое е — кимна Белита и зачака реакцията му.

Той се наведе, сграбчи я в ръце и я вдигна високо във въздуха. Притисна лице в корема ѝ и започна да го целува през памучната рокля. Тя се разсмя и му каза да я пусне долу.

Малкото момченце стоеше до куфара. Косата му беше с цвят на черен шоколад, а тези невероятно кафяви очи...

— Как си? — попита го Оуди. — Как се каваш?

Момченцето погледна майка си.

— Мигел — каза вместо него тя.

— Приятно ми е да се запознаем, Мигел.

Ръкува се с момчето, а то огледа пръстите си, сякаш се страхуваше, че може да му е взел някой.

— Хубави обувки — подхвърли Оуди. Мигел погледна към краката си. — Много са червени.

Момчето обърна едното си краче навътре, за да погледне и то обувките си, а после отново зарови лице в полата на майка си.

Тази вечер напуснаха града и караха до след полунощ. Мигел спеше на задната седалка, прегърнал овехтялото мече, което носеше навсякъде със себе си. Беше дребен за възрастта си и пъхаше палец в устата, веднага щом очите му започнеха да се затварят.

Караха с отворени прозорци и си говореха за бъдещето. Белита му разказа истории за детството си, пускаше подробностите като трохи и очакваше от него да следва нишката на разказа и да ѝ задава въпроси. В други моменти нямаше нужда да говорят. Тя слагаше глава на рамото му или прокарваше пръсти по бедрото му.

— Това ли искаше? — попита го.

— Разбира се.

— Обичаш ме.

— Да.

— Ако ме подведеш, ако ме предадеш или избягаш...

— Няма.

— И ще се оженим?

— Да.

— Кога?

— Утре.

По радиото зазвуча песен.

— Не слушам кънтри — каза Белита. — И няма да ни венчае двойник на Елвис Пресли^[2].

— Наистина ли?

— Наистина.

— Добре.

---

[1] Вън! Вън! Ти си дяволът! (исп.) — Б.пр. ↑

[2] Намеква се за сватбения параклис „Грейсленд“ в Лас Вегас, където сватбите се извършват от имитатори на Елвис Пресли. — Б.р. ↑

Сутринта Дезире си сипва зърнена закуска в купа и добавя резени банан. Трябва да позвъни на родителите си и да им каже, че няма да им гостува на следващия ден. В съботите обикновено ги посещава, сяда на масата и яде домашно приготвена храна, докато баща ѝ коментира футболния мач от креслото си, крещи към екрана и вдига въображаеми наказателни картони.

Подготвя се психически и набира номера. Майка ѝ вдига и рецитира телефонния си номер, преди да попита „С какво мога да ви помогна?“ с помпозен акцент, който звучи изкуствено. Майка ѝ има навика да поръчва храна със същия акцент като на сервитьорката или сервитьора, който ги обслужва, и не може да схване защо това би могло да се възприеме като надменно или унижително отношение към служителя.

— Аз съм — казва Дезире.

— Здравей, скъпа, тъкмо си говорехме за теб, нали, Харолд? Дезире се обажда. Да, Дезире, говоря с нея по телефона!

Баща ѝ не чува без слуховото си апаратче и Дезире подозира, че нарочно го държи изключено, за да не му се налага да слуша майка ѝ.

— Тъкмо купих шунка — отново се обръща към нея майка ѝ. — Ще я изпека както обичаш: с горчица и медена глазура.

— Няма да мога да си дойда — заявява Дезире. — Трябва да работя.

— О, много жалко... Дезире няма да идва, Харолд. Трябва да работи.

— Ама ще има печена шунка за вечеря — крещи баща ѝ отдалеч, сякаш не той, а всички други са глухи.

— Знае, Харолд, току-що ѝ казах.

— Намерила ли си е гадже? — пита той.

— Иска да знае дали си срещнала някое добро момче — казва майка ѝ.

— Кажи му, че се омъжих и имам близнаци. Тимон и Пумба. Пумба доста пръцка, но е много сладък.

— Ще ми се да не се шегуваш с тези неща.

На заден план баща ѝ крещи:

— Кажи ѝ, че няма проблем, ако е лесбийка. Нямаме нищо против.

— Не е лесбийка! — скастрия го майка ѝ.

— Просто казвам, че ако е лесбийка, нямаме против — обяснява баща ѝ.

— Не ѝ говори такива неща!

Скоро двамата вече спорят.

— Трябва да вървя — казва Дезире. — Съжалявам, че няма да дойда утре.

Затваря и събира нещата си. Излиза от апартамента, спуска се по външните стълби и помахва на хазяина си, господин Саквил, който повдига пердетата. Трафикът през уикенда е слаб и тя шофира спокойно към северните предградия на Хюстън.

Половин час по-късно стига Томбол и паркира пред спретнато бунгало, боядисано в бяло и синьо. Има изумруденозелена морава и перфектно подрязани градински храсти. Никой не отговаря на мелодичния звънец на входната врата. Дезире чува шум от деца, които пицят и се гонят в задната градина. Сваля резето на страничната порта и минава по алеята, която заобикаля къщата.

Във вътрешния двор има навес, украсен с балони и цветни ленти. Между дърветата тичат деца и гонят куче. Около масата си бърбят жени, разбиват яйца за пържени филийки и бъркат тесто за палачинки.

Неколцина мъже са се събрали около барбекюто — съвсем друга система за оценка на положението в обществото, според която мъжът се преценява по това колко често обръща пържолата, а не по заплатата или колата си.

Бившият патолог на Дрейфъс Каунти Хърман Уилфърд, вече пенсионер, седи на висок сгъваем стол и крепи пластмасова чиния в скута си. Панталоните му са вдигнати високо на кръста, а плетената му вълнена жилетка е закопчана на гърдите. Гледа децата и се присвива при всеки писък, сякаш звукът го изправя на нокти.

Възрастна пълничка жена се приближава до Дезире и бърше ръце в престилката си. Поглежда значката ѝ.

— Това е семейно събиране.

— Важно е. Иначе нямаше да го безпокоя.

Жената изпъшква, но Хърман изглежда почти облекчен при възможността да избяга за кратко. Въвежда Дезире в къщата и ѝ предлага нещо за пиене. Тя отказва, а той я заговаря на общи теми, оплаква се, че остарява, нетърпелив е и иска всички да си тръгнат.

— Проблемът на семейството е, че не можеш да се пенсионираш от него — казва ѝ, погледът му е остър под гъстите вежди.

Дезире носи снимки от местопрестъплението и пътни карти. Разпръсва ги на масичката за кафе в хола. Старият патолог ги изучава почти любовно, сякаш си спомня времето, когато се е чувствал по-млад и по-полезен.

— Питаш ме откъде са дошли фаталните изстрели, така ли?

— Опитвам се да разбера последователността.

— Върнън и Били Кейн са убити от оръжия, регистрирани като полицейски. Върнън е застрелян във врата, а Били в сърцето.

— А Оуди Палмър?

— По него е стреляно отблизо.

— Колко отблизо?

— От половин, може би един метър. — Старият патолог вдига една снимка. — От ъгъла на този кадър бих казал, че е застрелян фронтално.

— Намерихте ли куршума?

— Имаше входни и изходни рани, но гилзата не беше намерена.

— Това необичайно ли е?

— В този ден бяха произведени седемдесет изстрела, не всяка гилза беше намерена.

— Можеш ли да ми кажеш кой от полицаите го е застрелял?

— Не и със сигурност.

— Защо?

Мъжът се хили.

— Старая се да не правя аутопсии на хора, които са оцелели.

— Защо са го намерили толкова далеч от другите?

— Според полицейските доклади се е опитвал да избяга.

— Застрелян е от един метър разстояние.

Патологът свива рамене.

— И ръцете му са били обгорели, как ще го обясниш?

— Бензиновият резервоар се е спукал и е избухнал в пламъци.

— Защо само ръцете му?

Уилфърд въздъхва.

— Слушай сега, специален агент, какво значение има кой е изстрелял куршума или как ръцете му са обгорели? Оживял е. Моята работа беше да кажа на съдебния лекар как са умрели тези хора.

— Жената така и не е идентифицирана. Не ти ли се вижда странно?

— Не.

— Наистина ли?

— Иди, до която и да е окръжна морга и ще намериш доста неидентифицирани тела.

— Колко остават неразпознати?

— Би се изненадала, като разбереш. В Брукс Каунти миналата година намериха сто двайсет и девет тела. Шейсет и осем са неидентифицирани — най-вероятно нелегални имигранти, загинали в пустинята. Понякога намират само костите. Тази жена е изгоряла така, че е невъзможно да бъде разпозната. Не можем да направим възстановка на лицето ѝ, защото високата температура беше нанесла непоправими вреди. Няма никаква конспирация, специален агент. Просто не успяхме да дадем име на бедната жена.

Дезире забелязва, че дъщерята на Уилфърд наднича към нея от процепа на вратата, сякаш се готви да се намеси, за да го защити. Събира снимките, благодари на патолога и се извинява, че е прекъснала късната закуска.

Отвън се чува писък на дете, а после плач. Уилфърд въздъхва.

— Казват, че внуците са благословия, но моите са истинска напаст. Все едно да си заключен в лудница, пълна с джуджета. — Поглежда към Дезире и добавя: — Без да ми се обиждате, госпожице.

Оуди наблюдава Санди Валдес през големите стъклени прозорци на фитнес центъра, където тя тича на пътеката, косата отскача от раменете ѝ.

След известно време жената излиза — изкъпана, облечена в бели шорти за голф и блуза без ръкави, която изглежда скъпа и пада свободно, но в същото време подчертава гърдите ѝ. Обула е загорелите си крака в маратонки без чорапи. Купува си кафе в картонена чаша. Разглежда витрините. Пробва някаква риза.

Оуди вдига поглед от вестника и я гледа как се движи през ярко осветения атриум и се спуска по ескалатора. Намират се под прозрачния купол на мол, където по стъклена стена се спуска вода и пада в басейн. Санди помахва на приятелка на долния ескалатор. Двете си правят знаци. *Телефон. Кафе. Ще се чуем. По-късно.*

В друг магазин Санди си избира пола и блуза, влиза в пробната. Излиза след няколко минути и се връща при закачалките в търсене на друг размер.

Оуди е живял толкова дълго без късмет, че когато изважда такъв, едва го разпознава. Санди е оставила сака си от фитнеса в пробната. Той се плъзва в кабинката, дърпа ципа на сака и вади мобилния ѝ телефон.

Наблизо минава асистент.

— Мога ли да ви помогна с нещо?

— Жена ми си иска телефона — казва Оуди и сочи към Санди, която изучава един етикет. В този момент тя се обръща и тръгва към пробната. Друг пазаруващ е привлякъл вниманието на асистента.

Оуди свежда глава и минава на сантиметри от Санди. Очаква да чуе воя на аларма или как някой крещи за полиция. Пет... седем... десет метра... вън от магазина е... на ескалатора... преминава през широката открита площ.

Минути по-късно седи зад кормилото на камритото и рови в съобщенията на Санди, докато намира едно от момчето. Натиска

„Отговори“ и пише:

„Промяна в плана. Искаме те у дома. Ще те взема от училище след петнайсет минути. Целувки, мама.“

Натиска „изпрати“ и чака. Телефонът вибрира с ново съобщение:
„Какво става?“

„Ще ти обясня по-късно. Да се срещнем на паркинга.“

Оуди отново търси в списъка с номера и набира нов номер. Вдига жена. Бодро. Небрежна.

— Гимназия „Оук Ридж“.

— Обажда се шериф Райън Валдес — казва Оуди, като провлачва говора си.

— С какво мога да ви помогна, шерифе?

— Синът ми Макс е в единайсети клас. Налага се да се прибере вкъщи. Ще го взема след няколко минути.

— Предал ли е извинителна бележка?

— Не. Затова се обаждам.

— Жена ви ни каза, че има проблем със сигурността.

— Затова е важно да го приберем. Обаждам се от телефона на жена ми.

Секретарката проверява номера.

— Добре. Ще изведе Макс от час.

Оуди затваря и пуска телефона в скута си. Спира на следващия светофар, пресяга се зад себе си и вади пушката с рязана цев изпод сака на седалката. Има три патрона. Подмята ги в шепа и усеща хладната извивка на металните ръбчета.

Спира на едно място за паркиране близо до училищните порти, оставя колата да работи и наблюдава централния вход. Небето е кристалносиньо, не кобалтово или мъгливо, нито обезцветено от мъгла.

Мобилният телефон извънпява. Макс пише: „Къде си?“

„Ела до изхода.“

„Трябва да подпишеш нещо“.

„Кажи им, че ще го направя по-късно. Трябва да побързаме.“

Миг по-късно Оуди вижда как Макс излиза през тежките стъклени врати и тича по стъпалата. Нахлупил е бейзболна шапка ниско над ушите си и се движи с тромавата и неловка походка на тийнейджър, докато търси колата на майка си.

Оуди пуска фаровете за мъгла. Макс идва по-близо, привежда се, за да погледне през затъмненото стъкло. Оуди сваля прозореца.

— Влизай в колата.

Момчето мига срещу него. Хвърля поглед надолу към пушката в скута му. За миг сякаш обмисля да избяга.

— Държа майка ти — казва Оуди. — Как иначе щях да уредя това?

Макс се колебае. Оуди му показва телефона на Санди.

— Качвай се в колата, ще те заведе при нея.

Момчето поглежда през рамо. Несигурен е. Изплашен. Качва се на седалката до шофьора. Оуди пуска пушката на пода до лявата си ръка и се отдалечава от бордюра. Вратите се заключват централно. Макс натиска дръжката.

— Искам да говоря с мама.

— Скоро.

Карат на север по път 1–45, в средната лента. Оуди поглежда в огледалата и от време на време забавя или увеличава скоростта, за да провери дали не ги следят.

— Къде е тя?

Оуди не отговаря.

— Какво си й направил?

— Тя е добре.

Оуди се престроява в най-дясната лента.

— Дай ми мобилния си телефон.

— Защо?

— Просто ми го дай.

Макс му го подава. Оуди сваля прозореца. Хвърля телефоните на Санди и Макс на аварийната лента на магистралата, където устройствата се разбиват, а съставните им части отскачат от асфалта.

— Ей! Това беше моят телефон! — вика Макс и гледа през задния прозорец.

— Ще ти купя друг.

Макс го гледа убийствено.

— Не ме водиш при майка ми, нали?

Мълчание.

Макс започва да дърпа дръжката на вратата и да крещи. Блъска по прозореца, крещи към преминаващите коли. Шофьорите не му

обръщат внимание, потънали в собствените си малки светове. Момчето се мята към волана. Камрито тръгва рязко на зигзаг между двете ленти и почти помита мантинелата. Автомобили се отклоняват от пътя му. Свирят клаксони. Макс все още стиска волана. Оуди забива лакът в лицето му и той пада обратно на седалката си, стиска носа си, а между пръстите му тече кръв.

— Можеше да ни убиеш — крещи Оуди.

— И бездруго ще ме убиеш — хълца Макс.

— Какво?

— Ще ме убиеш.

— И защо да го правя?

— За отмъщение.

— Не искам да те нараня.

Макс сваля ръце.

— А това как го наричаш?

Сърцето на Оуди все още препуска.

— Съжалявам, че те ударих. Изплаши ме.

Вади носна кърпичка и я подава на Макс. Тийнейджърът я притиска към носа си.

— Наклони глава назад — казва му Оуди.

— Знам какво да правя — отвръща ядосано Макс.

Пътуват в тишина. Оуди поглежда отново в огледалата и се чуди дали ситуацията отпреди малко е била уловена на някоя камера, или съобщена на полицията от друг шофьор.

Носът на Макс вече не кърви, момчето страхливо го опипва.

— Баща ми казва, че си откраднал много пари. Затова те застрелял. Пак ще те залови. И този път наистина ще те убие.

— Сигурен съм, че му се иска.

— Какво трябва да значи това?

— Татко ти иска да съм мъртъв.

— Аз също!

Момчето се прегърбва, свежда брадичка към гърдите си и гледа полетата и фермите, покрай които минават.

— Къде отиваме?

— На безопасно място.

Дезире чука на вратата на скромна дървена къщичка в Конроу. Чува как вътре крещи жена, казва на някоя си Марси да „намали музиката“ и „да не пуска кучето навън“.

Тийнейджърка открява вратата. Облечена е с впити отрязани дънки и тениска с Мини Маус. Кучето драска по дървения под и се опитва да се промъкне между краката ѝ.

— Нищичко няма да купим.

Дезире показва значката си.

Марси се провиква през рамо:

— Мамо! Федералните са.

Момичето явно гледа прекалено много телевизия.

Марси хваща кучето, което изглежда мокро, за каишката и го повлича по коридора, като оставя Дезире да стои на прага. Появява се жена и бърше ръцете си.

Дезире вдига значката си.

— Съжалявам за безпокойството.

— От опит знам, че когато хората казват подобно нещо, изобщо не съжаляват.

Госпожа Бушом избутва кичури коса от очите си с опакото на ръката. Носи къси панталони и широка дънкова риза с мокри пръски.

— Къпя кучето. Оваля се в нещо вонящо.

— Искам да задам няколко въпроса за покойния ви съпруг.

— През януари ще станат дванайсет години от смъртта му, по-покоен от това няма да стане.

Отиват в претъпкана с вещи всекидневна. Жената събира списанията от дивана, за да направи място. Дезире сядва. Госпожа Бушом поглежда към китката си, но не носи часовник.

— Преглеждам отново случая с отвличането и обира на камиона „Армагард“ — казва Дезире.

— Навън е, нали? Гледах новините.

Дезире не отговаря.

— Хората все още ми хвърлят странни погледи... в супермаркета или на бензиностанцията, или когато вземам Марси от училище. Всички си мислят едно и също: че знам къде са парите. — Разсмива се саркастично. — Да не смятат, че щяхме да живеем така, ако имахме онези милиони? — Изражението ѝ се променя, сякаш си спомня друга незавършена мисъл. — Обвиниха Скоти.

— Кой го обвини?

— Всички. Полицията, съседите, напълно непознати хора, но най-вече „Армагард“. Затова отказаха да ни изплатят застраховката „Живот“. Наложих да ги съдя. Спечелих, но адвокатите откъгнаха повечето пари. Крадлива пасмина!

Дезире слуша мълчаливо, докато жената ѝ разказва за обира, как е чула новините за отвличането по радиото и се опитала да се обади на съпруга си.

— Не вдигна. Когато прибрах Марси, я излъгах, казах ѝ, че баща ѝ е пострадал при нещастен случай. Не можех да ѝ призная какво е станало. Съдебният лекар на окръга каза, че Скоти е умрял от раните си. Умрял е, за да опази онези пари. Беше проклет герой, а те го изкараха злодей.

— Какво казаха от полицията?

— Те пуснаха слуховете. Така и не намериха доказателства, но решиха да очернят някого, защото не успяха да намерят парите, а Скоти вече не беше тук да се защити.

— Той ходеше ли често до Чикаго?

— Беше ходил пет, може би шест пъти.

— Винаги по различен маршрут?

Жената свива рамене.

— Скоти не говореше с мен за работата си. Беше бивш военен. Когато се би в Афганистан, не искаше да ми разказва къде го пращат. Беше военна информация. Секретна.

Госпожа Бушом се изправя и дърпа завесите.

— Дори не трябваше да работи в деня на обира.

— Защо?

— Един от камионите се беше повредил при инцидент, затова пропуснаха предишната доставка. Скоти трябваше да е в почивка, но го помолиха да направи курса.

— Кой го помоли?

— Началникът му. — Жената бърше петънце мръсотия от бузата си. — Затова е имало толкова много пари в камиона. Бяха пари, събирани четири седмици, а не две.

— Как се е повредил онзи камион?

— Някой сипал погрешен вид гориво в резервоара.

— Кой?

— Не знам. Някой новак или просто тъпанар. — Госпожа Бушом пуска завесата. — Работя на две места, и на двете вземам малко над минималната заплата, а хората все още ме гледат особено, когато си купя нещо ново.

— Сигурно са имали причина да подозират съпруга ви.

Жената изсумтява и прави кисела физиономия.

— Имаха снимка, направена на бензиностанция месец преди обира. Виждали ли сте я?

Дезире поклаща глава.

— Е, идете и я вижте! Скоти задържа вратата отворена, за да влезе някакъв мъж. Върнън Кейн. Може би му е казал „Добър ден“. Може би са се заговорили за времето или за резултатите от футболния мач. Означава ли това, че Скоти е бил част от бандата?

Госпожа Бушом започва да се разгорещява:

— Той се би за страната си и загина за работата си, а те се отнесоха към него като към боклук, престъпник. А после онова момче си призна всичко, но му дадоха десет години, вместо да седне на електрическия стол. Сега се развява наоколо, свободен като птичка. Звуча гневна и яростна, защото съм тъкмо такава. Скоти беше награден с медали. Заслужаваше повече.

Дезире извърща очи, не знае какво да каже. Извинява се, че е отнела от времето на госпожа Бушом и ѝ пожелава приятен Ден на благодарността. Навън денят изглежда по-светъл, а дърветата — потъмни, по-зелени на фона на синевата. Дезире звъни на Дженкинс във Вашингтон и му казва, че ѝ трябва списък с всеки, работил в „Армагард“, включително началниците, през януари 2004 година.

— Било е преди единайсет години — отвърща той. — Може да няма документация.

— Не очаквам да има.

Мос спира пикапа зад редица магазини с офиси на етажите над тях. Обляга се на седалката и затваря очи, има чувството, че са изтръгнали мозъка му и са го закачили да съхне на палещото слънце. Това е първият му махмурлук от век насам и планира следващият да е поне след още толкова.

Те вече са разбрали. Хората, които го измъкнаха от затвора. Вече знаят, че не е хванал Оуди Палмър, което означава, че ще го издадат на властите или по-лошо. Каквото и да стане, нещата няма да приключат с предсрочно освобождаване. Или ще го заловят и върнат в затвора, или ще го убият. Ще свърши погребан в някоя гора, в пустинята или изхвърлен в залива. Ако се вярва на хорските приказки, Еди Босия се отървава от трупове по иновативен начин. Наема преносима моторна резачка и я закарва на подходящо място. От самата мисъл за алената дъга, която обагря земята, на Мос му се гади.

Големият въпрос е „Защо?“. Защо искат да убият Оуди? Нещата щяха да са по-лесни за преглъщане, ако Мос разбираше причините. Може би щеше да е склонен да прости и да забрави, ако някой просто му даде обяснение.

Непрекъснато си припомня как изглеждаше Оуди в онова сечище. Преследван. Изплашен. В затвора Мос никога не бе виждал Оуди изплашен или объркан. Той беше просто благороден, когато никой друг не можеше да бъде. Сякаш живееше от хиляди години, още от времето, когато Адам отхапал ябълката, а Ева прикрила тялото си. Нищо не можеше да го изненада или шокира, защото вече бе видял всичко.

Мос поглежда към голите си ръце. През прозореца нахлува слънчева светлина, но на него все още му е студено. Иска да е с Кристъл... да я прегърне... да чуе гласа ѝ.

На ъгъла има стара телефонна кабина. Рови в джобовете си за дребни монети, влиза и следва инструкциите. Жена му вдига на третото позвъняване.

— Здравсти, бeбчo.
— Здравей.
— Какво правиш?
— Звучиш пиян.
— Пих едно-две.
— Всичко наред ли е?
— Намерих Оуди Палмър, но го изпуснах.
— Ранен ли си?
— Не.
— Проблеми ли имаш?
— Не мисля, че нещата ще се развият така, както планирах.
— Не искам да ти казвам „Нали ти казах“.
— Знам. Съжалявам.
— Защо реши, че те обвинявам?
— Би трябвало.
— Какво ще правиш сега?
— Не съм сигурен.
— Предай се. Разкажи на полицията какво се е случило.
— Щях, ако знаех на кого мога да се доверя. Слушай, искам да идеш при вашите за няколко дни.
— Защо?
— Нямам доверие на тези хора и искам да съм сигурен, че си в безопасност.

През стъклото забелязва дебел мъж в делова риза със синя вратовръзка да паркира мерцедес. Излиза, сваля сако от закачалка и изважда куфарчето си, преди да тръгне по стъпалата и да заключи колата с дистанционно през рамо.

— Трябва да вървя, бeбчo — казва Мос.
— Къде?
— Ще ти се обадя по-късно.

Мос се затичва, прекосява улицата и тича по стълбите, като ги взема по две наведнъж; провира крак през автоматично затварящата се врата, преди тя да се хлопне. Адвокатът е пъхнал куфарчето под брадичката си и се бори с тежък наниз ключове и двойна ключалка.

— Клейтън Ръд?

Мъжът се обръща. В средата на шейсетте е, с шкембе и гъста бяла коса. Най-отличителната черта на Клейтън Ръд е южняшкият му

мустак, който се къдри в краищата, сякаш е на продавач на пържено пиле. Облечен е в костюм, който сигурно е купил като по-млад, защото сега копчетата са толкова силно опънати, че ако отхвъркнат, ще извадят нечие око.

— Уговорка ли имаме?

— Не, сър.

Мос влиза заедно с Ръд в офиса му, където адвокатът закача сакото си и сядва зад бюрото. Бледите му изпъкнали очи сякаш блуждаят наоколо, не се спират на нищо за повече от секунда.

— Кажете сега, синко. Какви камшици, стрели на бясната съдба^[1] те водят тук?

— Моля?

— Ще съдиш ли някого? Ранен ли си? Някой те е оцетил, може би?

— Не, сър.

— Е, за какво ти трябва адвокат тогава?

— Не се отнася за мен, господин Ръд. Тук съм да поговорим за Оуди Палмър.

Адвокатът се вдървява, ококорва очи зад очилата без рамка.

— Не познавам човек с такова име.

— Вие сте го представлявали.

— Грешите.

— Делото за обира на камиона в Дрейфъс Каунти.

Незабелязано Ръд се опитва да отвори с крака си долното чекмедже на бюрото.

Мос вдига вежди.

— Ако възнамерявате да извадите пистолет от чекмеджето, господин Ръд, моля ви да размислите.

Адвокатът поглежда към чекмеджето и го затваря.

— Човек трябва да е предпазлив — казва извинително. — Вие приятел ли сте на господин Палмър?

— Познаваме се.

— Той ли ви изпрати?

— Не.

Ръд поглежда към телефона.

— Нямам право да обсъждам съдебни случаи. Поверителност между адвокат и клиент. Нали разбирате? Оуди Палмър няма право да

се оплаква. Беше късметлия.

— Късметлия?

— Да срещне мен! Аз уредих сделката на живота му. Щеше да се изпържи на електрическият стол, а получи десет години.

— Как го постигнахте?

— Свърших си добре работата.

— Надявам се, че ви е благодарил.

— Рядко ми благодарят. Когато клиентът се отърве, си мисли, че е победил системата. Когато загуби, обвинява мен. Във всеки случай моят принос никога не се отчита.

Мос знае, че е така. Всеки престъпник ще каже, че адвокатът му го е прецакал, че е бил натопен от полицията или че просто е нямал късмет. Никой никога не признава, че е бил глупав, алчен или отмъстителен. Оуди беше изключението. Той не говореше за присъдата си, нито се оплакваше, че са го осъдили. Помагаше на други затворници да напишат молби за обжалване и за изпращането на петиции, но нито веднъж не спомена собствения си случай.

— Имате ли идея защо Оуди би избягал в деня преди освобождаването си?

Клейтън Ръд свива рамене.

— Момчето има повече метал в главата си от тостер.

— Мисля, че не е заради това — казва Мос. — Мисля, че е знаел точно какво прави. Споменава ли е някога парите?

— Не.

— И предполагам, че не сте го питали за тях?

— Това не ми влиза в работата.

— Извинете ме за езика, сър, но мисля, че дрънките глупости.

Ръд се обляга назад и сплита пръсти на гърдите си.

— Нека ти кажа нещо, синко. Проклетата съдба имаше пръст в това Оуди Палмър да получи десет години.

— Защо не са го съдили за предумишлено убийство?

— Щяха, но аз намалих обвиненията.

— Това е доста впечатляваща сделка.

— Както казах, свърших си работата.

— Защо прокурорът се е съгласил? Защо би го направил?

Адвокатът въздъхва уморено.

— Искаш ли да знаеш какво мисля? Смятам, че никой не очакваше Оуди Палмър да оцелее. Не искаха да остане жив. Дори когато той оцеля по чудо, лекарите казваха, че ще остане напълно парализиран, и затова прокурорът предложи сделка. Ако се признаеше за виновен, спестявахме на щата разходите по делото. Палмър се съгласи.

— Не, имало е нещо повече.

Ръд става и отваря шкаф с документация. Вади съдебна папка, която изглежда по-тежка от торба с пясък.

— Ето! Можеш сам да прочетеш.

Сред документите има закрепени изрезки от вестници, както и снимка на Оуди, застанал до Клейтън Ръд в съдебната зала, с бинтована глава.

— Не можах да го призова на свидетелската скамейка, защото още не говореше добре. Репортерите лаеха като бесни кучета, искаха той да получи смъртна присъда, защото заедно с охранителя загина и невинна жена.

— Хората са обвинявали Оуди.

— Кого друг да обвиняват? — Ръд поглежда към вратата. — А сега, ако ме извиниш, имам работа.

— Какво стана с парите?

— Повече въпроси не ти се полагат. Гледай вратата да не те удари по задника на излизане.

---

[1] Ръд перифразира цитат от пиесата „Хамлет“ на Уилям Шекспир. — Б.пр. ↑

Полицейското управление на Дрейфъс Каунти се намира на улица с амбициозното название „Наказателно правосъдие“ 1. Сградата изглежда модерна и функционална, но ѝ липсва архитектурния чар на по-старомодните полицейски управления, съдебни палати и кметства, които вече са почти разпродадени, тъй като земята струва повече от историята.

Дезире използва страничното огледало на колата си, за да провери как изглежда. Обаждането на Оуди Палмър непрекъснато я гложди. Той отрече да е застрелял майката и дъщерята, но не започна да я умолява да му повярва, нито настоя за разбиране. Сякаш изобщо не го интересуваше дали Дезире ще повярва на думата му, или не. Също така каза, че брат му е мъртъв и ако тя иска доказателство, би могла да претърси река Тринити.

Защо го казва сега? Защо не го е разкрил преди единайсет години, когато е можело да му помогне? И все пак заради прямотата на Оуди и липсата на коварство у него ѝ се ще да му повярва.

Спомня си момента, когато влезе в онази мотелска стая. Имаше нещо в местопрестъплението (освен безчувственото насилие), което не се връзваше. Защо Оуди би убил Каси и Скарлет? Може би е обвинявал Каси, че се е обадила в полицията, но защо я е застрелял в онзи момент — точно когато Валдес е почукал на вратата и е оповестил присъствието си?

Според разказа на шерифа Оуди е стрелял три пъти, убил е двама души, а после е разбил вратата, претичал е през съседната стая и по външния коридор, продължил е надолу по стълбите и през паркинга напълно облечен, без да остави след себе си никакви лични вещи в мотелската стая, където е прекарал две нощи. И всичко това се е случило за времето, което е било необходимо на шерифа да почука на вратата, да се представи и да използва картата за отключване. Противоречеше на логиката. Беше подигравка със здравия разум. Нищо чудно, че Дезире не можеше да се отърси от съмненията си.

Шериф Валдес има офис на четвъртия етаж с гледка към фабрика без табела на портата или какъвто и да е знак какво се произвежда или съхранява в нея. Валдес не вдига поглед, когато Дезире почуква и влиза. Шерифът говори по телефона и маха с ръка, прави знак на Дезире да седне.

Обаждането приключва. Валдес се обляга назад в стола.

— Надявам се, че не ви хващам в натоварен момент — казва Дезире.

— Трудно е да съм натоварен, след като ме отстраниха временно. Всеки полицай, който стреля с оръжието си, се оттегля, докато не завърши разследването.

— Такива са правилата.

— Знам.

Дезире е седнала. Поставя дамската си чанта на коленете, стиска я с две ръце. Това я кара да се засрами малко, защото ѝ се струва, че изглежда като мис Марпъл^[1], която носи плетката си на разпит. Слага чантата на пода между краката си.

Шерифът сплита пръсти зад главата си и я изучава с поглед.

— Не ме харесвате много, нали, специален агент?

— Не ви вярвам, има разлика.

Валдес кима, сякаш благонадеждността му е само въпрос на семантика.

— Защо сте тук?

— Искях да ви се извиня. Явно сте се засегнали от начина, по който ви разпитах миналия ден.

— Прекрачихте границата.

— Просто си вършех работата.

— Нямате право да говорите с хората така, особено с колега, служител на закона. Държахте се с мен като с отрепка... като с престъпник.

— Мисля, че когато видях младата жена и дъщеря ѝ мъртви, преценката ми се замъгли.

— Да, така е.

Дезире е репетирала какво да каже на Валдес, но думите все засядат в гърлото ѝ, сякаш се опитва да преглътне сух хляб.

— Не срещам смъртта толкова често отблизо — казва тя. — Нямам толкова опит в това. Докато вие очевидно сте свикнал.

— Тоест?

— Обирът на бронирания камион е бил кървава баня според всички разкази. Какво беше усещането да застреляте онези момчета?

— Вършех си работата.

— Разкажете ми отново за обира.

— Чели сте документацията.

— Дали сте показания, че е имало джип, паркиран до бронирания камион, но в първоначалната радио комуникация не се споменава такъв.

— Беше паркиран от другата страна на бронирания камион. Първоначално не го видяхме.

— Звучи правдоподобно — казва Дезире.

— Правдоподобно ли? Това е проклетата истина!

Дезире скрива искрицата удоволствие, което изпитва, когато успява да подразни шерифа.

— Надявах се да поговоря с Люис и Фенуей.

— Те вече не работят в окръга.

— Ще съм ви благодарна, ако ми помогнете, като ми дадете техни телефонни номера или адреси.

Следва кратко мълчание. Дезире поглежда през прозореца, където прах и пушек от далечен пожар размиват светлината и я обагрят в златисто.

— Мога да ви дам адреса на Люис. Имате ли лист и химикалка?
— казва Валдес.

— Имам.

— Гробището „Магнолия“, Бомонт, Джеферсън Каунти, Тексас.

— Моля?

— Загина в катастрофа с малък самолет.

— Кога?

— Преди шест, може би седем години.

— А Фенуей?

— Последно чух, че е отворил бар във Флорида Кийс^[2].

— Адрес?

— Нямам.

— А име?

— Мисля, че се казва „Местен бар“.

Сарказмът му възпламенява нещо у Дезире.

— Какво стана с видеозаписа от камерата на таблото?

Валдес се сепва, но се овладява и стисва долната си челюст.

— Видеозапис ли?

— На снимките от местопрестъплението се вижда камера, закрепена за таблото на патрулката ви. Не успях да намеря информация за видеозаписа.

— Камерата не работеше.

— Защо?

— Сигурно я е повредил един от многото куршуми, които изстреляха по нас.

— Това ли е официалната версия?

Валдес сякаш предъвка гнева в устата си, сякаш го подмята в бузата си като хрчка. Пуска насилена усмивка.

— Не знам каква е официалната версия. Не внимавах много. Мисля, че бях твърде зает да избягвам куршумите на мъжете, които се опитваха да ме убият. Някога стреляли ли са по вас, специален агент?

— Валдес не чака отговора ѝ. — Не, не мисля. Хора като вас живеят в привилегирована изолация, в своите кули от слонова кост, далеч от фактите и истинските неща от живота. Носите пистолет и значка и преследвате престъпници от класа: данъчни измамници и федерални бегълци, но не знаете какво е да се изправиш срещу пристрастен към метамфетамини мъж, който размахва мачете, или пък срещу дилър на наркотици с полуавтоматично оръжие. Никога не сте работили на първа линия. Никога не ви се е налагало да се справяте с утайката. Никога не сте поставяли живота си на карта заради колега или приятел. Когато направите някое от тези неща, можете да се върнете и да поставите под въпрос действията и мотивите ми. А сега се изпарете от шибания ми офис.

Валдес е станал на крака. По челото му са избили капки пот, мускулите на врата му са се издули силно.

Телефонът на бюрото му звъни. Шерифът го грабва от гнездото.

— Какво искаш да кажеш?... Не съм им звънил... И от училището са го пуснали? — Поглежда Дезире. — Добре, добре, успокой се... разкажи ми пак... кога за последно телефонът ти беше у теб?... Значи сигурно е откраднат... Успокой се, ще го намерим... Знаем... Всичко ще бъде наред... Ще се обадя в училището. Къде си сега?... Ще изпратя патрулка да те вземе.

Смъква слушалката и закрива говорителя.

— Някой се е обадил в гимназията на сина ми и се е представил за мен.

— Кога?

— Преди четирийсет и пет минути.

— Къде е синът ви сега?

— Не знаят.

---

[1] Героиня от романите на Агата Кристи; възрастна стара мома, която е консултиращ детектив. — Б.пр. ↑

[2] Архипелаг в близост до южното крайбрежие на Флорида. — Б.р. ↑

Оуди поема по южната магистрала през покрайнините на Хюстън, към Бразория Каунти. При езерото Джаксън обръща на запад по път 614 към Източна Колумбия. Ръждясал пикап пред него има лепенка на задния прозорец с надпис: „Отцепи се или умри: Тексаски патриот“. Шофьорът изхвърля фас, който отскача с искри по асфалта.

Повечето ферми изглеждат спретнати и процъфтяващи. Полетата са покрити със слънчоглед, с памук и със счупените стебла на обраната царевица. Минават покрай силози, вятърни мелници, хамбари и трактори; покрай хора, заети с ежедневието си, безразлични към обикновеното камри с мъж и момче вътре.

Веднъж или два пъти Оуди тайно поглежда към Макс, вижда събралата се слюнка в ъгълчетата на устата му и червените кръгове около очите му. Момчето се страхува. Не разбира. И как би могъл? Децата обикновено порастват с вярата, че светът действа по определен начин. Четат приказки и гледат филми с щастлив край, в които всяко сираче си намира семейство, всяко бездомно куче си намира дом. В тези истории има поука. На добрите хора им се случват добри неща, а любовта винаги е правилният път, но за много деца реалността не е толкова приказна и чудесна, защото научават за нещата от живота чрез размахан колан, свистящ бастун или вдигнат юмрук.

Вуйчо му обичаше да взема Оуди в скута си по време на семейните събирания. Докато го гъделичкаше с едната си ръка, забиваше палеца на другата дълбоко в ребрата му, докато на Оуди му се стореше, че ще припадне от болка.

— Чуйте го само — казваше вуйчото. — Не знае дали да ревне, или да се разсмее.

Оуди така и не разбра защо вуйчо му избираше да го наранява; каква наслада извличаше от това да измъчва малко момче. Сега поглежда към Макс и се надява той да избегне садистични чичовци, хулигани в училище и всеки друг, който тормози беззащитните.

Два часа след като напускат Конроу, стигат до Саржънт — купчина сгради, разпръснати покрай река Кейни Крийк, която криволичи с километри в широки завои, а накрая достига брега на залива. По шосето пътят е почти само направо, докато пресече подвижния мост и спре внезапно на Саржънт Бийч.

Оуди стига до Т-образното кръстовище и обръща на изток, като следва еднолентовия път, който е осеян с паяжина от пукнатини, причинени от горещината, и се рони на места. Продължава още близо пет километра покрай плажната ивица. Къщите започват бавно да оредяват, повечето са ваканционни вили, построени на плажа. Имат дървени подпори заради огромните приливи и вълни, морската вода се издига и разбива почти в горния ръб на верандите им. Кепенците им са спуснати за зимата; прътовете за знамена са голи, мебелите от верандите са вкарани вътре или са завързани здраво, лодките са прибрани в бараки или са с пусната котва в предния двор.

Отляво, покрай пътя, тече голям канал, по който се носят шлепове и екскурзионни кораби. По-навътре има блата, километри гола пустош и тресавища, осеяни с плитки езерца и тесни рекички. На странната светлина на здрача Оуди вижда патици, които летят, сякаш оформили стрелка, сочеща към далечен бряг.

Отсреща на пътя дългият равен плаж е покрит с купчинки водорасли и следи от гуми. Оуди излиза от колата и оглежда празния плаж. Светлината избледнява, въздухът е с цвят на мътна вода. Заобикаля колата и отваря вратата от другата страна на шофьорското място.

— Защо спряхме? — пита Макс.

— Ще намеря място, където да спим тази нощ.

— Искам да си отида вкъщи.

— Нищо лошо няма да ти се случи. Не искам да те нараня. Ще бъдеш като на гости с преспиване.

— Да не съм на девет години?

Оуди връзва ръцете на момчето с дебело тиксо. После го побутва отзад и го насочва към плажа.

Приближават се към тъмна къща, скрита зад пясъчни дюни и ниски рошави дървета. Оуди приляква в една падина над плажната ивица и наблюдава къщата в продължение на десет минути за знак, че в нея има хора.

— Искам да ми обещаеш, че ще стоиш тук и ще пазиш тишина. Не се опитвай да бягаш. Иначе ще те върна обратно и ще те заключа в багажника.

— Не искам да влизам в багажника.

— Добре, няма да се бавя.

* * *

Макс гледа как Оуди изчезва в сумрака и очаква да усети облекчение, но става обратното. Тъмнината не му допада. Не му харесва как тя усилва звуците от насекомите, собственото му дишане и вълните, които се разбиват по брега. Взира се напред и навътре в морето вижда светлини, които биха могли да са от кораб или от нефтена платформа; от нещо, което се движи бавно или изобщо не се движи.

Защо не се страхува вече от този мъж? Един-два пъти бе погледнал Оуди скришом в колата — изучаваше тайно лицето му и се опитваше да разбере как изглежда един убиец, сякаш можеше да го види по лицето му или написано на челото му. Би трябвало да е очевидно: омразата, кръвожадността, жаждата за отмъщение. По време на целия път Макс си отбелязваше наум всички табели и забележителности, запаметяваше къде се намират, в случай че успее да се обади в полицията. Бяха се насочили на юг от Хюстън, а после бяха обърнали на запад към Олд Оушън, Шугър Вали и Бей Сити.

Оуди се беше опитал да завърже разговор, като го попита за родителите му.

— Какво искаш да знаеш?

— Любопитен съм. Разбираш ли се с татко ти?

— Май да.

— Вършите ли неща заедно?

— Понякога.

Не често. Вече не.

Сега, приклепнал в мрака и заслушан във вълните, Макс се опитва да си припомни момент, когато той и баща му са били близки. Нещата може би щяха да са различни, ако Макс играеше бейзбол или баскетбол, или ако харесваше карането на мотори. Дори не беше много

добър на скейтборда — не и колкото съучениците си Дийн Оубън или Пат Крейн. Макс нямаше много общо с татко си, но това не беше главната причина, поради която с него се отдалечиха. Мразеше най-много караниците. Не между тях двамата, а онези, които чуваше нощем, докато лежеше неподвижен в леглото.

„Трябваше да се видиш отстрани! Сериозно! Ти флиртуваше с него! Знам какво видях. Да ревнувам? Аз? Никога. Защо бих ревнувал ялова ледена кучка като теб?“

Тези скандали приключваха с хвърляне на предмети, с тряскане на врати, а понякога и със сълзи. Струваше му се, че баща му вярва, че жена му и синът му не го ценят и са неблагодарни, дори може би недостойни, но караниците рядко продължаваха до сутринта. На закуска всичко изглеждаше нормално, майка му опаковаше обяда на баща му и го целуваше за довиждане.

И двамата липсват на Макс и той иска татко му да дойде. Представя си конвой от полицейски патрулки с пуснати светлини и виещи сирени, които фучат по пътя към него, докато перките на хеликоптера се въртят във въздуха, а екип от морски пехотинци се задава с рев към плажа с надуваеми моторни лодки. За момент наостря уши, но не чува никакви сирени, хеликоптери или лодки. Предпазливо започва да се придвижва по пътеката, като поглежда през рамо и се чуди дали Оуди го гледа. Стига до колата и спира за миг, ослушва се в мрака. Шосето е на стотина метра оттам. Би могъл да спре кола на стоп. Би могъл да потърси помощ.

Тича в подобие на галоп, защото китките му са вързани една за друга и не може да размахва ръце свободно. Внезапно се препъва в нещо и се просва по лице в пясъка.

— Е, това беше идеално плъосване — казва Оуди и пристъпва иззад ограда, сложил пушката на рамо. Макс плюе пясък.

— Каза, че няма да ме нараниш.

— Казах, че не искам.

* * *

Оуди му помага да се изправи и го изтупва. Макс гневно избутва ръцете му, отблъсква докосването му. Връщат се обратно на пътеката,

приближават се към къщата откъм плажа и се качват по стълбите до задната веранда, която гледа към океана. Боята и лакът на парапетите и перилата са се олющили от солта, вятъра и слънцето.

След като проверява кепенците и входните врати, Оуди увива палтото около ръката си и счупва с лакът малко квадратно прозорче над дръжката на вратата. Пресяга се вътре, вдига резето и отваря вратата с тласък, като казва на Макс да внимава къде стъпва заради счупеното стъкло. Кара го да седне на кухненската маса, а после бързо обхожда къщата и претърсва всяка стая. Помещенията миришат на мухъл и застоял въздух. Върху меката мебел има хвърлени чаршафи, леглата са голи и покрити с найлон.

Оуди намира поставка за списания с карти и стари вестници от преди три месеца. Над камината и в някои от спалните има семейни снимки. Баща. Майка. Три деца. Бебета, които се превръщат в тийнейджъри за малко повече от десетилетие.

Включва хладилника и проверява шкафовете за останали хранителни продукти и консерви. Без да запали лампата, отваря един от кепенците, който гледа към морето, и поглежда към залива, към нефтените платформи. Приличат на градове, които се поклащат във въздуха.

Макс не казва и дума. Оуди намира ленени чаршафи в сандъци и пали сигналната лампа на бойлера.

— Ще отнеме няколко часа да се стопли. На сутринта може да си вземем душ. В гардероба има малко дрехи.

— Не са наши.

— Така е — казва Оуди. — Но понякога необходимостта изисква да нарушим правилата.

— Трябва ли да стоя вързан?

Оуди се замисля над въпроса. На рафт в едната от спалните е видял дайре. Занася го в кухнята и казва на Макс да се изправи, след което закрепя с тиксо инструмента между коленете му. Момчето не може да мръдне, без да се чуе дрънчене.

— Искам да седнеш в онова кресло. Ако те чуя да мръднеш, ще завържа ръцете и краката ти. Разбра ли?

Макс кима.

— Гладен ли си? — пита Оуди.

— Не.

— Е, така или иначе ще приготвя нещо. Ако решиш, можеш да хапнеш.

В килера открива кутия паста и изсипва съдържанието в тенджерата с вряща вода. После намира консерва домати, малко подправки, чесън на прах, сол и пипер. Макс го гледа как готви.

По-късно двамата ядат мълчаливо на кухненската маса. Чуват се само подрънкването на дайретото и стърженето на вилиците по чиниите.

— Не съм много добър готвач — казва Оуди. — Нямам много практика.

Макс избутва чинията си в центъра на масата. Отмята косата от очите си и поглежда към белезите по ръцете на Оуди, които наподобяват многобройни пресичащи се кръстове.

— В затвора ли се сдоби с тях? — пита след още минута мълчание.

Оуди кима.

— Как?

— Хората понякога влизат в спорове.

Макс посочва към опаковката на дясната му ръка, където един белег тръгва от основата на палеца му и стига до китката на Оуди.

— Този от какво е?

— Острие, направено от разтопена четка за зъби.

— А този?

— Бръснач.

— Как някой се е сдобил с бръснач?

— Предполагам, че някой от пазачите го е вкарал.

— Защо?

Оуди го поглежда тъжно.

— За да ме убие. — Докато търка чиниите в мивката, поглежда през прозореца и изучава небето. — Тази вечер навярно ще има буря, но ако до утре отmine, може да отидем за риба.

Макс не отговаря.

— Знаеш как се лови риба, нали?

Момчето свива рамене.

— А на лов ходил ли си?

— Татко ме заведе веднъж.

— Къде?

— Горе, в планината.

Оуди си спомня Карл и ловните екскурзии, които си правеха, когато бяха тийнейджъри. Брат му винаги беше хладнокръвен с оръжието, не показваше нито искрица емоция, докато дърпаше спусъка. Патици, катерици, белоопашати елени, гълъби, зайци, гъски... Изражението му винаги беше каменно. А всичко, което Оуди убиеше, трепереше с неговото безпокойство и кървеше със смущението му.

— Ще ме застреляш ли? — попита Макс.

— Какво? Не!

— Защо съм тук?

— Искях да бъдем приятели.

— Приятели!

— Да.

— Ти си шибана откачалка!

— Не ругай. Имаме много общи неща.

Макс изсумтява пренебрежително.

— Бил ли си някога в Лас Вегас? — пита Оуди.

— Не.

— Някога се ожених в Лас Вегас. Беше преди единайсет години. Ожених се за най-красивата жена... — Спира за миг и си припомня онзи момент с крива усмивка. — Сключихме брак в една от онези църкви, за които пишат.

— Като църквата на Елвис Пресли ли?

— Не такава — казва Оуди. — Наричаше се Църквата на камбаните, беше на булевард „Лас Вегас“. Имаха церемония *Казвам „да“* с включена музика и брачно свидетелство, която струваше сто четирийсет и пет долара. Преди това отидохме на пазар. Мислех си, че иска да си купи рокля, но тя търсеше железария.

— Защо?

— Купи два метра плетено въже. И ми каза, че трябва да намеря тринайсет златни монети и да ѝ ги дам. „Трябва да са от истинско злато, каза ми. Те са символ.“

— Символ на какво? — пита Макс.

— Трябваше да представляват Исус и учениците му — отвърща Оуди. — С връчването на монетите ѝ показвах, че ще се грижа за нея и за малкото ѝ момче.

— Момче? Не беше споменал за него.

— Не бях ли? — Оуди проследява с пръст един белег на ръката си. — Той ми стана кум. Дадох му да носи брачните халки.

Макс не отговаря, но за кратък миг Оуди усеща, че момчето сякаш си спомня. Мигът отлита.

— Как се казваше той?

— Мигел, испанският вариант на Майкъл.

Отново нищо.

— По време на церемонията Белита завърза финото въже около китката ми, а после около своята. Каза, че това символизира безкрайността на връзката ни, защото сега съдбите ни са свързани една с друга.

— Звучи като суеверие — казва Макс.

— Да — съгласява се Оуди, а първите далечни проблясъци на светкавиците прогонват сенките. — Предполагам, че наистина беше суеверна, но тя не вярваше, че злото се крие в предмети, само в хора. Никое място не може да бъде покварено, само душата може.

Макс се прозява.

— По-добре поспи — казва Оуди. — Утре е голям ден.

— Какво ще се случи?

— Ще те заведе за риба.

На алеята пред къщата на Валдес са спрели полицейски патрулки и цивилни коли, подредени в колона от двете страни на улицата. Детективи ходят от врата на врата, а екип от специалисти по съдебна медицина са взели пръстови отпечатащи и косми от стаята на Макс.

В кухнята се чуват повишени гласове. Обвинения. Контра обвинения.

— Не знаем дали е бил Оуди Палмър — казва Дезире, за да успокои духовете.

— Кой друг може да е? — казва Валдес.

— Той вече ни заплаши — подкрепя съпруга си Санди и трие сълзите си с кърпичка.

— Как ви е заплашил?

— Като се появи тук, разбира се... и като говори с Макс.

Дезире кима и поглежда Сеногълс, който е седнал на висок стол, потрива брадичка и се прави на мъдър и разбиращ.

— Това не обяснява защо би отвлякъл Макс — казва Дезире.

Санди избухва:

— Не слушахте ли досега? Райън е стрелял по него. Райън го е арестувал. Райън го е вкарал в затвора.

— Да, разбирам, но все пак няма логика. — Дезире пробва друг подход: — На колко години е Макс?

— Наскоро навърши петнайсет.

— Споменавали ли сте някога на Палмър, че имате син?

Валдес поклаща глава.

— Имали ли сте контакт с Палмър след осъждането му, водили ли сте кореспонденция?

— Не. Какво намеквате?

— Опитвам се да разбера защо Палмър се е появил тук миналата неделя. И ако целта му е бил Макс, защо не го е отвлякъл същия ден? Защо е чакал досега?

Валдес премигва гневно към нея.

— Човекът е луд! С мозъчни увреждания!

— Не и според психиатъра, който го е лекувал в затвора. — Дезире се опитва да говори със спокоен и равен тон. — За какво са разговаряли той и Макс?

— Какво значение има?

— Опитвам се да разбера мотивите му.

Валдес размахва ядосано ръце.

— Трябваше да сме под закрила. Трябваше да ни осигурите секретна квартира.

Сеногълс отговаря:

— Бих ти осигурил закрила, Райън, но ти не си го искал.

— Значи вината е моя, Франк?

— Каза, че можеш да се справиш с нещата.

Двамата се измерват с поглед. Дезире се чуди кога са започнали да си говорят на малко име; може би по време на първоначалното разследване.

— Макс изобщо не трябваше да ходи на училище — казва Санди, докато рони сълзи и хълца на гърдите на съпруга си. — Вината е моя. Трябваше да те послушам.

Валдес я прегръща.

— Никой не е виновен. Той ще се върне при нас жив и здрав. — Поглежда към Сеногълс. — Кажи й, Франк.

— Правим всичко, което можем. — Сеногълс се изправя и потрива ръце. — Добре, ето какво знаем Мобилните телефони на Санди и Макс са продължили да излъчват сигнал още десет минути, след като Макс е напуснал училището. Последният излъчен сигнал е проследен до междущатски път 45, на около двацет и пет километра северно от Удландс. Проверяваме видеозаписи от пътя и от мола, за да видим дали можем да идентифицираме автомобила, който Палмър шофира. Веднага щом успеем, ще можем да проследим движението му чрез камерите по пътя и да стесним зоната, в която търсим. — Поглежда Санди. — Трябва ни скорошна снимка на Макс, която да дадем на медиите. А може би е добре и да направим пресконференция. Смяташ ли, че ще можеш да направиш изявление?

Санди поглежда съпруга си.

— Така ще дадем повече гласност на случая — пояснява Сеногълс. — Емоционално обръщение от семейството: „Молим ви,

върнете ни сина...“

Дезире се обажда:

— Макс има ли здравословни проблеми? Алергии?

— Има астма.

— А лекарство?

— Носи малко в себе си.

— Знаете ли кръвната му група?

— Какво значение има тя?

— Просто за всеки случай — обяснява Дезире. — Даваме информацията на парамедиците и лекарите, за да са подготвени.

Санди отново зарива и Валдес поглежда гневно Сеногълс.

— Разкарай я отгук, Франк.

Сеногълс прави знак на Дезире да излезе през плъзгащата се врата и я придружава във вътрешния двор. Когато остават сами, се обръща и се вира в басейна. Лицето му е оцветено в синьо от светлините, разположени под водата.

— Държиш се с тези хора, сякаш са виновни.

— Не е така.

— И смятам, че се подмокряш от Оуди Палмър. Така ли е? От убийци и отрепки ли се възбуждаш, специален агент?

— Кой, по дяволите, си ти, че да ми задаваш такива въпроси?

— Аз съм проклетият ти шеф! И мисля, че е време да го приемеш.

Дезире стои встрани от светлината, косата ѝ пада отстрани по бузите, очите ѝ проблясват в мрака.

— Оуди Палмър няма мозъчни увреждания. Той е високоинтелигентен, почти гениален. Защо би рискувал да се върне тук, ако разполага с всички онези пари от обира? Защо ще рискува да отвлече сина на шериф? В това няма никаква логика. Освен ако...

— Какво?

Дезире спира за миг, издишва рязко през носа и отмества кичур коса от челото си.

— Ами ако не е имало четвърти човек? Ако полицията е прибрала парите?

— Какво?

— Изслушай ме.

Сеногълс чака.

— Представи си за миг, че Палмър и бандата са отвлекли бронирания камион, но полицията ги е хванала, преди да разтоварят парите. Имало е високоскоростно преследване, престрелка. Всички от бандата са били мъртви. Парите са били там и всеки е можел да ги вземе.

— Ами Оуди Палмър?

— Той е бил част от бандата.

— Би могъл да ги издаде.

— Застреляли са го. Не са очаквали да оживее.

— Но е оживял.

— Може би затова се е върнал, иска своята част.

Сеногълс клати глава и трие устни с палеца и показалеца си.

— Дори ако това, което казваш, е истина, а то не е, Палмър би разказал на адвокатата си и би поискал сделка.

— Може би точно това е направил. Осъдили са го на десет години, а е можело да бъде по-зле.

— Десетте години, които той е изкарал в затвора, са били ужасни.

Дезире се опитва да спори, но Сеногълс я прекъсва:

— Говориш за конспирация, която включва полицаи, прокурор, адвокат на защитата, съдебен лекар и дори съдия.

— Може би не — казва Дезире. — Една папка изчезва. Обвинението се променя.

Сеногълс повдига крак и търка излъскания връх на обувката си в задната част на крачола си.

— Чуваш ли се какво говориш? — пита, гласът му трепери от гняв. — Оуди Палмър е хладнокръвен убиец, а ти през цялото време се опитваш да го оправдаеш. В случай че си забравила, той се е признал за виновен. Признал е, че е извършил престъплението. — Сеногълс си издухва носа и мята сополите в градината. — Ако мислиш, че съм строг с теб, агент Фърнис, това е така, защото аз работя с факти, а ти — с фантазии. Порасни. Не си на седем години и не си играеш с плюшени понита. Това е истинският живот. А сега искам да влезеш вътре и да кажеш на тези мили хора, че ще направим всичко възможно да върнем сина им.

— Да, сър.

— Не те чух.

— Да, сър!

Бурята ги връхлита в малките часове на нощта. Бушува над залива, блъска с дъжд и сол по прозорците, праща леден вятър под вратите и през процепите на дървения под. Зад далечните облаци се къдрят светкавици и за миг обагрят краищата им в ярка светлина. Като дете Оуди обичаше нощи като тази — лежеше в леглото, слушаше как дъждът трополи по прозорците и бълбука в улуците. Сега спи на земята, защото тялото му е привикнало към твърди повърхности и тънки одеяла.

Преди да се унесе, дълго време гледа как момчето спи и се чуди къде ли отлита Макс в сънищата си. Дали се среща с благоразположени момичета, дали удря хоумрън, или отбелязва печелившия тъчдаун?

Докато Оуди растеше, му казваха, че може да стане какъвто си поиска: пожарникар, полицай, астронавт, дори президент... На девет години мечтаеше да бъде пилот на изстребител, но не като Том Круз в „Топ Гън“ — филмът му напомняше повече за компютърна игра, отколкото за истинска битка. Искаше да бъде барон Фон Рихтхофен^[1], легендарният германски военен летец. Имаше комикс за Червения барон и една определена рисунка от него се беше запечатала в ума му. На нея баронът козируваше на пламтящ „Сопуит Кемъл“^[2], който летеше бясно към земята. Вместо да тържествува, той сякаш тъгуваше за загубата на достоен опонент.

Когато Оуди най-накрая задрямва, сънува пътуването от Лас Вегас до Тексас, през Аризона и планините на Южно Ню Мексико. Спираха по туристически отбивки по пътя като Детския музей във Феникс, замъка „Монтесума“ до Камп Верде и пещерите Карлсбад в планините Гваделупа. Прекараха две нощи в ранчо за гости в Ню Мексико, където яздиха коне и подкарваха стада говеда. Оуди купи на Мигел каубойска шапка и револвер играчка с шест ударника в кобур от изкуствена кожа.

Обикновено отсядаха в крайпътни мотели или в дървени бунгала в къмпинги. Понякога Мигел спеше между тях, а други нощи имаха второ легло за него. Белита се събуди една сутрин и зашлеви Оуди по лицето.

— Това за какво беше?

— Сънувах, че си си отишъл — каза му тя.

— Какво?

— Сънувах, че се събуждам и теб те няма.

Оуди обви ръце около нея и положи глава на корема ѝ, вдиша чистия аромат на памучната ѝ нощница. Белита скръсти ръцете си и я издърпа нагоре, за да разкрие тялото си. После сложи ръката му там, където имаше най-много полза от нея, и правиха любов бавно. Когато кулминацията дойде, Белита се вкопчи в Оуди, сякаш той можеше да я спаси от пропадане.

— Ще ме обичаш ли винаги? — попита го.

— Винаги.

— Не съм ли добра съпруга?

— Най-добрата.

* * *

На петия ден прекосиха щатската граница и навлязоха в Тексас. Небето се простираше напред, осеяно с бледи следи — самолети, които прелитаха толкова високо, че не можеха да се видят. Мигел беше станал по-приказлив, смееше се на шегите на Оуди и седеше на конче на раменете му. През нощта искаше Оуди да му чете приказки за лека нощ. Белита нямаше нищо против. Тя бдеше и над двама им, никога не се отпускате напълно и винаги проверяваше дали веригата на вратата е сложена. Само в съня си отпочиваше, дишаше толкова тихо, че Оуди проверяваше пулса ѝ, притиснал нежно пръсти към врата ѝ.

До този момент Оуди не бе вярвал, че е възможно да умреш от любов. Мислеше си, че това е съдба, измислена от поети и писатели като Джон Дън и Шекспир, но сега разбираше какво са имали предвид те, когато са описвали това страдание, и не би заменил насладата от него за нищо на света.

Навън вятърът се е усилил и блъска по прозорците. Проблясват светкавици, звук от гръмотевица раздира тишината. Макс сяда, изправен като свещ, скача от леглото и се блъска във вратата на гардероба. Оуди го хваща, когато момчето полита назад, и го вдига непохватно, сякаш вдига тежести. Прегръща го. Задържа го над земята, защото той още мята крака, сякаш тича, а дайрето дрънчи между коленете му.

Макс кашля и трескаво се опитва да си поеме въздух, сякаш иска да отхапе парчета от него и да ги преглътне по-бързо.

— Добре ли си?

Момчето не може да отговори.

Оуди внимателно го полага на леглото. Лицето му е бледо и потно, устните му — със син оттенък.

— Къде ти е инхалаторът? — Грабва раницата на Макс и претърсва джобовете. Момчето е започнало да хрипти. — Просто се опитай да се отпуснеш. Дишай бавно — казва Оуди.

Обръща раницата и изтръсква цялото ѝ съдържание. Инхалаторът отскача от пода. Оуди се хвърля към него на четири крака. Разтръсква го силно и набутва найкрайника между устните и зъбите на Макс. Момчето не реагира.

— Хайде, вдишай.

Макс извърща лице.

— Не ми причинявай това! — казва Оуди.

Хваща главата на момчето, притиска инхалатора между устните му и стиска найкрайника. Изчаква Макс да вдиша, а после стисва носа му и го принуждава да задържи дъха си. Накрая го пуска и го оставя да диша нормално.

Макс се отпуска. Гърдите му се надигат. Очите му са затворени, бузите — мокри.

— Искам да си отида вкъщи.

— Знам.

Над тях се чува грохот на гръмотевица.

— Мразя бури.

— Винаги си ги мразил, още като беше малък — казва Оуди.

— Откъде знаеш?

Оуди въздъхва, страхува се да продължи. Може би няма избор. Макс се изправя и се подpira на рамката на леглото, вече диша

нормално.

— Ти знаеш, че съм астматик.

— Да.

— Откъде?

Оуди затваря очи и все още вижда онова място: крайпътен мотел до Тороу в Ню Мексико. Един от онези едноетажни тухлени комплекси, построени така, че можеш да паркираш директно пред стаята си. Паркингът беше пълен с междуградски автомобили, пикапи, каравани и кемпери. Рецепционистката се щуреше и суетеше и сякаш пращеше от енергия дори в полунощ.

— Заведете мъничето в леглото — каза им тя. — Закуската се сервира до десет. Имаме плувен басейн, но до обяд е леко хладен.

Оуди занесе Мигел до стаята и го сложи в по-малкото от двете легла. Удиви се колко крехко изглеждаше детето, колко съвършено беше. Стаята бе на по-малко от двацет метра от магистралата. Всеки чифт фарове огряваше стените, а всеки преминаващ камион разклащаше лампите, сякаш всеки миг ще влезе с трясък през предната стена.

Въпреки шума заспаха. Всеки нов ден ги отвеждаше по-далеч от Калифорния, но така и не можеха да се отърсят от усещането, че Ърбан Кович ги търси.

По някое време Оуди се събуди от приглушен писък. Мигел се гърчеше в кошмар, гърдите му се издигаха и потъваха, сякаш се бори за всеки дъх. Белита взе инхалатора от чантата си и го постави на лицето му — върху носа и устата. Задържа го там, докато се увери, че лекарството е дълбоко в дробовете му.

После го залюля на гърдите си, като му гукаше нежно. Мигел плака дълго на шията ѝ, но накрая заспа, свит на топка, а преминаващите камиони огряваха лицето му.

— Трябва да ми обещаеш нещо — каза след това Белита, докато лежеше, сложила глава на гърдите на Оуди.

— Всичко.

— Не искам всичко, искам нещо.

— Добре.

— Обещай ми, че ще се грижиш за Мигел.

— Ще се грижа и за двама ви.

— Но ако нещо се случи с мен...

— Нищо няма да ти се случи. Не бъди такава песимистка.

— Какво е „песимистка“?

Оуди се опита да ѝ обясни, но не можа да се сети за дума на испански. Белита му каза да замълчи.

— Закълни ми се в смъртта си... в живота на майка си... в бог...
Обещай ми, че ако нещо се случи с мен, ще се грижиш за Мигел.

— Не вярвам в бог — пошегува се Оуди, а тя щипа долната му устна, докато я насини.

— Обещай ми.

— Обещавам.

* * *

Вятърът се издига в бесни вихрушки и кара стените да пъшкат. Макс се е облегал на рамката на леглото и чака Оуди да отговори на въпросите му, но той е застинал в мълчание със затворени очи и потръпва от някакъв спомен. На тийнейджъра почти му става жал за него, но не може да си обясни защо. Сякаш този мъж е счупен. Не, сякаш е в капан. Сякаш е заек, уловен в примка, който бие с крака по земята и се бори срещу връвта, която го пристяга все по-силно.

— Кога си роден? — пита Оуди.

— На седми февруари.

— Коя година?

— Две хилядната.

— Къде?

— В Тексас.

— Кое е първото нещо, което си спомняш?

— Какво имаш предвид?

— Кой е най-ранният ти спомен.

— Не знам.

— Винаги ли си живял в онази къща?

— Да.

— Някога бил ли си в Калифорния?

— Не.

Оуди става от леглото и взема раницата си. В един от многото джобове е напъхана снимка на жена, застанала под цветна арка и

хванала малък букет. Малко момченце наднича зад гънките на роклята ѝ, срамежливо усмихнало към фотоапарата. Оуди я подава на Макс.

— Знаеш ли кой е това?

Момчето изучава снимката и клати глава.

— Съпругата ми.

— Къде е тя сега?

— Не знам.

Оуди прибира обратно снимката и я държи нежно между палеца и показалеца си. Очите му блестят. Прибира фотографията и отново ляга на мястото на пода, където спи.

— Щеше да ми казваш откъде ме познаваш — напомня Макс.

— Може да почака до утре.

---

[1] Барон Манфред Албрехт фон Рихтхофен, наричан Червения барон, е немски пилот, смятан и до днес за „ас на асовете“. Печели 80 въздушни битки по време на Първата световна война. — Б.пр. ↑

[2] Модел британски военен самолет. — Б.пр. ↑

Валдес взема ключовете и излиза от къщата, без да обръща внимание на тълпите репортери, събрани в края на алеята. Насочва се на запад към Магнолия, все още потънал в мисли за спора със Санди. Тази жена има остър език и подозрителен ум. В един момент обвинява себе си, в следващия — него.

Нещата бяха по-прости, когато беше ерген. Тогава се тревожеше само за себе си. Сега се чувства, сякаш около врата му е завързана верига; сякаш колкото и високо да се издигне, Санди може да го завлече обратно на земята само с едно леко подръпване на китката.

Виктор Пилкингтън живее в имение с изглед към езерото Олд Мил. Имението е южняшка постройка в готически стил, с веранди на двата етажа, стая за билиард, домашно кино и сейф за оръжия, който може да се използва като паник-стая или бомбоубежище.

Чернокожа жена отваря вратата. Прислужва в дома на Пилкингтън от двайсет години, но рядко говори, освен ако не я заговорят. Някои икономки се опитват да се внедрят в семейството, но тази преминава през къщата като призрак, който не знае какво друго да прави.

Придружава Валдес до всекидневната. Секунди по-късно двойната врата се разтваря и леля Мина влиза като вихър в стаята, облечена в дълга нощница. Тя е по-малката сестра на майка му, на около четирийсет и пет, с прекрасна фигура, но закръглена на места. Хвърля се в прегръдките му и се разридава.

— Толкова съжалявам, чух новините. Голям шок, просто шок! — Не иска да го пусне. — Как е Санди? Държи ли се? Искан да й се обадя, но човек не знае какво да каже в такъв момент.

Прокарва ръце от раменете му надолу по ръцете.

— Макс е толкова красиво момче. Сигурна съм, че всичко ще е наред. Полицията ще го намери. Ще хванат онзи ужасен човек.

На Валдес му се налага да се изтръгне от хватката й.

— Къде е Виктор?

— В кабинета си. — Леля му хвърля поглед към стълбите. — И двамата не можахме да спим. Качвай се.

Пилкингтън гледа боксов мач по кабелната телевизия. Навежда се напред в коженото кресло и имитира нанасяне на удари.

— Хайде, удари го, женчо такъв!

Махва на Валдес да седне, без да откъсва очи от екрана. После добавя:

— Поеми си дълбоко дъх, Райън. Не влизай ядосан тук.

— Какво ще правим, мамка му?

Другият мъж не му обръща внимание.

— Знаеш ли какъв е проблемът на боксьорите в наши дни? Отказват да пристъпят напред и да поемат малко болка. Виж това хлапе например — той е пуерториканец. Ако спечели този рунд, може да победи Пакиао, но единственият начин да издържи последните два рунда срещу Мани е да се приближи и да понесе малко болка.

— Чу ли какво казах?

— Чух те.

Пилкингтън става. Протяга се. Налива си кафе от стъклена кана. Не му предлага. Въпреки че ги делят само петнайсет години, Пилкингтън е чичо на Валдес. Възрастта не е променила внушителната му физика.

— Как е прекрасната ти съпруга? — пита Виктор.

— Господи! Слушаш ли ме?

— Не споменавай напразно името божие.

— Синът ни е отвлечен, а ти се държиш, сякаш всичко е наред.

Пилкингтън не обръща внимание на казаното.

— Ожени се за правилната жена. Знаеш ли как го разбрах?

Валдес не отговаря.

— По миризмата й. — Пилкингтън пуска бучка захар в кафето си. Бърка го. — Хората не са много по-различни от кучетата. Първото, което забелязваме, е миризмата. Това е първичен инстинкт. Моментален. Мощен. Разбираш ли?

„Не — мисли си Валдес, — не разбирам.“ Все му е тая, дори ако Пилкингтън шиба печена пуйка, стига да стои далеч от Санди... и да му помогне да намери Макс.

Мачът е свършил. Пуерториканското хлапе е загубило. Пилкингтън изключва телевизора и носи кафето си до прозореца,

където античен телескоп е насочен към отсрещните къщи.

— Вината е твоя.

— Моля?

— Палмър. Трябваше да неутрализираш този проблем, когато имаше възможност.

— Да не мислиш, че не съм се опитвал! Половината отрепки в оня затвор прибраха пари, за да го убият.

— Лайнните ти оправдания не значат нищо, Райън. Какво щеше да се случи според теб, когато Палмър излезе? Да не мислиш, че щеше да си купи пуловер и да започне да играе голф?

— Не мисля, че трябва да ме поучаваш.

— Моля?

— Не обичам да ме поучават.

— Така ли било?

— Какво направи ти във войната, чичо? Колко куршума изстреля?

Пилкингтън взема преспание с формата на мечка гризли и го претегля в ръка. Валдес все още говори, излива гнева си, почти допрял нос до по-възрастния мъж.

— Не ми харесва да ме поучава някой, който кара другите да вършат неговата мръсна работа, а после се оплаква от вонята.

Отваря уста да каже още нещо, но няма тази възможност. Пилкингтън замахва с преспанието и го забива дълбоко в корема на помладия мъж, с което го сваля на колене. С изненадваща скорост за едър мъж вдига бронзовата мечка над главата на Валдес.

— За мъж, който не гледа крави, дрънкаш учудващо лайнни приказки, Райън. Без мен ти щеше да си нищо. Работата ти, скъпарската ти къща и имотите ти, за които никой не знае — имаш всичко това благодарение на мен. Аз сложих Франк начело, а той ти покрива задника, но няма да пиляя повече от политическото си влияние за теб. Трябваше да накараш Палмър да замлъкне, когато имаше възможност.

— Какво да правя сега? — пита Валдес, който все още се опитва да си поеме дъх.

— Намери го.

— Сам ли?

— Не, Райън, разполагаш с комбинираните ресурси на окръга, щата и федералните агенции. Мисля, че това трябва да ти стигне. А когато го намериш, аз лично ще се уверя, че този път работата е свършена както трябва.

— А момчето ми?

— Стискай палци да не ни препречи пътя.

Апартаментът на Дезире е на втория етаж, намира се в квартал „Хюстън Хайтс“, срещу парка „Милроу“, в дъното на тясна уличка и нагоре по дървени стълби. Според брокера ѝ площта му е сто квадрата, но тя се съмнява в това всеки път, когато се опита да пренареди мебелите.

Докато се изкачва по дървените стъпала, изведнъж я завладява усещането, че е забравила нещо. Проверява дамската си чанта. Ключове. Телефон. Нищо не липсва.

Стига до площадката и забелязва, че вратата е леко открехната. Застива на място и се чуди дали е възможно майка ѝ да е идвала. Тя има ключ, но обикновено първо ѝ се обажда. И със сигурност би затворила вратата.

Кой друг има ключ? Хазяинът ѝ, господин Саквил, може би е правил инспекция. Може би е вътре в момента и ѝ пробва бельото.

Докато Дезире вади полуавтоматичния си глок от кобура, обмисля дали да звънне за подкрепление, но не е сигурна, че не е фалшива тревога. Представя си присмеха, ако сгреси. Сеногълс никога няма да ѝ позволи да го забрави.

Притиска ухо до вратата и се ослушва за стъпки, движение или говор. Майка ѝ би пунала телевизора — в дома на родителите ѝ го почитаха като божество.

Бутва вратата с крак и влиза в късия коридор. Пистолетът е топъл и странно лепкав в ръката ѝ. В края на коридора има всекидневна и тясна кухничка. Спалнята е отляво, банята — отдясно. Живее в този апартамент от три години. Сега го вижда по различен начин. Сенките са се превърнали в скривалища, а ъглите — в слепи точки.

Първо претърсва спалнята, като насочва пистолета последователно от страна на страна; проверява и зад вратата. В дългата тясна стая има двойно легло, набутано в далечния ъгъл, дървен дрешник, гардероб и голямо червено кресло. Всичко си е така, както го е оставила. Дрехите, взети от химическо чистене, са проснати на

леглото — черното сако и панталоните все още са увити в найлон. На нощното шкафче има антична сребърна рамка с черно-бяла фотография на родителите ѝ в сватбения им ден.

Отсреща е банята. Мивката е пълна с шишета шампоан, пяна за вана и талк. Още козметика е наредена на стъкления рафт, където държи плетена раkitова кошница, пълна с онези безплатни мини шишенца, които раздават в хотелите. Завесата на душа е дръпната. Тя ли го е направила? Завесата помръдна ли току-що?

Дезире се пресяга с лявата си ръка и пали лампата. Бялата завеса е прозрачна. Няма сенки зад нея. Ваната е празна. Чучурът капе.

Обръща се и се придвижва обратно към коридора и всекидневната. Там има диван, кресло, масичка за кафе и библиотека с книги, които иска да прочете, от автори, които смята, че трябваше да е прочела досега. Поглежда към купчината несгънато пране, коша с дрехи за гладене и чиниите от закуската ѝ в мивката — доказателство за небрежност или за съсредоточеност в работата, не е сигурна кое от двете.

Нямаше ли една папка на масичката за кафе? С копия от снимки на местопрестъплението при обира на бронирания камион, конкретно снимките, които показваха камерите на таблата на полицейските патрулки. Показания. Записки. Прикачени бележки.

Дезире оглежда стаята. Папката не е на рафта с книги, нито отгоре. Да не я е занесла в банята? Застава на едно коляно и поглежда под дивана и под масичката за кафе. Притиска бузата си към пода и усеща лек бриз. Сигурно е откряхнат прозорец или може би е отворена плъзгащата се врата към балкона.

В същия миг осъзнава, че рядко отключва плъзгащата се врата, освен ако не излиза да полее единствената си саксия. Трябваше да провери балкона. Това е последната ѝ мисъл, преди една сянка да скрие светлината и нещо твърдо да я удари отзад по главата.

* * *

Мос се събужда час преди изгрев-слънце с бутилка бърбън, затыкната под мишница, и замазана чаша до възглавницата. Лежи съвсем неподвижно, чува бавното пулсиране на собствената си кръв и

поривите на вятъра навън. Не се сеца кога е заспал, помни само несвързания си сън — парад от лица, познати му от годините в затвора. Казват, че убийците сънуват хората, които са убили, но Мос никога не се е сецал за мъжа, когото преби до смърт с щанга в двора за упражнения. Не че Дюи Хартуд не си го заслужаваше, но сега Мос е по-възрастен, по-мъдър, по-овладян.

Влиза с препъване в тъмната баня, навежда се и засмуква вода от чучура, за да накваси пресъхналата си уста. Отвън чува гласове на бездомници, които се карат за картонени кутии или угарки от цигари.

Връща се отново в спалнята и включва телевизора. Малкият екран шуми и трепти. Говорителка дава информация за трафика с такъв тон, сякаш е въпрос на живот и смърт. Кадърът се сменя и двама водещи на новините съобщават най-важните събития от деня:

Беглец, издирван за убийството на майка и дете в Хюстън, вероятно е отвлякъл син на шериф. За последен път момчето е видяно да напуска гимназията, в която учи, вчера следобед...

Мос усилва звука.

Оуди Палмър избяга от федерален затвор преди седмица и сега е в центъра на масово издирване, в което са се включили полицията, ФБР и щатските шерифи. Изчезналото петнайсетгодишно момче е Максвел Валдес — син на шерифа от Дрейфъс Каунти Райън Валдес, който е арестувал Палмър преди повече от десетилетие след обира на брониран камион. Очаква се семейството да даде пресконференция по-късно днес...

Не изслушва останалото от бюлетина. Опитва се да разбере защо Оуди би направил подобно нещо. През всичките онези години в затвора той бе най-умният мъж, когото Мос беше срещал. Беше Йода.

Беше Гандалф. Беше Морфей. А сега се бе превърнал в ходеща предсмъртна бележка на самоубиец. Защо?

Мос усеща болка в главата и не е само от бърбъна. Решава, че мотивацията като контролираща сила в човешките действия се надценява. Кофти неща просто се случват. Няма логика. Няма велик план.

Рови за шишенце аспирина в джоба на якето си и схрусква две таблетки. После ляга на земята и прави петдесет лицеви опори, които засилват главоболието му. Стяга мускули, поглежда се в огледалото и вижда колко се е отпуснал.

Къпе се, бръсне се, облича дънките и закопчава ризата си. Вдига ципа на якето си и чува шумолене на хартия в джоба. Намира бележките, които си е водил в библиотеката. Препрочита ги отново и се опитва да намери логиката на обира и последиците от него. Имената и датите са се размазали от потта му. Спомня си срещата със стареца, който е бил свидетел на престрелката и бе казал, че ще си държи устата затворена.

Тео Макалистър се страхуваше, но не от Мос. От какво се страхува мъж, който живее сам в гората, подпрял пушка до вратата си?

Дезире седи на ръба на дивана, притиснала торбичка лед до тила си. Парамедичка свети с медицинско фенерче в очите ѝ, инструктира я да погледне нагоре, надолу, наляво и надясно.

— Колко пръста показвам?

— С палеца или без него?

— Колко са?

— Три.

Сеногълс ги гледа от балкона.

— Трябваше да провериш първо вратата към балкона — оповестява гордо очевидното за всички шефът ѝ.

Дезире не отговаря. Езикът ѝ е подут. Явно го е прехапала, когато са я цапардосали.

— Защо не се обади веднага за подкрепление? — пита Сеногълс.

— Не бях сигурна.

Старшият агент оглежда апартамента и прокарва пръсти по книгите, наредени в библиотеката. Филип Рот. Ани Пру. Тони Морисън. Алис Уокър.

— Сигурно е бил някой наркоман.

— Наркоманите обикновено не използват шперц — възразява Дезире, докато се бори с поредния пристъп на гадене.

— И казваш, че нищо не е взето...

— Освен папката.

— Със снимки и показания, която не е трябвало да бъде тук. — Сега Сеногълс изучава готварските ѝ книги. — Нали знаеш, че аз съм начело на това разследване? Ти изпълняваш моите заповеди.

— Да, сър.

Дезире знае, че предстои сериозно мъмрене; чувството за самосъхранение я подтиква да мълчи и да го понесе без възражения. В същото време се опитва да разбере защо някой би откраднал папката. Кой е знаел, че тя има копия от снимките и показанията от местопрестъплението? Вписаха името ѝ в регистъра на отдела за

съхранение на документи. Посетила бе Хърман Уилфърд. Питала бе Райън Валдес за камерите в патрулките.

Сеногълс все още говори, но Дезире вдига ръка.

— Може ли да продължим по-късно? В момента трябва да повърна.

Най-накрая парамедиците и съдебномедицинските специалисти си тръгват и Сеногълс казва на Дезире да не идва в офиса следващата сутрин.

— Отстранена ли съм?

— В болничен си.

— Чувствам се чудесно.

— Тогава си отстранена от активна служба до второ нареждане. И не си прави труд да звъниш на Уорнър. Той одобри решението ми.

След като излиза от банята, Дезире сядва на края на матрака, а мислите ѝ скрибуцат в мрака. Крачи боса из апартамента и си взема нова торбичка лед от хладилника. Мобилният ѝ телефон показва две пропуснати повиквания. Проверява гласовата си поща и чува Дженкинс от Вашингтон:

Относно онази кола, която ме накара да проследя — понтиака от 1985 година. За първи път е продаден в Охайо през 1985 и има трима предишни собственици. Последният е мъж на име Франк Робредо от Сан Диего, Калифорния. Изкупувал е коли втора ръка и ги е поправял. Каза, че продал понтиака на мъж, който му платил деветстотин долара, през януари 2014. Подписал разписката, осигурил му бележка за продажба и пуснал документите по прехвърлянето да се задействат в рамките на пет дни, но прехвърлянето така и не се е извършило, защото купувачът не отишъл в Държавната агенция по регистрация на автомобили, за да пусне молбата за прехвърляне и да плати таксите. Не можа да се сети за името на мъжа, но си спомня, че е говорил с шериф от Дрейфъс Каунти, който му казал, че купувачът е използвал фалшиво име. Свързах се с калифорнийската Агенция по регистрация на автомобили,

за да видя дали все още пазят оригиналната документация. Ще ти се обадя, ако има развитие.

Съобщението свършва и започва ново. Отново е Дженкинс:

Обадиха ми се от калифорнийската Агенция по регистрация на автомобили относно онзи понтиак. Липсва дигиталната версия на документацията, но в момента търсят хартиената. Но има нещо много странно — някой друг им е звънял, за да пита за същото нещо. Преди шест месеца. Молбата е дошла от библиотекаря на федералния затвор „Триреки“.

Дезире поглежда часа. Прекалено късно е да се обади в затвора. Съобщението продължава:

Проследих и имената, които ми даде. Тимъти Люис е починал в катастрофа с малък самолет преди седем години. Не мога да открия данни дали Ник Фенуей притежава бар във Флорида, но ще продължа да търся.

Съобщението свършва. Дезире се взира през прозореца към тихата улица. Оуди Палмър е имал достъп до компютъра в библиотеката, но защо би се интересувал от понтиака? В целия случай дрънчат фалшиви ноти, сякаш блъскащо по пиано дете създава шум, а не музика.

Дезире е седнала на бюрото си и вади всичко от чантата, взема айпада си. Преглежда старите си имейли. Към един има прикачен файл — затворническото досие на Палмър, както и имената на хората, които са го посещавали през последните десет години.

Преглежда списъка, дълъг едва половин страница. Сестрата на Оуди го е посещавала десетина пъти. Има още осем имена. Едното е на Франк Сеногълс, който сигурно е разпитвал Оуди, когато е бил

начело на неразрешения случай. Посетил е затвора два пъти през 2006 година и — за нейно учудване — веднъж преди месец. Тогава той вече бе предал случая на Дезире. Защо му е да говори с Оуди, щом неразрешеният случай вече не е бил негов?

Преглежда останалите посетители в списъка. Един от тях, Ърбан Кович, е показал калифорнийска шофьорска книжка като документ за самоличност. Дезире пише името му в търсачката и открива, че е бизнесмен от Сан Диего. Името му се споменава в няколко статии относно проект за развитие на голф игрища, наречен „Суийтуотър лейк“, който е предизвикал протести от местна природозащитна организация, тъй като строежът щял да застраши местните блата и мочурища.

В офиса на организацията е била хвърлена запалителна бомба и се твърдеше, че е имало незаконни подкупи на градски съветници.

Дезире влиза в базата данни на ФБР с потребителското си име и парола. На ключодържателя си има закачена малка кръгла джаджа, която генерира произволни цифри и ѝ подсигурява допълнителна защита. След като получава достъп, пуска в търсачката името на Ърбан Кович и веднага излиза съвпадение. Кович има три самоличности и според данни на разузнаването някога е работил за престъпната фамилия Панаро в Лас Вегас, но се отцепил от тях в средата на деветдесетте години, когато Бени Панаро и двамата му сина били осъдени за рекеторство.

В Сан Диего Кович натрупал състояние като собственик на нощни заведения и стриптийз клубове, а впоследствие започнал да се занимава със строителство, благоустройство на имоти и фермерство.

Защо Ърбан Кович би посетил Оуди Палмър в затвора?

В досието му има списък с адреси и известни сътрудници на Кович, включително телефонни номера. Дезире поглежда часовника си. Почти полунощ е. В Калифорния е все още десет вечерта. Набира номера. Вдига мъж, който изгруктява вместо поздрав.

— Ърбан Кович ли е на телефона?

— Кой пита?

— Специален агент Дезире Фърнис от ФБР.

Следва миг мълчание.

— Откъде намерихте този номер?

— Имаме го в базата данни.

Отново пауза.

— Какво мога да направя за вас, специален агент?

— Преди десет години сте посетили един федерален затвор в Тексас. Спомняте ли си?

— Не.

— Говорили сте със затворник на име Оуди Палмър.

— Е, и?

— Откъде познавате Палмър?

— Някога работеше за мен.

— Като какъв?

— Беше ми шофьор и доставчик. Ако нещо ми потрябваше, той ходеше да ми го донесе.

— Колко време работи за вас?

— Не си спомням. — Кович звучи отегчен от разговора.

— Значи не сте държали на него особено като на служител?

— Не.

— И все пак сте пропътували половината страна, за да го посетите в затвора.

След този коментар настъпва тишина.

Кович въздъхва.

— Ако смятате да ме обвините в нещо, специален агент, предлагам да изплюете камъчето. Или го глътнете и не ми губете повече времето.

— Оуди Палмър беше осъден за отвличането на камион и кражбата на седем милиона долара.

— Което няма нищо общо с мен.

— Значи сте посетили Оуди Палмър като приятел?

— Приятел! — Кович се смее.

— Кое е толкова смешно?

— Той открадна от мен.

— Какво?

— Нещо, което ценях много, както и осем хиляди долара.

— Съобщихте ли за обира?

— Не.

— Защо?

— Реших лично да се погрижа за проблема, но в крайна сметка се оказа, че няма нужда да си правя труда.

- Защо?
- Оуди Палмър се прецака съвсем сам.
- Тогава защо го посетихте?
- За да позлорадвам.

Вече буден, Оуди се взира в тавана и усеща замайване при мисълта за абсурдното нещо, което е извършил — отвличане на момче. И то с абсурдната мисъл, че още едно зло някак си ще балансира всички други злини и ще поправи нещата. Шансовете ти не стават подобри, когато хвърлената монета е паднала на една и съща страна десет или повече пъти. И няма невидими везни или някакъв баланс, които трябва да се уравновесяват през целия ти живот.

Когато хората оцелеят след бедствие — наводнение или ураган, често пъти репортерите им задават въпроса „Как се справихте?“. Някои отговарят, че бог е отвърнал на молитвите им, или казват „Не ми беше дошло времето“, сякаш всеки от нас тайно носи в себе си срок на годност. Но повечето пъти отговор няма. Няма тайна. Няма специално умение. Затова толкова много оцелели изпитват вина. Спасението им не се дължи на факта, че са били по-смели, по-умни или по-силни. Просто са имали късмет.

Оуди става, отива в кухнята и поглежда през прозореца. Вижда лъскавите туфи трева, превити към дюнните, усеща как вятърът все още бие в къщата и блъска по кепенците. Сутрини като тази, сурови и неподправени, му изглеждат като победа над нощта.

Чува пуснатата вода в тоалетната, а после и дайретото. Макс се обляга бос на рамката на вратата, косата му е разрошена, а възглавницата се е отпечатала на лицето му.

— Искаш ли закуска? — пита Оуди. — Имаме нескафе, но не и мляко.

— Не пия кафе.

— Браво на теб.

Оуди разбърква яйца на прах в една купа и продължава да говори:

— Добре ли спа? Как беше матракът? Мога да ти дам още едно одеяло.

Макс не отвърща.

— Не е необходимо да говорим — казва Оуди. — Свикнал съм с монологите.

Изсипва яйцата в горещ тиган.

— Съжалявам, че няма хляб, но намерих малко солени бисквити. — Поглежда към отворения прозорец. — Знам, че ти обещах да те заведа за риба, но все още духа много. Бурята не е утихнала съвсем. Слушах новините по радиото. Задава се още една късна буря откъм Куба. Казват, че може да прерасне в ураган, но не се очаква скоро да тръгне на северозапад.

— Не искам да ходя за риба. Искам да си отида вкъщи — обажда се Макс.

Оуди поставя чинията пред него. Хранят се мълчаливо.

Когато приключват, Оуди измива и подсушава чиниите. Макс не е помръднал.

— Каза, че днес ще ми разкажеш.

— Така е.

Оглежда стаята, сякаш се опитва да прецени колко е голяма. Отива до раницата си, вади тетрадката си и показва на Макс същата снимка.

— Спомняш ли си, че ти казах, че бях женен?

Момчето кима.

— Отне ми много време да открия тази снимка. Фотографът от църквата загубил работата си заради пиене и напуснал Лас Вегас. Не оставил адрес за връзка. После пътувал из Европа няколко години. Обмислял да изхвърли стария си цифров архив, но запазил няколко диска в сейф за съхранение.

Макс се мръщи, но нещо някъде започва да му просветва.

— Защо ми разказваш всичко това?

— Това си ти — казва Оуди и посочва момченцето на снимката.

— Какво?

— Беше само на три. А жената, която те държи за ръка, е майка ти.

Макс клати глава.

— Това не е Санди.

— Името ѝ е Белита Сиера Вега и е от Салвадор.

Отново мълчание, този път по-дълго.

— Цялото ти име е Мигел Сиера Вега — казва Оуди. — Роден си в болница в Сан Диего на четвърти август две хилядната година. Виждал съм акта ти за раждане.

— Роден съм на седми февруари — възразява Макс, който започва да се разстройва. — Американец съм.

— Не съм казал, че не си.

— Не съм нелегален. Имам си майка и баща.

— Знам, че е така.

— Но казваш, че съм осиновен.

— Казвам, че това е майка ти.

— Пълни глупости! — изкрещява Макс. — Никога не съм бил в Лас Вегас, нито в Сан Диего. Роден съм в Хюстън.

— Нека ти обясня...

— Лъжеш!

— Имаше си любима играчка, когато беше малък, помниш ли? Беше с лилава папийонка и черни копчета за очи, наричаше го Бу Бу като малкия приятел на Йоги^[1].

Макс се поколебава.

— Откъде знаеш?

— Имаше само едно ухо — казва Оуди. — Другото беше паднало, защото ти го смучеше също като палеца си.

Тийнейджърът остава смълчан.

— Пътувахме от Калифорния към Тексас. Спряхме по пътя, за да се оженим в Лас Вегас, а после минахме през Аризона и Ню Мексико. Посетихме много места. Спомняш ли си пещерата Карлсбад? Имаше сталактити и сталагмити. Ти каза, че ти приличат на розов лед.

Макс тръска глава, сякаш се опитва да пропъди някакъв спомен.

Оуди започва от самото начало, опитва се да разкаже историята със същите думи, които е използвала Белита — описва земетресението, загубата на съпруга и сестра ѝ. Разказва му за бягството и мъчителния път през пустинята, за смъртта на брат ѝ и пътуването към Калифорния. Очите на самия Оуди започват да се пълнят със сълзи, но той не спира, защото се страхува, че речта му — думите на любов и загуба — ще го изоставят.

— Била е бременна с теб — добавя. — Роден си в Сан Диего, но аз те срещнах по-късно. Вече се бях влюбил в Белита. Беше толкова лесно, като да забравиш себе си и да мислиш единствено за някой друг.

Избягахме заедно, измъкнахме се от един лош човек. Пътувахме към Тексас, за да започнем нов живот. Тя чакаше второ бебе. Нашето бебе. Твое братче или сестриче...

Докато говори, Оуди вижда отражението си в очите на момчето и започва да се чуди дали не прави грешка. Пренаписва миналото на Макс, срива всичко, което е познавал някога; всичко, в което е вярвал.

— Грещиш — шепне Макс. — Лъжеш.

Думите са изпълнени със студена увереност и омраза и Оуди усеща ужасен световъртеж, сякаш е засмукан в гигантски водовъртеж, който умее само да руши.

През всичките години, прекарани в затвора, си беше представял как Мигел расте, как кара първото си колело, пада му първото зъбче, тръгва на училище, учи се да чете и пише, да рисува... и хиляди други ежедневни неща. Представяше си как го води на бейзболен мач, как чува ясното изпукване на дървената бата и усеща вълнението на публиката, докато топката се издига към небесата и пада в гората от вдигнати ръце. Представяше си как се запознава с първото му гадже, как му купува първата бира, как го води на първия му рок концерт. Представяше си как двамата пътуват до Салвадор заедно и търсят роднините на Белита, как се разхождат по плажа, където тя се е разхождала като дете. Искеше да изкачи кулите, да плава по бързеите, да се вира в залезите, да прочете същите книги, да гледа същите филми, да яде от същия хляб и да спи под същия покрив.

Беше пълна глупост. Всичко бе унищожено. Минало бе прекалено много време.

Макс няма да му благодари, че е спасил живота му. Ще го обвини за това, че го е разбил.

---

[1] Йоги и Бу Бу са герои от анимационния филм „Мечето Йоги“.
— Б.пр. ↑

Пресконференцията започва зле. Репортери, фотографи и оператори остават да чакат под дъжда, защото училището не ги пуска в залата, преди сенатор Даулинг да е пристигнал. Сенаторът се извинява на мокрите лица и започва да говори за образованието, но репортерите са дошли да чуят за отвличането на сина на шерифа на Дрейфъс Каунти.

— Познавам шериф Валдес — казва сенаторът. — Той е стар приятел и искам да уверя него и семейството му, че ще направим всичко по силите си да им върнем момчето.

Сенатор Даулинг се връща към предварително подготвената си реч за образованието, но репортер изкрещява въпрос:

— Защо Оуди Палмър не беше обвинен в предумишлено убийство, когато го подведохте под отговорност като областен прокурор в Дрейфъс Каунти?

Даулинг потрива уста с дланта си и микрофонът улавя стърженето на мустаците му по ръката.

— Моля за извинение, но не смятам да се връщам в миналото и да правя аутопсия на всеки случай, по който някога съм работил.

— Подкупи ли Оуди Палмър държавни служители, за да получи по-леки обвинения?

— Това е абсурдно! — Със зачервено лице сенаторът насочва пръст в посока на човека, задал въпроса. — Не аз взех решението. Не аз осъдих Оуди Палмър. И няма да оправдавам всяко решение, което съм вземал като прокурор. Репутацията ми говори сама за себе си.

Към него се приближава асистент и прошепва нещо в ухото му. Даулинг кимва и потрепва неуверено, преди да заговори отново, вече с по-мек глас, изпълнен с искреност и достойнство.

— Всички вие трябва да разберете нещо. За вас това е просто поредната новина, но за семейството на шериф Валдес не е така, тук става въпрос за техния син. Преди да започнете да сочите обвинително с пръст, би трябвало да помислите за миг за бедното момче, хванато в

лапите на убиец, и за семейството му, което чака и се моли за новини. Ще имаме много време да се върнем към случая „Палмър“, когато, дай боже, момчето вече се е прибрало у дома живо и здраво. И като държавен служител, избран с гласовете на щата, аз ще направя всичко по силите си това да стане.

Без да обръща внимание на последвалите въпроси, сенаторът слиза от трибуната и е избутан през странична врата в коридор, където се впуска в тирада, обогатена с псувни, относно „шибаните журналисти, кръвопийци, пиявици и дегенерати“.

Мишената на гнева му се сменя, когато пред главния вход вижда Виктор Пилкингтън, сгушен под чадър. Казва на служителите си „да ходят да се шибат“ и завлича Пилкингтън надолу по стълбите към чакащата лимузина. Шофьорът се опитва да ги последва с втори чадър, но Даулинг му казва да се „разходи малко“.

Бутва Пилкингтън в колата.

— Каза ми, че държиш нещата под контрол.

— В общи линии — казва Виктор.

— В общи линии?

— Имахме малка спънка.

— Той отвлече шибаното момче! Ако наричаш това малка спънка, явно гледаш нещата от грешната страна. Нямаме нищо, с което да го изнудваме.

— Полицията прави всичко по силите си.

— О, голямо шибано успокоение! А ако проговори?

— Никой няма да му повярва.

— За бога!

— Успокой се.

— Не ми казвай да се успокоя. Клейтън Ръд ми се обади по телефона и блееше, че му трябва защита. Каза, че някакъв негър идвал в офиса му да задава въпроси за Оуди Палмър. А сега журналисти ме разпитват защо не съм поискал смъртно наказание, когато съм имал тази възможност. Няма аз да понеса отговорността за всичко това.

— Няма нужда някой да понася отговорността.

— Един човек. Един-единствен шибан човек.

— Може ли само да кажа, че аз...

— Не! Млъкни, мамка му! Не ми пука колко пари си пръснал за кампанията ми, Виктор. Ще ти ги върна всичките. Не искам да те

виждам повече. Не искам да те чувам. Намери го тоя шибаняк и после приключваме.

Мос паркира пикапа в борова горичка, на осемдесет метра от колибата, и върви по пътеката през висока до кръста трева, докато стига до верандата. Вятърът е утихнал, дъждът е спрял, но небето все още е с цвета на подгизнала цигара. Преди да дръпне вратата с мрежа, Мос я подпира с крак и избърсва длани в крачолите на панталона си. Почуква. Вътрешната врата внезапно се отваря. Някой се вижда в него от мрака вътре, очите му са като бледи облаци, които променят формата си от докосването на светлината. Мос се стряска за секунда, отстъпва тромаво назад и вратата с мрежата се хлопва.

— Пак ли ти! Май много ти се иска да те застрелят.

Тео Макалистър държи пушка в ръце. Нахлупил е вълнена шапка, изпод краищата на която стърчат кичури сива коса.

— Какво искаш?

— Имам още един въпрос.

— Ходи се шибай!

— Отнася се за момчето.

Тео се поколебава, присвива очи.

— Откъде знаеш за него?

— Оттам, откъдето и ти.

— Шерифът ли те изпрати?

— Да.

— Какво иска?

— Да продължиш да съдействаш.

Мос няма представа за какво разговарят, но проверява колко далеч може да стигне, преди Тео да осъзнае, че го пращат за зелен хайвер.

Старецът го изучава с поглед, докато чеше ухапване от насекомо на врата си.

— Е, най-добре влез вътре.

Мос върви след Тео по тъмен коридор, който мирише на олио за пържене и утайка от кафе. Всекидневната е обляна в синя светлина от

включен телевизор. Жена от азиатски произход седи в креслото и гледа комедия от онези, в които звучи запис на смях. Тя е на половината години на стареца и е облечена в къси дънкови панталони и потник.

— Шерифът да не предлага повече пари?

— Това ли искаш?

— Имам нова жена, за която да се грижа. Предишната я изгубих преди три години. Тази си я взех от Азия, но все пак е американка, нали се сещаш, уверих се в това.

Подът в кухнята е мръсен, линолеумът се издува на места, а отдолу жълтеят вестници.

— Кажи на шерифа, че не съм и гъкнал за момчето. Нито дума. Спазих своята част от уговорката.

— Платили са ти.

— Не достатъчно.

— Колко още искаш?

Тео почесва отново врата си и обмисля сумата.

— Две хиляди.

— Това е доста.

— Да сме наясно, не те заплашвам. Да не му кажеш нещо такова. Това е просто молба. Не искам да изглеждам неблагодарен.

— Да сме наясно, искаш шерифът да ти даде още пари, за да си мълчиш за момчето?

— Да.

Тео отива до мивката, пуска чешмата и си налива вода в буркан от сладко. Тя се стича по брадата му, докато пие, и капе по копчетата на карираната му риза. Отново пълни буркана и предлага на Мос.

— Не, благодаря — отказва. — Къде намери момчето?

Тео изсипва буркана.

— Ей там. — Посочва през скъсаните пердета. — Малко изплашено детенце. Мръсно като за световно. На не повече от три или четири години, с каубойска шапка и пластмасов сребрист револвер в кобур. Цяло чудо е, че не е загинал там, навън. Можел е да падне в реката, да си счупи крак или да го прегази кола. Беше съвсем мъничък. Кален. Мокър. Погледнах го и го попитах: „Ти откъде се появи, малко геройче?“, но той не отрони и дума.

Мос гледа как изражението на мъжа се мени, докато разказва историята.

— Беше ли наранен?

— Не видях такова нещо.

Тео слага палец на едната си ноздра и се секне шумно в мивката.

— Откъде се е появил?

Тео замислено потърква нос.

— Имах подозрения, които запазих за себе си.

Мос кима.

— Покажи ми къде намери момчето.

— Защо?

— Любопитно ми е.

Тео завежда Мос навън, двамата вървят покрай оградите, минават през разнебитената порта, крачат през високи бурени и храсти.

— Преди държах кучетата си тук. Развъждах ги за лов. Можеше да изядат хлапето, ако бяха гладни, но то седеше свряно между тях, сякаш е едно от кутретата. Мръсно. Не каза и думичка. Реших, че най-вероятно е било навън цялата нощ.

— И какво направи?

— Прибрах го вкъщи и го нахраних. Имаше одрасквания и синини по целите крака. Все си мислех, че майка му ще дойде всеки момент и ще почука на вратата, но тя така и не се появи. Затова включих новините и се заслушах. Реших, че ако някой е изгубил момченцето си, ще се обадят в полицията или ще изпратят група за претърсване, нали се сещаш?

Мос кима.

— И какво стана после?

— Шерифът дойде да ме разпитва за обира и престрелката. Тогава все още беше само заместник-шериф.

— Значи се е случило в деня на престрелката?

— Не, на следващия... или може би по-следващия.

— Каза, че си видял стрелбата.

— Видях проблясвания в мрака.

— И при този разпит си се запознал със заместник-шериф Валдес?

— Той каза, че ще спечеля награда, помогна ми да напиша показанията си.

— За момчето?

— За стрелбата.

— Какво ти каза?

— Каза ми, че ако някой дойде да задава въпроси за момчето, трябва да му кажа, че съм го намерил някъде другаде.

— Къде?

— На около три километра оттук, до язовира.

— Каза ли защо?

— Не. — Тео смъква вълнената шапка от главата си и поглежда назад към къщата, ремаркетото и ръждясващите части от камион.

— Тогава ми даде наградата: две хиляди долара, че съм намерил малкия каубой, а във вестника имаше статия за мен.

— Виждал ли си момчето оттогава?

Тео поклаща глава.

— Видях снимката на заместник-шерифа във вестника. Наградили го с медал за храброст, че е застрелял онези въоръжени крадци.

— И оттогава не си го виждал?

— През няколко години се отбива. Така разбрах, че са го повишили в шериф. Мисля, че се надява да ме завари умрял, но аз още се държа. Това е първият път, когато изпраща другиго. Сигурно ти има голямо доверие.

— Сигурно.

Слънцето жълтее високо в небето, вдига пара от верандата и блещука по асфалта. Макс седи на дивана, приведен над снимката на Белита. Оуди го гледа от креслото. Чака. Ако присвие очи, все още вижда тригодишното момченце, което се преструва, че чете от книгата с химни до майка си в църквата. Вече е пораснал — почти мъж. Оуди не беше там да му чете приказки за лека нощ или да слага лепенки на раните му, нито да му обясни, че понякога животът е трагичен, а понякога — прекрасен.

— Значи казваш, че това е истинската ми майка и че е нелегална имигрантка от Салвадор?

— Без документи.

— И съм роден в Сан Диего?

— Да.

Момчето се обляга назад и се взира в тавана.

Оуди продължава да говори:

— Беше красива, с дълга черна коса, която блестеше на слънцето, и с пръски злато в очите.

— Къде е сега?

Оуди не отговаря. От този миг се е ужасявал още от момента, в който му хрумна да отвлече Макс. От тук насетне няма връщане назад. Или трябва да му разкаже, или да замълчи.

— Не бях сигурен, че някога ще имам възможност да те срещна. Мислех си, че ще ме застрелят по време на бягството, че ще се удавя в язовира или че ще ме заловят, преди да успея. Затова написах всичко тук, така че ако нещо се случи с мен, все още да има шанс да научиш истината. Ето, можеш да я прочетеш сам, а може и да я изгориш. Решението е твое.

Подава тетрадката на Макс, но той не я поема.

— Разкажи ми историята.

— Сигурен ли си?

— Да.

Оуди започва да разказва по спомени, от сърце, и връща миналото отново към живот.

Онзи последен ден те минаха покрай Остин и се насочиха на изток, по път 290, през Елджин, Макдейд и Гидингс. На Бренам поеха по път 105 към Навасота, а после към Монтгомъри, защото Оуди искаше да покаже на Белита езерото, където беше ходил за риба като момче.

Вече не бързаха толкова, караха по черни пътища, земеделски земи и винарни, караха със свалени прозорци и пуснато радио, пееха песни за „каубои в ранчото“. Мигел никога не беше виждал бизон. Оуди му посочи един.

— Това е рошава крава — каза момчето.

Разсмяха се. Оуди попита Мигел дали може да брой до десет. Можеше.

— А знаеш ли азбуката?

Малкият поклати глава, но добави:

— Знам песничката за АБВ.

— Това е същото.

Отново се разсмяха, а Мигел се намръщи, защото не можеше да разбере кое е толкова смешно.

И все пак — въпреки радостта и доброто настроение — с всеки изминат километър Оуди чувстваше все по-нарастваща тревога. Приближаваха езерото Конроу, което винаги му напомняше за брат му Карл, защото много спомени от детството бяха свързани с това място. Тук бе прекарал едни от най-щастливите дни в живота си, преди Карл да отиде в затвора и в дробовете на баща му да се появи тумор. Риболов. Плуване. Гребане. Готвеха си на лагерния огън и си разказваха истории за духове и вицове или играеха на криеница с фенерчетата си.

На два километра от отбивката към главния път Оуди прекоси мост. Край него, сред дърветата, имаше място за пикник. Малък дървен пристан, избелял от слънцето, разделяше част от езерото. Водата беше черна и хладна, почти копринена на допир, когато Оуди потопа върховете на пръстите си в нея.

За обяд си направиха пикник на брега на езерото Конроу, от другата страна на остров Айер. После хвърлиха останалите корички от хляба на патиците и си купиха сладолед. Мигел седеше в скута на

Оуди и шоколадовият сладолед капеше отпред по блузката му. Отказа да свали каубойската шапка и пистолета си. По-късно гледаха как лодките се люшкат, закотвени в пристанището, и се чудеха кои известни личности ги притежават.

Оуди обвини Белита с ръка и нави сплетената ѝ коса около дланта си. Изглеждаше свежа, млада и красива.

— Вярваш ли, че нещата са предопределени да се случат? — попита го.

— За съдба ли говориш?

— Да.

— Мисля, че извличаме най-доброто от лошия си късмет и максималното от добрия си късмет.

Оуди я притисна към себе си, тя отвърна на прегръдката му.

— Струваш ми се тъжен днес. За какво си мислиш? — попита Белита.

— За брат ми Карл. — Оуди целуна косата ѝ. — Като деца идвахме тук. Помислих си, че ще е хубаво да видя пак това място, но сега нямам търпение да си тръгнем.

— В Салвадор имаме поговорка, че спомените ни дават топлина — погали бузата му, — но не мисля, че се отнася за теб.

Беше късен следобед, когато отново потеглиха на път. Оуди реши да спре в покрайнините на Хюстън. Щеше да се обади на майка си сутринта. Щеше да я посети едва след като се увери, че Ърбан не е изпратил никого да го пресрещне.

— Имам пиш — каза Мигел.

— Можеш ли да стискаш?

— Какво трябва да стисна?

Оуди отби встрани от пътя.

— Добре, приятел, ще отидем зад някое дърво.

— Като каубои?

— Да, точно като каубои.

Двамата тръгнаха сред дърветата, крачеха по мекия килим от окапали листа и борови иглички. От стъпките им се вдигнаха облаци комари.

— Искаш ли да ти помогна?

— Не.

Мигел застана с разклучени крака и издадени напред слабини и загледа как тънката златиста струя плиска по ствола на дървото.

— Така го правят големите момчета.

— Да, така е — съгласи се Оуди.

Момчето започна да казва още нещо, но вниманието на Оуди бе привлечено от друго. Отнякъде, сякаш високо от въздуха, се чу звук на виещи сирени.

— Това пожарникарска кола ли е? — попита момчето.

— Не мисля — каза Оуди. Погледнал беше през рамо, но не видя нищо зад завоя на пътя.

Сирените приближаваха. Първоначално Оуди не можеше да определи от коя посока. Погледна към Белита, която им помаха от предната седалка на понтиака. После обърна глава и видя камиона с двата светещи фара отпред. Отне му секунда да осъзнае колко бързо се приближава, прекалено бързо, за да вземе завоя. Промени курса към грешната страна на пътя и гумите от страната на банкета застъргаха по меката настилка на аварийната лента. Шофьорът зави рязко в другата посока и камионът се завъртя наляво. Оуди можеше да си представи мъжа зад кормилото, който се мъчи да контролира машината, а после вдига странно ръце нагоре, както хората правят, когато се опитват да предотвратят сблъсък. Беше прекалено късно. Камионът се наклони на две колела за секунда, а после се прекатури и се спусна скоростно надолу по двулентовия път.

В един момент понтиакът беше до пътя, а в следващия вече го нямаше. Оуди чу пукот на метал, пръскане на искри и гръм. Времето забави ход. Времето спря. С невероятно усилие на волята Оуди се наведе и вдигна Мигел. Гушна го, подпрял с ръка дупето му, сякаш е бебе. Притича обратно през дърветата, докато стигна до края на пътя.

Виждаше камиона, но не и колата. Остави Мигел на земята и хвана ръката му, заби пръсти дълбоко в детската длан.

— Стой тук. Сложи ръка на дървото. Не го пускай.

— Къде е мама?

— Чу ли какво ти казах?

— Къде отиде мама?

— Не мърдай.

„О, господи! О, господи! О, господи!“

Затича се. Препъваше се. Покатери се по нанагорницето, опитваше се да проумее какво се е случило. Очите го бяха излъгали. Щеше да стигне до колата и да открие, че всичко е наред.

Зад себе си чуваше сирени, виждаше проблясващи светлини. Камионът лежеше на една страна — разпорен, сякаш нещо е експлодирало вътре. Оуди се опита да диша, но напразно. Видя обърнатия понтиак на трийсет метра надолу по пътя. Вече не приличаше на понтиак. Не приличаше на кола. Беше изкривена купчина метал с две колела, които все още се въртяха във въздуха.

Оуди изкреця името ѝ. Опита се да отвори останките на вратата, която сякаш се бе запоила от силата на удара. Изви тяло, легнал по корем на пътя, и се промъкна през разбития заден прозорец, влачеше се под смачкания покрив на понтиака. Предницата на ризата му се просмука с бензин, в ръцете и коленете му се забиха стъкла.

Сред бъркотията от скъсани жици и изкривени седалки Оуди видя ръка и длан с течаща между пръстите кръв. За частица от секундата си помисли, че към нея няма тяло.

Сграбчил седалката над себе си, се примъкна напред и почти извади рамото си. Тогава я видя. Тялото ѝ беше вклинено под таблото, сгънато под неестествен ъгъл. Оуди се протегна и докосна лицето ѝ. Тя отвори очи. Жива беше. Изплашена.

— Какво стана?

— Катастрофа.

— Мигел?

— Той е добре.

Изпарения горяха очите на Оуди и задръстваха гърлото му, гадеше му се от тях. Чуваше как изтичащото гориво цвърчи и се излива върху горещия метал.

— Можеш ли да мърдаш краката си?

Белита помръдна пръстите на краката си.

— А пръстите на ръцете?

Тя помръдна и тях. Ръката ѝ беше счупена. По бузата и челото ѝ имаше порязвания от стъкло. Опита се да се премести, но разбитото табло на колата затискаше краката ѝ. Оуди чу изстрели. В камиона имаше двама мъже. Бяха успели да се измъкнат от прозореца и да скочат на земята.

Един от тях се завъртя и после се срина, хванал врата си; през пръстите му шуртеше кръв. Другият бе улучен почти едновременно с него, куршумът се заби в коляното му. Униформен полицаи, хванал пистолет в двете си ръце, се прицели в него. Имаше строга военна подстрижка и силно загоряла кожа.

Оуди надничаше през разбитите стъкла на понтиака, изпод гумата, която все още се въртеше. Забеляза втори заместник–шериф на около трийсет метра, в далечния край на камиона.

Един от ранените мъже се опита да се изправи. Гледаше безпомощно към Оуди с разфокусиран поглед, от ръката му висеше револвер. Заместник–шерифът стреля. Два куршума удариха в целта и мъжът залитна назад, по ризата му разцъфтяха алени цветя. Последният куршум го завъртя и той просто се срина долу, сякаш скелетът му се изпари.

Полицаят все още не бе видял Оуди. Колегата му извика нещо. Заместник–шерифът затъкна револвера си в кобура и изчезна от поглед. Оуди се канеше да извика, но нещо го спря. Двамата полицаи отново се появиха. Този път носеха сакове към отворения багажник на една от патрулките. Върнаха се и повториха това няколко пъти. Един от саковете се закачи на стърчащ къс метал и се раздра, а отвътре се изсипаха банкноти. Бризът ги подхвана и ги разпиля настрани, те се увиха около бурените и се залепиха по боровите дървета.

Чуваха се още сирени.

Оуди пропълзя обратно при Белита, придърпваше се на лакти. Извил бе глава под странен ъгъл заради смачкания покрив.

Пресегна се за ръката ѝ. Обви пръсти около китката ѝ. Дръпна я и чу как тя изохка от болка.

Върна се назад и изкрещя към полицаите. Един от тях се обърна и тръгна към него. Панталоните му бяха с изгладени ръбове. Носеше черни кожени обувки. Оуди погледна нагоре. Бледите бузи на заместник–шерифа бяха червени от усилието. Мъжът пусна торбата с пари на земята.

— Трябва да я измъкнем! — замоли го Оуди.

Полицаят се извърна.

— Ей, Валдес!

— Какво?

— Имаме проблем.

Валдес дойде при него, клекна и подпря ръце на бедрата си, от дясната му ръка висеше револвер, цевта сочеше надолу.

— Откъде се появи тоя?

Партньорът му сви рамене.

Валдес се наведе по-близо, дъхът му беше кисел, балонче слюнка се разтягаше между устните му. Той наклони глава и видя Белита, заклещена в останките. Почеса брадичка.

Оуди сграбчи ризата на заместник-шерифа, смачка плата в юмрук.

— Помогнете й! — изкрещя.

В същия миг пътят заблестя; въздухът се изпълни със свистящ горещ дъх, когато синият пламък тръгна по настилката от спукания резервоар на камиона. Очите на Белита бяха застинали широко отворени.

— Пожар! — изкрещя Оуди, повтори го отново и отново. Пропълзя обратно в изкривените отломки, протегна се към Белита, опита се да я придърпа към себе си. Крещеше на полицаите да му помогнат, но те стояха и гледаха, отпуснали ръце до тялото.

Оуди излезе и претича до другата страна на руините. Свали ризата си и продължи да се опитва да разтвори метала с ръце. Отскочи назад от горещината. Валдес вдигна шапката си и я сложи на главата си. Другият заместник-шериф вдигна саковете с пари.

Писъците на Белита утихнаха и замряха. Оуди се срина на колене и длани, ридаеше. По черните му палци се стичаха струйки кръв. Той осъзна, че единият заместник-шериф стои над него. Валдес изхвърли използваните патрони и започна да презарежда. Застана над Оуди и насочи пистолета в челото му, очите му бяха съвсем безизразни — като на мъж, който знае, че разумът и логиката нямат място в свят на нелепости.

Оуди обърна глава и видя Мигел, застанал сред дърветата, все още с каубойската шапка на глава, хванал мечето си. Опита се да потъне в собствената си кожа; да изцеди цялото си съзнание; да се превърне в прах, който ще се разпръсне с бриза, а после отново ще се прероди като тялото и душата му и пак ще го направи цял.

— Не го приемай лично — каза заместник-шерифът и дръпна спусъка.

Макс си спомня. Някъде дълбоко в ума му се отварят вратички и прозорци. Вятър издухва листове хартия от бюра. Вдигат се облаци прах. Заработват машини. Звънят телефони. Отделни картини се навързват една с друга — като монтиране на филм, който после се превърта назад и се пуска отначало. Образи на жена в рокля на цветя, която мирише на ванилия и манго и го води на панаира, където има цветни светлинки. Фойерверки.

И все пак в мига, в който съзнанието му се разтваря, Макс се опитва да го затвори. Не иска да има различно минало. Исква това, което познава, с което е живял. Защо няма никакви снимки като бебе, чуди се. Никога преди не се е замислял за това, но сега разглежда наум фотоалбумите, които Санди пази в едно чекмедже на скрина, и обръща страниците. Няма негови снимки, увит в памучно одеялце, нито гушнат в болничното легло.

Родителите му никога не са говорили за раждането му. Винаги използваша фрази като „когато дойде при нас“ и „чакахме те дълго време“. Говорят, че са правили инвитро. Че са преживявали аборти. Че са го обичали и искали.

Този човек си измисля истории. Той е убиец! Лъжец! И все пак има нещо в начина, по който му разказа историята, заради което Макс чувства, че тя е истина. Мъжът говори така, сякаш е бил там от самото начало.

— Добре ли си? — пита го Оуди.

Макс не отговаря. Без да каже и дума, отива в банята и пълни устата си с вода, за да прогони вкуса. Взира се в отражението в огледалото. Прилича на баща си. Имат еднаква маслинена кожа и кафяви очи. Санди е по-светла, с руса коса и лунички, но това нищо не значи. Те са неговите родители. Те го отгледаха. Те го обичат.

Затваря капака на тоалетната чиния и сяда отгоре, хванал главата си с две ръце. Защо този мъж, този непознат, трябваше да му казва всичко това? Защо просто не го остави на мира?

Когато беше малък, искаше да бъде каубой. Имаше сребрист револвер, който изстрелваше пластмасови патрони, и каубойска шапка със звезда на периферията. Имаше мече с лилава папийонка. Знаеше,

че тези неща са истина, и все пак в последните няколко часа бе станал друг човек.

Роден бе в Сан Диего. Пътувал бе за Тексас. Видял бе как майка му умира.

Дезире прекосява фоайето на офиса и подминава жена, която е горе-долу на нейната възраст, добре облечена, красива и заета. Жена, която вероятно има планове за уикенда. Може би ще иде на кино с приятеля си или ще излезе на питие с приятелка. Дезире няма подобни уговорки, от което би трябвало да е по-депресирана, отколкото реално се чувства.

Някой е залепил изрезка от вестник на бялата дъска до диспенсъра за вода: снимка, заснета пред мотела „Стар Сити“. На нея се вижда Дезире — с около шейсет сантиметра по-ниска от детектива, застанал до нея — да сочи към нещо на втория етаж. А в нарисувано балонче с пряка реч пише: „Т’ва е самолетът, шефе! Т’ва е самолетът!“^[1]

Дезире не скъсва изрезката. Нека се забавляват. Сега не трябва да е в офиса, но знае, че Сеногълс си е тръгнал преди час, и се съмнява, че на друг му пука дали се възстановява вкъщи, или на бюрото си.

Телефонът ѝ звъни.

— Специален агент Фърнис?

— Кой се обажда?

— Сигурно не ме помниш. Говорихме в затвора „Три реки“. Разпитва ме за Оуди Палмър.

Дезире се мръщи и поглежда номера, от който ѝ звънят.

— Помня, Мос. Да не би да имаш информация за Оуди?

— Да, госпожо, мисля, че имам.

— Знаеш ли къде е?

— Не.

— Какво искаш да ми кажеш?

— Мисля, че той е невинен и не е извършил обира, за който го обвиняват.

Дезире въздъхва вътрешно.

— И как стигна до това потресаващо заключение?

— Момчето, дето е отвлякъл. Смятам, че е син на жената, която е загинала в обира — онази, която така и не са идентифицирали.

— Какво?

— Мисля, че тя и Оуди са имали дете. Не ме питай защо не е било в колата по време на катастрофата. Намерили са го едва няколко дни по-късно.

— Откъде знаеш всичко това?

— Току-що разговарях с човека, който го е намерил.

— По телефона?

— Не, госпожо.

— Дошъл е в затвора?

— Вече не съм там.

— Ти си с доживотна присъда!

— Пуснаха ме.

— Кой?

— Не им знам имената. Казаха ми, че ако намеря Оуди Палмър, ще отменят присъдата ми, но мисля, че ме лъжат. Сигурно ще убият Оуди, а после и мен, задето съм говорил с теб.

Дезире все още се опитва да осмисли факта, че Мос Уебстър не е в затвора.

— Чакай! Чакай! Върни назад!

— Скоро ще ми свършат монетите — казва Мос. — Трябва да ме изслушаш. Мъжът, с когото говорих, каза, че заместник-шерифът му е казал да излъже къде е намерил момчето. Според полицията е било на километри оттам, но все пак близо до мястото на престрелката.

— Дай отначало, кой те измъкна от затвора?

— Не знам.

— Видя ли тези мъже?

— Имах качулка на главата. Ще кажат, че съм избягал, госпожо, но не съм. Те ме пуснаха.

— Трябва да се предадеш, Мос. Мога да ти помогна.

Мос звучи, сякаш всеки момент ще се разплаче:

— Оуди се нуждае от помощ, не аз. Заслужава я. Аз така или иначе ще се върна в затвора, ако оживея. Ще ми се никога да не се бях сприятелявал с Оуди. Ще ми се да можех да му помогна сега.

По линията се чува пиукащ сигнал.

— Свършиха ми монетите — казва Мос. — Помни какво ти казах за момчето.

— Мос? Предай се. Запиши си мобилния ми телефон. — Дезире изкрещява номера, но не знае дали е чул последните цифри, преди да го прекъснат и линията да започне да дава свободно.

Свързва се с централата и пита дали обаждането може да бъде проследено. Операторът ѝ връща местонахождението: телефонен автомат в супермаркет в Конроу. Дотогава Дезире е успяла да се свърже по телефона с главен надзирател Спаркс в затвора „Три реки“.

— Мос Уебстър беше прехвърлен в друг затвор два дни след бягството на Оуди Палмър — казва той.

— Защо?

— Невинаги ни казват причината. Много често прехвърлят затворници. Би могло да е по оперативни причини или по съображения за безопасността на затворника.

— Някой със сигурност е дал разрешение за това — казва Дезире.

— Ще трябва да питате колегите във Вашингтон.

Един час и дузина телефонни обаждания по-късно Дезире все още говори по телефона.

— Това са пълни глупости! — крещи на младши служител в Бюрото на федералните затвори, който сигурно съжалева, че ѝ е отговорил на обаждането. — Защо са опитвали да прехвърлят Мос Уебстър от федерален затвор със строг тъмничен режим във ваканционен лагер в Бразория Каунти?

— При цялото ми уважение, специален агент, „Дарингтън Юнит“ е затворническа ферма, а не ваканционен лагер.

— Той е осъден убиец, който излежава доживотна присъда.

— Мога да ви кажа само това, което виждам в документите пред себе си.

— И какво е то?

— Уебстър е използвал самоделен нож, за да заплаши и обезоръжи щатски шериф по време на спиране за почивка до „Деъри Куин“^[2] в Западна Колумбия. Шерифът се е измъкнал без наранявания. Щатската полиция е информирана.

— Кой е упълномощил прехвърлянето?

— Нямам информация.

— Защо ФБР не е уведомено за бягството му?

— Вкарано е в системата.

— Искам да видя показанията на шерифа и на всички други свидетели. Искам да знам защо е бил прехвърлен. Искам да знам кой го е разрешил.

— Оставил съм бележка на директора. Сигурен съм, че това ще е първото, с което ще се заеме в понеделник сутрин.

Дезире долавя ясно сарказма в гласа на бюрократа. Тряска слушалката и обмисля да метне телефона през стаята, но подобно нещо би направил само мъж, а на нея ѝ се гади от мъже.

Вместо това отново обмисля всичко, което ѝ е казал Мос. Влиза в компютъра и търси информация за изчезнали деца.

„Имате ли си идея, господин Уебстър, колко деца изчезват всяка година в Тексас?“ — мисли си.

Стеснява търсенето само до Дрейфъс Каунти през януари 2004 и попада на статия във вестник „Хюстън Кроникъл“:

НАМЕРЕНО Е СКИТАЩО СЕ БОСО МОМЧЕ

Малко момче, облечено като каубой, е било намерено до язовира „Бърнт Крийк“ в Дрейфъс Каунти в понеделник. Полицията твърди, че вероятно е прекарало цяла нощ на открито.

На възраст между три и четири години, детето е намерено от Тео Макалистър и кучето му Бъстър на източния край на язовира.

„Вървахме покрай пътя и Бъстър намери купчина дрипи под един храст. Приблжих се и видях, че е малко момченце — разказва Макалистър. — Малкият герой беше гладен, затова му дадох храна. Когато не успях да открия майка му, се обадох в полицията.“

В болницата „Свети Франсис“ лекарите казват, че детето е дехидратирано, с простуда и с драскотини и синини, които сочат, че е прекарало нощта навън.

Според думите на заместник-шериф Райън Валдес „Момчето очевидно е травмирано и все още не може да

разговаря с нас. Първият ни приоритет е да намерим майка му и да ѝ осигурим помощта, от която се нуждае.“

Дезире отваря карта на компютъра. „Бърнт Крийк“ е на около три километра от мястото, където се е разиграла престрелката. Според хронологията детето е намерено три дни по-късно. Няма нищо, което да го свързва със случилото се, освен Райън Валдес... и обаждането на Мос Уебстър.

Имаше и друга статия във вестника, публикувана почти седмица по-късно.

ЗАГАДКАТА СЪС САМОТНИЯ КАУБОЙ

Щатските и федералните власти са обединили усилия да разкрият загадката с малкото момче с каубойска шапка, намерено да се лута близо до язовир „Бърнт Крийк“ в Дрейфъс Каунти миналия понеделник.

Детето е на около четиригодишна възраст, с маслиненна кожа, кафяви очи, тъмна коса, високо 89 сантиметра и тежи 15 килограма. При намирането си е носело сини дънки с ластичен колан, памучна риза и каубойска шапка.

В момента властите използват Националния информационен център по въпросите на престъпността, както и Националната база данни за изчезнали неидентифицирани хора, за да установят местонахождението на родителите или попечителите на момчето.

Заместник-шериф Райън Валдес води разследването.

„Трудно е, тъй като момчето не е казало и дума. Смятаме, че не говори английски или е травмизирано. За момента го наричаме Бъстър. Кръстихме го на кучето, което го намери.“

Дезире се обажда в Отдела за защита на детето в Дрейфъс Каунти. Налага се да обяснява три пъти за какво говори, преди да я прехвърлят към социален работник, който работи в отдела още от две хиляди и четвърта година.

— Казвайте бързо, заета съм — заявява жената, която явно е на шумна улица. — С мен има четирима полицаи и отиваме да спасим дете от родителите му наркомани.

Дезире дава съкратената версия.

— През януари две хиляди и четвърта, момче на около три-четири години е намерено да се лута само до язовир в Дрейфъс Каунти. Какво стана с него?

— За Бъстър ли говорите?

— Да.

Жената вика на някого да я изчака.

— Да, да, спомням си го. Странен случай. Детето така и не отрони и дума.

— Намерихте ли роднините му?

— Не.

— И какво стана?

— Взеха го в приемно семейство.

— Кой го взе?

— Нямам право да разкривам такива подробности.

— Разбирам. Да направим така. Ще направя предположение. Ако греша, затворете ми. Ако съм права, останете на линията.

— Може и бездруго да затворя.

— Момчето е било взето в приемно семейство от заместник-шериф и съпругата му. Смятам, че по-късно са го осиновили.

Следва дълга пауза. Дезире чува дишането на жената.

— Мисля, че толкова стига.

— Благодаря ви.

---

[1] Реплика от известния американски сериал „Остров на фантазиите“ (Fantasy Island), изречена от най-дребния герой в него, Тату. — Б.пр. ↑

[2] Американска верига ресторанти за бързо хранене. — Б.пр. ↑

Слънцето се показва за кратко през разкъсаните облаци и хвърля сенки над водата — сякаш праисторически морски чудовища се движат под повърхността ѝ. Оуди и Макс седят на верандата и гледат към плажа, където срещу бриза се носят чайки.

— Какво е усещането да те застрелят?

— Не си спомням много.

— Сигурно е станало случайно — казва Макс. — Помислили са, че си част от бандата.

Оуди не отговаря.

— Баща ми не би го направил нарочно. Било е грешка — казва Макс. — И не е откраднал онези пари. Ако поговориш с него, той ще ти помогне.

— Твърде късно е — казва Оуди. — Прекалено много хора имат прекалено много за губене.

Макс чопли излющения лак от облегалката на стола си.

— Защо не си казал истината по-рано?

— Бях в кома три месеца.

— Но после си се събудил, можел си да говориш с полицията... или с адвокат.

Оуди си спомня как се събуди в болницата и бавно осъзна къде се намира. Чуваше как сестрите си говорят една с друга, усещаше как го мият, но всичко беше като сцена от пиански сън. Когато отвори очи за пръв път, виждаше само бегли форми и цветни кръгове. Светлината му дойде в повече и той заспа. Периодите на съзнание ставаха все по-дълги — отрязъци, които блестяха като тунели светлина с тъмни сенки, движещи се в блясъка им. Силуети. Ангели.

След известно време Оуди отново отвори очи и видя невролог, застанал до леглото, който говореше с група стажанти. Накара един от тях да прегледа пациента. Млад мъж с къдрава коса се приведе над леглото и се канеше да издърпа нагоре клепача на Оуди.

— Той е буден, докторе.

— Не ставай смешен — отвърне неврологът.

Оуди мигна и предизвика суматоха.

Невъзможно беше да говори, имаше тръба в гърлото и още една в носа, която сякаш се триеше напред-назад през дробовете му. Когато обърнеше глава, можеше да различи оранжевите копчета на машина близо до леглото и зелената светлинка, която прекосяваше течнокристалния дисплей — напомняше стерео система с подскачащи вълнички оцветена светлина.

До главата му имаше хромирана стойка, на която бе закачена найлонова торбичка с течност. Тя се движеше по еластична тръбичка и изчезваше под широка лента хирургическа лепенка, увита около лявата ръка на Оуди.

На тавана над леглото имаше огледало. В него виждаше мъж, легнал на бял чаршаф, прикован като насекомо на картон; главата му бе увита в бинтове, които покриваха лявото му око. Образът беше толкова нереален, че Оуди реши, че сигурно вече е мъртъв и се рее над тялото си.

Така изминаха седмици. Научи се да общува, като повдигаше бинтованите си ръце или мигаше с очи. Неврологът го посещаваше почти всеки ден. Носеше дънки и каубойски ботуши, казваше се Хал и му говореше бавно, като артикулираше думите, сякаш Оуди беше на нивото на петгодишно дете.

— Можеш ли да размърдаш пръстите на краката си?

Оуди го изпълни.

— Проследи пръста ми — каза Хал и го придвижи от страна на страна. Оуди го следваше с очи. Докторът прокара метално устройство с кука по ръцете и стъпалата му и попита: — Усещаш ли това?

Оуди кимна. Вече бяха извадили тръбите от устата и носа му, но гласните струни бяха наранени и той не можеше да говори. Хал си придърпа стол, завъртя го и седна на обратно на него, провесил ръце през облегалката.

— Не знам дали ме разбирате, господин Палмър, но ще ви обясня какво се случи. Били сте прострелян. Куршумът е влязъл отпред и е преминал покрай цялата лява страна на мозъка ви, преди да излезе отзад от главата ви. Ще минат месеци, преди да можем да установим степента на дълготрайните увреждания, но фактът, че все още сте жив и че изобщо общувате, е цяло чудо. Не знам дали сте

религиозен, но някой някъде сигурно се е молил за вас. — Хал се усмихна окуражително. — Както казах, куршумът е излязъл през лявото полукълбо на мозъка ви, което е по-добре, отколкото да мине през двете. Понякога мозъкът оцелява, ако загуби само едната си половина. Все едно самолет с два двигателя да загуби единия. Във вашия случай куршумът е пропуснал ценната част на имуществото, така да се каже — мозъчния ствол и таламуса.

Лявата половина на мозъка контролира говора и речта и поради тази причина най-вероятно ще ви отнеме известно време да ги възстановите, а може и никога да не успеете. След няколко дни ще ви направя ядрено-магнитен резонанс и ще проведем няколко неврологични теста, за да проверим как работи мозъкът ви.

Хал хвана Оуди за ръка. Той стисна пръстите му.

Няколко часа по-късно се събуди в тъмна стая, в която единствената светлина идваше от машини. До леглото му седеше мъж. Оуди не можеше да извърне глава, за да види лицето му.

Фигурата се наведе, сложи юмрук върху бинтовете, увити около главата на Оуди и натисна върху раздробената кост.

Сякаш граната разцепи черепа му.

— Усещаш ли това? — проговори гласът.

Оуди кимна.

— Разбираш ли ме?

Отново кимна.

— Знам кой си и откъде е семейството ти, господин Палмър.

Мъжът продължаваше да извива юмрук, притиснат в главата на Оуди, да дълбае счупената кост и металните пластини. Оуди махаше с ръце във въздуха, сякаш някой бе прекъснал връзката с централите за контрол на моториката му.

— Момчето е при нас. Разбра ли? Ако искаш да живее, ще правиш каквото ти кажа.

Болката беше толкова огромна, че Оуди с усилие чуваше какво му говорят, но казаното все пак си проправи път в съзнанието му.

— Дръж си устата затворена. Ясно? Признаваш се за виновен, или момчето умира.

На монитора, който отчиташе сърдечната дейност, се задейства аларма. Оуди загуби съзнание. Не очакваше да се събуди. Не искаше да се събуди. Казваше си, че иска да умре, и отново преживяваше

катастрофата; чуваше предсмъртните писъци на Белита, виждаше лицето на Мигел. Събуждаше се всяка нощ от този сън, докато накрая започна да се страхува да заспива, а вместо това се вираше в отражението си в огледалото на тавана и гледаше как по гърлото му преминава лека вълна, когато преглъща слюнка.

— Кой беше непознатият? — пита Макс.

— Агент от ФБР на име Франк Сеногълс.

Тийнейджърът се вира в Оуди, сякаш се опитва да реши дали той преувеличава, или си измисля историята в движение.

— Искаш да кажеш, че си влязъл в затвора заради мен?

— Не ти ме вкара в затвора.

— Но си го направил, защото са заплашили живота ми?

— Дадох обещание на майка ти.

— Можел си да кажеш на полицията.

— Нима?

— Можел си да им докажеш кой си всъщност.

— Как?

— Сигурно са щели да ти повярват.

— Не можех да говоря. А когато се възстанових, доказателствата вече бяха изопачени, потулени или изфабрикувани. Нямах начин да докажа невинността си, а ако опитам, щяха да те убият.

Макс се изправя и започва да крачи гневно.

— Грещиш! Това е извратено! Баща ми никога не би ме наранил! Би убил всеки, който го направи. Ще те убие, когато те намери... — Макс стиска силно очи, скърца със зъби, а лицето му е изкривено от отвращение и ярост. — Баща ми има медал за храброст! Той е герой, по дяволите.

— Той не е твой баща.

— Ти си шибан лъжец! Грещиш! Бях щастлив. Те ме обичат. Нямах право да ме отвличаш.

Макс се втурва в къщата и затръшва вратата на спалнята. Оуди не прави опит да го последва. Усеща отношенията си с момчето далечни, сякаш гледа през камера и записва случващото се, но не участва в него. Той и Макс са на едно и също място, но не са свързани. Връзката им отдавна е прекъсната — още в онзи миг, когато пламъците погълнаха понтиака, а Белита крещеше името му.

Какво друго може да очаква от момчето? Какво друго би могъл да му каже?

В продължение на единайсет години определени хора искаха Оуди да си държи устата затворена, искаха да избледнее на заден план, да изчезне, да умре... Може би щеше да изпълни желанието им, ако го бяха оставили на мира. Можеше да се предаде при някое от многобройните посегателства над живота му или да стане жертва на безкрайната поредица от насилие, която се разиграваше всеки ден в затвора. И все пак не успя да погребее спомена за Белита, която все още го хипнотизираше и го теглеше към себе си, превръщаше го в сомнамбул, който върви към пропаст. Беше ѝ обещал.

В затвора Оуди не беше стоял със скръстени ръце. Дълго време се самонаказваше, поемаше с готовност всеки бой и унижение, защото физическата болка, която понасяше, заличаваше онази, която изпитваше в действителност. Но дойде момент, в който да обръща и другата буза стана проблем, тъй като и двете страни на лицето му бяха насинени, и двете му очи бяха затворени. Знаеше, че изкупва чужди грехове. Беше като плъх, хвърлен в клетката на питона, и костите му бавно се чупеха от тежестта на скръбта му и на обещанието, което беше дал.

Не можеше да каже на Макс, че е бил пребиван, намушкван, горен и заплашван. И не спомена, че месец преди датата на освобождаването му от затвора същият мъж, който бе посетил болничното му легло, дойде в „Три реки“. Седна от другата страна на плексигласовото стъкло и направи знак на Оуди да вдигне слушалката. Той бавно я вдигна към ухото си. Беше странно да чуе отново този глас и да си припомни последния път, когато двамата разговаряха.

Мъжът лениво почеса бузата си с четири пръста.

— Помниш ли ме?

Оуди кимна.

— Страхуваш ли се?

— Да се страхувам ли?

— От това, което те чака от другата страна.

Оуди не отговори. Беше замаян, трепереше и сякаш не можеше да понесе да държи слушалката до ухото си. Но я притискаше толкова силно, че си направи синина, която щеше да усеща седмици наред.

— Впечатлен съм — изрече мъжът. — Ако някой ми беше казал, че след десет години в затвора все още ще си жив, щях да го нарека проклет малоумник. Как успя да оцелееш? — Не изчака отговора му. — Накъде върви светът, щом човек не може да намери един достатъчно кадърен убиец в затвора?

— Кадърните не се оставят да ги заловят — изтъкна Оуди. Опитваше се да звучи безстрашно, но сърцето блъскаше по ребрата му като котка, уловена в кофа за боклук.

— Пробвахме се дори да заведем ново дело срещу теб, но щатския прокурор го хвана шубето. — Мъжът потропа с пръсти по стъклото. — И сега си мислиш, че ще излезеш оттук. Колко дълго смяташ, че ще изкараш? Ден? Седмица?

Оуди поклати глава.

— Просто искам да ме оставите на мира.

Мъжът бръкна във вътрешния джоб на сакото си, извади снимка и я притисна към плексигласа.

— Разпознаваш ли го?

Оуди премигна срещу образа на тийнейджър с къси панталони и тениска.

— Все още е при нас — каза мъжът. — Ако дори само издишаш в наша посока... Разбра ли?

Оуди затвори телефона и със залитане се върна в килията си. Вървеше със сведена глава, оковани китки и глезени, беше отчаян като обречен мъж. Същата нощ изпадна в ярост и гневът му се отрази добре. Пречистващ и обновяващ, той изстърга белезите от кожата му. Оуди твърде дълго се беше борил срещу безплътни призраци, но сега те вече имаха имена.

Оуди чува шума от приближаваща се кола, която лениво трополи по неравностите и дупките на пътя. От кухненския прозорец наблюдава как стар пикап разплисква локвите, останали от бурята. Колата спира от подветрената страна на къщата, точно пред вратата на бараката за лодки.

Излиза възрастен мъж. Облечен е в гащеризон, работни ботуши и избеляла шапка на „Хюстън Ойлърс“^[1]. Те напуснаха Хюстън през 1996 година, но за някои хора споменът никога няма да избледнее. Мъжът отключва бараката и издърпва покривалото на малка моторна алуминиева лодка, като сгъва платнището внимателно, преди да закачи куката на ремаркетото отзад на пикапа си.

Навярно е съсед или приятел, който взема назаем лодката. Може би няма да се изкачи по стълбите. Може би няма ключ. Къде е Макс? В спалнята е, слуша музика на айпада си.

Старецът вади преносим мотор от багажника на пикапа си и го понася към лодката, където го прикрепя на борда и завинтва болтовете. После вади резервоар за гориво и куфарче с инструменти. Когато всичко е натоварено, отново сядва зад волана, но после поглежда към къщата и вижда вдигнатите кепенци. Почесва глава, излиза от пикапа и тръгва през моравата.

Оуди взема пушката и я държи отстрани на тялото си. Все още може да им се размине. Старецът ще реши, че бурята е отворила кепенците. Само да не провери вратата... Мъжът вече е най-горе на стълбите. Дървото скърца под тежестта му. Затваря кепенците и проверява пантите. Нищо не изглежда счупено или изкривено. Минава по верандата и се насочва към вратата. Все още е на четири крачки разстояние, когато вижда счупеното прозорче.

— Проклети хлапета — промърморва, пресяга се през счупената рамка и измъква резето. — Колко ли щети сте нанесли, малки непрокопсаници?

Бутва вратата и прекрачва вътре. Озовава се срещу двойната цев на пушка, насочена на сантиметри от челото му. Краката му омекват и той залита, пребледнява.

— Няма да те нараня — казва Оуди.

Старецът се опитва да каже нещо, но отваря и затваря уста, сякаш говори език, който само рибите разбират. В същото време започва да тупа с ръка по гърдите си, над сърцето, с глух тупащ звук.

Оуди сваля оръжието.

— Добре ли си?

Мъжът клати глава.

— Сърцето ли?

Кима.

— Имаш ли хапчета?

Още едно кимване.

— Къде?

— Пикапа.

— Таблото? Жабката? Чанта?

— Чанта.

Макс излиза от спалнята, като все още подрънква с дайрето между краката си. Вижда стария човек и спира.

— Човекът има сърдечни проблеми — казва му Оуди. — В пикапа има хапчета. Искам да отидеш и да ги донесеш веднага.

Макс не се поколебава. Дайрето дрънчи силно надолу по стълбите, през моравата, а после затихва. Оуди не вижда пикапа, защото кепенците са затворени.

Взема стол за стареца и го кара да седне. Лицето му е прежълтяло и влажно от пот и той се вира в Оуди, сякаш вижда призрака на миналите Коледи^[2].

— Как се казваш?

— Тони — изграчва той.

— Това сърдечен удар ли е?

— Стенокардия.

* * *

Макс отваря вратата на пикапа и започва да търси, докато намира стара спортна чанта. Ключовете висят на стартера. Може би това е неговата възможност. Би могъл да хване кормилото и да е далеч, преди Оуди да успее да слезе по стълбите. Би могъл да сигнализира на кола на пътя или да намери телефон. Би могъл да се спаси сам и да стане герой. Може би тогава София Робинс ще иска да излезе с него.

Обмисля тези неща, докато рови в чантата, и напипва мобилен телефон. До него има пластмасово шишенце с хапчета. Макс хвърля поглед назад към къщата, отваря телефона и пише съобщение на баща си:

„Аз съм Макс. Добре съм. Къща на плажа. На изток от Саржънт, между залива и канала. Синя къща. Дървен покрив. С веранда и барака за лодки.“

Изключва телефона и го затъква в ластика на бельото си. Взема хапчетата и затваря вратата, като хвърля поглед към плажа. На около осемстотин метра на запад вижда джип да прави кръгчета в пясъка.

— Намери ли хапчетата? — вика Оуди, застанал на верандата.

— Да, намерих ги.

Макс вдига нагоре шишенцето и го разтръсква над главата си.

— Донеси ми цялата чанта.

— Добре.

* * *

Оуди носи на Тони чаша вода. Отваря шишенцето.

— Едно или две?

Тони вдига два пръста. Оуди слага хапчетата в дланта му и гледа как той ги преглъща и пие вода.

— Той ще се оправи ли? — пита Макс.

— Мисля, че да.

— Може би трябва да извикаме линейка.

— Да му дадем минутка.

Тони отваря очи и изглежда почти спокоен, натъпкан с хапчетата, които помагат на сърцето му да бие нормално и спират болката му. Усмивва се на Макс и моли за още една чаша вода.

— Сърдечно заболяване — обяснява с все още натезжали клепащи. — Казват, че имам нужда от байпас, но съм без здравна осигуровка, така че ще ми струва към сто и шейсет хиляди долара. Дъщеря ми пести, работи на две места, но аз ще съм мъртъв от двайсет години, преди тя да има възможност да плати операцията. — Избърсва лице с кърпичка, която изглежда почти като парцал. — Ходя да ловя риба, за да мога да сложа храна на масата. Вземам назаем лодката на семейство Халиган, за което те не знаят. — Поглежда към Оуди. — Предполагам, че не знаят и за теб.

Оуди не отговаря.

— Е, кой си и какво правиш тук?

Старецът изучава с поглед Макс и Оуди, спуска поглед и вижда дайретото между коленете на тийнейджъра. Просветва му и вдига вежди.

— Ти си онова момче, което търсят. Само за теб говорят по новините. — Мръщи се на Оуди. — А за теб казват, че си убиец.

— Грешат.

— В такъв случай какво ще правиш с мен?

— Още мисля.

— Явно няма да ходя за риба.

— Днес не. Кога очаква дъщеря ти да се прибереш у дома?

— Към залез-слънце.

— Имаш ли мобилен телефон?

Макс ги прекъсва:

— В чантата нямаше. — Поглежда към Тони и някакво негласно разбиране преминава между тях.

— Дъщеря ми все настоява да нося мобилен телефон със себе си — казва Тони, — но аз така и не се научих да ги ползвам.

— По-добре ли се чувстваш? — пита Оуди.

— Ще се оправя.

— Трябва да го заведеш в болницата — казва Макс.

— Ако стане по-зле, ще го заведа — обещава Оуди, проверява всички прозорци и затъква предпазителя на пушката.

— Ами дъщеря ми? — пита Тони. — Ще се притесни за мен.

Оуди поглежда часовника си.

— Няма да е преди залез-слънце.

[1] Отбор по американски футбол, който днес се нарича „Тенеси Тайтънс“; в края на 1996 г. той е преместен от Хюстън в Нашвил, Тенеси. — Б.пр. ↑

[2] Един от героите в „Коледна песен“ на Чарлз Дикенс. — Б.пр.
↑

Дезире преминава през тълпата репортери и телевизионни оператори, а те танцуват около нея като кучета, които чакат да бъдат нахранени. Телевизионни микробуси и медийни автомобили са блокирали улицата пред къщата на Валдес. Привличат зрители и търсачи на зрелища, които са дошли да гледат как се създават новините.

Полицайката, която охранява семейството, отваря вратата, сложила ръка на оръжието на колана си. Санди Валдес стои зад нея в коридора. С широко отворени очи. Изпълнена с надежда. Облечена е с избеляла тениска и дънки, боса е, с разрошена коса и без грим, от което личи, че не е спала много.

Говорят във всекидневната, където завесите и щорите са спуснати. Дезире сядва. Въздържа се от кафето.

— Съпругът ви у дома ли е?

Санди поклаща глава.

— Човек като Райън не може да стои безучастно. Исква да бъде навън, да раздрусва дърветата и да крещи от покривите.

Дезире казва, че разбира, въпреки че Санди явно се съмнява в думите ѝ.

— Защо не ни казахте, че Макс е осиновен?

Санди замръзва с носната кърпичка под носа си.

— Какво значение има?

— Нарочно ли премълчахте тази информация?

— Не! Разбира се, че не!

— Кога го осиновихте?

— Когато беше на четири, но какво значение има това?

Дезире пренебрегва въпроса ѝ.

— Чрез агенция ли?

— Минахме през всички законови етапи, ако това питате. — Санди сядва сковано на ръба на дивана със събрани колене и мачка влажната хартиена кърпичка между пръстите си, докато тя започва да

се разпада. — Райън каза, че е бил изоставен. Някой го намерил да се лута в горите. Мръсен, премръзнал. Мъжът ми го завел в болницата и се опитал да открие майка му. После поддържал връзка с Отдела за закрила на детето.

— Взели сте го като приемни родители, а после сте го осиновили, така ли?

— Опитвахме се да имаме семейство. Направихме всичко: инжекции, пункция на яйцеклетки, инвитро, но нищо не помогна. Никога не бяхме говорили за осиновяване, преди да се появи Макс. Стана така, сякаш господ го е довел при нас.

— Макс знае ли?

Санди поглежда надолу към ръцете си.

— Планирахме да му кажем, когато стане достатъчно голям.

— На петнайсет е.

— Така и не намерихме подходящ момент. — Санди сменя темата: — Знаете ли, че в продължение на пет месеца не отрони нито дума? Нито звук. Никой не знаеше истинското му име. Дълго време го наричахме Бъстър като кучето, което го е намерило, но после той започна да говори и каза, че се казва Мигел. Райън не искаше да го наричаме така, затова се разбрахме да е Макс, а пък момченцето сякаш нямаше нищо против.

Дезире не отвърща нищо.

— Мигел каза ли ви фамилията си?

— Не.

— Каза ли ви откъде е?

— Един-два пъти сочеше към снимки или казваше неща, които биха могли да ни подсказват нещо, но Райън казваше, че не бива да го притискаме. — Санди търка очите си. — Дълго време се страхувах, че някой ще дойде да го търси. Всеки път, щом телефонът звъннеше или се почукаше на вратата, мислех, че е майка му, която си го иска обратно. Райън обаче казваше, че не би имало значение, защото Макс вече е наш по закон.

Санди вдига поглед към Дезире, очите ѝ преливат от сълзи.

— Защо сме наказани така? Извършихме добро дело. Добри родители сме.

* * *

Оуди поглежда към рафтовете в кухнята, за да прецени с какво разполагат. Времето му ще изтече, преди храната да свърши. Тони го наблюдава, лицето му е бледо, но вече не блести от пот.

Старецът обича да говори — изказва наблюдения, които преминават в истории от живота му. Може би е чел някъде, че за заложниците е добре да се опитат да се сприятелят с похитителя си. Или е това, или просто се опитва да отегчи Оуди до смърт.

— Служил ли си в армията? — пита Тони.

— Не.

— Аз служих във флота. Бях прекалено млад да се бия с немците или корейците и прекалено стар за Виетнам. Направиха ме заварчик. Занимавах се с водопроводните инсталации и слагах изолация с азбест на машинното отделение. От това почина Маги, жена ми. Казаха, че съм го занесъл вкъщи, полепнал по дрехите ми. Когато Маги е прала нещата ми, фибрите попаднали в дробовете ѝ. Моите си бяха добре, но азбестът уби нея. Това ли имат предвид хората, когато казват „каква ирония“?

— Едва ли.

— Просто лош късмет, предполагам. Не се оплаквам. — Старецът млъква за миг и стисва устни в тънка линия. — Не, по дяволите! Оплаквам се, просто никой никога не ме слуша.

— Нямах ли здравно осигуряване, щом си ветеран? — пита Оуди.

— Не съм служил в чужбина.

— Не ми звучи честно.

— Да знаеш кое е честно, не значи, че ще го получиш.

Тони трепва и се тупва по гърдите, сякаш рестартира несъществуващ пейсмейкър. Би трябвало да е в болница или поне да иде на лекар. Оуди не иска още една смърт да лежи на съвестта му. Винаги е знаел, че следващата част от плана му ще е проблематична.

Може да се каже, че не си е направил труда да си състави стратегия за измъкване, защото не е мислил, че ще оцелее до този момент. Сега Макс знае истината. Може би не вярва на някои подробности, но това е негово право. Все едно да заведеш дете на

църква и неделно училище и да го запознаеш с вярата, която то може да приеме или отхвърли.

Останали са му сто и двайсет долара. Преброява парите и ги прибира в предния си джоб. Отваря ципа на сака, вади мобилния си телефон и слага вътре нова симкарта, преди да го включи и да потърси сигнал. Първо позвънява в детската болница в Тексас и моли да го свържат със сестра му. Бернадет е в отделението. Отиват да я извикат.

Оуди поглежда към Тони. Той и Макс си говорят. Кимат си. Може би заговорничат. Скоро ще е без значение.

— Аз съм. Не мога да говоря дълго.

— Оуди? Полицията идва тук. — Бернадет е прикрила слушалката с ръка и шепне.

— Знам.

— Ще нараниш ли онова момче?

— Не.

— Предай се. Пусни го да си отиде вкъщи.

— Ще го направя, но първо искам да направя нещо за мен. Онези мои документи, които пазиш при себе си, още ли ги имаш?

— Да.

— Искам да ги дадеш на един човек. Името ѝ е Дезире Фърнис. Тя е специален агент от ФБР. Трябва да ги дадеш само на нея и на никого друго. Очи в очи, лично. Разбра ли ме?

— Какво да ѝ кажа?

— Каж ѝ да проследи парите.

— Какво?

— Тя ще разбере, когато прочете документите.

Гласът на Бернадет трепери.

— Тя ще иска да знае къде си.

— Знам.

— Какво да ѝ кажа?

— Каж ѝ, че момчето е добре и че се грижа за него.

— Ще ми докараш още неприятности. Непрекъснато казвам на хората, че си добър човек, а после ти ме опровергаваш.

— Ще ти се реванширам.

— Как ще стане това, ако загинеш? Пусни момчето да си ходи у дома.

„Къде е у дома“ — пита се Оуди.

— Ще го направя.

Затваря и набира нов номер. Единственият човек, на когото може да има дори малко доверие, е онзи, който му помогна да оцелее в затвора. Не разбира как Мос е излязъл от „Три реки“ и как успя да го намери, но помни добре, че гробът, който трябваше да копае в гората, беше предназначен за двама им.

Обажда се жена.

— Зъболекарски кабинет „Хармъни“.

— Търся Кристъл Уебстър.

— На телефона.

— Казвам се Оуди Палмър, срещали сме се веднъж или два пъти.

— Знам кой си — казва Кристъл нервно.

— Мос обаждал ли се е?

— Звъни ми почти всеки ден.

— Знаеш ли защо са го пуснали от затвора?

— Казали са му да те намери.

— И после какво?

Тя се поколебава.

— Да те предаде на тях. Казали са, че ще му оставят парите, ако ги открие.

— Парите ги няма.

— Мос го знае, но се надяваше, че може да му смекчат присъдата, ако направи каквото искат.

— А сега какво мисли?

— Знае, че го лъжат.

Оуди се визира през прозореца, където над вълните се реят чайки, пляска с криле и издават странни гърлени крясъци. Понякога звучат точно като човешки бебета.

— Когато се чуеш с Мос, кажи му, че имам план. Искам да дойде и да вземе момчето. Може да каже, че го е спасил. Дай му този адрес. Ще бъда тук още шест часа.

— Може ли да ти позвъни?

— Ще изключа този мобилен телефон.

— Момчето добре ли е?

— Добре е.

— А защо да не се обадя на полицията ей сега и да им кажа къде си?

— Питай Мос. Ако е съгласен, остави го да се обади в полицията.

Кристъл се замисля за момент.

— Ако моят Мос пострада, ще дойда и сама ще те намеря. И можеш да си сигурен, господин Палмър, че съм много по-страшна от него.

— Знам това, госпожо. Той ми каза.

Виктор Пилкингтън вдига очи към пробягващите облаци и ги присвива заради блясъка на слънцето. Във въздуха витае влажен мирис на дивеч, носи го бризът, който идва от запад. Два автомобила стоят на тесния път, който води към къщата му; паркирани са в шарената сянка на изсъхнали дървета с клони, които наподобяват безцветни бели кости на дъното на пресъхнало езеро.

— Този път ще го направим както трябва — казва Пилкингтън, докато дъвчи намокрения край на незапалена пура. — Никой да не се опитва да се измъкне.

Хвърля поглед на Сеногълс, който проверява пушка — Франк вдига мерника до дясното си око и затваря лявото. Валдес хлопва капака на колата и разтваря ципа на черен калъф за друга пушка. С тях има още двама мъже, облечени в черни войнишки панталони. Наемници с фалшиви имена — Джейк и Став, които не говорят, освен ако нямат нещо съществено за казване. Вършат си работата, докато им се плаща. Джейк е с дълга коса, вързана на опашка, но тя оредява отпред като отдръпващ се прилив, който оставя след себе си веждите му. Став е по-нисък и по-смугъл, с войнишка подстрижка и с нервния тик да бърше устата си с опакото на ръката. По шията му личат белези, подобни на онези, които имат обгорели при пожар хора.

Не може да откъсне поглед от сгърчената кожа.

— Да нямаш проблем с лицето ми? — пита Став.

Виктор извъръща поглед и промърморва някакво извинение. Не обича да го притискат. Не обича да губи контрол над нещата. Това не е неговият свят. Баща му бе лежал в затвора за измама с ценни книжа и беше излязъл, изпълнен с неочаквано уважение към престъпниците и мерзавците. В свят на насилие хората ценят властта повече от парите. Насилието е цел, не само средство. Да размахаш по-голяма пръчка. Да удряш по-силно. Да удряш по-често.

Пилкингтън пляска една в друга облечените си в ръкавици ръце, сякаш поздравява отбор от Малката лига.

— Един за всички, всички за един, а?

Никой не му отговаря.

Сеногълс поглежда гневно Валдес.

— Е, смятам, че човекът, който създаде проблема, трябва да го отстрани.

— Застрелях този тип в главата — отвръща Валдес. — Какво друго бих могъл да направя?

— Да го застреляш два пъти.

— Спрете да се заяждате — прекъсва ги Пилкингтън.

— Палмър е като шибан вампир — казва Валдес. — Можеш да го понижиш в сърцето, да го изгориш и закопаеш, но някой все го изравя и го връща към живота.

— Значи този шибаняк е труден за убиване? — обажда се Джейк.

— Кърви като всички други — отвръща Став, докато пъха ръце в черна бронирана жилетка и затяга ремъците.

— А ако хлапето си спомни? — пита Сеногълс.

— Няма — казва Валдес.

— Защо ще го отвлича иначе Палмър? Сигурно иска хлапето да подкрепи версията му.

— Макс нямаше навършени и четири години, никой няма да му повярва.

Сеногълс не е убеден.

— Ами ДНК тестовете, а? А ако Палмър успее да докаже, че не е участвал в обира?

— Не може.

Валдес вади пълнителя на автоматичния пистолет и отново го слага. Сеногълс поглежда Пилкингтън с надежда той да го подкрепи.

— Макс няма да каже нищо. Той е добро момче — заявява по-възрастният мъж.

— Той е проклетата слаба брънка, която ще скъса веригата.

Валдес ги прекъсва:

— Никой да не го докосва, ясно? Искам всички да потвърдят още сега.

— Нищо няма да потвърждавам — сопва се Сеногълс. — И няма да вляза в затвора, защото ти си решил да осиновиш някакво тъпо мексиканче.

Валдес се мята към агента и с цялото си тяло го блъсва в камиона, който се залюлява от удара. С предмишницата си е притиснал гърлото му.

— Това е синът ми, мамка му! Никой да не го докосва.

Сеногълс не откъсва очи от неговите. Никой от двамата мъже не мига, нито отмества поглед.

— Добре, нека се успокоим — намесва се Пилкингтън. — Имаме работа за вършене.

Валдес и Сеногълс стоят още няколко секунди, втренчили едно очи един в друг, преди шерифът да отслаби хватката си и двамата да се отблъснат един от друг.

— Добре, Франк, кажи как да действваме — казва Пилкингтън.

Сеногълс развива сателитна карта на капака на форда.

— Смятаме, че къщата се намира тук, на Кенъл драйв. Има един-единствен път, който води дотам и обратно. Когато го блокираме, Палмър ще бъде прикльщен, освен ако не разполага с лодка.

— Той знае ли, че отиваме? — пита Пилкингтън.

— Едва ли.

— Въръжен ли е?

— Да приемем, че да.

— Каква е официалната ни версия? — пита Пилкингтън.

Сеногълс отговаря:

— Семейството е получило искане за откуп и шериф Валдес е взел нещата в свои ръце, защото се е уплашил за безопасността на Макс. — Обръща се към останалите. — Никога не съм бил тук, ясно ли е? Ако ни спрат, само шерифът ще говори. Без мобилни телефони, пейджъри, джипиеси, предаватели, документи за самоличност. И дръжте оръжията си скрити.

— Трябва ми мобилният телефон, в случай че Макс позвъни — казва Валдес.

— Добре, само твоят остава.

В главата на Валдес има само противоречия и съмнения. Всеки убиец живее с образите, които не може да заличи от сънищата си — сцени на убийства, прогорени завинаги в съзнанието му. Три нощи подред му се явяваха лицата на Каси Бренън и дъщеря ѝ Скарлет. Не познаваше никоя от тях, когато ги застреля. Смяташе, че Оуди е в

банята, но там беше само момиченцето. Когато я застреля, се наложи да убие и майката. Нямахме друг избор.

А сега не може да каже на никого, нито на жена си, нито на колегите си, нито на изповедника или на бармана. Оуди Палмър е виновен. Няма нищо общо с парите, те отдавна са похарчени. Вече става въпрос за Макс: момчето, което спаси брака му; момчето, което превърна него и Санди в истинско семейство. Да, биха могли да опитат отново, има агенции по осиновяване и такива за сурогатни майки, но Макс им бе изпратен от съдбата — най-щастливата случайност и отговорът на молитвите му.

Сега го държи Оуди Палмър. Защо? Ако искаше да убие Макс, можеше да го направи още първия ден пред къщата. Не, той никога не би убил момчето — там е цялата работа, но какво ще стане, ако каже на Макс истината за случилото се или му помогне да си спомни? А ако настрои Макс срещу хората, които са го отгледали?

Де да беше загинал Палмър тогава, когато трябваше.

Бернадет Палмър все още е облечена в униформата си на медицинска сестра, блуза в ярък цвят и добре ушит панталон, докато чака във фоайето на сградата на ФБР.

„Просто търси най-ниската личност, която някога си виждала“ — казал ѝ бе Оуди.

„Това сигурно е тя“ — мисли си Бернадет, когато Дезире Фърнис излиза от асансьора. Дори на обувки с висок ток специалният агент не стига до гърдите на Бернадет. И все пак всичко в нея е пропорционално, сякаш е умален макет на нормална жена.

Дезире предлага да седнат. Сядат една срещу друга на кожен диван. Хората им хвърлят погледи, докато вървят към асансьорите, от което Бернадет се стеснява. Колкото по-бързо приключи с тази работа, по-добре. Вади хартиена папка от дамската си чанта.

— Не знам какво означава това и защо е важно, но Оуди ми каза, че трябва да го дам на вас и само на вас.

— Чули сте се.

— Обади ми се в работата.

— Кога?

— Преди час.

— Къде се намираше? Съобщихте ли на полицията?

— Съобщавам на вас.

Дезире отваря папката. Първият документ е акт за раждане, издаден в Салвадор на името на Белита Сиера Вега, родена на 30 април 1982 година. Баща ѝ е испанец, управител на магазин, а майка ѝ е аржентинка, шивачка на рокли. Следващият документ е брачно свидетелство, в което също фигурира името на Белита, издадено от църква в Лас Вегас през януари 2004 година. Името на младоженеца: Оуди Спенсър Палмър.

Дезире вдига очи от документа.

— Откъде ги взехте?

Бернадет сякаш се замисля над последствията, ако отговори на този въпрос; явно се чуди дали ще си има неприятности.

— Оуди ми ги изпрати. Имахме система. Той си направи електронна поща и ми даде паролата и потребителското име. Всяка седмица влизях там, а той ми оставяше съобщения в папка „Чернови“. Понякога към тях имаше прикрепени документи. Каза ми да принтирам всичко и да изтрия всички съобщения така, че да не остане и следа от тях. Не трябваше да казвам на никого. И не можех да ползвам пощата за друго.

Дезире си представя точно как са се случвали нещата. Оуди е регистрирал анонимна поща от компютъра в библиотеката на затвора. Оставял е съобщения в папка „Чернови“, което е стар трик, използван от терористи и тийнейджъри, които не искат да ги заловят, защото тези писма така и не се изпращат и дигиталната следа, която оставят, е незабележима.

В папката има снимка, на която Оуди стои под арка от бели и розови цветя. Обвил е ръка около талията на млада жена, а зад гънките на роклята ѝ наднича малко момче.

— Знаехте ли, че брат ви е бил женен?

Бернадет клати отрицателно глава.

— Познавате ли тази жена?

— Не.

Дезире открива акт за раждане, издаден в Сан Диего. Момче, родено на четвърти август две хилядната година. Първо име: Мигел. Фамилия: Сиера Вега. Име на бащата: Едгар Родриго Диас (починал).

Започва да прелиства страниците по-бързо, разглежда останалите документи в папката, сред които има проучвания за собственост на тексаски имоти, копия от нотариални актове за собственост, касови бележки, финансови отчети, годишна фирмена възвръщаемост и изрезки на статии от списания. Сигурно са събирани и категоризирани с години.

Из документите постоянно изниква името Виктор Пилкингтън. Познато е на всеки, който е израснал в Тексас. Дезире има специфична връзка с него. Прапрадядо ѝ Уилис Фърнис е бил роден в плантацията на семейство Пилкингтън през 1852 година и е обработвал земите им почти петдесет години. Съпругата му Есме, дойка и шивачка, най-

вероятно е кърмила дядото на Виктор Пилкингтън и е кърпила чорапите му.

Семейство Пилкингтън бе дало на света двама конгресмени и петима щатски сенатори, преди империята им да се срина покрай енергийната криза в средата на седемдесетте години. Състоянието на семейството бе заличено, а един от тях — Дезире не може да си спомни точно кой — влезе в затвора за измама с ценни книжа и търговия с вътрешна информация.

През последните години Виктор Пилкингтън възстанови част от статута на семейството си, като натрупа състояние от сделки с имоти и корпоративни акции. Сред изрезките има снимка, на която той се усмихва към фотоапаратите, застанал пред Музея на изящните изкуства в Хюстън, където председателства на латиноамериканската гала вечер за дарения. С черна вратовръзка. С бели зъби. С коса, зализана на вълнички. В друга статия е сниман как хвърля церемониалната първа топка на мач на „Рейнджърс“, бейзболната му униформа все още е с ръбчета от кутията, в която е продадена. Пресата го наричаше *Председателя* и Пилкингтън играеше тази роля; на снимките винаги беше с незапалена пура в ръка. Ожени се за момиче от висшето общество, потомка на две знатни фамилии. Баща ѝ е купонясвал с Джордж Буш-син вечерта, когато го хванали да шофира пиян в Мейн през 1976 година.

Пари при пари отиват, Дезире го знае, но никога не е завиждала на богатите от елита, които обикновено са феноменално тъпи и невежи относно живота на другите, както и слепи за красотата на истинския свят. Отново поглежда в папката на Оуди. В някои от документите се споменават компании за управление на трансакции и офшорни сметки. Ще се наложи криминален счетоводител експерт да ѝ ги разясни.

Към края на папката намира лист хартия, който се изплъзва измежду два други и полита като отронено листо към земята. Страницата не е цяла. Някой е скъсал долната половина. Заглавието гласи:

ИЗВЕСТИЕ ЗА ПРЕХВЪРЛЯНЕ НА
СОБСТВЕНОСТ И ОСВОБОЖДАВАНЕ ОТ
ОТГОВОРНОСТ

На Дезире ѝ отнема секунда да осъзнае значението на документа, в който се споменава Понтиак 6000 със същата изработка, модел и регистрационен номер като колата, която е избухнала в пламъци през две хиляди и четвърта година в Дрейфъс Каунти и в която е била изпепелена жена. Колата е закупена в Сан Диего, Калифорния, на петнайсети януари две хиляди и четвърта година от Франк Робредо на цена от деветстотин долара. Мъжът, който я е купил, се е подписал като Оуди Спенсър Палмър.

Дезире обръща листа от другата страна. Фотокопие е, но не изглежда да е фалшификат.

- Разпознавате ли този подпис?
- На Оуди е.
- Разбирате ли какво значи това?
- Не.

Но Дезире разбира. Взема папката с всичко в нея, оставя Бернадет във фойето и тръгва енергично към асансьора. Подробностите се наместват светкавично. По-бързо, отколкото може да понесе. Чувства се като шаферка, която се опитва да хване булчинския букет на сватба, но булката хвърля дузина букети и тя не може да задържи всички в ръцете си. Жената в колата е била Белита Сиера Вега, съпругата на Оуди. Момчето на снимката най-вероятно е нейният син.

Дезире стига до бюрото си. Отново отваря папката и се взира в сватбената фотография, като изучава малкото момче на снимката. Чертите му са по-скоро испански, отколкото салвадорски. Намира на компютъра снимка на Макс Валдес като тийнейджър и сравнява двете. Пораснал е, но е същото момче. Как е възможно?

Валдес е организирал осиновяването. Има връзки в офиса на областния прокурор, с адвокати и съдии, с хора, които могат да улеснят процедурите. Никой не се е появил да потърси Мигел. Баща му е умрял в земетресение. Майка му е загинала в горяща кола. Оуди е лежал в кома, почти без шанс да се възстанови. Медицинските доклади

сочат, че е застрелян отблизо, с почти допряно до главата оръжие. Сякаш някой се е опитал да го екзекутира. А той все пак е оцелял. Станал е свидетел на всичко, което се е случило. Как да накараш такъв човек да замълчи?

— Работим до късно, а?

Дезире ахва стреснато и рязко затваря папката. Съсредоточила се е толкова, че не е чула приближаването на Ерик Уорнър.

— За бога, подскачаш по-уплашено от девица на затворническо родео — казва той и заобикаля бюрото й.

— Изненада ме.

— Какво четеш?

— Документи по един стар случай.

— Има ли новини за Палмър?

— Не, сър.

— Търся Сеногълс, не си вдига телефона.

— Не съм го виждала от снощи.

Уорнър вади от джоба си пакетче с хапчета против киселини и развива хартиената опаковка на едното.

— Чух за влизането с взлом в дома ти. Добре ли си?

— Добре съм.

— Мислех, че са ти казали да си останеш вкъщи.

— Да. Може ли да ви попитам нещо?

Уорнър слага таблетка на езика си.

— Зависи.

— Защо сложихте Франк начело на разследването?

— По-старши офицер е.

— Има ли друга причина?

Уорнър вдига ръце във въздуха, сякаш я кара да спре.

— Казвал ли съм ти, че съм срещал Джон Ф. Кенеди? Баща ми беше част от охраната на семейство Кенеди, не към края, слава богу. Не мисля, че би могъл да живее с това. Аз бях още момче. Един от любимите ми цитати на Кенеди е, че *политиката е точно като футбола, ако виждаш дневната светлина, минаваш през дупката*^[1].

— Значи причината е политическа?

Усмивката му стана иронично тъжна.

— Не е ли винаги така?

[1] Джон Ф. Кенеди е имал предвид американския футбол. — Б.р.

↑

Преди да напусне къщата на брега, Оуди сваля чаршафите от леглата, мие чиниите и за по-сигурно отново пуска водата в тоалетните. После взема малко чисто бельо и дъждобран и ги натъпква в калъфка за възглавница.

— Вземам ги само назаем — казва на Макс. — Ще ги върна.

— Къде отиваш?

— Още не съм решил.

— Знаеш ли изобщо какво правиш?

— В началото имах план.

— Какъв план?

— Да се погрижа да си в безопасност.

— И как се справяш?

Разсмива се, Макс се присъединява и Оуди усеща топла вълна облекчение. В затвора все си представяше подобни мигове, но в реалността нещата никога не са точно каквито сме си ги представяли — животът срива и най-простичките мечти, но тази тук му изглежда почти като в представите му.

— Е, какво ще стане с мен? — пита Макс.

— Един мой приятел идва насам. Той ще се погрижи да си отидеш у дома.

Тони ги гледа, седнал на стол до кухненската маса. Ръцете му са завързани с дебело тиксо пред него, за да може да достигне чашата с вода и хапчетата си, ако поиска. Оуди е разхлабил тиксото около краката му.

— Ами аз? — пита старецът.

— Ще те оставя в болницата.

— Не искам да ходя в проклетата болница! Само ще ми кажат това, което вече си знам.

Оуди гледа замислено сгъстяващия се мрак. Хоризонтът на запад е осеян с червени и оранжеви ивици, сякаш някой е срязал чувал, пълен с горящи въглени. Вдига чантата си и калъфката.

- Ще сложа тези неща в колата и ще дойда да те взема, Тони.
- Ще откраднеш ли колата ми?
- Ще я оставя на безопасно място.

* * *

Макс хвърля нервни погледи към затворените кепенци на прозорците. Откакто изпрати онова съобщение на баща си, има чувството, че нещо гризе вътрешностите му — сякаш гладен плъх се опитва да си проправи път навън. Не е сигурен дали е постъпил правилно. Баща му ще се гордее с него. Ще го тупа по гърба и ще се хвали пред приятелите си. Ще каже, че Макс е запазил хладнокръвие, също както неговият старец е направил при онази престрелка.

— Не си тръгвай! — казва внезапно.

Оуди се спира на вратата.

— Мос ще дойде тук скоро.

— Не искам да оставам сам.

— Аз бих могъл да остана с него — казва Тони. — Или ме остави да взема момчето. Ще ти дам преднина, преди да се обади в полицията.

Оуди вдига чантата на кухненската маса и отваря ципа на един от джобовете. Вади мобилния телефон заедно с неразпечатана симкарта.

— Щом тръгнем, можеш да се обадиш на майка си.

Макс не отговаря.

— Какво има? — пита Оуди.

— Нищо.

— Сигурен ли си?

Момчето кима неубедително. Усеща мобилния телефон на Тони, напъхан в бельото му, и може ясно да си представи идването на полицията. Ще му се да каже на Оуди какво е направил, но не иска да го разочарова.

— Опитай се да не се тревожиш — казва Оуди. — Нещата ще се подредят.

— Откъде знаеш?

— За теб винаги са се подреждали.

Докато Дезире се приближава към колата си в подземния паркинг, точно до нея спира син пикап — олющен и с одрана боя. Извърща глава и почти се прекатурва, когато вижда мъжа зад волана. Залюлява се за миг и се опитва да се изправи, но едното ѝ токче се е заклешило в решетка на вентилацията. Дезире пробва да го измъкне, но се налага да скочи крачка назад и да извие ботуша си.

— Искаш ли помощ? — пита я Мос, който е сложил една ръка на волана, а другата е подпрял на облегалката на седалката до шофьора.

На Дезире ѝ се ще да измъкне пистолета си от кобура, но ще изглежда трмаво и непрофесионално, защото държи папката на Оуди Палмър в ръце. Ако изпусне документите, листовете ще се разпръснат навсякъде.

— Какво правиш тук? — пита.

— Влизай вътре.

— Да се предадеш ли си дошъл?

За миг Мос сякаш обмисля това.

— Добре, може и така да го наречем, но първо искам да дойдеш с мен.

— Никъде няма да ходя с теб.

— Оуди се нуждае от помощта ни.

— Не съм тук, за да помагам на Оуди Палмър.

— Знам това, госпожо, но той е някъде там съвсем сам, а има хора, които искат да го убият.

— Какви хора?

— Мисля, че са онези, които всъщност са откраднали парите.

Дезире премигва срещу Мос, има чувството, че и той е чел пощата.

— Ти ли влезе с взлом в апартамента ми?

— Не, госпожо.

— Въръжен ли си?

— Не.

Докато разговарят, Дезире е успяла да освободи токчето си от решетката. Пресяга се за оръжието си и го насочва през отворения прозорец откъм седалката до шофьора.

— Излез от автомобила.

Мос не помръдва.

— Ще те застрелям, ако трябва.

— Не се и съмнявам.

Мос се визира през предното стъкло, изглежда раздразнен, че денят е напреднал толкова.

Дезире не сваля оръжието.

— Кажи ми къде е той. Ще започнем оттам.

— Знам точно какво ще направите — казва Мос. — Ще кажете на шефа си, а той ще свика събрание и ще даде указания на спец екипа, който ще разузнае мястото, ще прегледа сателитни изображения, ще блокира пътищата и ще евакуира квартала. Междувременно единственото, което ще е останало от Оуди Палмър, ще е едно кърваво петно. Ако не искате да дойдете, отивам сам.

— Не можеш просто да тръгнеш! Арестуван си.

— Явно ще се наложи да ме застреляш.

Дезире прокарва пръсти през косата си, като предпазливо докосва подутината на главата. Здравият разум ѝ казва, че трябва да арестува Мос Уебстър, но инстинктът ѝ подсказва друго. През последните двайсет и четири часа някой бе проникнал в жилището ѝ, беше я съборил в безсъзнание и беше откраднал папките ѝ. Шефът ѝ я беше излъгал и от самото начало бе направил всичко възможно да я отстрани или да ѝ дава безсмислени задачи, за да я държи настрана. Ако грешеше за Оуди Палмър, това щеше да е краят на кариерата ѝ. Ако беше права, никой нямаше да ѝ благодари. И в двата случая губеше.

Влиза в колата, слага си колана и насочва 45-калибровия си пистолет към чатала на Мос.

— Позволи си дори само да не спреш на знак „Стоп“ и ще ти отнеса топките.

Двата форда отбиват в аварийната лента на черен път и спират под горичка ниски обрасли дървета на стотина метра от къщата. Небето е с цвят на мръсна вода, океанът е тъмносив и осеян с ивици пяна. Скоро ще завали. Слънцето изчезва. Времето напредва.

Сеногълс излиза от автомобила и обляга пушката си на капака. Притиска буза към дървената дръжка и усеща студената ѝ твърда гладкост върху кожата си. Успокоява сърдечния си ритъм и през мерника оглежда стените на къщата, като отделя специално внимание на вратите и прозорците. Мястото изглежда затворено. Празно.

— Сигурен ли си, че е тук?

Валдес кима и вдига бинокъла си. Плажната ивица му се струва пуста. Единствените светлини, които вижда, идват от мачтите на дренажен шлеп, пуснал котва в канала, и от двойка кораби, които се движат през залива.

— Как ще процедираме? — пита.

— Първо трябва да се уверим, че все още са тук.

Сеногълс отива до другата кола и говори с Джейк и Став, казва им да разузнаят напред от другата страна на къщата. Те проверяват радиостанциите си, придвижват се по края на канала и скоро изчезват в мрака. Валдес и Сеногълс остават на открито, капки дъжд започват да мокрят косите и бронираните им жилетки. Пилкингтън стои в колата. Държи се, сякаш той е шефът, но Франк Сеногълс движи операцията.

Валдес отново поглежда през бинокъла. Сърцето сякаш се е качило в гърлото му. Спомня си какво беше в нощта на обира. Как чакаха да се появи камионът, как гърлото му се беше свило, а ръцете му се потяха върху волана. Чичо му бе подготвял четири години тази възможност, поставил бе свой човек в охранителната фирма и беше изчакал той да се издигне на по-висок пост. Пилкингтън разбра какъв ще е маршрутът на доставката и времето, когато ще се извърши, но Валдес намери Върнън и Били Кейн — от глупав по-глупав. Едно от

предимствата да си в полицията са хората, с които имаш контакт: корумпирани адвокати, второразредни престъпници, перачи на пари, обирджии на сейфове, дилъри на оръжие, крадци на коли и най-обикновени крадци.

Когато братята Кейн отвлякоха бронирания камион и паркираха в аварийната лента на пустия път, очакваха да ги посрещне кола, с която да се измъкнат. Но там ги чакаше засада. Изпълнението на плана не беше толкова гладко, колкото трябваше, но резултатът беше същият. Оуди Палмър бе излишният елемент във формулата — онзи, който я направи погрешна. На грешното място. В грешното време. Почти го накараха да замълчи завинаги. Но не съвсем.

Другите обвиниха Валдес. Фенуей — пияницата, Люис — комарджията, и двамата вече мъртви, защото бяха глупави и пилееха пари наляво и надясно. Трябваше да изперат парите чрез сделките с имоти на Пилкингтън, но не можаха да се сдържат да не парадират с тях. Неочакваното богатство привлича внимание. Необходими са алибитата. Предпазливост.

— Някой излиза.

Сеногълс поглежда през мерника на пушката.

— Това е Палмър.

— Не виждам Макс.

— Сигурно е още вътре.

Палмър слиза по стълбите и минава по моравата, насочва се към пикап с прикачено ремарке, на което има лодка. Отваря вратата и хвърля вътре сак, а после разпъва одеяло върху седалката до шофьора.

— Явно се кани да тръгва — казва Сеногълс, който е поставил пръст на спусъка. Зениците на очите му са разширени. — По-добре веднага да го застреляме.

— Изчакай да дойде по-близо.

Палмър се придвижва зад лодката и разкачва ремаркетото. Бърше ръце в дънките си. Сега прицелването в него е по-лесно. Сеногълс бавно отпуска предпазителя и поставя мерника между очите на мъжа, преди да го спусне надолу към гърдите му, за да е сигурен, че няма да пропусне. Вдишва, изпълва дробовете си с въздух и бавно го изпуска. После вдишва отново, този път не толкова дълбоко, и издишва наполовина, докато преценява разстоянието, вятъра и темпото, с което Палмър върви.

Премигва, изчиства ума си. Отново премигва. И дърпа спусъка.

* * *

Оуди е разкачил ремаркетото с лодката, проверил е гумите и размишлява колко ли гориво има Тони в резервоара. Не иска да зарежда, докато не се е отдалечил от брега. Не му се струва правилно да избяга, след като е минал през толкова премеждия, за да намери Макс и да му каже истината, но момчето ще е в безопасност, когато Мос пристигне. В по-голяма безопасност, отколкото е сега.

Досега специален агент Фърнис трябва да е получила папката. Тя ще знае какво да направи. Освен ако не я е преценил погрешно, разбира се, тогава няма да може да направи друго, освен да продължи да бяга, докато го хванат. Не би имало голямо значение, ако искаха само него, но сега и Макс знае тайната. Валдес го е отгледал като син. Ще го защити ли като син?

Светлинка проблясва в периферното зрение на Оуди. В същия миг куршум пронизва лявото му рамо и раздробява ключицата му така, както ковашки чук би размазал диня. Оуди чува само дрънването на куршума, когато излиза от него, забива се в металната лодка и експлодира като бомбичка до ухото му. Пада на земята и хваща лявата си ръка. Лепкава е. Мокра.

Стрелецът е сменил местоположението си, сега стреля по лодката и пробива дупки в метала. Оуди пропълзява под ремаркетото и напред, докато се озовава под колата и под вратата на шофьора. Още един залп се изстрелва от друга посока, по-близо до плажа. Няма да пропускат вечно. Лявата му ръка е безполезна. Оуди отваря вратата, пресяга се и обръща ключа в стартера. Двигателят изръмжава и заработва. Два залпа пръсват прозореца на вратата на шофьора. Оуди включва автоматичната скорост и маха ръчната спирачка. Колата тръгва бавно напред. Той тича приведен, като държи главата си под нивото на предното стъкло. Дясната предна гума изпуква силно, а после и задната. Колата забавя ход. Оуди излиза от прикритието си и се насочва нагоре по стълбите, като ги взема по три наведнъж.

Дърво се пръсва до дясната му ръка. Оуди е на верандата и тича с все сила към вратата. Ако го заключат отвън, е мъртъв. Вътре се срина

на земята, повлича Макс със себе си и се плъзва по пода; срязва тиксото от краката на Тони и му казва да легне по корем. Старецът крещи, иска да знае кой стреля.

— Уцелиха ли колата ми? Ами лодката? Ще загубя работата си, ако повредят лодката.

Оуди пропълзява във всекидневната и притиска гръб към отсрещната стена. Вдига глава и наднича през покрития с летви капак. На стотина метра вижда квадратните очертания на два автомобила. Тъмно е. Единствената светлина идва от един шлеп навътре в канала. Ръми дъжд и прави линии очертават светъл ореол около блещукащите нишки.

— Ръката ти — изкрещява Макс.

Оуди се опитва да държи раната притисната. Куршумът е излязъл, но кръвта му ще изтече, ако не спре шуртенето.

— Намери ми чаршаф — казва на момчето.

Макс се подчинява, кляка и издърпва чекмеджето с бельото.

— Накъсай го на ленти. В банята има комплект за първа помощ с марли и бинтове.

Оуди грабва марлите и ги притиска към входната рана, казва на Макс да направи същото с изходната. После увива множество ивици чаршаф около ръката си, през рамото и около гърдите. Кръвта вече избива през тях.

— Вината е моя — хълца Макс. Блед е. Плаче. Оуди го гледа втренчено. — Изпратих съобщение на баща ми. Казах му къде съм.

— Как?

— Тони имаше мобилен телефон в чантата си. — Макс се пресяга към панталона си и вади телефона. — Ще говоря с татко. Ще им кажа да спрат да стрелят.

— Вече е прекалено късно.

— Той ще ме послуша.

Макс набира номера, но Оуди взема телефона от него. Валдес вдига.

— Макс?

— Не, аз съм.

— Шибаняк такъв, искам да говоря с Макс.

— Той те чува.

— Макс? Добре ли си?

— Кажи им да спрат да стрелят, татко! Всичко е една голяма грешка.

— Млъкни! Нарани ли те той?

— Не. Трябва да спрете да стреляте.

— Искам да ме чуеш. Не вярвай нито на една негова дума. Той те лъже.

— Аз осиновен ли съм?

— Млъкни и ме слушай! — Валдес крещи. На заден план се чуват приглушени гласове, хора спорят.

Оуди изключва високоговорителя и вдига телефона до ухото си.

— Няма нужда да крещиш на момчето.

Репликата сякаш подпалва земята под Валдес.

— Това е проклетият ми син и ще му говоря както си искам.

— Говориш му лъжи.

— Ти си глупак! Заради теб Макс ще загине. Защо просто не си държа устата затворена?

— Имаш предвид като миналия път?

Валдес се е отдалечил от колата. Оуди вижда светлинката от мобилния телефон, притиснат до ухото на шерифа.

— Ето какво ще направим. Ще излезеш навън с ръце във въздуха.

— Не е толкова просто.

— Разбира се, че е.

— Има един човек с нас. Местен е. Грижи се за къщите, когато собствениците заминат за през зимата. Ти току-що надупчи колата му.

Валдес не отговаря.

— Има проблеми със сърцето и не се чувства добре. Ако нахлуете тук, ще го убиете.

— Смъртта му ще тежи на твоята съвест.

— Като тази на Каси и Скарлет ли?

Оуди чува как Валдес си поема въздух. Знае, че не трябва да дразни този мъж, но е гневен, че около него умират невинни хора. Поглежда през кухненския прозорец към плажа и вижда две фигури — приведени, но не достатъчно — да тичат през дюните. Приближават се. Облечени са в черно, с качулки са и се виждат само очите им. Като за шибана нощна битка.

— Изпрати го навън — казва Валдес. — Ще се погрижа да стигне до болницата.

Оуди поглежда Тони, който седи с гръб към кухненския остров.

— Не ти вярвам.

— Искаш ли да помогнеш на човека, или не? Имаш трийсет секунди.

Шерифът му затваря. Оуди гледа как Валдес се връща при колите, където обсъжда нещо с останалите.

Примъква се по пода до Тони.

— Добре ли си?

— Нищо ми няма. Нали го чу, няма да ме застрелят.

— Лъже.

— Те са от полицията!

— Не, не са.

— Баща ми е щатски шериф — протестира Макс.

Оуди иска да възрази, но знае, че Тони не е в по-голяма безопасност в къщата, отколкото навън. Онези всеки миг ще нахлуят вътре с гръм и трясък и ще стрелят по всичко, което мърда.

Тони изсипва две хапчета в шепата си и ги гълта без вода.

— Ако нямаш нищо против, предпочитам да си пробвам късмета с тях, а не с теб. Шансовете ми са по-добри.

Дезире седи до Мос в пикапа и прехвърля наум всеки закон, който нарушава в момента. Пренебрегнала е протоколи, не се е подчинила на заповеди и е застрашила кариерата си. И все пак всичко около този случай промени разбиранията ѝ за нормално. Мъжът до нея би трябвало да е в затвора или окован с белезници. Кълне се в живота си, че не е избягал. Който и да го е пуснал на свобода, има влияние, връзки. Според Мос те не искат парите, искат Палмър мъртъв.

— Открадна ли този пикап? — пита го. Заговаря за първи път, откакто напуснаха покрайнините на Хюстън.

— Не, госпожо! — Мос изглежда засегнат от обвинението. — Те ми го дадоха.

Дезире взема мобилния си телефон, обажда се във Вирджиния, иска текуща информация за местонахождението на Мос Уебстър и ги кара да проверят регистрационния номер на шевролета.

Поглежда Мос.

— Излъга ме. Бил е откраднат от гараж близо до „Деъри Куин“, след като си избягал.

— Какво?

— Седя в откраднат пикап.

— Не ме подценявайте. Мислите ли, че бих откраднал бричка като тая? В нея приличам на селяндур. И не съм избягал. Пуснаха ме!

— Така казваш ти.

— По-скоро бих умрял, отколкото да карам шевролет.

Дезире размахва пистолета си.

— Е, може да проверим тази теория.

Двамата потъват в мрачно мълчание, докато Дезире сменя темата. Пита за стареца, който е открил момчето.

— Къщата на Тео Макалистър се намира далеч от пътя — обяснява Мос, — но достатъчно близо, че да чуе престрелката и да види горящата кола. Намерил е момчето на следващия ден.

Мос потропва разсеяно с ръце по волана. Дезире харесва мъже с големи ръце.

— Именно затова се замислих: „А ако момчето е син на жената, на онази, която така и не е идентифицирана?“

— Откъде знаеш за нея?

— Четох във вестниците.

— Тя вече си има име.

Мос я поглежда за миг.

— Белита Сиера Вега.

Затворникът вдига високо вежди.

— Чувал си това име и преди? — Хвърля поглед назад към пътя.

— В затвора Оуди имаше кошмари. Не постоянно, но достатъчно често. Будеше се с крясъци и крещеше едно име. Точно това беше: Белита. Все го питах коя е, но той казваше, че е било само сън. — Хвърля поглед към Дезире. — Мислите ли, че той е истинският баща на момчето?

— Според акта за раждане не е.

Дезире замълчава и започва да сглобява още парчета от пъзела в ума си. Оуди и Белита са се оженили в църква в Лас Вегас. Пет дни покъсно са били в Тексас. Ако Оуди е участвал в обира, защо би довел жена си и момчето със себе си? По-вероятно е всички те да са били просто очевидци, които са понесли последиците от случилото се. Може би Оуди и момчето са били изхвърлени от колата при удара или са били излезли край пътя и не са били в колата. Никой не се бе появил да разпознае тялото на Белита. Оуди е бил в кома. Момчето е било твърде малко, за да помогне.

Мос нарушава мълчанието:

— Защо Оуди не е казал на никого за момчето?

— Може би са го заплашили. Може би са заплашили живота на момчето.

Мос изсвирва през зъби.

— Това дете трябва да е скъпоценно за него.

— Защо?

— Не знаеш какви неща се случваха на Оуди в затвора. Преплува океан от лайна, в който повечето мъже биха се удавили.

Дезире го пренебрегна за миг, все още сглобяваше историята в главата си. Тя и Мос са работили за една и съща цел, но са се

приближавали към нея от различни посоки. Заедно бяха създали завладяваща история, но това не я правеше истина.

Оуди Палмър е видял инцидента и престрелката. Видял е как жена му умира. Имало е седем милиона причини да бъдат очистени и премахнати всички свидетели, което значи Оуди да бъде убит или накаран да замълчи. Пробвали са и двете.

В престрелката са били замесени трима заместник-шерифи. Един е мъртъв, вторият — изчезнал, а третият е Райън Валдес. Областен прокурор Едуард Даулинг сега е новоизбран щатски сенатор. Франк Сеногълс е оглавявал разследването тогава, а сега е специален агент и е начело на случая. Кой друг би могъл да е замесен? Конспирацията е била изградена върху мълчанието на Оуди Палмър. Със сигурност са използвали момчето, за да го изнудват, и по тази причина са го държали близо... много близо.

Ами останалите членове на бандата? В първоначалните показания двамата заместник-шерифи твърдяха, че джип с тъмен цвят е бил паркиран до бронирания камион, а чувалите с пари са били прехвърлени в него. Джипът е тръгнал с висока скорост и после е открит изгорял до езерото Конроу. Тези подробности от историята са били добавени едва след престрелката. Заместник-шерифите лесно са можели да претърсят записите на диспечера за съобщения, свързани с откраднати и изгорели коли, и да изберат една, която да свържат с обира.

Никой не бе дал описание на липсващия член на бандата. Никой не бе заявил, че е видял Карл Палмър. Това беше просто предположение, което полицията спомогна да се затвърди, като раздуха слухове, сведения от трети страни и показания от неназовани свидетели. Някой пусна името на Карл на медиите и слухът заживя свой собствен живот. Скоро всички започнаха да го приемат за истина, която бе подкрепяна от периодични „забелязвания“ на Карл на места като Мексико и Филипините. Никога не се намериха снимки или отпечатъци. Карл мистериозно се изплъзваше всеки път, преди ФБР да успее да потвърди, че е той. Някой като Сеногълс би могъл да пуска лъжливи следи. Докато поддържаха този измислен член на бандата жив, никой нямаше да тръгне да разглежда обира по-отблизо.

Когато Дезире се връща в настоящето, слънцето е избледняваща искра на хоризонта, фермите са се превърнали в тресавища, канали и

плитки езера. Ниски треви се огъват от вятъра, въздухът е наситен с миризма на сол и дъжд. Огромно небе. Огромна земя. Огромно море.

— Нека взема момчето с мен — настоява Тони, като трие с ръце главата си, сякаш го сърби целият скалп.

— Тук е по-безопасно за него — казва Оуди, звучи глухо и пресекливо. Вади светлоотразителна жилетка от чантата на стареца. — По-добре облечи това.

Нестабилно изправен, Тони я нахлузва на раменете си.

— Няма да те застрелят — казва Макс и поглежда към Оуди за потвърждение. — Баща ми е там. Той е шериф.

Тони поглежда тийнейджъра и се усмихва.

— Някой по-смел от мен щеше да предложи да остане тук.

— Достатъчно си смел — отвръща Макс.

На Оуди му се иска да спре Тони, но вече не знае как да се аргументира. За стареца не е по-безопасно да остане тук, отколкото да си тръгне. Но в същото време се сеца за Каси и Скарлет в хотелската стая и се чуди дали нещата нямаше да са различни, ако беше останал. Дали щеше да успее да ги защити?

Тони посочва към рамото на Оуди, където бинтовете са подгизнали от кръв и тя се стича по ръката му. По излъскания дървен под има капчици, които напомнят на разлят живак.

— Малко не ми е ясно какво се надяваш да постигнеш тук, синко.

Оуди разтваря длани и се вглежда в тях.

— Опитвам се да опазя Макс. Опитвам се да опазя и теб. И се надявам да остана жив. Какво има за неразбиране?

— Третото, предполагам. Аз съм на седемдесет и две. Вдовец. Пенсионер. Безработен. Бивш военен. Имам болно сърце и ми отнема цял час да се изпикая. Нямам син, само дъщери, но не се оплаквам. Те са добри с мен. Видях как се държиш с Макс и знам, че никога не би го наранил.

— Благодаря ти — казва Оуди.

— Няма защо да ми благодариш. — Тони поглежда отново към Макс. — Късмет, младежо.

* * *

Тони минава по верандата и бавно слиза по стълбите, като опипва с крак всяко стъпало в мрака. Когато стига до пикапа си, спира, за да огледа дупките от куршуми, и псува под нос. Тръгва към пътя с по-уверена крачка, но болката в гърдите му се усилва.

Паниката му е враг. Така казваше старият му сержант. Паниката те завладява, когато страхът направи мозъка ти безполезен. Къде са полицейските коли? Защо не идват да го приберат?

Изведнъж поток от силна светлина почти прекатурва Тони назад. Старецът вдига ръце, за да защити очите си, но не вижда нищо освен червените кръгове, прогорени от вътрешната страна на клепачите му.

— Спри на място — казва някой.

— Не съм въоръжен.

— Ръце на главата.

— Ей, вървя на сляпо в момента. Може ли да угасите светлината?

— Коленичи.

— Коленете ми не са като едно време.

— Направи го.

— Аз само се грижа за вилите. Няма нужда да се занимавате с мен. Не съм проблем. Момчето е в безопасност.

— Как се казваш?

— Тони Шрьодер.

— Откъде познаваш Оуди Палмър?

— Не го познавам. Току-що го срещнах. Дойдох да проверя къщата след бурята. Вие надупчихте колата ми и лодката на семейство Халиган. Надявам се някой да покрие щетите.

— Трябваше да стоиш настрани, старче.

— Какво имате предвид?

* * *

От разстояние Оуди чува глух мокър пукот и вижда червената мъгла на кръвта да се стели в светлината на фаровете. Тони пада на асфалта, килва глава настрани като на човек, който си търси възглавница, за да легне.

Макс вижда всичко и изкрещява. Хвърля се към вратата и на Оуди се налага да замахне със здравата си ръка, за да хване тийнейджъра в движение и да го вдигне във въздуха.

— Те го застреляха! — пищи Макс и мига невярващо към Оуди.
— Застреляха Тони!

Оуди не знае какво да каже.

Момчето ридае.

— Защо? Не беше наранил никого. Беше коленичил. Застреляха го в главата.

Оуди знае, че те чистят свидетелите и довършват работата, в която са се издънили преди единайсет години. Макс е коленичил на пода, свлякъл се е като кукла с прерязани конци. Оуди го боли сърцето. Иска да прокара палец под долната устна на момчето и да избърше слязлата дотам сълза.

Навън фаровете са изгасени. Сега вече ще дойдат. Оуди сяда до Макс и се чувства празен, напълно изчерпан. Въпреки напрежението тялото му е готово да се предаде. Загубил е кръв. Загубил е и надежда. Мисията му приключи. Дори ако успее да стигне до плажа, после какво ще прави? Ще оставят ли Макс жив?

Тийнейджърът е спрял да плаче. Седи, подпрян на стената, със свити колене и сезира в мобилния си телефон.

— Спомням си — прошепва прегракнало. — Ти беше коленичил, а един човек стоеше над теб, насочил пистолет към главата ти. Ти гледаше към мен...

— Трябва да бягаш, Макс.

— Той няма да ме застреля.

— Не можеш да си сигурен.

Отвън на стълбите има някой. Оуди поглежда през кухненския прозорец и вижда очертанията на глава до верандата. Като се надига на едно коляно, зарежда пушката и я подпира на перваза.

— Ще се опитам да ги отведа далеч. Когато изляза, искам да бягаш.

— Накъде?

- Можеш да преплуваш канала. Прикривай се.
- Не можеш да излезеш.
- Нямам избор.

* * *

Мос прекосява подвижния мост и влиза с пикапа по Кенъл драйв, кара на изток, покрай няколко къщи, повечето опразнени за през зимата. Едва може да различи белия плаж и тъмната сянка на морето напред.

Къщите започват да оредяват и после свършват. Каналът и плажът се срещат и образуват тясна ивица земя, която на места е широка едва стотина метра. Въпреки че са само на няколко метра надморско ниво, все пак има малки блата и хълмове, които биха могли да скрият легнал човек. Въздухът е наситен със сол, пушек и воня на разлагащи се водорасли. Може би някой лагерува и е запалил огън или група тийнейджъри пият на плажа.

Мос намалява скоростта. Пред себе си, едва забележими зад завоя, вижда задните червени отразители на два автомобила, блокирали пътя. Изключва светлините и бавно спира, като изключва двигателя. В същия миг Дезире обръща глава.

— Чу ли това?

Изстрели.

Заслушват се. Следващият изстрел е по-силен, последван е от кратък пукот на полуавтоматично оръжие — звучи като фойерверки, които експлодират в празна тенекиена кутия. Дезире взема мобилния си телефон и се обажда за подкрепление. Прекалено е тъмно и Мос не вижда чертите ѝ, но чува треперенето в гласа ѝ.

Надничка през предното стъкло. Всеки път, когато чистачката премине по стъклото, сцената се вижда по-ясно. Един бинокъл би им свършил добра работа.

Дезире разкопчава ботушите си.

— Ти стой тук.

— Къде отиваш?

— Навън.

— Да не си луда?

Дезире вдига оръжието си.
— Знам как да го използвам.
— Тези момчета не играят на дребно.
— Нито пък аз.

Мос я гледа как се отдалечава. Пресяга се под седалката и намира големия револвер, увит в мазен парцал. Внимателно го развива в скута си и го претегля в ръка. Спомня си първия път, когато хвана оръжие на тринайсет години. Харесваше му начинът, по който се чувстваше с него: с петнайсет сантиметра по-висок и с двайсет килограма по-тежък — вече не беше слаб или незначителен. Пистолетът му даваше достойнство. Пистолетът му помагаше да се изразява. Пистолетът му даваше кураж. Всичко това бе краткотрайно и само във въображението му, разбира се, но трябваше да изминат много мизерни години в затвора, за да го осъзнае.

Дезире е на трийсет метра пред него и се отдалечава. Обути в чорапи, изглежда дванайсетгодишна. Мос се оглежда наляво и надясно, разузнава с поглед ниските шубраци и решава да поеме откъм плажа и да намери пътека през дюните.

* * *

Дезире усеща, че е прекалено открита, докато се придвижва през плитките ровове и се покатерва по едно хълмче. Ляга по корем, тревите гъделичкат брадичката ѝ; придвижва се легнала по неравната земя, докато стига на трийсетина метра от двата форда. На пръв поглед автомобилите изглеждат празни, но после забелязва, че една врата е леко открената, а фигура, седнала на мястото на шофьора, пуши цигара. Прилепена към земята, Дезире забива лакти в пясъка и насочва пистолета си към главата на мъжа. Слага пръст върху спусъка.

— ФБР! Сложи ръце на таблото.

Мъжът рязко обръща глава назад с удивено изражение, сякаш внезапно му се е явила Дева Мария. Вдига едната си ръка, но спуска другата.

Мос гледа от отсрещната страна на колата. Не вижда лицето на мъжа, но усеща какво ще стане. Онзи ще си пробва късмета. Може би си мисли, че Дезире няма да стреля. Може би вярва, че е по-бърз.

С едно движение мъжът вади автоматичен пистолет над нивото на прозореца. Оръжието трябва да се държи с две ръце, за да е стабилно, но той използва само една. Натиска спусъка, пистолетът подскача и изорава тревистото хълмче с насечен откос.

Дезире стреля два пъти, уцелва го веднъж под мишницата и веднъж във врата. Мъжът пада настрани — наполовина в колата, наполовина навън. Светлината вътре в колата осветява лицето му. Мос спринтира от мястото, където се е скрил, и прескача рова. Когато стига до Дезире, вижда, че тя кърви.

— Само драскотина. — Показва на Мос ръката си. Оглушала е леко от шума и не осъзнава, че крещи.

Мос поглежда тялото.

— Кой е този?

— Казва се Виктор Пилкингтън.

В тъмнината проблясват светкавици. Звукът долита секунда по-късно. Мос помага на Дезире да се изправи. Стига му едва до кръста.

Сочи 45-милиметровото му оръжие:

— Каза, че не си въоръжен.

— Излъгах.

Агентът клати глава.

— Да вървим.

Оуди вече не вижда сенките отвън. Най-вероятно са застанали с гръб до стените и изчакват, преди да нахлуят през вратата и прозорците. Пушката му е на перваза, насочена към края на стълбите.

— Пригответи се да бягаш.

— Страх ме е — казва Макс.

— Съжалявам, че забърках такава каша. Трябваше да те оставя на мира.

Чува внезапни изстрели в далечината. В същия момент на верандата изскача тъмна фигура. Оуди дърпа спусъка и чува как някой изхърква и се свлича надолу по стълбите. Той не чака. Отваря рязко вратата и претичва през верандата, като се подпира на парапета със здравата си ръка и се прехвърля през него. Скача от близо пет метра. Пада тежко, коленете му се подгъват. Ляга по гръб, останал без дъх, и си поема въздух.

На хоризонта вижда силуетите на две фигури, които се откъсват от прикритието си и тичат към къщата. Още един стрелец стои на плажа с протегната ръка, пригответен да стреля. Оуди трескаво се изправя и започва да тича. Усеща страха дори в мускулите си.

Стига до дюните, мята се през тях и се търкаля надолу от другата страна. Океанът е на седемдесет метра от него, плажът е пуст, с водорасли, пръснати по линията на прилива. Какво има отвъд водата? Куба, Мексико, Белиз. Места, които никога няма да види. Свят с неизброими милиони хора, които живеят в топлина и светлина, докато той е вселена от един-единствен човек, сам на плажа, фар, чиято светлина не може да бъде запалена отново.

Гледа нагоре и надолу по пясъка и внезапно го изпълва отчаяна, почти задушаваша тъга и усещане, че е изоставен. Защо светът се нуждае толкова малко от него? Не можеше ли поне мъничко да се интересува от неговия живот?

Изстенва, изправя се на крака и се затичва по брега. Куршумите се забиват в пясъка и профучават край ушите му. Не стрелят

безразборно. Между всеки изстрел има пауза. Тези хора не са аматьори, а професионалисти, които се прицелват. Дошли са да си свършат работата.

Оуди бяга на зигзаг и пада в друга низина, хваща безпомощната си ръка и се взира в небето, като обмисля избора си или липсата на такъв.

„Предай се.“

Не.

„Изправи се.“

Не мога.

Хвърля поглед към пътя, по който е дошъл, и вижда сенки, скрити в рошовите туфи трева, където насекомите са замрели в тишина. Призраци. Привидения. Фурии. Разгневени богове. Мъжете презареждат. Чакат го.

* * *

Мос и Дезире са стигнали до къщата и докато клечат под верандата, вдихват хладния аромат на цимент и тропическа папрат. Някой лежи най-долу на стълбището и държи лицето си. Стене. Горе се чуват гласове. Двама души слизат по стълбите — тийнейджър и човек с автоматичен пистолет.

— Прави каквото ти се казва!

— Ти го застреля!

— Млъквай!

Дезире разпознава гласа на по-възрастния мъж. Мос стои точно под стълбите, докато те слизат; пресяга се през дървените стъпала и хваща глезен. Валдес полита напред. Макс трябва да отскочи встрани. Дезире излиза от сенките и допира пистолет до главата на шерифа.

— Не мърдай!

— Слава богу, че си тук — казва Валдес. — Намерихме Палмър. Измъква се.

Дезире поглежда към момчето.

— Макс?

Момчето кима.

— Добре ли си?

— Трябва да помогнете на Оуди — извиква умолително. — Те ще го убият.

Дезире никога не е чувала глас, изпълнен с толкова тревога и отчаяние, с такава искреност, затова се извърща и поглежда в посока на сочещата му ръка. В този миг Валдес се пресяга за автоматичния пистолет и се претърколва по гръб, за да напипа спусъка. Но Мос е предвидил действието му. Изблъсква Макс встрани и стреля в гърдите на шерифа. Оръжието му не пробива жилетката, но Валдес изпуска пистолета и се свива на кълбо; стене и обвива ребрата си с ръце.

Когато Мос вдига очи, Макс е побягнал и тича с все сила към плажа.

— Спри го — казва Дезире. — Ще го убият.

Мос вдига автоматичния пистолет и тръгва след него, тича бързо по мекия пясък. През повечето от последните петнайсет години е държал избухливостта си под контрол, но сега вече е невъзможно. Въпросът не е да утоли жаждата си за кръв или да уталожил някаква нужда; по-скоро в това да живее, а не да гние в затвора; в това, че един изпълнен с премеждия час струва повече от цял живот баналности и досада.

Чува звук от двигател и пред него, от върха на дюна, се спуска всъдеход, първо предната му гума е във въздуха, после задната. Върнали са се да вземат превозно средство, което сега разрива пясъка, и използват прожектор да търсят Оуди. Лъчът се движи напред-назад и за миг попада върху самотна фигура, която тича през дюните. Прилича на ранена патица, която пляска с криле през неравната трева.

* * *

Пушката се люшка в ранената ръка на Оуди. Има още един патрон. Прехвърля я в другата си ръка, обръща се и стреля, като почти пада на земята. Патронът полита нагоре. Оуди пада в една низина, устата му се пълни с пясък, а светлините опипват дюните над главата му. Тези хора няма да се откажат и да си тръгнат. Ще го преследват и ще го заловят.

Пред него има огради, издигнати наред плажа в смайваща структура, чиято цел е да се спре ерозията. В основата им има

водорасли, изхвърлени от прилива. Оуди ги използва като прикритие и притичва от участък на участък. Близо до водата забелязва странна могила, която му прилича на изхвърлен кит, докато не осъзнава, че някой е издърпал лодка на пясъка, или може би тя се е откъснала от котвата си и е изплувала на брега. Оуди се мята на земята, зад фибростъклото на моторната лодка, и придържа рамото си. Пушката все още виси от ранената му ръка. Налага се да разтвори пръстите си със сила.

Всъдеходът, който го преследва, е спрял по-нагоре на плажа. Прожекторът го търси, плъзга се напред-назад по дюните.

Чува стъпки... някой тича презглава към него. Стиска пушката за топлатата цев и се приготвя да я използва като бухалка.

„Ще отведе един от вас с мен, копелета такива!“

Замахва силно, но в последния момент пуска пушката, която се завърта покрай главата на Макс и пада с плясък във водата. Тийнейджърът се свлича до него и се опитва да си поеме въздух.

— Трябваше да тръгнеш в другата посока.

— Мисля, че баща ми е мъртъв.

Оуди не пита какво се е случило. Сега вече няма да оставят нито един от двамата им жив.

— Ще им отвлека вниманието. Ти тръгни към канала.

— Ела с мен.

— Не.

— Защо не?

— Не мога да плувам.

Макс поглежда към рамото на Оуди, а после към лодката. Изправя се и се опитва да я завлече към водата, но тя е закопана в сухия пясък. Накланя я наляво-надясно. Дърпа. Оуди бута. Бавно лодката започва да се спуска надолу по пясъка. Всъдеходът е стигнал до оградите, прожекторът осветява дюните и се насочва към края на водата.

Макс стои в плитчината. Двамата чакат следващата вълна и правят един последен опит. Лодката се плъзва в океана, Оуди пада по лице и се нагълтва с вода. Макс го изправя и избутва в лодката, преди да я дръпне по-навътре; нагазва все повече, докато спира да усеща дъното, а после започва да ритя с крака.

Оуди поглежда над ръба на лодката и вижда, че всъдеходът спира. Миг по-късно лъч светлина заслепява очите му. Залп от изстрели натрошава фибростъклото на лодката и образува пукнатини като паяжина на кърмата. Оуди изкрещява на Макс да залегне и сам се просва на дъното на лодката в локва от дъждовна вода. Още изстрели пронизват корпуса. Оуди пропълзява назад и крещи името на Макс, но не го вижда.

Тийнейджърът се подава откъм левия борд на лодката, от лицето му капе вода.

— Прекалено близо сме до брега.

Оуди поглежда към плажа. Не са се отдалечили от всъдехода. Течението влачи лодката настрани. Един от стрелците тича по пясъка, докато друг контролира прожектора. Още куршуми се забиват в корпуса. Оуди ляга по лице на палубата, ризата му вече е мокра, притиснал е буза в по-дълбока локва. Солена вода. Потъват.

Стрелбата спира за миг. Оуди се прехвърля през борда, като се държи за ръба с една ръка. Двамата с Макс ритат с крака, но лодката само се подмята — натежала е прекалено много. Необяснимо, светлината от прожектора се завърта настрани от тях, а куршумите започват да пропускат целта. Оуди поглежда към плажа и забелязва някой, който тича по пясъка, през храстите и тревите, като полеви защитник във футбола.

* * *

Мос Уебстър контролира нещата. Чувства се като в онази сцена от филма „Непреклонните“, в която Русър Когбърн захапва юздите на коня, галопира сред дъжд от куршуми с пушка в една ръка и револвер в другата и крещи: „Хайде, презареди си оръжието, скапан кучи сине!“ Мос не обръща внимание на обстрела; отстрани изглежда като мъж, на когото не му пука; като мъж, ядосан до краен предел. Прожекторът се опитва да го освети, но човекът, който го управлява, започва да танцува като кукла на конци, докато куршуми обсипват гърдите му.

Другият стрелец се опитва да върне огъня, но е хванат в прожекторите — човешко привидение, извадено на показ от светлината. Мос стреля, докато автоматът се изпразва, а после го

захвърля настрани. Върви напред, прицелва се и стреля, прицелва се и стреля.

Стрелецът е клекнал в класическа поза, точно както учат експертите в Куантико^[1], но това не му помага особено. В гърлото му се забива куршум, той потреперва и пада, а кръвта му обагря пясъка.

Следва тишина. Чува се само поклащането на лодката във водата. Оуди се държи с една ръка, подпрял брадичка на ръба. Водата е много студена, течението дърпа краката му и се опитва да го повлече надолу.

— Трябва да плуваме — казва Макс.

— Ти върви. Аз ще остана тук.

— Не е далеч.

— Рамото ми е много зле.

— Можеш да риташ с крака.

— Не.

— Няма да те оставя тук.

Оуди си спомня какво казваше баща му за вкопчването в плаващи останки — че трябва да се залови като лепка, но той не знаеше какво е лепка.

„Добре де, да се заловиш като еднорък мъж, който виси от скала, докато го гъделичкат.“

„Аз имам гъдел.“

„Знам.“

„Трябва да се заловиш като изплашено котенце за пуловер. Трябва да се заловиш като бебе, кърмено от Мерилин Монро.“

И Оуди се вкопчва в моторната лодка, докато пръстите му стават безчувствени и той не може да се държи повече със здравата си ръка. Изтощен и почти в безсъзнание, не усеща как се изпуска, не започва да драпа да се хване за нещо, нито се опитва да поеме още глътка въздух. Вместо това просто се плъзва под повърхността, уморен е от борбата и копнее да заспи.

Носи се към дъното и гледа нагоре към моторната лодка, като се чуди дали е възможно човек да види звездите изпод водата. После се появява тя — същият ангел, който му се яви през нощта, когато избяга от „Три реки“ и преплува „Чоук Кейниън“. Облечена е в прозрачна бяла роба, която се рее и вие около нея като на забавен каданс.

Сърцето му полита от радост. Щом тя е тук, той няма да умре сам. Белита обвива краката си около кръста му и придърпва главата му

върху гърдите си. Той чувства топлината на тялото ѝ и мекотата на косата ѝ, която го гали по лицето.

Пред тях се разстила бъдещето им — ще се будят в сатенени чаршафи, ще слушат как океанът се разбива в брега. Ще закусват в кафене до пазара, ще ядат тортили и пържени банани. Ще плуват сред яснозелените вълни и ще лежат на пясъка, докато слънцето ги прогони обратно вътре, при прохладата на стаята със затворени кепенци, където ще правят любов под въртящите се перки на вентилатора...

— Трябва да се върнеш — прошепва му Белита.

— Не. Моля те, нека остана.

— Не е дошъл моментът.

— Изпълних обещанието си. Той вече е в безопасност.

— Все още се нуждае от теб.

— Толкова съм самотен.

— Сега вече имаш него.

Белита го целува и Оуди потъва по-надълбоко, щастлив да се удави в прегръдките ѝ, но някой сграбчва яката на ризата му с ръка, хваща врата му и го издърпва нагоре, после рита енергично със силни момчешки крака и плува към брега.

---

[1] Малък град в Североизточна Вирджиния, където се намира академията за подготовка на агенти на ФБР. — Б.р. ↑

ЕПИЛОГ

Странно нещо е човек да се разпише в книгата за посетители и да влезе в затвор, където е прекарал почти една трета от живота си. Още по-странно е да тръгне надолу по тесния дълъг коридор към стаята за свиждания, покрай плексигласовите стъкла, където затворниците чакат да видят съпругите, майките, синовете и дъщерите си.

Оуди е доста нервен, когато сяда и оглежда обстойно редовете, където хлапета шават неспокойно върху скутовете на майките си, а те ги повдигат към плексигласа, за да лепнат целувка на прозрачната преграда.

Мос се появява и си придърпва стол, привежда се надолу, за да вмести огромната си фигура в прозореца за свиждания. Вдига телефона, който прилича на играчка в юмрука му.

— Здравсти!

— Как си, Голям тип?

Мос се ухилва.

— По-щастлив от риба във вода. Как е рамото?

Оуди повдига лявата си ръка, която все още е превързана.

— Кариерата ми в НБА приключи.

— Вие, белите, и бездруго не можете да скачате. — Мос се обляга назад на стола си и вдига крака на тясната масичка. — С какво дойде дотук?

— Агент Фърнис ме докара.

— Къде е тя?

— Говори с главния надзирател, но ще дойде да ти каже „здравсти“. Реши, че ще се радваме да прекараме малко време насаме.

— Надявам се, не мисли, че сме гейове?

— За теб, може би.

— Да бе, пробвай се да ми го кажеш в очите, като изляза отгук.

— И кога ще е това?

— Според адвоката ми имам добър шанс за ранно помилване, особено след като дадох показания срещу Валдес и Пилкингтън пред съдебните заседатели.

— Колко ранно?

— Преди да стана на петдесет, което май е доста близо, в общи линии.

— Като си говорим за близост, как е Кристъл?

— О, добре е. За малко я изпусна. Беше облякла една от любимите ми рокли — подчертава ѝ циците.

— Гледай само специален агент Фърнис да не те чуе да говориш така.

— Спокойно, няма. — Мос се ухилва. — Гледа ли новините по телевизията?

— Да.

Мос говори за ареста на сенатор Даулинг. Обграден от телевизионни камери и джафкащи репортери, сенаторът бе поведен по улицата от двама агенти от ФБР — единият беше толкова нисък, че се виждаше само върхът на главата ѝ. Съдебният състав бе обвинил Даулинг в подкупване на съдебната система и изкривяване на хода на правосъдието.

Клейтън Ръд едва не се прекатури от бързане да започне да съдейства на следствието и даде показания срещу Даулинг и Валдес.

Пилкингтън и Сеногълс бяха измислили всичко по думите на Валдес, който каза пред съда, че е бил просто пионка в обира. Действал под влияние на чичо си, който го заплашил да го изобличи и унищожи.

— Не съм убил никого — изкрещя на репортерите, докато го отвеждаха от съдебната зала.

Сигурно щеше да мине още цяла година, преди делото му да тръгне. Колко ли още хора ще се уловят в мрежата дотогава? Или може би институциите ще се консолидират и ще се опитат да ограничат щетите.

Макс се върна да живее със Санди, но само защото на Валдес му отказаха пускане под гаранция. Тя твърди, че не е знаела нищо за обира и за прикриването му, и Оуди ѝ вярва.

— Ще бъдеш богат човек — казва Мос. — Десет години за престъпление, което не си извършил... ще ти дадат милиони.

— Не им искам парите.

— Естествено, че ги искаш. Мамка му! Дай ги на мен.

— Виж какво стана последния път, когато хората си мислеха, че имам пари.

— Да, но този път е различно. Невинен си.

— Винаги съм бил невинен.

Някъде из редицата посетители започва да плаче бебе. Младата майка разкопчава блузата си отстрани и започва да го кърми, но пазачите ѝ казват, че трябва да го нахрани другаде. Тя се сбогува с неохота и носи бебето към чакалнята, обществената тоалетна или може би към палещата горещина в колата си.

— Мислиш ли, че някога ще имаш деца? — пита Оуди.

— Харесва ми да ги правя — отвръща Мос, — но малко се плаша от отглеждането им. Не съм най-добрият пример за подражание.

— Ще бъдеш добър баща — казва Оуди. — По-добър от повечето. — Спира и прочиства гърлото си. — Не съм имал възможност да ти благодаря за това, което направи.

— Нищо не съм направил.

— Знаеш за какво говоря. През целия ми живот хората рискуват живота си, за да ме спасят, а аз не знам какво толкова съм направил, за да го заслужа.

— Направил си достатъчно — уверява го Мос, накланя се напред и влагата в очите му заблестява. — Спомням си, когато пристигна тук. Не вдъхваше кой знае колко уважение. Залагахме колко време ще оцелееш.

— Да не си заложил пари на мен?

— Заради теб загубих два десерта „Марс“. Никой не знаеше на какво си способен, но ти им показа.

Оуди си поема дълбоко въздух.

— Не съм искал да...

— Нека довърша — казва Мос и стиска силно очи. — Знаеш как е тук вътре, всеки ден е тест. Монотонността. Насилието. Мизерията. Самотата. Всичко това се натрупва в гърдите на човек като кръсък. Е, чуваш майтапи от време на време, пристига колет с храна, писмо или посетител — неща, които правят живота поносим за няколко часа, но това не е достатъчно. А после се появи ти, Оуди. Знаем, че не си се опитвал да бъдеш благороден или достоен, но беше тъкмо такъв.

Случили ти се бяха ужасни неща. Борил се беше и не бе успял да ги спреш, но се беше издигнал над нещата. Ти ни даде пример, на който да се възхищаваме. Бяхме слаби мъже, третирани като животни, но ти ни доказа, че можем да бъдем повече.

Оуди се опитва да преглътне буцата в гърлото си и е благодарен, когато Дезире се появява в стаята за свиждания, без да обръща внимание на подсвиркванията и подвикванията на затворниците, докато преминава край прозорците им. Агентът вдига втория телефон.

— Изглеждаш ми пораснала — казва ѝ Мос.

— А ти си по-дебел, отколкото те помня.

Мос си прибира корема.

— Сигурно е от прекрасната кухня, която имаме тук.

Оуди предлага стола си на Дезире.

— Можеш да останеш — казва тя.

— Не, ще ида да се разтърпя. — Оглежда се нервно наоколо. — Все имам чувството, че ще осъзнаят, че са направили грешка, и ще ме заключат отново.

— Никой няма да те заключи.

— И все пак.

Оуди разтвара дясната си длан, притиска я към плексигласовото стъкло и чака Мос да направи същото, за да се долепят пръстите им едни до други от двете страни.

— Пази се, Голям тип. Поздрави Кристъл от мен.

— Ще го направя.

Оуди минава покрай прозорците и забелязва как някои от посетителите се обръщат и се взират в него. Чува столове да се избутват назад и някой, който започва да ръкопляска. Обръща се и вижда Майския бръмбар, изправен на крака зад прозореца си. Левака е на съседния, после са Сандаля, Боуен, Малкия Лари и Прасенцето. Всички те стават да го аплодират — корави мъже, които излежават корави присъди. И звукът започва да се разлива като вълна из „Три реки“, достига далечни килии, в които затворниците започват да бият с тенекиени канчета по решетките, да тропат с крака и да скандират името на Оуди, което отеква в ушите му и замъглява зрението му, докато извървява краткия път до изхода. Трябваша му единайсет години да го измине.

Небето е ясносиньо, застлано с облаци, които приличат на топки семена, готови да се разпръснат с първия порив на вятъра. Но днес няма нито полъх и почти никакъв звук освен шума от трафика и птиците в дърветата. Оуди излиза от колата и усеща топлината, която излъчва асфалтът. Пред него се простира гробище с хиляди паметници, подредени в спретнати редици — като бебешки зъби с празнини между тях, запълнени с цветя вместо със злато.

Санди Валдес излиза от колата и чака Макс да се присъедини към нея.

— Искате ли да отидете сами? — пита.

— Не — отвръща Оуди, като гледа Макс.

— Ще ви чакам тук — казва Санди и стисва ръката на момчето.

Двамата вървят в сянката на дърветата, докато стигат до участък в ъгъла на гробището, където моравите не са толкова добра поддържани; телена ограда го отделя от четирилентов път. Откритото пространство е осеяно с малки насипи пръст. Оуди прави справка с картата, която са му дали от кабинета на съдебния лекар в Дрейфъс Каунти.

— Това е мястото — казва на Макс.

Няма паметни плочи. Няма цветя. Единствените означения са дузина квадратни метални табелки, забити на пръчки в земята, почти скрити от бурени. Всеки гроб е обозначен с номер. Оуди трябва да намери правилния. Открива го: UJD-02052004. Коленичи и започва да скубе бурени около обозначението. Трябваше да донесе цветя. На близък гроб има буркан от сладко с останки от увехнали цветя. Оуди изхвърля мъртвите стъбла настрана и почиства буркана с ризата си. Започва да бере тънките маргаритки, които са избегнали косачката, тъй като са прораснали близо до оградата.

Макс се включва и скоро двамата са подредили малък букет в импровизираната ваза. Оуди използва здравата си ръка, за да зарови пръсти в пръстта, зарива буркана наполовина, така че да не се катурне. Искал бе да даде на Белита толкова много, а сега тя имаше само това — немаркиран гроб, номер, написан с маркер, и маргаритки в буркан от сладко.

— Съжалявам, че не можахме да дойдем по-рано — прошепва и си я представя как лежи под него с глава на възглавницата. — Това са любимите ти цветя, помниш ли?

Оуди поглежда нагоре към Макс.

— Доведох Мигел.

Макс изглежда смутен и несигурен какво да прави. Трябва ли да коленичи? Трябва ли да каже молитва?

— Той ме спаси от удавяне — добавя Оуди, все още говори на Белита. — Явно е семейна черта.

Започва да ѝ разказва историята, обяснява ѝ как Макс го е извадил на брега и го е завлачил на плажа, докато полицейските коли са пристигали, а над главите им е кръжал хеликоптер. Тогава Оуди беше почти в безсъзнание, но си спомня ярките светлини и виковете на хората. Мос раздаваше заповеди наоколо и стоеше над него, сякаш му е стража.

Минаха осемнайсет часа, преди Оуди да отвори отново очи. Лежеше в болницата с превързана ръка, а специален агент Дезире Фърнис седеше до леглото му.

— Как е възможно човек да има едновременно толкова лош и толкова добър късмет? — попита тя.

— Май съм счупил огледало и съм намерил конска подкова в един и същи ден — каза Оуди, замаян от обезболяващите.

Дезире беше тази, която намери Белита. В Дрейфъс Каунти имаше отделен сектор в гробището, запазен за непотърсени или неидентифицирани тела.

— Защо няма надгробен камък? — пита Макс и бърше потта от горната си устна.

— Никой, освен мен не е знаел името ѝ... а аз не можех да им кажа — отвърща Оуди и трие мръсни ръце в дънките си.

— Ще кажеш ли молитва?

— Май не знам как.

— Аз ще го направя — казва Макс, коленичи до Оуди и се прекръства. Моли бог да благослови Белита и да пази хората, които са я обичали.

Оуди казва „Амин“, а сърцето му е заседнало в гърлото. Поглежда към безплодното парче земя и знае, че то никога няма да бъде достатъчно голямо, за да побере историята, погребана отдолу.

На всички ни се полага уважение, мисли си Оуди, но живота си, щастието и нещастieto си получаваме в наследство. За някои има много, за други — малко. Някои се наслаждават на всеки залък и оглозгват всяка кост. Намираме удоволствие в ромона на дъжда, в миризмата на прясно окосена трева, в усмивките на непознати, в прохладата на зората в горещ ден. Учим се и осъзнаваме, че винаги има повече неща, които не знаем, отколкото такива, които знаем. Заразяваме се с любов, сякаш е настинка, и се залавяме за нея като в плаващи останки по време на буря.

— Трябва да ѝ вземем хубав надгробен камък — казва Макс и помага на Оуди да се изправи. — Имаш ли идея какво да напишем на него?

Оуди се замисля за миг и осъзнава, че винаги е знаел епитафията: „Животът е кратък. Любовта е необятна. Живей, сякаш утре няма да те има.“

Издание:

Автор: Майкъл Роуботъм

Заглавие: На живот и смърт

Преводач: Цветомира Панчева

Година на превод: 2015

Език, от който е преведено: английски

Издател: СофтПрес ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2015

Печатница: Фоли Арт ООД

Отговорен редактор: Боряна Стоянова

Редактор: Василка Шишкова

Художник: Радослав Донев

Коректор: Правда Василева

ISBN: 978-619-151-249-2

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/3681>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.